

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Cherryh C.J\Cherryh_Carolyn_Janice-VC4 -
Předchůdce.pdb

PDB Name: Cherryh, Carolyn Janice - VC...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.1937
Modification Date: 8.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PŘEDCHŮDCE
C. J. CHERRYH
TRITON

Věnováno Kiře a Kasi

C. J. Cherryhová
Předchůdce

Copyright (c) 2000 by C. J. Cherryh
Translation (c) Marek Čtrnáct, 2007
Cover (c) Jan Patrik Krásný, 2007
(c) TRITON, 2007

ISBN 978-80-7254-805-7

Nakladatelství Triton, Vykaňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

1

Letadlo, které tu dnes čekalo, bylo osobní a nepřeváželo žádná zavazadla - jen ta, která patřila paidhimu nebo diplomatům cestujícím pod jeho pečeti. Co víc - od jistého nešťastného incidentu před třemi lety neslo letadlo barvy a pečeť osoby i domu Tabini-aijiho; jako varování malým letadlům, že na jejich číslech vůbec nezáleží: paidhiho letoun má absolutní přednost.

Přesto diplomatický status na ostrově Mosfeira nezajišťoval žádnou luxusní čekárnu. Nepovoloval dokonce ani přístup k veřejnému terminálu, kde se odbavovaly vnitroostrovní lety a odkud šťastné rodiny létaly na prázdniny. Ne, diplomatičtí pasažéři museli nastupovat z nákladové sekce. Ostraha jí dávala přednost, protože se dala lépe bránit. Ministerstvo vnitra ovšem zařídilo, aby byl na beton položen červený koberec - takový malý ústupek s minimálním rozpočtem.

Koberec nekoberec, Brenovi to tak vyhovovalo. Ostraha ho asi před pěti minutami informovala, že mosfeirská delegace už je na palubě... nečekali dlouho, ale přesto čekali. V letadle, v bezpečí, s naloženými zavazadly.

Bren u sebe neměl nic než svůj počítač, pro jehož obsah by někteří byli ochotni zabít. Nyní ho odložil, aby se rozloučil. Z bezpečnostních důvodů se musel se svou rodinou loučit v zaprášeném, strohém skladišti, ale výhodou bylo, že se vše odehraje v naprostém soukromí: nikdo neuvidí mateřské slzy a bratrská objetí, kterými skončí jeho rychlá návštěva v Den nezávislosti, která však neměla nic společného s rodinnými záležitostmi. Ne, tohle byly čtyři dny úředních záležitostí a potom noc, kdy přespal u matky. Jeho práce tu skončila den před státním svátkem.

Na cestu z lidské enklávy se vydal soukromým autem. Nemusel se prodírat davem televizních kamer, a tak se už převlékl z ostrovního oblečení do vysokých bot a kabátu s mnoha knoflíky, jaký se nosil u atevského dvora. Vlasy si sám spletl do jednoduchého, pevného copánku, který spočíval - jak aspoň doufal - přesně mezi lopatkami. Pokusil se do něj вплést i bílou stuhu, znak úřadu paidhiho. Dnes ráno mu do mřížky topení v matčině pokoji pro hosty zapadl jeden manžetový knoflíček; aspoň myslel, že to bylo do mřížky topení - neměl ale čas ji sundat a vytáhnout ho. Matka ho poctila bohatou domácí maminkovskou snídaní - což měla být náhrada za svátek - a co mohl on sám dělat? Musel si sednout a strávit s ní to minimum času, které mu zbývalo.

K udržení manžety si vypůjčil špendlík, a tak teď, když se objal se svým bratrem, se zoufale snažil ho nepíchnout.

Bratr řekl: "Opatruj se." A matka, jako obvykle: "Mohl bys zůstat ještě den nebo dva."

"To nejde, mami."

"Kdybys tak měl jinou práci." Narovnávala mu přitom límeček. Bylo mu třicet a límeček pravděpodobně narovnat potřeboval. "Kdybys tak promluvil s Tabinim. Aspoň pořádný telefon kdybys měl."

Tabini-aiji byl pouhý vládce civilizovaného světa, nejmocnější osoba na planetě a pravděpodobně i v jejím okolí. Pořádný telefon, jak si ho představovala Brenova matka, byl takový, který by přijímal hovory v mosfei' namísto v atevštině a který by jeho matce umožňoval dostat se kdykoli, ve dne nebo v noci, přes atevský bezpečnostní systém. To by jí úplně stačilo. Že na Brena v letadle čekají čtyři diplomaté a ošemetná situace? To v její představě vesmíru nebylo. Za chvíli bude chtít, aby se Bren dal ostříhat.

"Máš přece pager, mami." Dal jí ho k narozeninám při minulé návštěvě. "Ukázal jsem ti -"

"To není totéž. Co kdybych měla infarkt a nemohla ten pager použít? Nemládnu, chápeš?"

"To by ti telefon stejně nepomohl. Stačí, když do pageru budeš mluvit. Je to plně automatické, zázrak moderní techniky."

"Či techniky, to bych ráda věděla."

"Mosfeirské. Koupil jsem to tady na ostrově."

"Nevíš, kam to půjde. Nevíš, kdo poslouchá. A stejně to vyrobili atevové. Ti dneska vyrábějí všechno."

"Já vím, kdo poslouchá," řekl Bren a pokusil se ji obejmout. Nechtěla se nechat.

"Střílení v noci," zamumlala, a ne tak docela neprávem. "Barva na mém domě." To se stalo už před lety, ale nemohl ji zazlívát, že to ona zazlívá jemu.

Do věci se vložil Brenův bratr Toby, aby odvedl matčinu pozornost. Položil jí levou ruku na rameno a zároveň si potírá s Brenem pravicí a uvolnil mu cestu k červenému koberci.

"Nashle," řekl. "Tak běž."

Byl to dobrý tah. A skoro zabral.

Kdyby se ovšem zpoza stanice ostrahy neozval zuřivý křik: "Brene!" a dovnitř nevběhla žena v bílých šatech a nepříliš pevných žlutých botách, které rozhodně neměly sloužit k atletickým výkonům.

Barb - jeho bývalá přítelkyně, které se poslední čtyři dny úspěšně vyhýbal a mazal její hlasové zprávy.

Barb - kterou si téměř vzal.

Během své návštěvy se s ní nesetkal. Ani během té minulé a předminulé, i když matka o ní pořád mluvila - Barb udělala tohle, Barb udělala tamto, Barb jí chodila na nákupy a vyřizovala pochůzky.

Barb se po svatbě prakticky nastěhovala k jeho matce a přitom se jí podařilo nebýt tam, když se objevil on... a to svou návštěvu nijak neohlašoval. Ani matce o ní neřekl předem. Barb se s ním snažila setkat, to bylo jisté. Dvakrát ji "těsně minul". Netušil, proč jí na tom najednou tak záleží. Možná neměl mazat ty hlasové zprávy.

A teď se dostala do odletové oblasti. Bren by se vsadil, že k tomu použila bezpečnostní kartu svého manžela, který měl vysoké prověření.

"Barbie," řekla láskyplně matka.

"Běž," zašeptal Toby. Ať se dělo cokoli, on o tom něco věděl.

"Bezpečnostní okno," řekl Bren se ztuhlým úsměvem. "Musím jít. Čekají na mě v letadle. Mami. Toby. - Barb." Podal jí ruku. "Rád jsem tě viděl. Je hezké, že se staráš o mámu. Děkuju, že jsi přišla."

"Brene, zatracení!" Barb se mu vrhla do náruče. Bren neměl na výběr - musel její objetí opětovat, byť neochotně. "Já vím," šeptala mu do košile, "já vím, že se na mě zlobíš."

"Já se nezlobím, Barb." Udělal tu nejhorší věc, kterou mohl: vzal ji za bradu, zvedl její usazený obličej a políbil ji... na tvář. "Já jsem rád. Rád, že jsi šťastná. Ať ti to vydrží."

"Já nejsem šťastná!" Chytila ho za klopu, hodila mu ruku kolem krku a zuřivě ho políbila na rty. Tady už pasivní odpor nestačil... aspoň zpočátku ne: potom ale Bren ke svému mírnému znepokojení zjistil, že vůbec nijak nereaguje. Barbiny polibky pro něj nepředstavovaly nic nového - celá léta po nich toužil. Její ústa chtěla, snažila se zahrát ta jeho... ale nic se nestalo.

To se mu nelíbilo. Předtím se zlobil, teď mu bylo Barb líto a ke všemu ho napadaly nepříjemné myšlenky o něm samotném. Kvůli starým časům se pokusil její zahanbení napravit a polibek opětoval, dokonce vášnivě a něžně... pokud si ještě pamatoval, jak se to dělá.

Ale mezi nimi se přesto nic nestalo - alespoň z jeho strany ne.

Barb se odtáhla. Tvářila se zmateně, jako omráčená. Bren se na ni díval a přemýšlel, co asi ví. Proč jeho lidské tělo nereaguje na jinou lidskou bytost. Proč nepřijal její teplo, její výzvu. Feromony tu byly; cítil starý parfém, ten známý pach Barb a celé Mosfeiry, který nos zvyklý na pevninu okamžitě rozeznal.

Prostě už neměl zájem. A vzkřísit se nedal. Uplynulo příliš mnoho vody. Příliš mnoho "Promiň."

Celý dlouhý okanzík stál a díval se do tváře lidské ženě, kterou si chtěl vzít, těsně předtím, než měl zlomenou ruku... lidské ženě, která, když přišly potíže, bojovala v jeho bitvách a riskovala život - a pak se provdala za tichého technika

jménem Paul, který měl vysoké prověření, aby se mohla schovat za jeho bezpečnostní štít.

Copak ji z toho mohl obviňovat?

Také ji vlastně neobviňoval. Ale zatímco dřív se za sebe styděl, teď se na ni zlobil. Ne kvůli jejímu manželství, ale kvůli tomu, jak se ho snažila získat zpátky, zvláště tím, že se starala o jeho matku a vyřizovala jí pochůzky.

Co si sakra Barb myslí? To bylo první, co mu blesklo hlavou. Proč se tu objevila zrovna teď? Proč, proboha, obskakovala jeho matku?

Díval se jí do tváře a opravdu nevěděl. Bylo to prostě přátelství mezi dvěma osamělými ženami? Žena, která neměla štěstí v lásce, a hledala tedy alespoň spřízněnou duši, byť v jiné generaci?

Barb se na něj dlouho dívala, neschopná pohybu... Bren ji pustil a, rudý v obličeji, objal Tobyho, objal matku, zašeptal své sbohem, chytil počítač a vydal se po koberci k čekajícímu letadlu. Hlavu měl svěšenou a snažil se upírat oči jen na ten koberec.

"Brene!" křičela za ním Barb. Byla rozzlobená. K čertu, no ano - teď se zlobila. Brenovy nervy tenhle tón znaly a on doufal, že Barb se opravdu zlobí, už kvůli nim. Že se zlobí tolik, aby to překonala a šla dál. Že se zlobí tolik, aby se rozvedla s manželem, nebo se usadila a žila s volbou, pro kterou se rozhodla před třemi lety - že se zlobí tolik, aby se nějak zasadila o svou vlastní budoucnost. Ať se rozhodne jakkoli, nebylo to jeho rozhodnutí, teď už ne. Ani rozhodnutí jeho matky.

Nemohli pokračovat tam, kde přestali. Nejen proto, že se vdala. Bylo tu také to, že on už nebyl ten Bren Cameron, kterého znala. Tehdy byl překladatel a staral se o slovníky... dokud jeho život nevybuchl a nevystavil ji nebezpečí, ze kterého jen taktak vyvázla. Bren se už nemohl vrátit do bezpečí anonymity. Nemohl se přidat k fantazírování matky a Barb o tom, že se anonymita zase vrátí. To, že byli v tomhle skladišti, oddělení od ostatních cestujících, mělo svůj důvod.

Hodně věcí z těch, které byly lidské, už si ani nemohl vybrat. Ztratil všechny na ostrově; a teď měl ztratit jediného lidského společníka na pevnině. Nelíbilo se mu to, ale o tom rozhodovali na mnohem vyšších postech, než stál on.

Vylezl po kovových schůdkách do letadla. Neohlížel se, nehodlal v Barb vzbuzovat naděje, i když to znamenalo, že se nemohl ohlédnout ani kvůli svému bratrovi a matce. Její zdraví bylo křehké. Měl důvod bát se o ni. Tobymu a jeho rodině už kvůli němu vyhrožovali. A Barb bývala terčem... a věděla to. Dnes už nebyla, ale nedokázala se od toho oprostit.

Jeho matka a bratr jezdili na pevninu jako návštěva. Barb ale nedokázala sehnat potřebnou propustku - tady jí vliv manžela nepomohl, protože vydávání víz záviselo na ateveské vládě, ne na jeho bezpečnostním prověření ve vládě lidské.

Nepochybně ji to zlobilo. Barb nebyla zvyklá na skutečnost, kdy jí řekli ne. Nenáviděla to slovo. Je konec, to byla další věc, kterou se rozhodla neslyšet. Spím teď s někým jiným, to už by bylo úplně nad rámec jejího chápání. Kdyby to věděla, a věděla také, že ten někdo není člověk, to by možná její odhodlání vysvětlovalo.

Ale Bren doufal, že tohle neví ani bratr... a už vůbec ne Barb, protože další krok by byl, že se to dozví matka, a třetí krok, že to bude vědět celý ostrov.

"Pane Camerone." Lidská letuška ho uvítala na palubě a odebrala mu formální kabát.

Během této procedury Bren přelétl pohledem stísněný prostor luxusního tryskového letadla. Jeho předchozí letadlo používalo osobní modul, kabinu připevněnou v trupu hned před sušeným hrachem a čerstvými květinami; tohle bylo ale ajiho letadlo z Patinandi Aerospace, s tapisérií namísto běhounu a ozdobným, vyšívaným čalouněním. Když zrovna nepřeváželo paidhiho přes průliv, létal v něm ajiho personál a hosté na cesty napříč kontinentem... a proto byla všechna sedadla i zařízení v ateveském měřítku.

Čtyři mosfeirští diplomaté v sedadlech tudíž působili dojmem desetiletých dětí. Seděli kolem stolu, v porovnání se sedadly nízkého... a usrkávali mosfeirské alkoholické nápoje z ateveských sklenic.

Jestli si nedají pozor, budou pěkně opilí, než doletí.

Bren věděl, kdo je v té skupině, řekli mu to na briefingu. Dva z nich už znal z dřívějšíka, alespoň trochu: Ben Feldman byl hubený mladík s prořídilými spánky - ne zrovna sportovní typ. Kate Shugartová měla krátké hnědé vlasy vzadu sepnuté - kdysi studovala, aby mohla dělat jeho práci, ale ta pak přestala existovat a ona nikdy studia nedokončila. Tihle dva byli lidé Shawna Tyerse, staří známí z ministerstva zahraničí. Shawnovi věřil - svěřil mu přece svůj život, když byl ještě úředník pracující pro ministerstvo.

Ale ti druzí dva...

Přešel ke skupině. Na ústech pořád cítil chuť Barbiných rtů a v žaludku se mu nejistě převalovala opulentní snídaně. Shawnův briefing v podstatě sestával jen z připomínky, že Mosfeira si zažádala o vesmírný let, a ze sdělení, že šejidanský aiji tuto misi naprosto nečekaně povolil. Neměli na výběr, museli okamžitě odletět.

Co víc, říkal Shawn, stanice na oběžné dráze právě odvolala svého druhého a posledního zástupce, který se měl vrátit stejným letem. Toto rozhodnutí mělo velký dopad na Brenovu práci.

A Tabini-aiji to odsouhlasil.

Byla to pořádná mela a Shawn mu nemohl říct všechno, teď už ne. Sloužili každý jiné vládě. Mohl jen říct, že mosfeirská vláda nemůže říct ne, když jim aiji povolil něco, co očekávali, ach, až tak za rok...

Mosfeirané nikdy nepochopili, jak rychle dokáže aiji jednat, když chce.

Otázka ovšem byla, proč chtěl.

Raketoplán byl stále ve stadiu testů; náklad pro tento konkrétní start byl už zadán a pečlivě propočítán - a museli jste být ateva, abyste naplno pochopili, co znamenala taková náhlá změna. Ano, komplikovala věci, ale především - znamenala vážné problémy pro bytosti, jejichž kultura se točila kolem šťastných asociací čísel. Změníte náklad o jediný kilogram a možná bude nutné přepočítat od začátku celou misi.

To nebyla jenom Barb, kvůli čemu ho šimralo v žaludku.

Přímo viděl, jak lord Brominandi řeční ve sněmovně: Jen ať ti hloupí lidé riskují krky v raketoplánu, který má za sebou pouhé čtyři lety. Mosfeirané najednou prohlásí, že chtějí místa... jenom místa pro lidi, žádná velká zavazadla, říkal mu Shawn, žádná velká zátěž navíc... jenom aby měl raketoplán dost paliva. Žádný velký problém. Vůbec nic se nemusí znovu počítat, kdepak, nic takového.

Brena to znechutilo. Rozzlobilo. K čertu, tohle byl jeho raketoplán a už jen z pouhé možnosti, že by se něco pokazilo a on o něj přišel, mu tuhla krev v žilách. Bože, vnést do celého programu nevypočitatelné riziko? Kvůli čemu?

A Tabini jim to povolil?

Jenže lidé na oběžné dráze odvolali své překladatele. Nejprve z Mosfeiry, což nikoho na pevnině nevyplašilo. Čekali to, i když ne tak brzy.

Nevyplašilo je ani to, když na příští cestě jediného existujícího raketoplánu, téhle cestě, při tomhle posledním letu... když tedy ze stanice poslali vyššího důstojníka. Bren a Tabini předpokládali, že měl nahradit Yolandu Merchesonovou jako lidsko-lidský paidhi.

Ale potom Shawn nevinně prohlásil, že stanice odvolala jedinou další lidskou bytost na pevnině, jedinou bytost, se kterou měl Bren pravidelný kontakt... a byla to už hotová věc. Žádné jednání, žádná žádost, žádný ústupek protokolu nebo jeho plánům.

Tohle už Brena vyplašilo.

A kdyby o téhle změně plánů věděl už ve chvíli, kdy raketoplán dosedl a na pevninu z něj vystoupil neohlášený host, mohl by s tím něco udělat. Místo toho ho poslali na Mosfeiru stejným letadlem, kterým důstojník z lodi, Trent Cope, letěl za Shawnovými nadřizenými. Teď se ještě dozvěděl o Jaseho brzkém odletu od bývalého kolegy, který vůbec netušil, jakou novinu mu to sděluje.

Yolandu odvolali na stanici. A teď najednou odlétá Jase...

A teď ještě Tabini-aiji povolil lidem, aby letěli do vesmíru a jednali o situaci na stanici dřív, než se tam dostanou jeho vlastní zástupci?

To už nebylo jenom znechucení, co Bren cítil. On zuřil. Navíc tu byla ta záležitost s Barb... Když vstoupil do kabiny letadla a spatřil lidské úsměvy, vzkypěl v něm vztek. Přátelské pozdravy bývalých pracovníků ministerstva zahraničí mu lezly na nervy a dva vyšší představitelé z ministerstva vědy a ministerstva obchodu, o jejichž pravé příslušnosti měl vážné pochybnosti, byli jen třešničkou na dortu.

Bren moc dobře věděl, co si myslí lidé na ostrově: Merchesonová odletěla a podala zprávu o svém pobytu na planetě a ostrovní vláda začala mít obavy z toho, co vlastně nahlásí. A právem, protože někteří nerozvážní hlupáci z Mosfeiry po sobě začali v její přítomnosti střilet.

Lidská vláda se před třemi lety změnila. Odešel z ní George Barrulin se svými poskoky a prezidentem se stal Hampton Durant... Dalo by se říct, že karta se obrátila. Merchesonová na krátký čas uprchlá na atevskou pevninu, protože se domnívala, že mezi lidmi je v ohrožení života. Když se politický prach opět usadil, vrátila se ke své práci... a potom ji před měsícem povolali zpátky nahoru, kde teď vykládala Cechu pilotů o všech prohřešcích, kterých se na ostrove dopustili.

Proto vlastně existoval raketoplán: loď, která dovezla na planetu Brenovy předky, znovu odletěla, na pár set let se ztratila, a když se vrátila, vesmírná stanice byla zakonzervovaná, jejich pracovní síly se změnily v kolonisty na planetě a rasa, které planeta patřila, jí víceméně i vládla, přestože na ostrově panovala zakořeněná představa, že lidé jsou vyspělejší. Lidé na planetě prohráli válku a souhlasili s tím, že postupně předají svou technologii atevům - ale pomalu, aby nenarušili světovou ekonomiku. Nikdy si pořádně neuvědomili, že předáním počítačů matematicky nadaným atevům vypustili džina z láhve. Ne, lidé na Mosfeire nebyli technologicky nejpokročilejší bytosti na planetě... teď už ne.

Předávání technologie trvalo dvě stě let, ale teď skončilo, alespoň co se týkalo předávání technologie z Mosfeiry atevské vládě v Šejidanu. Jediní lidé, kteří mohli atevy ještě něčemu naučit, byli na oběžné dráze. Posádka hvězdné lodi... Cech pilotů; a tak se atevská vláda zaměřila na ně. Tak se stalo, že paidhi, lidsko-atevský tlumočník, toho času jistý Bren Cameron, přišel o svou práci na mosfeirském ministerstvu zahraničí. A paidhiové Bren Cameron, Yolanda Merchesonová a Jase Graham se stali tlumočníky v novém řádu, jakožto představitelé atevské vlády a Cechu pilotů.

A teď loď, jako by se rozhodla ignorovat vysoce specializovanou povahu této funkce, odvolala oba zkušené paidhie, poslala dolů někoho nového, kdo nedokázal udržet jídlo v žaludku, a on... on teď sdílel letadlo s nečekanou lidskou delegací, která mířila na oběžnou dráhu v jeho raketoplánu.

Shawnu Tyersovi se vždycky mohlo věřit, ale když se ho teď zeptal, proč Mosfeira o něco takového žádala, nedostal od něj uspokojivou odpověď. Lidé jsou nervózní, řekl.

Obyčejní lidé jsou nervózní. Odvolali Merchesonovou.

Na to by Bren vsadil krk, že budou nervózní.

"Pane Camerone." Ben Feldman, muž tak jeho věku, zdvořile vstal ze sedadla a potřásl mu rukou. "My už se známe."

Bren by je nejradši všechny zaškrtil. Jako diplomat ale na tuhle možnost nemohl ani pomyslet. Raději se jen usmál.

"Říkejte mi prostě Brene. Bene, Katherine..."

"Kate." Kate vstala, podala mu ruku, a po ní vstal podsaditý šedovlasý muž. "Tom Lund."

A šedovlasá žena s dlouhým nosem: "Ginny Krogerová, ministerstvo vědy. Doktorka Ginny Krogerová. Ráda vás poznávám."

Virginia Krogerová z ministerstva vědy. Bren to jméno znal, jedna ze staré gardy. Přiradil si k němu tvář. A Tom Lund z ministerstva obchodu... tahle část vlády měla trochu moc blízko ke Gaylordu Hanksovi a Georgi Barruli-novi, jejichž vliv málem dohnal svět před třemi lety k válce. Jen díky jejich genialitě si teď musela Mosfeira pronajímat místa v atevském raketoplánu... ach ano, a také kvůli tomu, že miliardy let geologického vývoje neuložily na ostrově, kde

předchůdci dnešního aijiho nechali usadit lidské kolonisty, žádný titan, hliník, železo ani tucet dalších nezbytných látek.

"Vás jsem rozhodně nečekal," řekl Bren. "Proč ten spěch?"

"To aiji," odpověděl Lund, když se posadili. "Zničehonic nám vystavil víza. Bez varování. Poučili jsme se... nečekali jsme to, ale jsme připraveni."

"Co - promiňte mi mou neomalenost -" Na okamžik propadl Bren zoufalství, protože na cestě k budoucnosti spatřil velmi nepříjemnou situaci. "Co tam nahoře chcete dělat?"

Bren byl ve třicetiletém diplomatem. Lidé sedící proti němu už měli šediny, ale v tomto oboru byli úplnými nováčky.

Za dvě stě let byl prvním Mosfeiranem, který doopravdy jednal s cizí mocností. Mosfeirané nikdy zrovna nevynikali v mezinárodních vztazích... a teď se chtěli i se svou nezkušeností vložit mezi dvě ozbrojené mocnosti, které spolu vycházely celkem dobře a bez incidentů.

A zrovna ve chvíli, kdy druhá ozbrojená mocnost bez varování stáhla své diplomaty.

Bren udržoval v obličeji příjemný výraz, přestože s ním celá situace otřásla. Rozhodně neměl v úmyslu vyhodit rozhraní do povětří, ne s lidmi, kteří, jak věděl, se budou pokoušet co nejlépe jednat zároveň s atevy a Cechem pilotů. Bren věděl, že jeho další otázka nevyzní zrovna přátelsky, přesto ji ale položil. "To je nějaká zkouška, nebo máte tam nahoře v plánu něco konkrétního?"

"Co prosím?" zeptal se nervózně Lund.

"Je to vážná, rozumná otázka. Mám starosti. Je nějaký důvod, proč tam tak spěcháte?"

Viděl, jak se ostatní zamysleli... nepochybně si připomínali, že i když je člověk, kterému říkají křestním jménem, nepracuje už pro ministerstvo zahraničí... že tu vlastně mluví se zástupcem aijiho. Aiji jim právě povolil let, ale mohl povolení také zrušit.

"To je rozhodnutí vaší vlády," naklonila se kupředu Ginny Krogerová. "My jsme si podali žádost. Včera v noci nám řekli, že ji schválili. Vy sám jste radil, abychom spolupracovali, pane Camerone. Radil jste to, nebo snad ne?"

To Bren popřít nemohl, a tak zmobilizoval veškerou sebekontrolu, která mu ještě zbývala. "To nepopírám." Takže to byla spíš Tabiniho práce než jejich. Vládce hlavní planetární civilizace reagoval na tah Cechu pilotů. Oni odvolali své vyslance kvůli konzultaci a on jim poslal ne své atevy, ale divokou kartu... skupinu mosfeirských expertů, dva ze slonovinových věží univerzity a ministerstva vnitra a dva, kteří se vyznali v ostrovních intrikách.

Bože, řekl si. Z těch možností se mu točila hlava. Zapnul si pásy.

"V tom případě vím, co dělá," řekl.

"Vážně?" zeptal se Lund. "To jste oproti ministerstvu vnitra ve výhodě."

"Atevé někdy splní i nehorázné požadavky... jen proto, aby viděli, co se stane. Dělají to i ve vážných věcech. Dalo by se říct, že je to jako hodit kostkami a dívat se, kam padají."

Vrhl pohled na dvojici tlumočnicků a hledal známky porozumění. Nelíbilo se mu, že pouze Feldman, jak se zdálo, pochopil, co naznačuje: že to je zkouška lidských úmyslů; i když - možná, že Shugartová trénovala druhý atevský zvyk: nevyzpytatelnost.

"Ale museli jste přece posílat žádost." Vpustil do svého hlasu obviňující tón. "A tu jsem nedostal."

Odpověď a potvrzení mise skoro určitě přišly z Mosfeiry v atevštině, přeložil je nějaký nižší funkcionář - ačkoli to bylo proti zásadám ministerstva zahraničí. Dnes ho vedla Brenova stará přítelkyně Sonja Podestyová, a ta musela tu zprávu odsouhlasit... ledaže by šla mimo ni.

Dobrá, mimo ni, prosím, ale mimo Shawna, jejího nadřízeného na ministerstvu vnitra? Mimo Shawna, který s Brenem před chvílí mluvil?

Nebyla to příjemná myšlenka, že by se ho Shawn mohl pokusit záměrně obejít a lhát o tom.

"Pane, ta zpráva vás minula." Zdálo se, že se Lund snaží odvrátit jeho podezření. "Neměli jsme tušení, že už jste na cestě na ostrov."

"Ano, to mě tedy minula. Jak mohla projít bez mého vědomí, to je jiná věc."

"Jestli je tu něco v nepořádku," řekl Lund, "rozhodně to není schválně."

"Z vaší strany ne, tomu věřím."

"Proběhlo to na vyšší úrovni," řekla Krogerová. "My dohody respektujeme. Neměli jsme ponětí, že ta žádost projde přes vaši kancelář, když tam nebudete. Nečekali jsme to."

Žádost zachytil někdo na pevnině, kdo měl přístup k jeho zprávám, a to mohl být jen atevský Cech posílů nebo jeho vlastní personál...

Anebo Tabiniho ostraha.

A tak se ten nesmyslný a bláhový požadavek dostal k Tabini-aijimu a ten mu vyhověl.

Bren si přál, aby vynechal těžkou snídani. Měl raději prohledat tu mřížku... když se posadil, chybějící manžetový knoflíček působil jako pěst na oko. Jako zástupce ai-jiho nebyl teď zrovna v nejlepší formě, v žádném ohledu. Jeho bývalí přátelé na ministerstvu vnitra a mosfeirský prezident, který měl být rozumný, mu tajili informace. A teď ještě možná došlo k úniku informací z Cechu posílů... se kterým Bren neměl nejlepší vztahy a který nebyl loajální k Tabinimu. Tohle mohl být ošklivý problém.

Jenže únik informací z Cechu nevedl k tomu, že by ai-ji něco povolil, leda snad, že by se zpráva natolik rozšířila, že splnit žádost byla jediná možnost, jak by si mohl uchovat tvář. Bren netušil, do čeho se řítí, ale velmi pravděpodobně to bude nějaká vládní krize.

Nevěřil Cechu posílů, takže se neodvažoval zatelefonovat.

Ani si nevšiml, že se během rozhovoru zavřely dveře. Letadlo začalo rolovat od budovy. Alkoholem podpořené veselí

nebylo zdaleka takové jako dřív, a to ještě ani nedorazili na ranvej.

"Dobrá," řekl Bren. Rozhodl se pro uklidňující tón, už kvůli nim. "Dobrá, rozumím. Omlouvám se, že jsem měl obavy. Ale nemůžu ani dost zdůraznit, jak je situace ošemetná. Když Cech pilotů odvolal Merchesonovou a teď i Jaseho Grahama, aiji nebyl vůbec předem vyrozuměn. Možná měl pocit, že poslat vás bude taková půjčka za oplátku."

Ti zkušenější z pasažérů se nad tím zamysleli.

"Atevové byli pod velkým tlakem," řekla velmi tiše Kate Shugartová se svým statutem pouhé tlumočnice. Tři z pěti přítomných v hloubi duše věděli, jak špatný je nápad strkat do systému špatně sestavené zprávy. "Zažili velké změny - ještě před pár lety jsme s nimi přece debatovali o pokročilých počítačových systémech."

...A přitom opatrně zkoumali sociální tkanivo, aby se ujistili, že nedají atevům něco, co by zahájilo válku nebo dokonce zničilo jejich společnost. Železnici atevové vynalezli sami; lidé jim, ve snaze vyhnout se druhé atevsko-lidské válce, předali především kulturně ošemetné koncepty rychlého občerstvení a televizní zábavy.

A teď - raketové inženýrství. A údajný kontakt s jakousi rasou žijící mimo tuto sluneční soustavu, technologicky vyspělou a nepřátelskou. Cech pilotů utekl domů a problémy se už kupily na obzoru... a závod o oběžnou dráhu a starou, polorozpadlou stanici se změnil v soupeření o hlavní slovo a o přežití... proti bytostem, které Cech pilotů něčím vyprovokoval.

Tehdy před třemi lety to nebyla nijak příjemná zpráva.

Atevové nebyli jednoznačnými přívrženci technologického importu, ale teď museli najednou převzít vládu nad svou planetou, nebo se jí vzdát ve prospěch lidí z Mosfeiry a lidí z Cechu pilotů, kteří se neměli nijak zvlášť v lásce a nebyli kompatibilní s atevy.

A aby atevové tuto vládu získali, museli postavit letoun schopný letu do vesmíru podle plánů, které jim dal Cech pilotů, a podřídit tomuto úsilí celou svou ekonomiku, výzkum materiálů a průmysl.

Tohle nebylo v lidských silách. Kdyby atevové neměli civilizaci, která zabírala celý kontinent, a k tomu konstituční monarchii, kdyby neměli raketovou technologii, tak by to nedokázali... ne za Brenova života. Ostře to kontrastovalo s Mosfeirou, kde si lidé tak dlouho stěžovali na to, že jediná letecká továrna je dotována z jejich daní, až se musela zavřít. Mosfeirané tím pádem museli kupovat letadla od atevských výrobců, a když chtěli letět do vesmíru, museli si koupit místa v atevském raketoplánu.

Bren věděl, kolik Tabini požaduje. Mosfeirané to ale na svých daních zatím nepocítili.

"Kdyby ten raketoplán selhal," poznamenal Bren, stejně tak tiše, když letadlo zahulo na ranvej a začalo nabírat rychlost, "kdyby se na něm vyskytl jakýkoli výrazný problém, bude další Válka přistání. Ne že by mohla být. Ona bude. To je to, co neustále riskujeme. Odpusťte mi ten výsledek; žádost jsem měl přeložit já, ale ona mě nějak minula. V atevské společnosti je vždycky nebezpečné, když věci nejdou správnými cestami."

"Nejsme snad v nebezpečí, nebo ano?" Byl to Ben Feldman, který chápal riziko. Letadlo se odlepilo od země.

"Mám jisté obavy," řekl Bren. "Chci mít absolutní jistotu, že se do ničeho nezamotáte. Víte jistě, že víza přišla z Tabiniho kanceláře?"

"Byla ověřená," odpověděl Lund. "Chcete vidět papíry?"

"To by mi nepomohlo," řekl Bren. Neměl v úmyslu odhalit své pochybnosti o Cechu poslů nebo o nestabilitách, které znal. Ne jednatelům protistrany. "Jak to máte přesně zařízeno? S kým se máte setkat?"

"Pojedeme přímo do vesmírného centra," řekla Krogerová a zatvářila se ustaraně. "A setkáme se tam s jeho představiteli."

"To je dobře. Tak by to mělo být," přikývl Bren. "V tom případě to zřejmě přišlo z aijiho kanceláře." Viděl, že jeho spolucestující znejistěli. Vůbec toho nelitoval. Nikdo na celém světě - ani nad ním - by neměl být tak naivní jako Mosfeirané, když jste je konfrontovali s něčím mimo jejich vlastní politiku. "To znamená, že chce, aby se to stalo. Co máte tam nahoře dělat?"

"Nejsme zmocnění říci vám to," řekla Krogerová.

"Jste ale zmocnění jednat."

"Se stanicí."

"S posádkou lodi," řekl tiše Bren. "To my jsme byli stanice, před Přistáním, nemám pravdu?"

To bylo oním starým jablkem sváru: privilegia Cechu a upírání základních práv kolonistům, když tehdy došlo ke katastrofě a posádka se stala absolutní autoritou mise... když tehdy před staletími loď zabloudila daleko, daleko mimo kurz a posádka je nedokázala dostat k žádnému známému navigačnímu bodu. Kolonisté neměli přistát na planetě. Ale udělali to. Cech tvrdil, že je třeba respektovat domorodce, nepřistávat... chtěl, aby lidé zůstali ve vesmíru.

A oni tam také zůstali. Cech dnes neměl žádný letoun schopný přistání na planetě a žádné piloty schopné letu v atmosféře. O tohle všechno přišel.

Momentálně Cech v atmosféře létat nechtěl. Chtěl, aby stanice měla posádku a aby se jim někdo postaral o loď. Chtěl pracovní sílu, jako vždycky.

Mosfeirané by se na tu pracovní sílu hodili... mluvili stejným jazykem a měli stejnou biologii. Jenže Mosfeirané se dělili na dvě skupiny: na ty, jejichž předkové byli vysoce postavení technici na stanici, ti byli většinou pro vesmír; a na ty, jejichž předkové dolovali palivo a houfně umírali, a ti byli obvykle proti.

Co chcete? To byla ošemetná otázka, když jste ji položili mosfeirské delegaci, která měla mluvit s Cechem pilotů.

"V podstatě je naším úkolem zjistit fakta," řekl Lund.

"Zjistit, co mají za lubem?"

Krogerová pokrčila rameny.

"To aijiho pozici nijak neohrožuje," řekl Bren. "Zjistit fakta. Hlavní otázka je - jsou cizinci skuteční? Opravdu tam venku na něco narazili? Tři roky jsem velmi úzce spolupracoval s Jaseem Grahamem... a věřím mu."

Dosáhli letové hladiny. Bren cítil, jak se letadlo srovnalo.

"Věří mu i aiji?" zeptal se Lund.

"To je dobrá otázka. Když Jasemu věřím já, aiji se kloní na mou stranu. Jak si možná vzpomenete, od začátku stál za vesmírným programem, i když tu byly námitky. Cech tam nahoře musí pochopit... že kdyby jakkoli ohrozil Tabiniho pozici, nebude žádný raketoplán. Žádný program. Žádné zdroje. Žádná vstupenka. Základna Alfa, dámy a pánové. Zase bychom tu měli Základnu Alfa."

Každý paidhi-kandidát tam někdy byl a viděl hodiny, navěky zastavené na 9:18.

Lidé se snesli ke svobodě na květinových plachtách a usadili se přímo v srdci atevské kultury. Nabízeli technologii, nevědomky překračovali asociální linie, aniž by tušili, jak je to nebezpečné. Lidé neovládali dobře atevštinu... většinou ani nemohli... a protože si nikdy neuvědomili, jakou škodu působí, protože ani samotní atevové plně nepochopili, jaká je cena lidských darů... tak se nakonec všechno vybiló naráz a hodiny na ostrově se zastavily přesně v 9:18, v to ráno, kdy iluze zahynula v plamenech.

Když pak aiji zvítězil, usídlil lidi, kteří válku přežili, na Mosfeire a ustanovil prvního z paidhiů, vzácných lidí schopných proniknout do atevského jazyka.

"Četli jsme váš článek," řekl Ben vážně.

Ano, četli ho, a pak udělali, co udělali, dostali svolení k letu od aijiho a postrčili přitom jeho právo přednostního využití raketoplánu, který postavil.

Bren znal Mosfeirskou historii, a tak ho skutečnost, že ani lingvisté nic nepochopili, vůbec nepřekvapovala.

"Dobrá," řekl, protože viděl, že se s diskusí dál nedostanou, "jste tedy na cestě a pravděpodobně vám to vyjde. Jen vás prosím... ve vši upřímnosti... aby se další konverzace s atevy odbyvala přes příslušné kanály."

"I já budu upřímný," řekl Lund, "spoléhám na vaši diskrétnost... ministr vnitra tvrdí, že se vám dá věřit."

Bren kývl. "Rozhodně v dobré vůli. Přece jen - pracuji pro aijiho."

"Nemáme zájem na ustanovení další lidské vlády na oběžné dráze. Oni říkají, že našli nepřátelské cizince. Potřebují pracovní čety, které by jim opravily loď a znovu zprovoznily stanici, a jestli je váš aiji ochoten ty čety poskytnout a jestli tam chtějí letět někteří lidé a pracovat tam, je všechno v pořádku. Ale je si aiji vědom toho, jaká je tam úmrtnost?"

"Toho si aiji je vědom," řekl Bren. "Pečlivě jsem mu to vysvětlil. A ani lidé ani atevové tam nebudou pracovat nechránění."

"A to je jeho stanovisko. Rozhodně. - Dalo by se říci, že mu na tom záleží?"

Od Mosfeirana s Lundovým vzděláním to byla citlivá, inteligentní otázka. "Ano a ne. Krátce řečeno: reprodukční pud i pud sebezáchovy je u atevů spoután v man'-či. To je sdružovací instinkt, stejně pevný jako pohlavní pud, ale nezávislý na pohlaví. Pokud někdo není ve vašem man'-či, pak ne - nezáleží vám na něm. Pokud v něm je, pak - nepočítáme-li nějaké ty mezigenerační pŭtky - máte tak jako tak stejný cíl. Tohle ovšem platí pro obyčejné atevy. Ale aiji, ten nemá žádné man'-či směrem vzhůru, na tom mu opravdu nesejde, drží však pohromadě man'-či celé asociace. Jestli této oddanosti zneužije, asociace se urazí, rozdělí, násilně roztrhá a zabije ho. Čili - jim na tom záleží. Mají silné vášně, ale my jejich emoce necítíme, tak jako oni necítí naše. Aiji neplýtvá s životy. Biologicky vzato, on má nutkání je chránit, oni mají nutkání chránit jeho, všem záleží na ostatních. Velmi silně. Je vyloučeno, že by aiji toleroval takové podmínky, jako tolerovali naši předkové. V otázce dělníků na oběžné dráze se můžete spolehnout na jednotnou frontu. Buď budou dělníci chráněni - nebo nebudou vůbec. Aiji nepřijme nějakou riskantní operaci, pokud to nebude k prospěchu atevů. Za druhé... on se bude neustále ptát, jakou výhodu ta která akce přinese jeho asociaci. A jsem si jistý, že na totéž se budete ptát i vy ve vztahu k Mosfeire. Aiji má všechno, pro co si Cech na tuhle planetu přiletěl; vy máte lidské chápání způsobu, jakým Cech myslí. Atevové Mosfeiranům rozumějí tak napůl, do té míry, do jaké rozumějí lidem obecně. Ale věáí, že Cechu nerozumějí."

"Nemůžeme spolu mluvit," řekla Krogerová. "My a atevové, my a Cech pilotů. Měli jsme vás jako tlumočníka a vy jste nás opustil... promiňte, ale opustil je to správné slovo. Potom jsme měli Yolandu Merchesonovou, a tu odvolali. Nevíme, co znamená tenhle nový člověk. Nevíme prakticky nic. Naším úkolem je znovu dosáhnout onoho porozumění."

"S tím samozřejmě souhlasím. Pokud pochopíte Cech... povězte mi to. Zajímá mě to."

Trochu se usmáli. Ale jen trochu.

"Co vy si myslíte, že Cech chce, když poslal toho nového člověka..."

"Jmenuje se Cope. Trent Cope."

"Jaký je?"

Bren pokrčil rameny. "Starší než Graham a Merchesonová. Má zřejmě vyšší šarži. Z pohledu na obzor se mu dělá neuvěřitelně špatně. Je těžké někoho poznat, když v jednom kuse zvrací nebo je nadopovaný prášky."

"Doufám, že to neplatí taky opačně," řekl Lund.

Bren se dobrovolně přihlásil, že s Copem poletí - i Jaseho přece zasvěcoval do planetárních jevů. To ještě nevěděl, že Jaseho odvolají; neměl o tom tušení. S touhle ranou se ještě emocionálně nevyrovnal - vždyť se to dozvěděl teprve dnes ráno.

Nechtěl na to myslet. Chtěl se jen vrátit zpátky do svého bytu v hlavním městě, kdy by s Jasem strávil den... aspoň jeden den před plánovaným startem... aby si ujasnili své názory. Bren byl v informačním vakuu, snažil se vrátit a promluvit s Jasem... a z rozkazu Tabini-aijiho letěl teď ve stejném letadle jako mosfeirská delegace, která byla neoddělitelnou součástí těch samých zkřížených signálů.

"Atevové hlásí mírnou nevolnost," řekl. Ve vesmíru byli zatím jen atevští piloti, jako součást zkoušek raketoplánu. Zkoušeli i kotvicí proceduru. To byla děsivá operace. "Ale nerad bych vás strašil."

"No to doufám," řekl Lund.

Krogerová ztichla. Asi přemýšlela. Nebo si nechávala své rady pro sebe. Oba mladí lidé byli zamlklí.

Potom se Krogerová zeptala: "Co myslíte, že bylo ve zprávě Yolandy Merchesonové?"

Merchesonová uprchlá na pevninu a půl roku bydlela v Brenově domácnosti; když se ale začalo zdát, že vláda na Mosfeire se stabilizovala, vrátila se. Potom trávila většinu času na ostrově, sama v jeho kultuře a žalostně nešťastná, to Bren věděl. Nemilovala Jaseho nijak vášnivě, ale milovala se s ním; nebyli pracovní partneři, byli ale přátelé určitého zoufalého druhu. Jase byl jediná možnost pro ženu, která jen tak tak dokázala tolerovat své vyhnanství na planetě. Její odvolání na loď, to bylo spíše řešení než problém. Cokoli s Jasem sdílela... Bren se toho účastnit nechtěl, ale chápal to.

Do toho ji Mosfeirané neměli co mluvit.

"Podala pravdivou zprávu," řekl. "Stýskalo se jí po lodi. Ale nechovala k Mosfeire žádnou zášť, to vůbec ne."

"Ale jistě tu zprávu podala Cechu," řekl Lund.

"To rozhodně. Tak jako Jase zprávu o nás."

"Dobrou?"

"Myslím, že ano. Obě budou, myslím, dobré. Nemá cenu dělat tu nějaké problémy... negativní zprávy a takové věci. Poslali Copea a při příštím letu určitě dostaneme i někoho místo Jaseho." Bren se na to netěšil, vůbec ne. Ztráta Jaseho ho silně zasáhla... silněji, než by čekal. Proto možná reagoval na Barb tak, jak reagoval; proto možná přistoupil k téhle konverzaci nabroušený a naštvaný. "Vám z MZ to říkat nemusím, ale pro vás ostatní: poslouchejte své dva poradce. Mluvíte jazykem Cechu, ale nepředpokládejte, že po dvou staletích odděleného vývoje budou mít slova stejné významy. Většina rozdílů budou hloupé drobnosti; několik by jich ale mohlo být opravdu významných." Vrhł pohled na Feldmana a Shugartovou. "Oni vědí."

"Věříme jim," přisvědčila opatrně Krogerová.

"Já ty dva znám," řekl Bren. "Jsou dobří." Ignoroval jejich zrudnutí. Myslel to vážně. "Máme čas jen do konce letu, abych vás informoval o tom, co víme o Cechu; mám dojem, že to by si aiji přál. Můžete čekat, že aiji podpoří dohodu mezi našimi asociacemi... a že se postaví proti jakékoli nezávislé dohodě s Cechem pilotů. Aiji vás nepodrazí. Vy pracujete s ním, já budu pracovat s vámi, a to je mnohem, mnohem lepší ujištění, než kdy dostanete od Cechu pilotů, i kdyby vám krásně dali klíče k hvězdné lodi. My známe historii, a lépe než aiji. Cítíme ji."

"To ano," řekla Krogerová. "A je to přesně tak. Náhled do toho, jak pracuje Cech. Cokoli víte, uvítáme."

"Motivům Merchesonové věřím; ale vzhledem k historii Cechu, ano, jsem opatrný. Oni budou chtít rychlost. My zase chceme co nejméně pohrbů. Ale ten strach, který je zahnal zpátky sem, ten bereme vážně. Jase Graham tomu věří. Vsadil bych život na to, že je to pravda. A v tom případě se tu buďto objeví banda rozzlobených vetřelců uražených tím, jaké místo si Cech vybral... anebo se neobjeví. A jestli tu loď vybavíme a umožníme jí další let... tak vlastně vybavíme Cech pro to, aby se vypořádal se situací, která - k dobrému či zlému - ovlivní celou planetu. My na pevnině si nejsme jistí tou dobrou částí. Chceme zjistit, co ví Cech, tečka, a pak na to aplikovat naše vlastní zkušenosti, bude-li to k čemu. Pokud budeme muset bojovat a pokud jsou ti tam venku vyspělí, máme s jednáním s Cechem problém daleko větší, než byly ty staré hádky, co s nimi vedla Mosfeira. Je to vzájemný problém. Ani jeden z našich druhů nechce pracovat pro hlupáky a ani jeden z našich druhů nechce brát jako fakt, že válka Cechu je i naší válkou."

"Na tom se shodneme," řekl Lund.

Nálada se zlepšila. Dorazil stevard a zeptal se, co budou chtít jako přesnídávku.

Potom konverzovali o nedávných událostech, o Jaseho přistání se dvěma padáky, o aijiho vztazích k ostrovu, o stavbě druhého a třetího raketoplánu... vlády už spolu nesoupeřily, obě se úzkostlivě dívaly na oblohu.

Atevové měnili všechno, co se dozvěděli o počítačích, a hráli si s matematikou... o tom se Bren nezmínil - vlastně tomu ani nerozuměl. Ateva, který pracoval na té nejhorší části, byl zřejmě génius... matematický génius z rasy, pro kterou byla matematika stejně přirozená jako dýchání; Bren tomu ani trochu nerozuměl, ale měl jisté podezření, které ovšem nemohl dokázat: že atevové už daleko překonali Mosfeirskou univerzitu a možná i všechno ve ztracené knihovně, té, o kterou přišli ve válce... Ovšem dokázat se to nedalo. Nicméně Astronom emeritus psal a moudří atevové přikyvovali; jeho studenti ho pokládali za myslitele a občasní numerologové a filozofičtí fanatici, ze kterých byli aijiové nervózní, se soustředili na Astronomovo dílo. Byli asi příliš omráčení nebo příliš v nevýhodě, než aby své sektářské bitvy přenesli na jeho tabuli.

Milý chlapík, tak trochu jako z jiného světa... ale přitom to byl ďábel v plánu, sladce filozofický myslitel, který vybudoval teorii vesmíru, jež se neprala s tradičními atevskými filozofiemi, ale místo toho nahrazovala písek, na němž byly postavené.

Ti dva z ministerstva zahraničí se na stevardův dotaz ohledně dolití tvářili dost vyplašeně, jako by se báli otevřít pusu byt' jen za účelem objednávky pití: soukromí poradci bez hodnoty. Bren to tušil... děsili se možností, protože oni byli ti, kdo doopravdy věděli, jak nebezpečné může být atevsko-lidské rozhraní... jak je výbušné a zrádné.

Lund si žoviálně objednal další martini a stejně tak Krogerová. Oba tlumočníci chtěli pivo. Bren požádal o vodku a ovocnou šťávu.

Stevard odešel.

Když se vzdálil tak, že je už v hluku motorů nemohl slyšet, nadhodil Lund: "Jak dlouho myslíte, že tu zůstane ten nový chlápek?"

Cope: na atevskou půdu vstoupil asi před čtyřmi týdny. Místo toho, aby ho na planetu shodili jako jeho předchůdce, přiletěl konvenčně, v raketoplánu. Cope vypadal jako úředník, cestoval zásadně v noci a vyhýbal se obloze. Na lodi se poučili z Jasonových zkušeností. Několik týdnů bylo Copemu tak špatně, že nemohl pracovat... byl zavřený ve vesmírném centru, protože atevská ostraha v jeho odmítnutí odjet na ostrov viděla nepravdivost a možná dokonce špiónáž, a tak ho nepustila ven. Jase tam jezdil na schůzky; Copemu se dělalo špatně úplně ze všeho, z pachů, z nepravdivého osvětlení, z blikání zářivek.

A teď byl Cope na Mosfeire a na jeho smysly útočily úplně nové pohledy a pachy. Když ho Bren viděl naposled,

ležel ve své nové posteli a neodvažoval se opustit nový, kompletně uzavřený byt. Jak dlouho tam asi vydrží?

"Opravdu nevím," řekl Bren. "Podle Jaseho bych řekl, že to možná neví ani on sám. V podstatě je mu špatně už čtyři týdny. Mladý organismus se možná přizpůsobí lépe. Nevíme." Jase řekl... dávej na něj pozor. Dávej na něj pozor. "Já bych si dal dobrý pozor na to, co si myslí. To jsem řekl Shawnu Tyersovi, když jsem se s ním setkal, a říkám to i vám, protože budete v přímém kontaktu s Cechem. On je rozhodně výš než Merchesonová a Graham. Je to ostrý chlapík a svou nevolnost možná jen simuluje. Má svou vlastní agendu; zřejmě chce zkontrolovat všechno, co nahlásila Merchesonová, když se vrátila nahoru."

"To je dost nepříjemná představa."

"Merchesonová nelhala, tak myslím, že to nebude problém. Tohle vím. On bude hledat zdroje. Zjišťovat, jestli je ostrov opravdu má. Pozorováním planetární geologie z vesmíru může Cech zjistit některé věci. Nejistí ale všechno. Nejistí, jestli s nimi Mosfeirané budou spolupracovat. Teď, když má loď raketoplán a bezpečnější přístup, může riskovat posílat na povrch planety i vyšší důstojníky. A právě to Cope je." Bren měl podezření, že starší členové téhle skupiny by mohli mít přátele ve starém režimu, ale přesto řekl: "Strana lidského odkazuje ostuda, se kterou se, doufám, nesetká, ale možná ji bude chtít vyšetřit."

Dorazilo pití a nastala krátká pauza a vítaný zmatek s rozdělováním objednávek a ubrousků.

"Na vaši misi," navrhl Bren, když si rýpl do Strany lidského odkazu, provesmíranů, kteří si mysleli, že lidstvo má přirozené právo na všechno, co vidí. "Připijím na toleranci."

"Na ajiho a jeho dvůr," řekl Lund, "a na účelnou alianci."

Bren usrkl ze svého poháru. Letadlo se otřásl a on vyláhl z okna. Nadýchané kumuly, místy břidlicově šedé. "Á, jaro nad průlivem. Příští hodinu to bude trochu házet."

"No jistě," řekla Krogerová. "Právě se přece podávalo pití."

Byl to starý vtíp, starý jako lidstvo samo, a vyprávěl se po celou tu dobu, co Mosfeirané létali vzduchem, obvykle v menších a pomalejších letadlech. Obecná relaxace. Tohle byl podle definice nejdelší let, jaký kdy nějaký Mosfeiran podnikl - s výjimkou paidhiho a některých jeho přátel a příbuzných, kteří ovšem většinou jezdili s Tobym na lodi a do přímořských oblastí pevniny. Mosfeiranská letecká doprava byla ale omezená jen na ostrov, takže letadla nelétala takhle vysoko a netrávila ve vzduchu tak dlouhou dobu.

"Takže..." zeptala se Krogerová, "setkáme se s atevy, až přistaneme?"

Mezidruhové rozhraní bylo tak pečlivě uspořádané a regulované, že tu byla velmi reálná možnost, že se s atevy nesetkají. Mluvit s nimi každopádně nesměli; takový byl zákon. Atevé... inu, atevové se budou chovat tak, jak budou pokládat za správné; díky bohu za to, že aspoň jeden druh zákony ctil... atevský koncept toho, co je správné a špatné, byl totiž velice neostrý. Zato man'či, to vedlo a bylo pevné jako skála. Jen když jste věděli, kde leží.

Z jednoho místa na druhé je dostanou písemné rozkazy a mlčenliví průvodci... pokud Cech posílá během čtyř dnů Brenovy nepřítomnosti nezešlel a neuchvátil moc, pokud Jase při všem svém balení stále zastával úřad paid-hiho...

Bože, Jase mu bude chybět. Bude sám... vždycky byl vlastně sám, ale zvykl si už na to, že tu je Jase.

"Jsem si celkem jistý, že dostanete oficiální doprovod," řekl. "Nečekejte ale, že bude ovládat mosfei'. Neopravujte způsob, jakým budou vyslovovat vaše jména. Přizpůsobují si je podle toho, co dokáží vyslovit." Ben a Kate věděli, jak budou říkat jim. Ginny si atevové pravděpodobně zkrátí na Gin, aby to ladilo s ostatními. Z důvodů štěstí... které vysvětlit by ovšem trvalo nejméně hodinu, pokud by posluchač neovládal alespoň základy teorie čísel. Naštěstí a náhodou ani jedno jméno nemělo v atevštině nějaký vysloveně směšný či nešťastný význam. "Uklánějte se. Neusmívejte se. A nečekejte úsměv od nich."

"Vy s nimi ale konverzujete," řekl tiše Ben stejným tónem, jako by říkal, že Bren umí létat.

"Praxe," řekl ironicky Bren. Atevé dokázali spočítat věci ve skupinách, než jste stačili mrknout, a mohli se urazit nebo lingvisticky podvolit během vteřiny. "Dlouhá praxe." Nepočítaje hodiny a hodiny studia matematiky, dokud ji nedokázal vydechovat; nepočítaje to, že se natolik vžil do atevského očekávání, že ve chvíli, kdy se setkal s Krogerovou, vycítil, co je v nepořádku s jehlicí v její klopě. Když vstoupili do atevského vzdušného prostoru, napadlo ho, že by jí mohl nabídnout květinu, aby si ji tam strčila... ale ona poletí přímo do vesmírného centra a atevové, kteří jednali s cizinci, očekávali, že budou cizí: to bylo v pořádku. "Hlavně používejte dětský jazyk. Nic víc. Oni to pochopí."

"Teď už se nemůžeme vrátit," řekla po dlouhém tichu Kate.

Ale mohli. Mohli přistát a pak se vrátit stejným letadlem zpátky na ostrov a zapomenout na svou misi. Jenže diplomati nesnášeli představu absolutního veřejného odsouzení nebo panického útěku.

Donesli přesnídávku. Poněkud ve spěchu. Letadlo sebou házelo stále víc - mířilo totiž přesně do malého okna v pobřežní obraně a jakákoli změna letové hladiny by se neobešla bez rozsáhlé rádiové komunikace. Možná se o to pokoušeli.

Letadlo se propadlo. Bren si podržel u úst nápoj s ledem, chvíli počkal a potom usrkl.

Lidská posádka.

Atevská letadla pilotovali lidé; do mosfeirského hlavního města ani z něj atevové obvykle nelétali. Mosfeirští piloti si pečlivě hlídali těch pár dálkových letů, které měli povolené, především pak v dnešní době raketoplánů. Nacionalisticky argumentovali, že atevští piloti mají na své létání celý kontinent. Po zániku leteckého průmyslu také parlament chránil těch několik výjimečně schopných mosfeirských pilotů z důvodů národní obrany.

Lidští piloti toužili po šanci pilotovat raketoplán. To Bren slyšel. Mluvil s nimi a viděl jejich naději, jenomže tuhle poptu Tabini lidem nepostoupí, teď ještě ne. A bylo v tom víc než jen národní hrdost. Tabiniho piloti měli zkušenosti s dlouhými, mezikontinentálními lety. Představovali důležitou položku při jednání o atevských právech ve vesmíru, na stanici... ve sluneční soustavě.

Politika, politika, politika. Všechno, dokonce i tohle, byla politika. Depresivní myšlenka... jediná věc, v níž byl Bren

odhodlán intervenovat ve prospěch lidí, naskytne-li se příležitost. Atevé vzletli k obloze, ale měli tendenci aplikovat na letové řády stejnou volnost jako na zákony... proto mělo aijiho letadlo tak výrazné insignie a barvy. Letová posádka byla skvělá. I záložní posádka byla skvělá. Když jste ale sestoupili mezi obyčejné piloty, už to bylo horší.

"Ta sedadla jsou pohodlná," řekl Tom. "Vzato kolem a kolem. A ani to moc nehází."

"Není to špatné," přisvědčila Shugartová a v tu chvíli se letadlo znovu propadlo.

Vážná témata se vyčerpala a konverzace se omezila na nezávazné řeči. Rytmus a zvuky mosfeí' doléhaly do Brenových uší. Bezvýznamné plácání. Dobrý-špatný, buď-anebo, černá-bílá, nešťastná dvojka bez smířlivého gesta.

Taková prostě mosfeí' byla. I Brenova mysl bývala taková, než se přizpůsobil.

Předtím mluvil plyně, ne však instinktivně. Atevská schopnost vidět číselné sady nebyla dána jen výchovou: Brenovi se zdálo, že atevské vnímání čísel mohlo být totéž jako vnímání barev: něco, co se prostě během dětství objevilo. Mohlo to mít emocionální souvislost s rozpoznáváním rodičů nebo s bezpečím, pokud se atevské děti vyvíjely podobně jako lidské. Lidé sdíleli s atevy planetu už pěkných pár století a vlastně to nevěděli. To, co u nich provokovalo agresi... nebo možná sexuální reakci - mohlo souviset s rozpoznáváním vzorů. Pokud to mělo nějaké sexuální konotace, byly možná děti, i když čísla rozeznávaly, zbavené zodpovědnosti a hovořily číselně neutrálním jazykem. Zase... výzkum to nijak nepotvrzoval. Brenova vlastní pozorování tvořila hranici lidských znalostí; a pokud věděl, samotní atevé o své lingvistické historii téměř nic nevěděli... archeologie pro ně byla koníčkem, ne řádně vymezeným vědním oborem. Numerologové někdy praktikovali lingvistiku. Srovnávací biologie se obvykle prováděla na současném paidhiovi, když ho atevský lékař musel dát dohromady... a srovnávací psychologie? To bylo to, co za dlouhých zimních večerů dělal se svou ostrahou. Mohl si jen představovat, jak atevé vidí svět, jaké nepříjemné reakce v nich vyvolávají jisté vzory. A atevé si zase mohli pouze představovat, jak mohou lidé vidět pohodlí, štěstí a stabilitu v párech a dvojkách...

Dvojky v manželství, dvojka v ano-ne; dvojka v levé a pravé ruce.

Když atevé získali plány raketoplánu, měl dva vstupy. Atevé změnili v plánech jen velice málo a matematici je procházeli stále dokola a snažili se najít nějaký důvod pro dva vstupy. Dokonce přišli za Brenem a útrpně se ptali, jestli on chápe, kde je v tom logika... a on nechápal. Všichni z toho byli nesví, ale nakonec přidali třetí vstup, přestože to vyžadovalo jisté úpravy. Vstup prostě musel být buďto jeden - anebo musely být tři.

A bože, ty další otázky, se kterými za ním chodili... ty změny ve fyzice materiálů za poslední tři roky...

Ani on sám - a to měl moudré a schopné poradce - nemohl zvládnout všechnu tu technologii, která směřovala do atevského světa. Bylo moudré dát průmyslu rovnou keramické materiály a přeskočit větší část vývoje exotických plastů? Jaká byla ekonomická cena, cena pro životní prostředí, sociální cena... cena za tradici a stabilitu a také: odváží se postavit silnici k dolu v jedné subasociaci bez toho, že by dali nějakou výhodu jiné?

Šejidan vyráběl jisté věci. Co se stane s rovnováhou moci v Západní asociaci, získá-li další, jedinečný průmysl?

Co to pro vztah mezi atevskými asociacemi znamenalo z emocionálního hlediska, když raketoplán vzletěl z ranveje v Šejidanu, srdce ragické asociace, aišidi'tatu?

Všechna rozhodnutí už padla... neuvěřitelné tři roky od chvíle, co začal raketoplán nabývat tvar a podobu. Ať už atevé udělali jakékoli chyby nebo se jim vyhnuli, byli teď ve vesmíru. Před šesti měsíci raketoplán poprvé odstartoval a prokázal své kvality. Bylo to zklamání pro aijiho nepřátele a ospravedlnění jeho programu technologického pokroku.

Svět nevyletěl do povětří. Nebyla válka. Podařilo se jí vyhnout jen tak tak... ale Strana lidského odkazu na Mosfeire prohrála volby, zatímco nová administrativa prošla a ponechala se svolením veřejnosti v úřadech lidi, kteří něco věděli. Pořád docházelo k hloupostem - největší, na kterou si teď Bren dokázal vzpomenout, byla tahle nedomyšlená delegace a její vyslání do vesmíru před nějakou atevskou misí... ale však on tomu už přijde na kloub, až přistane, a rychle. Věřil sám sobě, že to dokáže vyřídit, ať se jedná o cokoli. Jestli to byla Tabiniho odvěta za Jaseho odvolání, rozuměl tomu.

Jestli se Tabini zlobil a nějaká hloupá žádost z mosfeirského ministerstva vnitra způsobila tuto situaci, Shawn Tyers mu poděkuje, když ji urovná. Ale Bren se spíše klonil k původní teorii: chtějí lidi... tak jim pošleme lidi.

A až budou o něco žádat znovu, třeba budou trochu umírněnější.

Rozhodně to byl způsob, jak prozkoumat úmysl druhé strany. To zatracené paličaté atevské myšlení.

A rozhodně by to odpovídalo způsobu, jakým Tabini zacházel s vlastním druhem.

Být v něčem první... nebylo samo o sobě ani dobré ani špatné.

* * *

Přemýšlel a konverzoval s ostatními pasažéry, zatímco letadlo přeletělo pobřežní linii a proplétalo se rozbourěným nebem a deštěm.

Jak klesali skrze oblačnost, ukazoval na zajímavá místa na zemi - řeku, malé město - a jeho publikum mu se zájmem naslouchalo.

Letěli poměrně přímo, neodklonili je na jih, jak se to občas stávalo.

A než se nadál, byli nad Šejidanem. Let trval kratší dobu než obvykle.

Přesněji řečeno o tři čtvrtě hodiny méně než obvykle. Když začalo letadlo manévrovat k přistání, po oknech už stékaly potoky deště a z šedi dole se občas vynořovaly střechy.

"Jsme nějak moc nízko," prohlásil Bren a podíval se dolů. Letadlo ostře zatočilo a před Brenem se objevily náhorní obytné kruhy pospojované chodníčky. Jakási atevská obdoba ulic a sousedství.

Když se křídla srovnala, naskytl se jim úžasný pohled na Bu-javid, palác na kopci, stoupající nad taškové střechy svých sousedů, zšedlé deštěm... Zdola ho omývala růžová záře neonů, jak se šířilo.

"To je Bu-javid?" zeptala se Kate.

"Ano," odpověděl Bren. "Uprostřed sídlí aiji." Bydlel tam i on sám, ale jeho byt turisty nepřitahoval - alespoň ne ty

mosfeirské.

"To dole jsou hotely?" zeptal se Ben, který se díval z okénka.

Palác tvořila obrovská zhmět budov s vnitřními zahradami a bazény, a v dnešní době ho obklopovala řada budov na úpatí kopce.

"Hotely. Neonová světla a hotely." Nebyla to jeho oblíbená změna.

"Prosebníci k aijimu," řekla Krogerová.

"Správně." Nad změnami, pro které se ateové rozhodli sami, paidhi neměl právo veta. A Tabini je nezarazil, i přes stížnosti konzervativních atevů. Během tří let se neony rozrostly po celém městě. Ateové to pokládali za zvláštní. Ted to tu vypadalo jako na předměstí mosfeirského hlavního města. Na Brena to nepůsobilo nejlépe. "Každý má právo vidět aijihu, pokud se sem dostane. A aiji už dohlédne na to, aby se sem mohl dostat, i kdyby si to nemohl dovolit."

Letadlo znovu zatočilo a za okénkem se objevila další scenerie. Taškové střechy v různých odstínech červené. "Tady vidíte vzor ašii," řekl Bren Benovi a Kate. "Vidíte tu geometrii? Ty sjednocené lávky? Asociace. Je to patrné na první pohled, jakmile jednou víte, že se nedíváte na hranice našeho typu. Na to narazili první osadníci. Neviděli to."

"Nikde tam není jediná rovná ulice."

"Ateové chodí mnohem víc pěšky."

"No, díky bohu, že tomu nemusíme přicházet na kloub my." Na Ginninu tvář, hubenou a posetou množstvím nevýrazných pih, dopadlo bílé světlo z okna, když se dívala na cizotu atevského města. "Máme dost svých starostí."

Už čtvrt hodiny nic neříkala. V tuhle chvíli - možná se mu to ale jen zdálo - mu přišla k smrti vydešená.

Letadlo se srovnalo.

Stevardi beze slov sebrali sklenice a všichni se připoutali, zatímco kolem okének se míhaly známé cedule. Byli na poslední přiblížovací dráze k letišti.

"Uvidíme odsud raketoplán?" zeptala se Kate a natáhla krk.

"Na téhle dráze ne," odpověděl Bren a zhluboka se nadechl. Doufal, že najde stabilní, mírumilovné město... doufal, že tam bude jeho ostraha. Doufal, že se nic nepokazilo... kromě nečekaných rozkazů pro Jaseho.

Už si příliš zvykl na společnost... byla to psychologická slabina, říkal si. To by neměl dělat... neměl by mít asociace, které nedokáže udržet. Sblížil se s někým, o kom moc dobře věděl, že jednou odejde.

To není moudré u někoho, kdo učinil taková profesionální rozhodnutí jako on.

Kola se dotkla mokrého asfaltu a zakvílela. Kolem nich se začaly míhat letištní budovy. Zpomalovaly.

A zpomalovaly.

2

Letadlo zabrzdlilo a mírně se stočilo na letištní ploše plné kaluží a zarolovalo směrem k bezpečnostní zóně, kde stevardi vydali pasažérům jejich kabáty.

Když zastavili, okamžitě se ozvalo známé vrčení schůdků.

Všichni čtyři Brenovi spolucestující začali vrhat kradmé pohledy k okénkům, zatímco se navlékali do kabátů. Nechtěli, aby je někdo přistihl při okukování. Ale nemohli si pomoci - vždyť se blížili první ateové, první skuteční ateové, které uvidí. Ben a Kate celá léta studovali a překládali jejich jazyk, ale nikdy vládce planety, na které žili, ve skutečnosti neviděli. Ginny a Tom se s atevy nijak neasociovali, leda v obchodě a vědeckých výměnách.

Bren sám očekával dusot obrů po hliníkových schodech k otvírajícím se dveřím. Nepokukoval, spíše se upravil podle dvorního standardu. Vtom se ve dveřích objevili právě ti dva ateové, v jejichž přítomnost doufal... Baniči a Jago, starší pár ze čtyř atevů, kteří ho hlídali: černá kůže, černé vlasy, zlaté oči, oblečení v černé kůži a stříbru Cechu vrahů. Ve srovnání s nimi vypadali všichni přítomní jako děti.

Jeho stráž, kterou mu přidělil Tabini-aiji: jeho nejdražší přátelé, řečeno po lidsku... a přece ne přátelé: on byl jejich povinností, jejich asociací, jak to ateové vnímali.

Lidští přátelé, dokonce i členové rodiny, vás mohli opustit a mít k tomu zcela legální emocionální důvody. Mohli vás dokonce nechat na holičkách. Kdykoli byl Bren na Mosfeire, vkrádaly se mu do krve lidské způsoby a dláždily místo pochybnostem. Ale tihle dva nebyli blázni - nikdy ho neopouštěli, leda když ho povinnost zavedla na ostrov, kam podle zákona neměli přístup... ale v okamžiku, kdy se k němu mohli znovu přidat, tu byli, stejně jistě, jako že po dni přijde noc.

Stanuli tváří v tvář cizincům. Zřejmě je to nepřekvapilo, ale jejich zdvořilá bezvýraznost Brenovi nedovolovala hádat. Stáli tu před hodnostáři z Mosfeiry, ozbrojení a vážní - a velmi, velmi vysocí.

"Baniči a Jago," představil svou ostrahu, a potom představil ostatní v atevštině - přitom upravil jejich jména do podoby, kterou tento jazyk dokázal přijmout. "Ben Feldman, Kate Shugartová, Tom Lund, Ginny Krogerová. Jeden se domnívá, že Tabini-aiji vyhověl jejich žádosti letět s raketoplánem."

"Jsem poctěn," odpověděl Baniči v mosfei' hlasem, který dokázal roztřást porcelán. Dokonce kývl hlavou, čímž vzdal paidhiho hostům úctu, i když oni to možná nevěděli.

"Jsem poctěn," řekl Ben. Byla to jeho vůbec první příležitost promluvit na nějakého atevu jeho jazykem, i když to dotyčný ateva trochu zkazil tím, že na něj promluvil první a v mosfei'. I tak se ale pro oba lingvisty jednalo o životní zážitek. Bren slyšel zaváhání a viděl dva páry očí, velkých jako talíře, jak neomaleně zírají na ty, jejichž pochopení jejich majitelé zasvětili život.

Tom a Ginny zůstali odtažitější, drželi se spíše vzadu... i tuhle reakci Bren znal. Cítili se menší než obvykle. I pach atevů byl mírně odlišný. Najednou, úplně poprvé nebyli Mosfeirané v početní převaze, nevydávali rozkazy, nebyli pány civilizace. I tohle byla životní zkušenost, ovšem ne tak příjemná jako ta, kterou zažil Ben a Kate.

"Doprovod čeká, pánové," řekl Baniči a Bren to přeložil. "Dejte si pozor na schůdcích. - Nadi Brene, Jason odešel do odletové haly."

"Opravdu?" Ve svém výrazu ani chování nedal nic najevo. Tuhle část nepřekládal. Přestože ho ta zpráva zasáhla jako rána do žaludku, zadržel svou reakci. Takže on spěchal, opustil svou rodinu předčasně - samozřejmě to musel být on, kdo odveze nového lodního paidhiho na ostrov, ale zatraceně, někdo přece mohl počkat. Spěchal, aby stihl strávit trochu času s Jasonem... a zdálo se, že marně.

Najednou se ho zmocnil pocit, že na pevnině není všechno v pořádku, i když tu byl Baniči a Jago. Něco nebylo v pořádku s touto misí. Něco nebylo v pořádku s Jase.

"Aiji rozhodl, že bude nejlepší, když uvítá pasažéry a bude s nimi jednat. Jase-ji vás žádá, abyste se tam s ním setkal."

"Tak tedy půjdeme, nadi-ji."

"Nějaký problém?" zeptal se Tom.

"Ne," odpověděl rychle Bren a upravil si rukáv kabátu, aby zakryl nepříjemný špendlík. K jeho úlevě vydržel. Škrábl se ale do zápěstí - trochu to bolelo a na manželce se objevila krvavá skvrnka. "Jase Graham odjel do vesmírného centra, aby vás tam uvítal. Aiji si jistě myslel, že když tam bude, budete se cítit víc jako doma."

"To od něj bylo velmi pozorné," řekl Tom. Ta bezmyšlenkovitá, hrubá familiárnost Breny dost rozzlobila, ale skryl své pocity za diplomatickou masku. Prý pozorné.

Pozorné, to tak! K němu to pozorné nebylo, ani k Jasemu, ani k tomu neobvyklému shonu, který tady panoval.

Ale protože se už ponořil do bezvýraznosti, jakou atevové zachovávali mezi cizinci, začal také vnímat věci skrze filtr atevštiny. Jeho oči se přizpůsobily, takže Baniči a Jago mu přišli normálně velcí a byli to lidé, kdo vypadal divně. Takhle vyhlížela většina zdejšího světa, kromě Jasona Grahama a - krátce - Yolandy Merchesonové.

Bren znal každický odstín neznatelných výrazů své ostrahy. Tak například tohle okamžité upozornění znamenalo, že by se měl mít na pozoru; bylo to nejvíc, jak se Baniči mohl přiblížit protivení se rozkazům aijiho. Něco ho trápilo. Bren nevěděl, co to je; nedomníval se, že se jedná o něco naléhavého, například o otázku života a smrti, ale přesto.

Vítejte doma.

"Velmi prozíravé," opakoval po Tomu Lundovi. "Aiji nepochybně doufá, že tato mise dopadne dobře jak pro ostrov, tak pro pevninu."

Do třetice všeho dobrého, neřikalo se to?

Čtvrtý start nově postaveného raketoplánu pořád Brenovi nepřišel úplně bezpečný, i když jeho předchůdce nalétal řadu misí na lidské zemi. Ani Jasonovi nepřišel úplně bezpečný, ani všem těm, kdo si prožili první, problematické kotvení u stanice. Ani nikomu z těch, kdo znal příčiny hodinového výpadku proudu v kabině během třetího letu.

"K čemu ten spěch?" ptal se sám sebe.

Ani čtyři Mosfeirané se kvůli spěchu nemohli cítit dobře.

Pokaždé když Bren pomyslel na možnost nouzového stavu po startu, když na celé planetě byla jen dvě místa s dostatečně dlouhou ranvejí, začaly se mu potit dlaně. Merchesonová se bezpečně dostala na oběžnou dráhu. Jase se tam dostane také. Na Mosfeiranech mu prakticky nezáleželo... ale přece.

Žádný náklad. Propracované plány zkušebního letu prostě vyletěly komínem...

"Doprovodíme tedy naše hosty do centra?" zeptal se Baničiho a Jago.

"Jak si přejete," zněla Jagina odpověď... elegantní, okamžitá, rozumná. Nic v jejím hlase nenaznačovalo, že by mezi nimi kdy byly jiné než profesionální vztahy, nebo že by jejich setkání bylo něčím víc než zavedenou rutinou. "Do auta se vejde všichni," řekla, "nandi."

Jago s Baničem sešli po schůdcích první. Čekali tam auto - obvyklá uzavřená dodávka.

"Pozor, ať neupadnete," řekl Bren a vykročil za Jago. Kontinentální schody byly vesměs vyšší než mosfeirské. Bren na to nezapomínal, ale nespolehal na to, že to budou mít na paměti i ostatní. Jednou, dvakrát se otočil, protože slyšel příliš spěšné kroky; pravděpodobně se za ním odehrávalo velké rozhlížení. Země se leskla po dešti. Vanul čerstvý vítr - čechrál Mosfeiranům vlasy, Brenovi uvolnil jeden dva prameny vlasů, přestože měl copánek, ale proti dokonalým copánkům atevů byl nedokonalý.

Když ostraha sestoupila ze schůdků, auto se pohnulo kupředu. Baniči a Jago otevřeli dvoukřídle zadní dveře, a když se ostatní usadili uvnitř, naskočili, až tlumiče zasténaly, a s dutým prásknutím za sebou zabouchli dveře.

Auto se rozjelo. Uvnitř bylo pohodlí, ale žádná okna a žádný přístup k řidičům - Bren měl podezření, že to jsou další dva příslušníci jeho ostrahy.

Auto bylo opancéřované: nerozjíždělo se tedy zrovna nejrychleji. Nadskakovalo po výmolech jako loď na rozbourané vodě, zatímco lidé uvnitř seděli na sedadlech, která neodpovídala jejich tělesným rozměrům, a sdíleli stísněný prostor s druhem, kterému tato planeta podle práva náležela. Lidé se na ně dívali. Za slabého osvětlení se v očích atevů odrážela zlatavá záře. Teď zrovna bylo vidět Jaginy oči, protože seděla v tmavém koutě. Bren se nesnažil sledovat reakci Mosfeiranů, ale pomyslel si, že Jago o tomhle efektu velmi dobře ví, ví, že ho kdysi znervózňoval, ví, že Mosfeirany znervózňuje i teď, ale přitom se ho nijak nepokusila potlačit.

Jago se kvůli něčemu zlobila, a to hodně.

Baniči přidal vlastní zářivý pohled a potom se odvrátil. Neřekl ani slovo.

Až potom se otočil k Benovi a atevsky se ho zeptal: "Příjemný let?"

"Ano, pane," odpověděl tiše Ben v mosfeť.

Baniči tlačil na pilu. Přesně věděl, kteří z lidí jsou tlumočníci.

Jinak ale v autě panovalo ticho. Baniči rýpal, Jago tiše zuřila a Bren stále zoufaleji přemýšlel, co se mohlo takhle rychle pokazit... tedy kromě Tabiniho zatracené paličatosti a toho, že se Cech pustil do bitvy, kterou Bren ani Jase nemohli vyhrát. Možná že Baniči i Jago pochopili nešťastnou, neuváženou poznámku Torna Lunda.

Byla tu spousta příležitostí k potížím. Měli je s sebou. Jase si je odvezl do vesmírného centra.

Auto konečně překonalo bezpečnostní zónu na letišti. Pomalu nadskočilo a sjelo po příkré rampě. Kdesi za nimi se ozval zvuk masivního hydraulického systému... to byla bezpečnostní vrata ve vesmírném centru, na severozápadním konci letiště. Nové křídlo. Bren tu cestu znal a neměl žádné pochybnosti, že na ní teď jsou. Jedou po ní a jsou - alespoň v tomto ohledu - v bezpečí.

Auto se dostalo na rovinu a zabrzdilo, až přetížené brzdy zaskřípaly. Z boku se ozvalo zadunění, jak někdo udeřil do dveří, a zvenčí zaznělo varovné zahoukání.

Baniči a Jago vstali a na signál zvenčí otevřeli dveře a vyvedli lidské pasažéry do matně osvětleného betonového tunelu centra. Na kovových dveřích naproti nim se vyjímал černobílý emblém baji-naji.

Emblém Štěstěny a Náhody, vládců všech vržených kostek. Byl to vhodný symbol pro raketoplán, stejně jako byl vhodný pro zasedací síň vlády.

Nic na pohledu, který se jim naskytl, neurážel oko. Sloupy, které podpíraly střechu, byly uspořádané do šťastných skupin. Atevové by se tu cítili dobře, hosté ovšem štěstí prakticky nevnímali, ani ti dva z MZ. Tunel byl z betonu, v bílé a odstínech šedi, plný stínů a ozvěn... ale vedl ke stolku, na kterém stála černá váza s bílými květinami, jediná, stoupající kaskáda květů. To něco znamenalo: štěstí, vzestup, to vše pod bílým obloukem.

Baniči je dovedl na plošinu a postavil se do pozoru, když se otevřely vnitřní bezpečnostní dveře a vpusťly je do teplejších, lépe vyzdobených chodeb.

Teď, teď tu byla oblast pro příjem lidí. Uvolnění napětí bylo přímo cítit; Brenovi lidští společníci tu narazili na jasné, neostré světlo, subtilní pastelové barvy - pro atevy samozřejmě šťastné, odstíny zelené a modré, tiché barvy přírody, přesně to, po čem tu toužilo lidské srdce.

Tohle schéma pro lidskou zónu vybral Bren a Jase a odsouhlasili to... naplánovali to, jako naplánovali všechno v centru. Objednali z Mosfeiry nábytek lidských rozměrů a přeložili specifikace raketoplánu, což byl opravdu mamutí počin.

Vyřešili atevské protesty proti raketoplánu se dvěma vstupy, našli kompromisy... nakonec skončili se třemi vstupy a atevové, kteří se desítky let vši silou vzpírali - bránili se všemu pokroku, který jim Tabini-aiji chtěl přinést - získali dost nadšení k tomu, aby se pustili do něj - většího pokroku vůbec.

Tři roky hrstka atevských inženýrů, Bren, Jase, a do jisté míry i Yolanda Merchesonová, plus jejich personál, sdíleli každický záchvív společně. Žili a dýchali jen raketoplánem, vesmírným centrem a programem.

"Hezké," poznamenal Lund.

Bren se nadechl a pomalu vydechl. Lund to myslel jako kompliment. Bren a Jase doufali, že se tu lidé budou cítit právě takhle uvolněně. Cope neřekl ani tolik, když před čtyřmi týdny přistál, a přitom skoro celé ty čtyři týdny prožil právě v těchto místnostech, protože záchvaty nevolnosti ho přepadaly pouze, když opustil vesmírné centrum... bylo mu špatně během nočního letu přes průliv, bylo mu špatně v jeho novém bytě na Mosfeire, a zřejmě mu bude špatně i v jeho nové kanceláři, pokud to nedokáže vyřešit léky, i navzdory Brenovu upozornění ministerstvu vnitra, aby pokud možno vystavovalo Co-peho co nejstálejšímu osvětlení a kontrastu a nedovolilo mu spatřit volný obzor.

Díky Jasemu si Bren začal takových věcí všimnout. Pro člověka, narozeného na lodi, znamenaly nepravdivosti osvětlení, že systémy selhávají... otevřené prostory ho děsily, a Jase mu vysvětlil, že je to velmi pochopitelný strach z nárazu.

Chodby musely být přerušované křížovatkami a výklenky, kam by bylo možné se uchýlit v případě zrychlení: a chodby v centru tak také vypadaly. Nebyla šance, že by vesmírné centrum kdy začalo zrychlovat, ale stejně tak nebyla šance, že modrá barva, která uklidňovala Lunda a jeho přátele, patřila obloze. Tohle nějak souviselo, předpokládal Bren, se zadním mozkem a pocitem bezpečí z dětství - s intelektem ne.

Tak Lundovi se líbila výzdoba... asi si ani nevšiml, že tu nikde nejsou schody. Ty by totiž buďto dávaly zabrat lidem, nebo by o ně atevové zakopávali. Z jedné úrovně na druhou bylo možné se dostat pouze výtahem. Ovládací panely a vypínače byly umístěné ve střední výšce: trochu vysoko na lidské poměry, ale ne moc nízko na atevské.

A květiny na stole, dárek od atevů na uvítanou, byly pečlivě uspořádány - nijak se nelišily od druhů, které Mosfeirané znali, ale jejich počet i barva byl šťastný, alespoň pro tuto kombinaci modré a zelené: představovaly jaro a naději.

"Krásné květiny," řekla alespoň Kate. Možná to opravdu chtěla napravit po Lundovi. Ona a Ben by třeba pochopili. Ti druzí dva by mohli nakonec uznat aspoň tohle. Mosfeirané měli paličatou ostrovní mentalitu, ale za poslední tři roky bylo v televizi plno nekrácených analýz atevské mentality. Nakonec Bren poskytl rozhovor, ve kterém vyložil svůj vlastní postoj. Snažil se tím uspokojit počínající, opatrnou zvědavost a přitom neoslabit omezení, která bránila oběma druhům v neoficiálním kontaktu. Dobrodruzi z obou stran úžiny se pokoušeli navázat kontakt ve člunech a bylo dost nebezpečné pustit do tisku nebo do éteru ty, kteří uspěli a přežili, byť by je zpátky dopravily příslušné úřady.

Jak dlouho dokáží ještě udržet dva zvědavé druhy od sebe, oddělené jen úzkým průlivem?

Tohle byla, spolu s nepřátelskými cizinci z jiné sluneční soustavy, jedna z hlavních starostí vesmírného programu... tohoto startu, Jasonova odvolání i této mise. Atevové se znovu začínou sblížovat s lidmi.

Dveře do odletové haly se otevřely.

A tam se s nimi setkal Jason - jeho tmavé vlasy byly úplně, špatně a děsivě ostříhané. Během tří let si pečlivě vypěstoval základ úctyhodného copánku, odznaku atevské důstojnosti - a teď si ho ustříhl, přeřezal ho spolu s pouty se zemí... bůhví v jakém rozpoložení, když dostal rozkazy shora. Jase měl tmavomodrý svetr, černé kalhoty a, bůh jim oběma pomáhej, otrhaný rybářský kabát, co mu Toby daroval před třemi lety.

"Jason Graham," představil se Mosfeiranům, jako kdyby se nejméně dvakrát týdně neobjevoval na televizních obrazovkách celé planety. Vyhýbal se pohledem Brenovi, rozhodně se mu nechtěl podívat do očí. "Všichni mi říkají

Jase." Potřásl jim rukama, usmíval se, dělal s nově přichozími všechny ty správné a lidské věci. Bren je představil. Celou dobu chtěl klást důležité otázky, ale teď byli až po pás v nováčcích a nezodpovězených otázkách.

"Já jsem v první místnosti," řekl Jase a ukázal na jednu z dvaceti místností uspořádaných do kruhu kolem společenské místnosti: žádná hlavní, žádná přednostní: revoluční uspořádání krále Artuše. Atevodové z toho skřípali zuby. Připadalo jim to jako sociální chaos. Válka. "Místa je tentokrát dost. Budeme mít ještě dost volného prostoru." Mluvil vesele... ale rozhodně nebyl veselý, když dostal rozkaz k odletu. Takové veselí by od něj Bren nečekal, s takovým sestřihem ne.

Bren čekal a reagoval příslušnými zdvořilostkami. Když vezme v úvahu ten kabát, to divadlo, protože to rozhodně bylo divadlo... jen bůh věděl, jak se Jasemu podařilo projít v něm kolem majordoma... nebo jak se mu ho vůbec povedlo uchránit před služebnictvem.

Ale ten kabát, to byla mapa objevných cest. Na lokti byl odřený, jak se Jase jednou pokusil spadnout do moře. Jase žadonil, prosil a požadoval, aby mohl navštívit oceán - a jak se ukázalo, měl pro to své vlastní důvody. Ale nakonec si moře zamiloval.

O čem vypovídalo, že si Jase na cestu domů vybral tenhle otrhaný, prosolený kabát a košili, kterou, jak Bren věděl, nosil celé ty tři roky? Na co myslel, a co si asi myslely služky, když vzal nůžky na své vlasy?

"Kde je raketoplán?" zeptal se přímo Tom Lund.

Jase neodpověděl slovy, jak čekali. Přesl ke stěně a stiskl tlačítko, kterým roztáhl žaluzie.

Venku na makadamu stál zářivě bílý pták s křivým nosem. Vypadal, jako by se už už chtěl zvednout ze země. Zdál se malý... dokud vám nedošlo, že všechna ta obslužná vozidla kolem něj jsou kamiony.

"Bože." Ben byl jediný, kdo z toho pohledu neoněměl. "Můj bože."

A Kate řekla: "To je obr."

Když se deset mužů chopí provazu a zatáhne společně, dokáží pohnout i velmi těžkým břemenem.

Když celá civilizace spolupracuje, aby získala potřebné materiály a zařídila výcvik, když měla k dispozici vyzkoušené plány... tak za tři roky vytvořila tuhle zářící, krásnou věc.

"Šai-šan," řekl Bren, který stál za skupinou. Konečně se mu vrátila řeč. "Příznivý vítr." Bren viděl Šai-šan od začátku. Viděl kostru, formy, a viděl i jeho první let. A teď měl Jase opustit tento svět a jeho život spočíval na křídlech Šai-šanu. Bren přeložil každíčký řádek dokumentace. Když se Šai-šan vydal na první let, cítil se, jako by rodil. Byl to zvláštní pocit pro někoho, kdo psal slovníky. Kdo se zabýval slovy a jejich významy.

"Úchvatná, úchvatná věc," vypravila ze sebe Kate. Celá skupina stála a dívala se.

Jason měl smysl pro dramatičnost - a také smysl pro odvedení pozornosti. Jakmile se celá skupina, Kate jako poslední, začala ohromeně rozházet, aby si její členové vybrali ubytování, zachytil Bren Jasonův pohled.

Jase se chvíli díval za ostatními a potom stočil oči na Brena a naznačil mu, aby ho následoval do jídelního koutku.

Šel tam. Jason také. Baniči a Jago došli až k oblouku a tam se zastavili.

Nikdo je nemohl rušit.

"Takže oni tě chtějí tam nahore," začal Bren.

"Aiji rozkázal," řekl trpce Jase. "Sbalili mě během hodiny. Vypakovali mě sem a teď tu mám čekat."

"Určitě zjistím proč," řekl tiše Bren.

"To já určitě taky," opáčil Jase.

"K čertu s tím."

"K čertu," řekl Jase. Zatím mluvili v mosfet, ale potom Jase přešel do atevštiny: "Posaďte se na okamžik. Čaj tu není špatný."

"To by neměl," řekl Bren. "Však jsme ho objednávali my."

A tak se loučení, kterého se oba tolik obávali, smršlo na šálek čaje z automatu. Bren mohl jen doufat, že budou mít příležitost k tiché a opatrné konverzaci v jídelním koutku. Mosfeirané se pohybovali venku. Baniči a Jago ale byli bdělí. Nehnuli brvou.

"Kéž bych pro tebe měl odpovědi," řekl Bren. "Kéž bych měl vůbec nějaké odpovědi. Ty nic nevíš?"

"Prostě... přišla zpráva: vraťte se nahoru; a pak přišla zpráva od aijiho. Neměl jsem vůbec možnost výběru. Aiji asi chtěl, abych tu dohlédl na naše hosty a ujistil se, že nebudou krást přibory."

Atevský vtíp.

"Já nevím," řekl Bren. "Přisahám, že nevím. A nevěděl jsem. Nevarovali mě o nic víc než tebe."

"Věřím ti."

Měli domluvená znamení, kterými dávali najevo, že mluví pravdu. Přisahám bylo jedno z nich. Když tohle použili, nikdy nelhali, i když lhát si navzájem kdysi patřilo k jejich práci... a jednou možná znovu bude.

"Pořád se ještě odlet může zpozdít kvůli počasí," řekl Bren.

"A co Mosfeirané? Ty chtěl Cech taky?"

"To tedy netuším," řekl Bren. "Nemám ponětí. Požádali o let. Tabini řekl: ‚Let‘te teď‘."

Podívali se jeden na druhého. Žádný součet částí nedával celkový smysl.

"Pořád nemám ponětí, co se děje," řekl Jason.

"Pokud tam neletí, aby namíchli Cech," řekl Bren a hřál si prochladlé prsty o umělohmotný pohárek. "To by Tabini mohl udělat."

"Budeš mi chybět."

"Jestli to půjde, vrať se zpátky dolů."

"Zkusím to," řekl Jase. "A ty se vydej tam nahoru, jestli to půjde."

"Taky to zkusím," řekl Bren. "Jestli něco zjistím a budu ti moci poslat zprávu, až se vrátím do Bu-javidu, udělám to."

"Informují nás vůbec někdy předem?" řekl Jase. Byla to řečnická otázka. Vypadal dost špatně, vlasy měl nerovně zastřižené a trčely z nich chuchvalce. Jen bůh věděl, proč to udělal... možná se prostě rozzlobil kvůli hloupému rozkazu. Jason nebyl imunní vůči záchvatům vzteku.

Ale to Bren také ne.

"Podívej, prostě jim řekni, že když tu nebudeš, nedokončí se druhý raketoplán včas," řekl Bren. "To není tak úplně lež."

"Já vím," řekl Jason. "Víc taky nezmůžu. Možná... možná je cesta zpátky. Ale nemůžu nic zaručit."

"Ramirez?"

To byl nejstarší kapitán Cechu, někdy Jaseho opatrovník, někdy jeho hlavní důvod ke stížnostem. Ramirez měl své dobré i špatné chvíle.

"Domnívám se, že ano. S ním můžu mluvit."

"Tak mluv a vrať se."

"Rád bych."

"Budeš si ale muset zase nechat narůst ten zatracený copánek."

Jase se smutně zasmál a potřásl hlavou. Skoro hodinu popíjeli čaj a vzpomínali; hlavně na Tobyho a jeho loď... ne na Barb, o Barb nepadlo ani slovo, jenom... "Jak se daří tvé matce? A Tobymu a všem ostatním?"

"Ale, jsou v pořádku," řekl Bren.

Zvláštní, jak málo si toho řekli. Předtím, když měli času spoustu, mluvili a mluvili o detailech, plánech, úmyslech - čas se jim krátil, Jaseho odvolali po třech letech, už před sebou žádný čas neměli, ještě tak na to, aby znovu projeli časový plán stavby dvou zbývajících raketoplánů...

"Večer ti napíšu," řekl Bren. Moc dobře ale věděl o překážkách v administrativě a vládě, nemluvě ani o dostupném prostoru v toku zpráv z velké antény, která zařizovala většinu komunikace.

Potom Jason zmlkl. Něco ho zjevně trápilo. "Pověz Ta-novi a Alginimu, že mi budou chybět," řekl. "A sekretářům, celému personálu." V jeho hlase zaznívalo čiré zoufalství. "Baniči, Jago." Vřhl na ně pohled.

"Nadi-ji," řekl Baniči.

"Budete mi chybět."

"I my toho litujeme," řekl Baniči.

Nastalo ticho. A bylo stále větší a zoufalejší.

"Musím se vrátit," řekl Bren. "Já tomu přijdu na kloub. V noci se ještě vrátím, pokud to půjde. Možná s tebou strávím ještě trochu času." Start měl být brzo ráno. "Kolik jen budu moci."

"To bych byl rád."

A tak se nedalo nic dělat - jen dopít čaj, vstát a pohlédnout jeden druhému do tváře. Bren nabídl objetí. To byla správná mosfeirská věc. Jason ho nepříliš ladně přijal a pevně ho sevřel; lidé z lodě žili izolovaně a příliš se jeden druhého nedotýkali. Bren sevřel obnošený kabát a plácl Jaseho po rameni. Pocítil v krku palčivé sevření.

"Opatruj se," řekl Jase. "Opatruj se, Brene."

"Budu se snažit." Bren ho pustil a obrátil se v marném pokusu najít něco, čím by zaměstnal ruce. Nakonec odešel.

Baniči a Jago šli s ním. Neřekli ani slovo, jen ho následovali z obytného prostoru do vnější šedé chodby.

Celé tři roky Bren věděl, že až raketoplán opravdu poletí, bude znovu sám. Plánoval, že bude sám celý život.

Ale co to bylo... sám? Měl Baničiho a Jago, které miloval... jako člověk mohl říkat milovat, a oni mu mohli být oddaní, jejich atevským způsobem.

Tabini-aiji choval Brena ve velké úctě. Žil si v úžasném bytě, měl extravagantní přímořské sídlo, kam jezdila jeho matka a bratr s rodinou na návštěvy... žádný jiný paidhi nikdy návštěvy neměl -

A to ani nemluvíme o personálu a služebnictvu - to byly stovky atevů... a co teprve onen jistý vztah, který měl s Jago, ať už to bylo dobře nebo ne. Ať byl cokoli, sám rozhodně ne.

Ale ze ztráty Jasona se cítil zneužitý, tahle rána byla hluboká.

Věděl, že by měl otevřít ústa a mluvit, mluvit, mluvit o něčem, o čemkoli, protože jeho společníci nemluví. Nebylo součástí jejich povinností, aby hádali, o čem člověk, kterého mají na starosti, chce - potřebuje -, aby mluvili. On byl překladatel, tlumočník mezi kulturami. On by měl zahájit konverzaci, nějak jim naznačit, jak s ním mají jednat v situaci, kterou ještě nezažili.

Ale nenašel nic, o čem by mluvil.

V tichosti ho doprovodili do bezpečnostní zóny, do míst, kde byl jen šedý beton a kde je vysadilo auto. Dále nepojedou autem, ale vlakem, do Bu-javidu, paláce na kopci, centra Šejidanu. Bren s Baničem a Jago prošel kolem místa, kde původně stálo auto. V prázdném prostoru jejich kroky duněly. Prošli černými bezpečnostními dveřmi a spatřili své asociované, Alginioho a Tana. To Bren očekával. Algini a Táno drželi stráž u železničního přístupu do tohoto pečlivě střeženého zařízení.

"Paidhi-ji," řekl Algini, když ho uviděl. Od chvíle, kdy zanechal nahoře Jaseho, to bylo první slovo, které uslyšel.

"Měl jste dobrou cestu?" zeptal se Táno. Jako kdyby to mělo nějak vyvážit to, co Táno určitě věděl.

"Všechno v pořádku," řekl zdvořile Bren. Táno byl dobrý ateva, moc dobrý. Abychom parafrázovali Lundovu otázku, Tanovi na tom záleželo.

Ale ono všechno nebylo v pořádku. Jeho cesta nebyla v pořádku, Jase nebyl v pořádku... ani jeho rodina na ostrově nebyla v pořádku. Cesta byla tak uspěchaná, že o tom Bren příliš nepřemýšlel, ale jeho rodina vůbec nebyla v pořádku. Matka chtěla, aby zůstal. Tobyho děti rostly a nechávaly se rozmazlovat babičkou... a ten jeden den, co s nimi strávil, mu pěkně lezly na nervy... nebyl prostě zvyklý na lidské děti.

Kde jen ztratil ten pocit sounáležitosti?

A za co ho vyměnil?

Co to ztrácel spolu s Jasem? S lidskou bytostí, na kterou soustředil všechno lidské, co mu ještě zbylo, v zoufalém pokusu dát dohromady oficiální politiku pro aijiho a pochopit myšlení lidí z lodě?

Nasedl do vlaku a v tichosti jel. Vzpomínal si na tucet a jednu podobnou cestu, kterou za ta léta podnikl, na první start... vracel se zpátky v čase, vzpomínal na první cestu do Malguri, jak se vrátil... jak jel do Taibenu, jednou dvakrát, všechno to bylo pomíchané dohromady, s Jasem a před Jasem. Jel do Geigiho sídla, z toho či onoho důvodu... to byly dobré časy. Rybařili.

Co si sakra Tabini myslel?

"Vy o tom něco víte?" zeptal se Baničiho, když na trati osaměli.

Jeli v Tabiniho vagónu - ovšem Bren ho využíval mnohem víc než Tabini. Byl speciálně zabezpečený, chráněný proti všemu, co by se mohlo přihodit.

"Ne, nadi-ji," řekl Baniči. "I my o tom přemýšlíme."

Bren se v pohodlném sametovém sedadle opřel. Červený samet, červený koberec, čerstvá kytice ve váze na stolku... sezónní květy, první, které rozkvétaly v nížině. Vydávaly těžkou, nasládlou vůni.

I pohřeb by byl možná veselejší.

"Musím se setkat s aijim," řekl tiše Bren.

"Jeden tu zprávu předá," řekla Jago.

"Vdova je v paláci," dodal Baniči.

Kdesi v Brenově žaludku se rozezněl další poplach.

"Přišla za Jasonem?" zeptal se. "Co se tu sakra děje?"

"Pozvala ho na čaj," řekla Jago, "a hovořili o počasí."

No, nebylo to úplně zvláštní; vdova do Šejidanu jezdila. Asi to byla jen náhoda; přijela a doslechla se, že Jase odjíždí.

"Tam, kam odlétá, žádné počasí není," řekl Bren a pokoušel se s tím smířit. "Bude si na to muset zvyknout - tak, jako si musel kdysi zvykat na to, že tady je."

"To bude," přisvědčila Jago.

"Takže to byl jeden z těch rozhovorů?" Myslel, že aiji-vdova bude bezpečně daleko odsud, v Malguri. Ilisidi byla neochvějně, provokativně konzervativní, prala se za různé věci, měla bystrý úsudek.

A dobré srdce.

Hovor o počasí s Tabiniho babičkou. Lordi Západní asociace by dali hodně za to, kdyby s ní mohli jen tak obyčejně hovořit.

Ale dělala ona něco... cokoli... náhodou?

"Věděla, že odjíždí?" zeptal se ostrahy. Z Malguri to letadlem trvalo tři hodiny a Ilisidi byla artritická dáma, která nesnášela dlouhé sezení. Pokud by se vydala do Šejidanu jen kvůli Jasonovi, Brenovi by to opravdu imponovalo.

"Jeden netuší," řekla Jago, "nandi."

Můj pane? Nandi? Tak formální oslovení? Co tohle znamenalo?

Jason neřekl o své návštěvě u vdovy ani slovo. Jenže ona byla, i když v tichosti, hlavou potenciálně dost nepoddajné asociace. Měla přístup k informacím. Tabini by ji informoval o odletu jejího oblíbeného asociovaného... jinak by to mělo nepříjemné důsledky. Pokud ani Ilisidi nedokázala Tabiniho přesvědčit, aby se vzeprel tomuto náhlému požadavku ze stanice, Bren sám měl sotva nějakou naději.

Jase se o tom setkání nezmínil... ale co by taky říkal? Bren a Jase o dvoru moc nemluvili, spíš o tom, co dělali jako první, co se stalo na venkově, potom se naposledy oťukali a vytáhli jeden z druhého názory na některé věci, kdyby se někdo ptal.

To byla jejich práce.

Ale když Ilisidi přiletěla, aby vyprovodila Jasona, znamenalo to mnohem víc než jen společenskou diskusi...

Nic, co Ilisidi dělala, neprošlo bez povšimnutí. Setkáním s Jas oněm, a jenom s ním, přiznala nejen svou někdejší asociaci s Jasonem-paidhim, ale asociaci současnou, živou a mocnou.

A ona to právě ohlásila, schůzkou, která se určitě dostala do zpráv.

Právě toto ohlásila svému vnukovi, aijimu. Ilisidi se zajímala o Jasona, o jeho lidi, o vesmírný program a o jednání mezi lidmi z lodě a atevy... ona, ekologicky konzervativní lord, arbitr vkusu a společnosti.

Od chvíle, kdy Bren dostal tuto zprávu, byl jako omráčený; teď se začal probírat.

Hodně spoléhal na vdovinu dobrou vůli, ale nikdy, nikdy ji nesměl brát jako samozřejmost. Pokud jste žili mezi atevy, pak jste si kladli otázky jako: měla Ilisidi nějakého nepřitele nebo asociovaného, kterému by chtěla touto cestou vytnout políček? Několik nepřátel Brena napadalo.

Napadal ho dokonce i její vnuk, Tabini-aiji, který posunul Jasonovu cestu do vesmírného centra o celý jeden den, když přitom dobře věděl, že se Bren vrací a očekává pořádné rozloučení... proč ho sem vlastně takhle poslal?

Že by chtěl Jasona chránit?

Pokárat vdovu za pozvání... znepokojení, obavy z toho, co vdova řekla nebo na co se zeptala?

Proč splnil žádost Mosfeiranů rychleji, než chtěli nebo očekávali?

Bren se musel sebrat, nebo ohrozí celou zatracenou Západní asociaci, o sobě a své ostraze ani nemluvě.

Probudte se, paidhi-ji; to si asi teď mysleli i Baniči a Jago. Vysílali signály, jak jen mohli. Uvědomte si, že tu může číhat nebezpečí. Braňte nás. Použijte mozek.

Byla tu jistá výhoda v tom nechat Jasona projít debrie-fingem co nejdříve. Zpráva Yolandy Merchesonové možná nebyla nejlichotivější, a tak se hodilo mít nahoře někoho, o kom Tabini věděl, že je atevům příznivě nakloněn.

Merchesonovou atevové zdaleka neznali tak dobře a moc jí nevěřili, ne tak jako Jase-paidhimu.

Žádné atevské mise vyšší než technické úrovně se ještě ke stanici nedostaly. Zatím letěli jen piloti a technici, během zkoušek raketoplánu. Byli to bystří a inteligentní atevové s přesnými instrukcemi o tom, jak se chovat a co dělat; nikdo dole ale nemohl tušit, co by se stalo, kdyby se průběh kontaktu odchýlil od scénáře. Tabinimu se nelíbilo, že odvolali Merchesonovou; Tabini věděl všechno o nepříjemné historii Cechu pilotů, byl totiž důkladným studentem cizí historie.

Na Brena se valila ohromná zodpovědnost. Mosfeirská vláda mu věřila. Delegáti z Mosfeiry mu vyjádřili důvěru. Tabini mu věřil. Jason mu věřil a chtěl zůstat tady dole. Bren byl zahlcený důvěrou a přitom se mu zoufale nedostávalo informací.

"Jeden přemýšlí, co asi aiji-vdova chce," řekl mírně. Položit takovou otázku své ostraze nebylo ani v nejmenším urážlivé. Žádal o odpověď.

"To by jednoho zajímalo," řekl Baniči, čímž popřel, že by věděl něco, co by stálo za to říkat. Jago pokrčila rameny a řekla:

"Pokládá ho za osobu ve svém vlivu."

Jinými slovy, vdova má Jaseho za asociovaného... za někoho, koho jí nelze vzít bez toho, že by se to s ní nějak neprojednalo: to byla pravda; to byl důvod, proč by jí Tabini volal a předal jí tuhle informaci. Asi ji kontaktoval osobně, přestože vdova neměla telefonů ráda.

"Zajímavé," zamumlal Bren na Jaginu poznámku. Všiml si, že Baniči nevyjádřil s hodnocením své partnerky nesouhlas. To bylo na pováženou. Níže postavená Jago spekulovala o něčem, co Baniči nevěděl: a to obvykle nedělala. Z toho Bren soudil, že si to myslí oba dva, ale nevědí o Ilisidiných motivech nic určitého. Mladší partnerka Jago tedy nadhodila udičku... jakmile ho dostrkali k tomu, aby se zeptal, a shodili malou informační bombu: je tu vdova a je do toho zapletená.

"A co se děje kromě toho?" zeptal se své ostrahy. "Kdo vyřídil těm Mosfeiranům víza?"

"Jsou vyřízená." Vic mu Baniči neřekl. To znamenalo, že víc nevěděl.

"Vyřešila se ta věc s Atageinii," řekla Jago.

"Personál poslal příslušné dopisy," informoval ho Baniči. "Smlouva byla zrušena."

To byla úleva. Atageiniský lord si stěžoval na zasahování do asociovaného teritoria... drobné pŕtky byly denním chlebem dvorských intrik, málokdy byly neúmyslné, většinou se tak někdo snažil získat pozici. Jádrem sporu byla půda a konflikt pravděpodobně vyvolala subasociace na této půdě; zdálo se pravděpodobné, že to povede k vraždám.

Neteř hlavy dotyčné subasociace chtěla dosáhnout spojení s chlapcem ze sousedství, který do její asociace nepatřil. Společenské konvence sténaly ve švech, řečeno interpersonálně, a tímhle způsobem se asociace rozšiřovaly... pokud by strýc Tatiseigi z Atageiniů svolil, což by podle posledních zpráv mělo být někdy v té době, co lidské peklo zamrzne. Tatiseigi, strýc Tabiniho manželky, byl tradiční, jako pevninští lordi bývali, a cokoli bylo mladší než tři staletí, to mu bylo podezřelé. A tohle vřelo na hranici. Najednou se to bez zjevného důvodu uklidnilo. Tatiseigi si to tedy rozmyslel. Ilisidi, vzdálená asociovaná, byla zpátky u dvora.

Na čtyři dny odjede na ostrov a terén se úplně změní.

"Damiri-daja je tomu spojení nakloněna," řekl Baniči. Myslel tím Tabiniho manželku. "Nand' Tatiseigi ne."

"A Ilisidi?"

"Ta nemá žádný známý kontakt. Ale jeden se ptá."

Věci se měnily a otřásaly: struktura asociací se neustále proměňovala, ale celkové obrysy zůstávaly stejné; a Tabini vedl s manželčíným strýcem mírnou a zdvořilou válku, která probíhala zcela v mezích společenských norem. Umírali kvůli tomu atevové, ale zdálo se, že tentokrát bude možné se násilí vyhnout. Šlo tu jen o to, že starý pán využíval svou moc k tomu, aby dělal potíže... a aiji-vdova si možná dupla. Brena to trochu znepokojovalo. Tabini byl v obležení ve vlastním domě. Zato Jason z paláce zmizel a byl teď mimo dosah všech zúčastněných stran.

Vesmírné centrum začalo vypadat jako útočiště před bouří. To on musel jít a přesvědčit Tabiniho, že poslat Jaseho nahoru, jak to vyžadoval Cech pilotů, by nebyl dobrý nápad, že by třeba mohl Jase chytit nějakou nečekanou nemoc, něco nakažlivého... nákazy se lidé z lodě báli. Ale Bren teď nevěděl, co to všechno znamená - přeskupování atevů a tahy obou lidských vlád.

Stále ještě o tom přemýšlel, když vlak začal vyjíždět známý kopec. Okna byla zatažená červeným sametem a zakrytá neprůstřelným pancířem, ale Bren nepotřeboval vidět ven, když vjeli mezi ozvěny. Vlak vyjel kopec a znovu se srovnal.

Mířili do stanice. Algini a Táno se zvedli ze svých míst a postavili se ke dveřím, aby je zabezpečili - rutina. Nebylo pravděpodobné, že by na ně někdo zaútočil, ale když jste vzali v úvahu Brenovo vysoké postavení a neustálé mocenské pŕtky u dvora, nedalo se nikdy úplně vyloučit, že je po otevření dveří nepřivítá děšť kulek.

Hydraulické brzdy vagonů zaskřípaly a dveře se otevřely.

Kulky veskrze žádné. Bren vstal, hodil si přes rameno popruh počítače a vystoupil po Baničim a před Jago. Nástupišť, na kterém se ocitl, bylo uvnitř vysokého betonového tunelu. Byli uvnitř paláce, pod kopcem, který viděli z letadla. Palác a jeho zahrady se nacházely nad nimi.

Tady byli v bezpečí, dostali by se sem jen ti nejschopnější vrazi... existoval sice krátký seznam stran, které Bren pravděpodobně něčím urazil, ale tomu se prostě vyhnout nešlo. Měl teď méně nepřátel než dřív. A ti věděli, stejně jako on sám a vrazi, které si najímali, že jeho smrt by způsobila příliš mnoho problémů. Dneska ho pronásledovalo jenom pár odhodlaných atevů, ale většina z nich (a tím si byl jistý) tak činila jenom proto, že to bylo součástí jejich politiky. Ve skutečnosti nebyli ochotní čelit aijiho odplatě: jejich hrozby byly jen na papíře. A někdy ani to ne: jeho ostraha ho s aijiho svolením informovala, že v Cechu vrahů na něj žádná platná smlouva neexistuje.

V tomto relativním klidu se Bren pokoušel dát dohromady nějaké argumenty pro Jaseho okamžitou užitečnost... nějaká fakta o jeho nemoci, rozhodně to nemohlo být nic nebezpečného... až nastoupil do výtahu s Baničim a Jago.

Algini a Táno jako obvykle dohlíželi na zavazadla. Vyjeli do patra, ve kterém se nacházel jeho nyní už stálý byt.

Ted' bydlel v historické rezidenci, která původně patřila Maladesiům... to byla asociace, která se po debaklu s odporem proti vesmírnému programu úplně rozpadla a byla absorbována ostatními.

Nebyla to velká škoda, řekl Tabini; a Damiri-daja dodala, že to stejně byli jen nováčci, kteří se moc rozmohli, ale Bren přesto litoval zániku něčeho tak neuvěřitelně starého, staršího, než byla Mosfeira. Cítil se kvůli svému vzestupu trochu provinile. On nepotřeboval lordské sídlo... to kdysi tvrdil. Ted' ale věděl, že potřebuje. Kvůli svému personálu. A služebnictvu. A ostraze.

Sluhové Maladesiů zcela pochopitelně zůstali v místech, která kdysi patřila jejich asociaci, ted' pohlcené jinými skupinami. Někteří sluhové ale přišli z paidhiho kanceláře, některé doporučil Tabini nebo Brenova ostraha. Pár jich dokonce přišlo od strýce Tatiseigho z Atageiniů - z toho byl Bren poněkud nervózní, ale kdyby se obával, že starý pán mu pod rouškou daru propašuje do domu vraha, urazil by tím jeho vkus. Ne že by toho Tatiseigho nebyl schopný, ale neudělal by to na oslavě narození svého vnuka, Tabiniho dědice, kam byl pozván: to byly staré dobré způsoby, velkorysost a oslava.

Než se Bren nastěhoval, byl byt pečlivě pročesan, aby se odstranily zbývající štěnice a skuliny v ostraze... když se stěhoval lord Asociace, vyžadovalo to daleko rozsáhlejší změny než výměnu zámků. Přesouvaly se vnitřní dveře, stavěly zástěny... jednak to mátló vrahy, jednak bylo přece třeba změnit numerologii evidentně nešťastných místností.

Zámky se samozřejmě vyměnily a vylepšily, některé až na smrtící úroveň... velmi smrtící. V jeho personálu nebyl jediný ateva, kterého by neodsouhlasila Tabiniho ostraha... atevský lord ze starší rodiny by proti takové infiltraci z aijiho sídla mohl protestovat, ale Bren byl spíš vděčný. Baniči a Jago sloužili původně Tabinimu, než dali své man'či jemu. On byl v Tabiniho man'či. Nebyl tu žádný spor.

I Jase byl v Tabiniho man'či. Tady... tady byl jistý problém.

U dveří Brena uvítal majordomus a vzal mu kabát - jmenoval se Narani a byl to starý a důstojný pán z hor. V personálu byla dvě jeho vnoučata, tři bývalé manželky a tři synové, plus příbuzní těchto manželek a synů, včetně nynějších manželů dvou z nich.

Nejpozoruhodnější část Brenova služebnictva - a nepochybně jeho pravý základ - tvořilo obyvatelstvo malé rybářské chaty, které dostal, téměř feudálním způsobem, spolu s chatou jako takovou. Po několika staletích vzájemných sňatků, plození a rození dalších pokolení už jich bylo příliš na to, aby jim stačilo starat se o chatu, kam ai-ji jezdil jen zřídka. Byli jen z poloviny Ragi, Tabiniho otec si jich nevšímal - to bylo doporučení -, měli jakási vzdálená pouta s lordem Geigim, velmi spolehlivým lordem z jižního pobřeží... a líbilo se jim mít lorda, který by jejich kraj skutečně navštěvoval a přivázel s sebou svou rodinu a ctěnou paní matku, ať už byli jakkoli podivní.

Nebo, jak říkal Narani, ve staré službě zrezivěli. Aiji jejich služeb využíval málokdy, ale ted' sloužili v luxusu, v samém srdci Bu-javidu, a jejich historická chata také najednou získala nebývalou vážnost a bohatství. Přijížděli turisté, aby se podívali na "paidhiho venkovské sídlo". Nepochybně hledali něco exotického a skandálního.

Personál přežil pobyty jeho matky s pozoruhodnou houževnatostí. O Tobyho dětech nemluvě.

Dokonce i ti sluhové, kteří předtím sloužili Tatiseigho-mu, tvrdili, že jsou se službou u Brena spokojeni.

"Pošta, nadi." Narani mu pomohl s kabátem, předal ho jedné ze služek a pokývl směrem k malé stříbrné misce na slonovinou vykládaném stole u vchodu.

Zprávy se, jak se dalo čekat, nahromadily. Tvořily je formálně doručené válečky ze stříbra, zlata, slonoviny a podobných materiálů. Každý byl jiný a většina obsahovala nějaké malé blahopřání nebo nabídku pro úřad paidhiho - ty pocházely od lordů. Obyčejná paidhiho pošta ted' zaměstnávala stovku atevů na plný úvazek: mohl by paidhi laskavě odpovědět malé asociaci ve vnitrozemí, která nabyla podezření, že průlet tří meteorů bylo ve skutečnosti přistání vesmírné lodi?

Prosím.

Řekl by paidhi dětem ve škole, jestli je možné napsat do školy na Mosfeire?

Je možné vyměnit si s nimi pozdravy, ne víc. Bariéry, které bránily volné komunikaci, se nedaly odstranit... ne pro blázny na člunech; a ne pro nevinné školáky.

Takové věci vyřizoval Brenův personál. Až po jistou úroveň. Zprávy ve stříbrné misce se zřejmě týkaly schůzí na ministerstvech, schůzí různých komisí a politických konferencí. Někteří možná slyšeli o Jaseho odletu. Bylo pozdní odpoledne - to už by o tom mohl vědět celý dvůr.

Proč ho asi nepřekvapilo, že tam našel zprávu od vdovy? Ale kde byla nějaká od Tabiniho?

"Ráni-ji," zeptal se majordoma. "Kdy dorazila zpráva od aiji-vdovy?"

"Ani ne před hodinou, nadi." O Jasem se Narani nezmínil. Ale dům byl ztichlý; Brenův návrat nebyl příliš šťastný. Služka s jeho kabátem odešla se skloněnou hlavou a beze slova. Narani se ani slovem nezmínil o ztraceném manžetovém knoflíčku.

Stáli v bílé kruhové předsíni a odráželi se ve třech masivních zrcadlech v pozlacených rámech. Před nimi stály tři stoly, pozlacené a postříbřené, s ohromnými kyticemi... zlaté sezónní květy v modrých a zelených porcelánových vázách. Na mramorové podlaze se třikrát opakoval symbol baij-naji; strop byl ozdobený stejným designem ve velkém medailonu; a Bren tušil, že někdo jistě spočítal počet opakovaných odrazů při všech možných úhlech zrcadel, aby zajistil, že tu nebude vůbec nic nešťastného.

Takové byly všechny motivy, důsledky a politika kolem něj a nad ním... atevské. Tabini-aiji, v podstatě vládce světa, Brenovi, pokud mu bylo známo, neposlal zprávu na uvítanou, a bez takového pozvání se k Tabinimu nedostane. Musel se spoléhat na to, že Baniči a Jago nějak proniknou k Tabiniho personálu... protože poslat mu zprávu, že dostal zprávu od jeho babičky vdovy, nepochybně nějaké pozvání, by nebylo moc vhodné. V atevské společnosti se prostě předpokládalo, že vysoce postavený lord bude vedet, co se děje. V Bu-javidu zprávy tekly jako podzemní voda,

neviděné... a vkusné.

Možná mohl vyjádřit politování nad ztrátou Jaseho. To by se vcelku dalo docela očekávat. Ale ne - Tabini neposlal ani to.

Otevřel váleček od Ilisidi. O Jasem ani slovo. Zpráva se opravdu týkala pozvání na večeři - a měl sotva čas se vykoupat a převléci do dostatečně formálního oděvu.

Ani trochu ho to nepřekvapilo.

Ale byl ve střehu. Tady v Bu-javidu vedly pod různými dveřmi linie, které ovlivňovaly celý kontinent... no ano. Musel být ve střehu.

3

Vdovin byt Bren dobře znal. Znal jeho luxusní červenou, zlatou a černou výzdobu, označující aijiho linii, jeho ozbrojené sluhy, nádherné, byť poněkud vybledlé tapisérie... chodbu plnou známých tváří, které přišly paidhiho přivítat. Tahle srdečnost vzešla z dlouhého období, mnoha společně prožitých událostí a lahodila lidskému srdci, přestože úřední mysl musela zůstat ve střehu.

Co se týče proniknutí k Tabinimu, dostal Bren šach mat. Místo toho byl teď tady a účastnil se společenských formalit. Vlasy měl spletené do copánku, jaký příslušel jeho postavení. Měl kabát nenápadné béžové barvy, která nepatřila k žádnému konkrétnímu domu, s vysokým límcem - krajkovou košili se zlatými manžetovými knoflíčky... na téhle straně průlivu bylo knoflíčků dost. Trocha krajky nad bílými rukama, stejně nápadná jako světlé vlasy. Trochu parfému, příslušně tlumeného - byl to jeden z mála druhů, který vyráběli ateové, ale byl v něm obsažen přirozený lidský pach; to alespoň říkala Jago. Baniči jenom nakrčil nos a prohlásil, že je "dekadentně květinový".

Konečně ho Narani vyprovodil ze dveří s pocitem profesionálního uspokojení. Baniči a Jago šli přirozeně s ním a srdečně - i když opatrně - se setkali se zástupci vdoviny ostrahy. Při několika příležitostech si vzájemně zachránili životy a vztahy mezi nimi byly natolik přátelské, jak to jen při mírně odlišných man'chi bylo možné.

Jaseho sem přivedli Táno a Algini, a ti přísahali, že si nevšimli ničeho nezvyklého. Zvláštní bylo, že se Jase o téhle návštěvě nezminil... ale lidské interakce už byly takové; během té hodiny, kterou měli, jim vypadlo z hlav všechno kromě toho, co bylo lidské.

Možná si Jason ještě teď myslel: Můj bože, já mu zapomněl říct, že...

Že mu to neřekli Táno a Algini... to bylo asi proto, že Baniči a Jago byli jejich nadřízení a ti věděli, že se něco děje a že paidhi na to musí přijít sám. Oni nemohli bojovat s Tabinim, to bylo psychologicky nemožné. V tomto ohledu se Bren musel spoléhat sám na sebe; ale oni o něj měli starost a snažili se ho co nejpřesněji navádět tím, co začínalo vypadat jako bludiště intrik.

"Nand' paidhi." Cenedi, velitel vdoviny ostrahy, se s ním setkal u vchodu a doprovodil ho do haly... odtamtud šli chválabohu do jídelny, ne na balkon, do studeného čerstvého větru, kam Ilisidi, zvyklá na čerstvý vzduch a opovrhující vrahy, nechávala často servírovat jídlo.

Místo toho na něj vdova čekala ve vyhřátém srdci bytu. Scvrklá věkem - malá ovšem pouze na poměry svého druhu - se tam opírala o hůlku vedle jídelního stolu plného křišťálu, květin a svíček. Nedopřála si žádný pompézní vstup, ani ho nenutila čekat. To znamenalo, že jsou důvěrní známí.

"Nand' vdovo," řekl Bren a v jeho hlase zazněla nefalšovaná vřelost.

"Ale ale. Jsme nějak moc formální, ne?"

"Sidi-ji," opravil se Bren, ale jen proto, že vdova dala najevo své přání. "Dostal jsem vaše pozvání, a jakmile jsem dorazil do svého bytu, hned jsem šel za vámi."

"Sednout, sednout, vy lichotníku." Ilisidi postoupila ke stolu a Cenedi jí odsunul židli. Posadila se; podala mu svou hůlku a Bren se posadil - jeho židli včas odtáhl a zase přisunul Cenediho partner. "Podporuji vaše neřesti. Importovala jsem z ostrova vodku."

"To je od vás velmi laskavé," řekl. Potěšilo ho to. Tak vysoko se dostal. Tohle musel vyřídít nějaký jeho podřízený, jinak by ho vdova nemohla překvapit. Období, kdy razítkoval dovozní prohlášení, bylo dávno pryč.

"S příslušnou ovocnou šťávou?"

"Děkuji," řekl Bren, když se objevil sluha se sklenicí... byl v ní led mimo sezónu, to byla podle názoru vdovy dekadence... a postavil ji před něj.

Další sluha postavil před vdovu sklenici jejího pití. Byl to jeden z těch alkaloidových stimulantů, které dokázaly člověka buďto zabít, nebo ho alespoň přimět, aby po smrti vroucně toužil. "Tak co, nand' paidhi, jak se daří vaší matce?"

"Dobře. Moc dobře. Stěžuje si, že jsem ji opustil zrovna o svátku."

"Den nezávislosti." Ilisidi dala najevo své pobavení... a svou informovanost. "Nezávislosti na nás. Dost zvláštní svátek, za těchto okolností."

"Je to historický svátek. Tradice." Možná Ilisidi narážela na to, že lidská loď nad jejich hlavami představovala další hrozbu mosfeirské nezávislosti. "Stejně tak Mosfeirané získali nezávislost na Cechu pilotů před mnoha staletími, když se snesli na planetu na padácích. Já vás ujišťuji... že se rozhodně netouží vrhnout do náruče Cechu. I ti Mosfeirané, kteří se chtějí vrátit do vesmíru, mají své pochybnosti."

"Když jste tu přistáli poprvé, ateové mysleli, že jste spadli z měsíce. Teď je slunce hvězda a jitřenka planeta. Je to ale zvláštní svět! Zkuste reliš - je ze zahrady v Mal-guri. Ověřovala jsem jeho bezpečnost."

"Velmi rád na to vzpomínám." Vzal si. Reliš, stejně jako jiné druhy nakládané zeleniny, byly výjimkou z pravidla vhodnosti, kabi:u kabi:u v určité sezóně bylo jenom to, co v ní rostlo nebo se lovalo. Pokud něco prošlo uchovávacím

procesem, smělo se to podávat i v jiných sezónách: to byl případ alkoholických nápojů a jiných fermentovaných potravin, které se směly jíst kdykoli. Pro uzené či nakládané maso platilo totéž.

A vdova by se jistě nemýlila, pokud šlo o obsah alkaloidů. Kdyby ho opravdu chtěla otrávit, nikdy by ho neujišťovala, že je jídlo bezpečné. To by bylo jednoduše nečestné.

Reliš byl sice trochu peprný, ale s vajíčkem, základem atevských předkrmů, chutnal docela dobře.

"Slunce je hvězda," opakovala vdova a nandala si další dvě vajíčka a další hromádku reliše, "a Cech pilotů, kterému Mosfeirané tolik nevěřili, urazil další druh. To se aspoň říká." Staré, prastaré zprávy; ale tímhle výrokem vdova určila téma jejich setkání. Vdova o lidské misi věděla; měla ty nejlepší informace. Bren si utvořil hypotézu, že cestovala přes celý kontinent, aby povečeřela s Jase a nyní i s ním; a že Tabini sice jejímu tříhodinovému letu ani jejímu vměšování nemohl zabránit, ale nadšený z něj asi také nebyl.

"Nevíme jistě, jestli to bylo kvůli nějakému prohřešku Cechu, nand' vdovo. Ten cizí druh na ně možná zaútočil ze svých vlastních důvodů."

"Cha. Myslíte si tedy, že to byly prostě zlovolné bytosti? Lidé odletí od své hvězdy, ztratí se a přijdou sem - k našemu velkému štěstí. Spadnou nám na hlavu. Teď vyleti hledat svou vlastní ztracenou planetu a urazí přitom neznámé sousedy. Vzhledem k jejich minulosti pochybuji, že by to byla prostě směla."

"Upřímně řečeno, mosfeirská vláda tento váš názor sdílí. I když smělu nelze logicky vyloučit."

"Oni nemají smysl pro šťastný design. Baji-naji." Tím myslela, že náhoda a štěstěna mohou přebít jakýkoli vzor, dobrý nebo špatný. "A co tahle zběsilá výměna paid-hiů? To je pro vás přijatelné?"

"Jasone bych si rád ponechal." Tohle bylo diplomaticky i osobně ošemetné. Tabini se ho ještě nezeptal. 'Sidi-ji se zeptala ze svých vlastních důvodů, které mu nesdělila. Bren se snažil vyhnout otázce ohledně výjimky, o kterou chtěl požádat Tabiniho... tedy pokud se k němu dostane. Vdova mohla být zdroj, ale také přilévání oleje do ohně. "Budu žetel jeho odletu. Potřebuji tu jeho pomoc."

"Neposílají ani nástupce. Jen toho chlapíka Copeho, se kterým jsou samé problémy. Pošlou někoho?"

"Já nevím, co zamýšlejí. Možná někoho pošlou při příštím letu." S Merchesonovou to bylo také tak.

"Než pošlou někoho dalšího, musí Jason projít debrie-fingem."

"Myslím, že tak to plánují."

"To se u nich dá pochopit. Můžeme ale přijmout jejich motiv tak, jak se jeví? - Ale to odbočuji, spíš by mě zajímalo, jestli podle vás zájmy lidí z lodě souhlasí s vašimi? Že by dokonale souhlasily s těmi našimi, to vůbec nečekám."

"Mé zájmy nejsou vůbec vzdálené zájmům asociací. Mám-li vám odpovědět zcela upřímně, nand' vdovo, tak nevím. A Mosfeira také ne. Nikdo to neví, ani já, ani Jase, nikdo kromě důstojníků Cechu pilotů... a ani ti možná ne všichni."

"Dědiční důstojníci. Lordi své asociace. Ramirez?"

"Je jako jeho otec. Přísný otec." Neznamenalo to přesně totéž co u lidí, ale znamenalo to man'či.

"Ta věc s tím, že patří k Taylorovým dětem."

"Správně."

Sluhové odnesli vajíčka a místo nich naservírovali sezónní maso - velkou ostnatou rybu. Dřepěla na talíři a dívala se na ně z mořského dna vytvořeného z modrozelených řas. Její tělo nebylo pravé, ale vymodelované z bílé paštiky a osázené zeleným ovocem.

Obecné pravidlo znělo nejist nic modrého a na cokoli bílého hledět s mírným podezřením, ale Bren vdově důvěřoval a bez otázek si nandal porci. Jeden sluha mu postavil k ruce karafu s bylinným octem a on ji použil.

"Výtečné." Přítel domu nikdy nemohl brát obětování života, jakkoli ostnatého, jako samozřejmost. Ani umělecký výkon kuchaře. "Opravdu výtečné, nandi. Mé díky a mé uznání."

"S radostí přijímám, paidhi-ji." Řekla to vře. "Takže - povězte mi ten příběh. Ne tak, jak jste ho vyprávěli, když jsme nevěděli o hvězdách a raketoplánových lodích. Povězte mi to tak, jako bych tentokrát dokázala pochopit. Co jsou zač Taylorovy děti?"

"Taylor byl pilot, první pilot. Phoenix před mnoha staletími odstartoval z lidské země ke hvězdě na dohled od ní. Tam měl postavit stanici. Ale loď náhle změnila kurz a místo toho se objevila u smrtelně nebezpečné hvězdy a její zásoba paliva byla téměř úplně vyčerpána."

"Sabotáž?"

"Říká se, že to byla subprostorová nehoda, jedna z těch matematických rovnic Astronoma emerita -"

Vladařské mávnutí staré černé ruky. "Tak. Pokračujte. Narození dětí."

"Blízkost hvězdy znamenala rychlou smrt pro každého, kdo opustil loď; ale museli získat palivo. Používali stroje, které měly stavět stanici, a ty byly velmi slabě chráněny. Hrdinové vyšli ven, s vědomím, že je ozáření určité zabije. A - tohle je trochu neslušné - zanechali v mrazicích boxech svůj osobní odkaz. Ne z nějaké marnivosti, ale proto, že chtěli, aby v komunitě zůstal dostatek variability pro zdravou populaci, i když oni zemřou. Věděli, že mají problém. Umíralo jich strašné množství."

"A získali palivo, aby se loď mohla přesunout do bezpečí."

"Ano, dokonce i za takových podmínek."

"Sem. A tenhle Taylor-kapitán loď bezpečně dovedl do tohoto přístavu, než zemřel."

"Ano."

Včera byl Ilisidním hostem Jase a Bren by vsadil cokoli, že jí řekl přesně ten samý příběh a že aiji-vdova teď pečlivě porovnává detaily obou verzí. Proto se celkem věrně držel oficiální verze.

"Takže," řekla Ilisidi a ukousla si z ryby. "Všem těm, kdo se narodí z toho odkazu, se říká Taylorovi synové a dcery. A přišli k zemi atevů. Taylor zemřel. Piloti chtěli zůstat ve vesmíru a hledat domov; obyčejní lidé se raději rozhodli přistát a dělat tu problémy."

"Cech pilotů respektoval práva atevů nebýt obtěžováni ani kontaktováni. Chtěl odletět k červené hvězdě a nechat u této planety jen stanici - velmi malou základnu. Kolonisté s nimi ale nesouhlasili. Viděli zelenou planetu, tolik podobnou jejich vlastní. Někteří z nich skočili na květinové plachty a spadli na svět."

"Kde jsme je, po jistých počátečních obtížích, uvítali," přerušila ho Ilisidi. O této části atevské historie věděla víc než on. "Fascinovala nás změna a vaše technologie. Stali jsme se závislími na vašich darech."

"Když loď odletěla, zanechala tu lidi - některé na planetě, jiné jako obsluhu stanice. Ale když se podmínky na stanici začaly zhoršovat, další a další lidé viděli, jak atevové vítají Přistání, a odcházeli na planetu."

"To jsme měli opravdu štěstí," doplnila suše vdova.

"Nakonec jich odešlo tolik, že stanice už nebyla schopná fungovat. Mohli ji vypnout a připravit, aby tu čekala - potom by neutrpěla tolik škod -, ale jakmile ji jednou vypnuli, bylo, zdá se, nezbytné odletět. Když se po staletích loď vrátila... všichni zbývající lidé byli tady dole a všechno se změnilo."

"Ale loď měla děti. Tím odkazem zalidňovali loď."

"Sahají k tomu jen vzácně. Když se tak stane, chovají se k těm dětem jako k někomu zvláštnímu, mimo běžné následnické linie. Neprozrazují, či dítě to je, aby nemohlo dojít k nějakému preferování. Všem říkají 'Taylorovy děti'."

"Takže Jase je zvláštní člověk s význačným postavením v jejich asociaci."

"Spíše člověk, který by, podle jejich názoru, asociaci neměl. Ne tak, jako ji nemá aiji, ale jako někdo, kdo se zrodil za jistým účelem. Kapitán Ramirez povolil narození několika Taylorových dětí... s obyčejnými matkami... pro cestu zpět k této zemi. Tehdy o cizincích ještě nevěděli. Měli se připravit na kontaktování stanice; ten účel si zachovali. Proto Jase studoval jazyky. Tvrdil, že to byl koníček, ale on zpočátku nemluvil tak úplně pravdu... ne v tomhle a ne ve spoustě dalších věcí, které mi později řekl. On a ostatní... celkem jich bylo deset... byli určeni k něčemu mnohem příjemnějšímu, než co Ramirez našel, když dostali nouzový signál z druhé stanice, kterou tam postavili."

"Jazyky," opakovala Ilisidi a Bren z jejího tónu vycítil, že jí ta logická chyba neunikla. "Aby mohli pozdravit své potomky. Copak se lidský jazyk mění tak rychle?"

Na tohle Bren neuměl odpovědět. S Jasem o téhle otázce diskutovali, nahlíželi na Jaseho existenci způsobem, které Jase sám nikdy nezvážil. Jase řekl: Na lodi jsou frakce... a připustil, že některé z nich se k probíhajícím jednáním s atevy nestaví zrovna přátelsky.

Ramirez povolil narození těchto dětí a podporoval v nich právě ty dovednosti, které jim v budoucnu mohly pomoci při jednání... takže Ramirez měl od začátku v plánu jednat s atevy. Dokázal překonat lidskou aroganci a uvítat pomoc z každého dostupného zdroje... a podle toho, jak Jase svému otci-kapitánovi rozuměl, by si to Ramirez jistě nechal pro sebe. Už v zájmu zachování míru na lodi.

To ale Ilisidi říct nemohl. Byla to spekulace, která nebyla dost podložená ani na to, aby o ní mohl říct Tabini-mu. Ale že Ilisidi, veteránka v umění lsti, tento logický skok učinila sama... tomu se dalo klidně věřit.

"Tak dobrá." Ilisidi vyzdvihla, co vyzdvihnout chtěla, a pokračovala. "Takže i s těmi podivně vycvičenými dětmi navštívili tu druhou stanici, která je volala a která během jejich nepřítomnosti utrpěla značné škody."

"Přesně tak. Ramirez vyslechl lidi z tamté stanice a rozhodl se vrátit na zdejší základnu. Myslel si, že tu najde velkou populaci a vzkvétající stanici. To, co loď opravdu našla, její posádku nepotěšilo."

Ramireze to určitě nepotěšilo, ale překvapilo ho to? Bren a Jase se shodli na tom, že sotva.

"Jeden si to dokáže představit." Ilisidi tiše dojedla ohromnou porci ryby a přijala další chod - kořeněnou zeleninu.

"Ta je z jihu. Našla jsem v ní velké zalíbení."

"Velmi pěkně upravená."

"Mosfeira stále nevěří motivům Cechu pilotů? Nebo je děsí představa cizinců, kteří odtamtud Cech vyhnali?"

"Mercheson-paidhi se je pokusila přesvědčit, aby plně spolupracovali. A věřili dnešním vůdcům Cechu. Především Ramirezovi."

"A podařilo se jí to?"

"Ne tak úplně." Bren byl rozhodnutý poskytnout Ilisi-di trochu informací, takových, které by ji uklidnily a proti kterým by Tabini nic nenamítal. "Delegace, která tam letí, má svá podezření. Cech se je bude muset snažit přesvědčit. Nečekali, že poletí tak brzy."

"A teď se Trent Cope pokusí o stejný rychlý průzkum?"

"Já nevím, jestli se to dá nazvat takhle."

"A vezmou si Jaseho."

"Správně. Pokud nedokážu Tabiniho nějak přesvědčit, aby ten rozkaz zrušil."

Ilisidi se zasmála. Velmi nepěkně. Dala tím najevo, jaká je podle ní šance, že Tabini ustoupí.

Bren to zkusil ještě jednou. Ilisidi byla zatím spojenec; pokud ji dokáže získat na svou stranu, zůstane jím i nadále.

"Sidi-ji, lidé z Cechu pilotů by byli hlupáci, kdyby urazili aijiho nebo jednali nějak preferenčně s Mosfeirany. Příroda vložila zdroje do Tabiniho rukou."

"Příroda," odfrkla Ilisidi.

"Abych tak řekl," opravil se Bren. "Ale také vědí, že od Mosfeiranů mohou získat leda tak dělníky, kteří budou hovořit jejich jazykem. To je významný zdroj. Co ale nechápou, je, jak nebezpečné je mít atevy a lidi v těsném kontaktu. My jsme je varovali. Oni to pořád nechápou, protože se to přímo protíví jejich zkušenostem. Lidé, kteří žijí dlouho pohromadě, by se měli sbližovat. Ne se začít zlobit jeden na druhého."

"A Cech byla původně ta strana, která respektovala práva atevů."

"Správně. Ale teď jsou zoufalí. Jako člověk, nand' vdovo, který hovoří s plným pochopením situace, věřím, že jejich zoufalství je skutečné a že díky němu by se mohli atevů obávat méně, než by měli, nebo naslouchat Mosfeiranům, kteří nemusí mít zrovna nejlepší informace. Rozhodně vím, že Jase zná pravdu; je důležité, aby ho poslouchali, ale jestli ho

dostanou tam nahoru, kde nebude v kontaktu s aktuálními informacemi, zůstane nám tady Cope, který neudrží oběd a se kterým se mi vůbec nepracuje dobře; a potom nějaký další cizinec, kterého nám sem shodí, což také neupřednostňuji. V téhle pravdě mohou být nějaké mezery, ale nežil jsem nadarmo s Jasonem tři roky, abych nevěděl, že je pro nás mnohem cennější, než je ochotný přiznat. Pokud můžete intervenovat u aijiho, udělejte to."

"Všechno stojí na tom, že Jason nelhal."

Bren spolkl sousto, které bylo, jak se ukázalo, příliš velké, a pomalu se napil, aby to napravil. Snažil se nedat najevo nervozitu. Možná vyhraji. Možná doopravdy vyhraji. "Já o něm nepochybuji."

"Skutečně ne?" Ostře zabubnovala klouby o stůl, až se hladina ve sklenicích rozvlnila a led ve džbánu zachrastil. "Skutečně ne?"

Bren nebyl obměněný proti všem jejím taktikám. Některé pořád fungovaly, a tahle konkrétní dokázala otřást i jistotou atevey.

Znovu si uvědomil, co všechno závisí na Jasonově pravdomluvnosti: kolik jejich informací pochází právě od něj; cokoli si ověřovali u paidhi na ostrově, souhlasilo... ale všechno... všechno bylo postaveno především na důvěře.

"Nand' vdovo," řekl klidně, "tuhle otázku si kladu už tři roky, stejně jako na začátku. Vím, že bych Jasonovi svěřil svůj život. Ale mám vůči aijimu a asociaci zodpovědnost a musím si být pravdou jist... a tedy nemohu ničemu věřit nade vši pochybnost."

"A co ta Mercheson-paidhi? Předpokládám, že její asociace neznáte dopodrobna?"

"Správně."

"Domnívala bych se, že člověk bude mít nějakou exotičtější odpověď, když přijde na důvěru a potvrzení."

"I má vlastní matka má asociace, které neznám dopodrobna, a proto jsou věci, které jí neříkám. Man'či se na nás nevztahuje, ale klepy jsou problém v celém vesmíru."

Ilisidi se zasmála. Byl to ten krátký a ostrý smích, kterým říkala, že se někdo vydal směrem, který neočekávala.

"Můj vnuk má také nějaké pochybné asociace," řekla. Mluvila pobaveně, ale zároveň smrtelně vážně. "Tatiseigi z Atageiniů je stále znepokojený. - Paidhi-ji, vy prostě nikdy neztrácíte vtip."

"Cením si vdovina dobrého mínění." Bože, copak sluhové, které dostal darem, informovali aiji-vdovu, třeba nepřímou? Věděl samozřejmě, že Baniči a Jago informují Tabiniho... "Stále doufám, že k němu jednou zavdám příčinu."

"Je vaše asociovaná příslušnice ostrahy jednou z těch věcí, které své matce neříkáte?"

Začervenal se. Věděla to... ale Ilisidi o jejich romantickém zapletení věděla od první noci.

"Snažím se jí to neříkat."

"Takže klamete vlastní matku." Ovoce zmizelo. Ilisidi odložila příbor a podepřela si úzkou bradu vrásčitou pěstí.

"Rozumím tomu dobře, že by asi nesouhlasila? Na druhou stranu... žije ona v celibátu? Řekla by vám to?"

Jeho matka? Šokovalo ho pomýšlení... ne, tohle by mu neříkala. Byla úplně izolovaná, úplně odříznutá od vztahů mimo rodinu... snad jenom Barb. S jeho a Tobyho otcem se rozešla, a pokud Bren věděl, v jejím životě nikdy nebyl jiný muž. To byl už dost dlouhý záznam života bez vnějších asociací, ale upřímně řečeno, ne, nevěděl, co jeho matka dělá, když není ve městě.

Ilisidi se zasmála. Frivolně se bavila a čerpala zvrhlé potěšení ze stále aktivního sexuálního života ... Bren si byl jistý, že v něm nějak figuruje Cenedi. V tomhle ohledu nikdy atevey nepochopil. Mimo asociaci byli velmi odtaziťi; zato v jejím rámci si opravdu nebrali servítky - Bren předpokládal, že prostě nemá spoje k tomu, aby pochopil, proč se Ilisidi směje -, a byl si jistý, že právě to je součástí celého vtípu.

"Vaše tvář má zajímavou barvu," řekla.

"O tom nepochybuji." Ilisidi věděla, co znamená zčervenání: a za ta léta, co byli asociováni, ještě nepřišel na to, ve kterém okamžiku začínají jeho rozpaky Ilisidi bavit a okouzlovat. Samozřejmě, v případě 'Sidi-ji existovaly i mnohem, mnohem nebezpečnější vztahy. A on vždycky hrál tuhle hru... a získal její pomoc, i když někdy musel překonat značné překážky.

"Takže," řekla, "stydíte se před svou matkou za Jago?"

"Má matka by dala přednost tomu, kdybych si vzal svou bývalou milenkou. Ta se stále těší její přízni."

Vdova se suše usmála. Na okamžik si Bren nebyl jistý, proč. Potom řekla: "Ach ano, Barb. A co váš bratr, jak se k tomu staví on?"

"Chová můj personál ve velké úctě." Měl ho hodně rád, ale to se v atevevině říct nedalo. "Jsem ujištěn o jeho loajalitě." :

"Cha." Ilisidi se bavila. "Ptal se na detaily?"

Bren se znovu začervenal - určitě k Ilisidině radosti.

"Jenom tím nejobecnějším způsobem, 'Sidi-ji, a na žádné konkrétní dotazy jsem neodpověděl."

"Takový galantní mileneček."

Bren nevěděl, proč nebo kvůli komu ho právě zkoušela, ale zato věděl, že se ocitl na neznámém pobřeží, daleko od vody. Konečně se rozhodl k politicky riskantnímu tahu.

"Nikdy bych vám nelhal, Sidi-ji. A potřebuji vaši pomoc."

Usmála se. Nic víc. "Vítejte doma," řekla a trhla sebou - snad náznak artritidy, která ji sužovala. "Večeře je ukončená. Tyhle staré kosti potřebují oddech. Nenávidím stáří."

O Jasem tedy nechtěla říct nic. A když někdo s vyšším postavením opustil téma, bylo načase přestat o něm mluvit a nechat ho odpočinout.

"Měl bych se tedy omluvit," řekl tiše Bren, "a dále vás neobtěžovat. Samozřejmě v zájmu vašeho odpočinku a zdraví, nand' vdovo. - Pokud si však přejete, abych zůstal, zůstanu."

"Ach vy lichotníku." Tenké prsty ho odehnaly od stolu. "Běžte. Ven."

"Nand' vdovo," řekl Bren, vstal a vydal se ke dveřím. Doprovázeli ho přitom vdovini sluhové, a také Cenedi, který ho dovedl do předsíně. Tam na něj čekali Baniči a Jago.

"Jak je jí?" odvážil se Bren zeptat Cenediho. Vdova přece jen už měla svůj věk, bál se o ni. Nikdy nevěděl, nikdy nevěděl jistě, jestli by zasáhla nebo ne.

"Jako vždy," řekl Cenedi... ani on sám nebyl žádný mladík, ale měl v sobě mladickou neúnavnost.

"A Jase-jí?" Bren rozhodně nečekal, že by Cenedi prozradil důvěrné informace; věděl, že otázka s sebou nese riziko, že ho urazí. Ale předat mu zprávu, kterou vdově její důstojnost nedovolovala sdělit osobně? To by Cenedi mohl udělat.

"Byl tady," řekl Cenedi, "a teď je mimo naši ostrahu, paidhi-ji. Nedostaneme se k němu. To nás trápí."

"Mě také," řekl Bren, protože na tohle neměl odpověď. "Ale netrápí mě Jaseho motivy." Když takto předal zprávu Ilisidi - neboť ona se určitě Cenediho zeptá, jestli Bren něco říkal -, vyšel ven s Baničem a Jago. Zamířili na chodbu. Obklopila je spousta mramoru, starožitný hedvábný koberec, vyřezávané stoly a porcelán nevyčísitelné ceny.

Bren si povzdechl. Vodka otupila úskalí dnešního dne a nepříjemná setkání se zdála být daleko. Ale jestli se nedostane k Tabinimu... tak se bude muset vrátit do vesmírného centra. Slíbil to. Dnes v noci se asi moc nevyspí.

"Brene-ji," řekl mu za chůze Baniči, "aiji si právě vyžádal vaši přítomnost."

Měl svého posluchače. Měl podezření, i když ne jistotu, že to zařídil Cenedi. Možná ho požádal Baniči.

Ale taky bylo možné, že Tabini měl vlastní plány a vyčkával až po téhle večeři - protože věděl, že ho Ilisidi pozvala.

Nebo byli ti dva domluvení. I to bylo možné.

Aiji ho volal. Nebylo pochyb o tom, že musí jeho pozvání přijmout.

4

Eidi, majordomus aijiho domu, je vpustil do historických prostor bez problémů. Stejně tak hladce zmizeli Baniči a Jago, kteří znali zdejší terén i personál - hned za dveřmi zmizeli do stanice ostrahy. Teď už Bren věděl, že něco takového je povoleno jen málokomu - Baniči a Jago byli ale původně členy tohoto personálu a udržovali svá pouta.

I Bren sám patřil, technicky vzato, k aijiho personálu. Kdysi. Technicky vzato k němu patřil pořád, alespoň co se týkalo feudální loajality. Všichni ostatní lordi Asociace mohli mít, jak o tom diskutoval s Ilisidi, nepatřičná pouta man'či, ale on ne. Jeho přijetí se za ta léta skoro nezměnilo. Eidi mu poskytl křeslo v malém salonku po straně a připravil šálek čaje, po Ilisidině vodce mu přišel vhod. Bren z něj usrkával, zatímco Eidi odešel informovat aijiho o jeho příchodu.

V předsíni se ozval šramot. Dorazil až ke dveřím a Bren povstal.

Vstoupil Tabini, pořád oblečený ve dvorní parádě - spousta černé a červené, jeho heraldických barev. Pokynul Brenovi, aby se posadil. "Vida, vida, Brene-ji. A jak se daří babičce?"

"Vypadala velmi dobře. Stěžovala si na svůj věk."

"Tak tak." Tabini se posadil. Byl to mladík: aiji a paidhi-aiji, hlavní tlumočník, oba byli mladí. Svým způsobem dospěli na vrchol společně, společně přežili vlnu, která se snažila mrštit civilizaci zpátky na známá pobřeží. "Bleskově rychlý let z jejího zázemí a najednou si stěžuje na artritidu. - Klidně si dejte čaj, nebojte se. Já žádný nepotřebuji. A jak dopadla vaše cesta na ostrov?"

Vlády a teorie padaly; ale oni přežili, aiji a paidhi-aiji. Na Mosfeire podporovala Brena koalice do té doby rozdrobených menšin, které neměly nic společného, jen svůj odpor ke konzervativcům a strach z války. Aiji zatím shromáždil své bývalé soupeře, s nejmodřejší krví z celé Asociace, aby překonal bohaté konzervativce a dostal atevy do vesmíru.

"Jak je na tom Mosfeira?" zeptal se Tabini.

"Jako vždycky. Vždycky je na tom jako vždycky." Vyděsilo mě k smrti, že jste pustil čtyři lidi do vesmírného centra, to byla jedna z věcí, které chtěl říct. Prozatím ji přebíjelo Hrozně mě znepokojilo, že jste vystěhoval Jaseho, ale nechával Tabiniho, ať k tomu dospěje vlastním tempem.

"Co nový paidhi; přijali ho?"

"To byla jediná zdvořilá možnost. Ve stažení Merchesonové nevidí žádnou urážku, ale šťastní nejsou a přemýšlí, co asi řekne."

"Pokusili se ji zabít - nečekal bych tedy zcela kladnou zprávu."

"Ale její odvolání... Mosfeirané ho přijímají: Cech má podle nich právo rozhodovat o svém zástupci. Mluvil jsem s Shawnem Tyersem. A s delegáty v letadle. Překvapilo je, že jste jim dal víza, aiji-ma."

"Ale, opravdu? A co setkání s Jase?"

"Nějakou dobu jsme spolu mluvili." Bren vymazal ze své tváře a hlasu jakýkoli výraz. "Radím aijimu, aby ho neposílal."

"A kdy ho tedy máme poslat?"

Otázka, která si žádala odpověď. "Až poletí druhý raketoplán," řekl. "Jaseho potřebuji."

"A co kdybych řekl, že poletí podle požadavku Ramireze-aijiho?"

"Pak poletí, aiji-ma. Ale já si přeji vrátit se zpátky do vesmírného centra. Samozřejmě mě to překvapilo. Bojím se, že jsem se nezeptal na to, na co jsem měl. Nejsem připravený ho ztratit..."

"Na co byste se chtěl zeptat?"

"Především na to, co si Jase myslí o jejich příštím požadavku, jaký bude, co budou chtít. Nemyslí si, že mu dovolí se v brzké době vrátit. To mi je podezřelé." Tabini neřekl ne, alespoň prozatím. Bren se stále snažil protlačit svůj plán.

"Třeba by mohl mírně onemocnět. Starty raketoplánu se konají vždy po šesti týdnech. Tím bychom získali čas, aiji-ma."

"Čas. - A co Trent Cope? Už se zotavil?"

"Jase ho neupřednostňuje. Ani já ne. Ale je velmi těžké být vstřícný, když jste pod sedativy a víte to."

"Chápu. Trpí všemi fyzickými obtížemi, které měl Jason?"

"Přesuny v noci se ukázaly jako vhodnější."

"A co vaše domácnost? Je vše v pořádku?"

"Naprosto v pořádku, aiji-ma."

"A co prezident Durant?"

Bože, co to mělo být? Seznam?

"Daří se mu velmi dobře. Osobně jsem mu představil Trenta-paidhiho, i když ten trpěl mírnou nevolností a okamžitě se odebral do místnosti bez oken. Prezident se zdvořile dotázal na vaše zdraví a vyjádřil přání všeho dobrého vám a lady Damiri."

Žádná reakce. Tabini se tyčil, jak to dospělí atevové dělávali, dokonce i vsedě. Byla to mocná osobnost... lovec příležitostí, student všech zvláštností a technologií. Jeho zlaté oči byly tak bledé, že to bylo až zlé znamení, a pohled dravce u něj byl naprosto přirozený. Možná nikdy v historii neměla Západní asociace vládce tak pokrokového a osvíceného. Ten přímý, dlouhý pohled vyváděl všechny jeho protivníky z míry.

"Delegace vás překvapila, paidhi-ji?"

"To rozhodně. Věděl jsem, že od loňska jednu skupinu trénují. Věděl jsem, že požádají o místa v raketoplánu, jakmile bude vypsán oficiální letový plán. Tohle jsem hlásil, aiji-ma, tím jsem si jistý."

"Hlásil, nand' paidhi. Rozhodně vás ve věci této delegace nijak neviním; právě naopak, to já jsem poslal zprávu přímo Tyersovi a navrhl tuto misi."

Bez překladu? To bylo nemožné. Někdo to musel zprostředkovat. Někdo věděl, co se děje. Ale Bren to rozhodně nebyl.

Žádná studie, žádná komise, žádné zaváhání. Bum! Razítko, pečť, povolení a tým měl zničehonic víza; využijte jich, nebo...

V tu chvíli se u dveří ozvaly kroky a zašustění látky. K Brenovu nosu, který několik dní obtěžovaly mosfeirské pachy, dolehl jemný závan kořeněné vůně. Do místnosti vstoupila lady Damiri a Bren zdvořile povstal, zatímco se Tabiniho manželka usadila v elegantní židli u Tabiniho lokte.

"Budete nám chybět, paidhi-ji," řekla mu Damiri.

Chybět? pomyslel si šokované Bren. Tabini se zatvářil utrápeně.

"Lásko mého života," začal.

"Ach, vy jste mu to neřekl."

"Ne, neřekl, daja-ma. - Brene, nadi, měl jsem důvod, proč jsem odeslal Jase Grahama do vesmírného centra v takovém chvatu. V tuto chvíli už máte sbalená zavazadla."

Zatímco byl u vdovy? Za dvě hodiny? "A odjíždím... kam, aiji-ma?" Možná do Ilisidina sídla v Malguri. Možná byla souvislost mezi jejím pozváním a tímhle - někde ho potřebovali, možná došlo k dalšímu povstání, další potíže s protivesmírnými konzervativci. Už dvakrát Brena poslali do oblasti politického napětí - vždycky s extrémní ostrahou a téměř žádným varováním.

"Paidhi-ji, vy souhlasíte s tímto vysláním zástupců na stanici? Jsou ty osoby přijatelné?"

"Dva tlumočníci z ministerstva zahraničí, Feldman a Shugartová - ti patří k Shawnu Tyersovi nebo k Podestyové. Ona je teď ministryně. Jsou to poradci, velmi nízké postavení. Ty druhé dva neznám. Jeden je z ministerstva obchodu. Kdokoli odtamtud mi dělá starosti. Je to stará mocenská základna George Barrulina."

"Tlumočníci z atevštiny," opakoval pobaveně Tabini. "Na vesmírné stanici."

"Vyznají se v nuancích a kontextu, což z nich činí cenné pozorovatele. Chápu, proč je Tyers vysílá... vím, proč vytvořili tenhle tým." Čtyři. Nešťastná čtyřka, pomyslel si. Nebylo to dobré číslo. Běžel jen na mosfeirskou půlku mozku, že si to neuvědomil hned.

Ale letěl i Jase. Pětice.

"Čeho se Jase obává?" zeptal se Tabini. "Mně se o žádných obavách nezmínil."

"To chápu," řekl Bren. "Vás respektuje. Ví, že nemá východisko. A já vás přesto žádám, aiji-ma, abyste ho tam ještě neposílal. S příštím letem. Ne s tímhle. Oni to pochopí... oni nebudou čekat, že jim vyhovíte tak rychle. Člověk by to zdržoval."

Tabini se zatvářil suše. "Zdržoval? Když se blíží ti cizinci?"

"To je lidská přirozenost, aiji-ma. A já ho potřebuji. Nebudou nic namítat. Neurazí se."

"A co byste tím odkladem... získal?"

"Otázky. Další otázky."

"To vám nestačily ty tři roky?"

To byla moc dobrá otázka... a Bren na ni nedokázal odpovědět bez přípravy, leda v tom, že ani jeden z nich na tohle nebyl připravený.

"Jase chce znovu vidět svou loď; a ví, že se pro ni stal cenným rádčem."

"A pro vás také."

"A pro mě také," přiznal Bren.

"Odletí, poradí svým lidem, a vrátí se."

"To sotva. Nemají důvod dovolovat mu, aby se vracel."

"Osobně požádám o jeho návrat."

"Já se obávám, že vaše žádost ho zpátky nedostane, aiji-ma. Ne od Cechu."

"Zůstane nám Jase nakloněn? Bude si i potom přát to, co nyní?"

"Bude cítit emocionální pouto. Zapadne do starých asociací."

"A co ta mise z ostrova? Budou tam v povědomém prostředí? Budou oni poslouchat Cech pilotů? Nebo se mu postaví?"

"To nevím. Bude tam nějaký emocionální kontext. Historická místa mají svůj efekt."

"Naojai-tu" řekla tiše Damiri, "nand' paidhi."

"Tak," řekl Bren. Hry mačimi, to byla sebraná moudrost atevské historie, kultury Západní asociace. V Naojai-tu se cynická žena ocitne tváří v tvář relikviím, které pokládala za staré a nedůležité... a ty na ni mají takový účinek, že se obrátí proti svému milenci. Ano, Bren znal tu hru i její závěr.

Netušené asociace, netušené emocionální reakce, netušená spojení se uskutečnila v jediném ničivém okamžiku.

A když jste zkusili analyzovat emocionální dopad, jaký bude mít na lidský tým spatření stanice, z níž pocházeli jejich předkové - nebo Jaseho pocity, když se znovu setká se svými příbuznými - ano, tomu atevové opravdu porozumět mohli. Někdy, když jste vylekali člověka, uskočil stejným směrem jako ateva.

Ale nemohli jste brát jako samozřejmost, že k tomu má stejné důvody. Nebo že to povede ke stejnému výsledku.

"A jak Jason reagoval na tu misi?" zeptal se Tabini.

"Nesetkal se s nimi hned. Měl možnost na chvíli mluvit se mnou; a tomu dal přednost. Setkali jsme se, mluvili jsme, a já mu zapomněl položit otázky, které jsem položit měl. Myslím, že na jisté úrovni jsem věděl, že naše man'či se rozdělilo, abych tak řekl. Až se vrátí - nebude mít aijiho kromě Ramireze. A tak jsme zavzpomínali a rozloučili se."

Tabini pozorně naslouchal.

"To je velmi smutné," řekla Damiri-daja.

"Máte důvěru v prezidentovy úmysly?" zeptal se Tabini. "A v Ramirezovy?"

Neptal se, jestli mosfeirský prezident lže - ptal se, jestli v něj má Bren důvěru; v něj a v Tyerse; a v nejstaršího kapitána lidí z lodě.

"Aiji-ma, je to pořád to samé: Mosfeirané chtějí žít po svém a nestrachovat se. Vůdce, který jim dělá starosti, není populární. V tuhle chvíli si pamatují, že Strana lidského odkazu je málem zavedla do války. Teď se kvůli lidem z lodě obávají nepřátelských cizinců z vesmíru. Raději by na to nemysleli. A tak na to myslet nebudou. To, co zjistí tato mise, povede k velkému rozruchu... a ten pak utichne. Lidé ztratí zájem. Pokud se nevynoří přímá a bezprostřední hrozba, bude kolem prezidentových akcí a reakcí konzervativců ticho. Není dost energie na cokoli jiného; ne tak brzy poté, co lidé vyštvali konzervativce z úřadu."

Tabini se usmál. Tohle byla skutečně mosfeirská politika v kostce, ale na pevnině vládly velmi podobné emoce; to Bren věděl. Nikdy nepopuďte střední vrstvu Asociace, nikdy nezlobte strýce Tatiseigih... ani lorda Geigih.

"Jednoho dne bych se měl s mosfeirským prezidentem setkat," řekl Tabini a myslel tím, že má s Hamptonem Durantem hodně společných problémů. "Takže, budeme zdvořile mlčet a prodírat se těmito machinacemi? Nebo probudíme dvě populace ze spánku?"

"To jen proto, abychom jim řekli, že jsme našli dobré řešení, aiji-ma."

"Proto jsem požádal, aby Jaseho doprovodila tato mise. Čas je teď na naší straně; ale pokud tihle vzdálení cizinci začnou určovat rozvrh, mohlo by se to změnit. A proto, paidhi-ji, vás posílám na stanici."

Můj bože, pomyslel si Bren.

A potom: Ne. To nemůžu.

Celý život snil o tom, že se dožije dne, kdy se vesmírný program odlepí od země. Že se podílel na vytvoření Šai-šanu... Před půl rokem stál na kraji ranveje a sledoval jeho první let. Viděl, jak se z raketoplánu stal jen odlesk na obloze, pak tečka, pak vzpomínka a nakonec naděje. Když o dva týdny později stál na stejné ranveji a díval se, jak Šai-šan přistává - stejně lehce jako kterékoli dopravní letadlo - bože, jak plakal.

Ale letět tam nahoru? To nebylo pro něj.

Uvědomil si, že jeho obličej nereaguje. Ani trochu. Přestal reagovat, jako jeho předchůdce Wilson, který zapomněl, jak zacházet s lidskými emocemi.

"Aiji-ma," řekl tiše, protože přijal nevyhnutelné, "myslíte ještě s tímto letem?"

"S tímto letem," řekl Tabini. Nedalo se říct: ale co moje práce, můj majetek, mé povinnosti, můj personál? V takovéhle situaci se dalo jenom poslouchat. "Zůstanete tam, dokud jim neporozumíte, a potom se vrátíte ke mně. Své ostatní povinnosti můžete vyřizovat i přes rádio, nebo snad ne? A váš personál je dostatečně schopný, aby se obešel bez vás, alespoň v obchodních záležitostech. Diplomatické záležitosti s Cechem pilotů mají přednost. Dokud nedospějeme k dohodě ohledně naší stanice."

Naší stanice. Tak se k tomu Tabini stavěl. Postavili ji lidé, Mosfeira ji nechtěla, ale nechtěla o ni ani přijít. Ate-vové nebyli nijak zvlášť šťastní, že existuje, nechtěli, aby ji měli Mosfeirané, a Tabini chtěl, aby spadala pod jeho autoritu.

Bren to na Mosfeře nevysvětloval dopodrobna, ale Jase to věděl.

Přineste mi slunce a měsíc, paidhi-ji. A přihodte k tomu dobrou vůli Cechu pilotů.

Všechno bylo v pohybu. Všechno se dalo do pohybu ještě předtím, než jeho letadlo dosedlo na ranvej. Věci se daly do pohybu během těch pěti dní, kdy byl na Mosfeře, izolovaný a nedosažitelný. Tabini to začal plánovat už toho dne, kdy loď odvolala Yolandu Merchesonovou; potom odvolali Jasona, den před startem raketoplánu, očekávali ostrou hádku, ale Tabini... jim prostě vyhověl. Bez dalších podmínek.

Lidé z lodi chtěli program urychlit?

Teď se urychlí - že se budou divit.

"Musíte na sebe dát pozor," řekla Damiri-daja.

"Daja-ma, to dám."

"Buďte opatrný," řekl Tabini s nezvyklou přísností. "Pokud se vám něco stane, vaše ostražka už se vracet nemusí."

' Takže Baniči a Jago poletí s ním.
Těch se jistě také nikdo neptal na názor. Kolik se muselo obětovat nákladu, aby se do raketoplánu vešli tři další pasažéři se zavazadly... Bože, ta zavazadla!... to netušil. Všechno... všechny ty vědecké balíčky, testy materiálů...
Kde je jim konec?
Co s sebou vlastně povevou?
Co měl sakra dělat, aby zařídil tenhle zázrak?
"Budu pracovat s Jase," řekl Tabinimu.
"Kdyby se s nimi nedalo pracovat, odleťte."
"Ano, aiji-ma."
"Na tom trvám," řekl Tabini a vstal. Damiri-daja vstala. I Bren vstal.
Společně se uklonili a odešli.
Chvilí stál, na ozdobném koberci, vedle historických křesel. Všechno teplo z něj vyprchalo.
On ten raketoplán postavil. A on v něm také poletí. Poletí s Jase, právě znovu přijatým pod autoritu kapitánů.
Pokud to Jase dopustí... a asi by měl; kapitánové si asi nevšimnou, že lidé, kteří jednají s atevy, začínají být podivní.
No dobře, řekl si, zhluboka se nadechl a vyšel ven. Nezapomněl se zdvořile uklonit Eidimu, jako by se právě nedozvěděl, že poletí na oběžnou dráhu, aby tam kradl drobné z kapes Cechu pilotů.
Instituce, kterou jeho spoluobčané na Mosfeire pokládali za vtělení ďábla.
Že by se mu nějak nepodařilo tohle Tabinimu vysvětlit?
A Tabini mluvil se Shawnem?
Volným krokem došel do předsíně, kde se k němu opět připojila jeho ostraha.
"Nadiin," řekl prostě, když opouštěl Tabinioho ostrahu. "Nadiin-ji," dodal - důvěrnější oslovení pro ty, které znal. V jejich společnosti vyšel z těžkých dveří.
Měl podezření, že Baniči a Jago něco tušili ještě předtím, než ho vyzvedli na letišti. Možná nevěděli, kam letí, ale věděli, že oni poletí s ním, a aijiho rozkazy je zavazovaly k tomu, aby ho nechali projít si celým dlouhým večerem plným jídla a konverzace -
Zatímco někdo jiný nepochybně balil jeho zavazadla, stěhoval je, staral se o ně...
Procházeli chodbou plnou starožitných pokladů a přitom je sledovala stovka skrytých pozorovatelů, elektronických přístrojů a odposlouchávacích zařízení. Vše kvůli atevovi, který vládl železnou pěstí nad zdejší civilizací... který nedělal prakticky žádný tah, o kterém by Bren nevěděl.
"No," řekl Baničimu a Jago, "moc vás to nepřekvapilo, že?" Z ničeho je nevinil, jen se chtěl ujistit, že se udělá, co je potřeba.
"Nandi," řekla tiše Jago. "Letět na stanici? Překvapil nás cíl cesty, ale ne fakt, že se přesuneme."
"Nand' Jase to neví."
Když zamířili k výtahu, Bren o tom uvažoval. "Čeká ho pěkný šok." Nebo i ošklivý, pomyslel si.
"Myslím, že ano," přisvědčil Baniči.
Stáli u výtahu. Bren si najednou uvědomil, že neví, který knoflík stisknout - pojedou do jeho bytu nebo dolů k vlaku?
"Personál se sbalil?"
"Zatímco jste byl na večeři," řekl Baniči.
"Poletí Táno a Algin," řekla Jago a stiskla tlačítko nejnižšího patra. Takže vlak. "A také Narani, Sabiso, Kanda-na a Bindanda."
"Bindanda." Ten patřil k Tatiseigimu. Brenova mysl se ubírala podezřelými cestičkami. Ilisidi se přece dlouho asociovala s Tatiseigim. Tatiseigi občas stanul proti Tabini-mu. Bylo pravděpodobné, že více než jeden element Asociace o tomhle věděl dříve než Bren.
Bindanda, tichý a zdvořilý špeh.
Čtyři příslušníci ostrahy kolem pátého bodu - jeho samého. Včetně sluhů - devět osob. Velmi šťastné číslo: odvodili ho počítalové; bylo v harmonii s vesmírným centrem a s raketoplánem.
Bren přemýšlel, jaký bude vztah tohoto čísla ke stanici a k Cechu.
"Narani je na takováhle dobrodružství už trochu starý," řekl, když výtah dorazil.
"Přisáhá, že jeho zdraví to vydrží. Starost o váš byt nechal na Tagim a na Tagiho místo ve vašem přímořském sídle povýšil Edora, nandi. S vaším svolením."
Do Brenových rukou se dosud nevrátilo teplo. Vstoupil do výtahu.
Neměl ani své nejpohodlnější oblečení. Jen to, co měl na sobě.
Spolu s Jase pečlivě připravili plány, jak ubytovat na stanici atevy. Vyžadovalo to jisté věci. Určité vybavení.
"Vejde se k nám vůbec nějaký původně plánovaný náklad?" zeptal se.
"Jeden se domnívá, že ne," řekl Baniči.
Bren nevěděl, co Jasemu řekne.

5

Byli zpátky ve vlaku... tentokrát ale mířili opačným směrem. Jízdu provázelo cvakání kolejí a šepot, když vagon projížděl tunely, širokými i úzkými.
Seděl s Baničem a s Jago. Byl si jistý, že jeho zavazadla z letadla se zase objeví, alespoň ty věci, které nutně potřeboval. Rozhodně počítač. Tím si byl naprosto jistý.
"Věděla o tom vdova?" zeptal se po chvilce ticha.

"Myslím, že svůj let sem zařídila velice narychlo," řekl Baniči. "Víc nevíme."

Bindanda byl jeden z několika. Pokud Tabini oklamal svou obávanou babičku, znamenalo by to, že se v Asociaci děje něco velmi nezdravého. Tatiseigi nebyl nikdy zrovna jistý spojenec.

"Jeden je poctěn," řekl o vdově a její večeři. "Jsem rád, že přiletěla."

Jago nadzvedla obočí. "Nezařídila si zpáteční let," řekla. "Aspoň o tom nevíme."

Možná se rozhodla zůstat a "trápit Tabiniho", jak by Tabini řekl.

Ale bylo pozoruhodné, jak blízko u sebe mohli stát dva atevové z rozděleného domu, když nastala krize... a doplatilo na to už mnoho aijihových nepřátel.

Ilisidi přijela i se svou ostrahou do časů, kdy byli lordi zaneprázdněni spekulováním: co asi paidhi zjistí? Na co Tabini přistoupí? Jaké budou vztahy s Mosfeirou?... až Bren odletí do vesmíru, nebudou podobné otázky brát konce.

Bože, on nechtěl myslet na svůj let. Sledovat ho, to ještě snesl, ale při pohledu na přistávám dostával tiky. Přepnutí motorů byl zázrak; technici tvrdili, že bezchybný, ale jemu vždycky přišlo dost ošemetné vypnout několik mil nad oceánem dokonale funkční motory.

Jedna jeho část chtěla navštívit ateveského lékaře, který se staral o jeho zdraví, a požádat o narkózu. Nebyl si jistý, jestli to zvládne; stříleli po něm, dokonce ho trefili, pronásledovali ho po horách, ale i přesto ho přepnutí motorů děsilo k smrti.

A také setkání s Jasonem, až vlak zastaví. No, víš přece, jaký umí být Tabini. Rozhodl se poslat mě s tebou. Přisahám, že jsem to nevěděl. A mimochodem, zabíráme si stanici.

Omlouvám se za způsobené těžkosti, drahý příteli.

Pořád ještě trpěl psychickou dislokací, kterou vyvolávala cesta na Mosfeiru. Náhle se ocitl mezi tvory své velikosti, nábytkem dělaným na jeho míru, schody vhodnými pro jeho nohy, jazykem a jídlem, se kterými vyrůstal; ve chvíli, kdy Jaseho nechal ve vesmírném centru, definitivně vyhnal z plic vzduch ostrovní enklávy, z hlavy lidský jazyk a ze svých emocí lidská očekávání.

Jeho ostraha mlčela, aby ho nerušila, a Bren se pokusil znovu soustředit. Baniči a Jago, sedící naproti na sametových sedadlech, se proměnili ve dva obry s kamennou tváří, v černé kůže a stříbře, které patřilo k jejich profesi, s černou pleť, černými vlasy, zlatýma očima...

Bren věděl, rozuměl vzorům a bitvám... byl tady důležitý, ztracený, byl přece nejlepším světovým expertem na atevesko-lidské rozhraní. Tohle může udělat někdo jiný... třeba za rok.

Jase byl logická volba. To Jase by měl být v Tabiniho službách a přemýšlet, jestli se Tabini nepokusil dostat Jaseho loajalitu do Brenových rukou?

Bren náhle znal odpověď a věděl, že z Tabiniho pohledu hra neprobíhá dobře a že tedy hrál s kartami, které mu zůstaly.

Co to vlastně bylo za setkání mezi Jase a vdovou? Vřelé loučení? Vdova byla největší protivnicí svého vnuka - alespoň někdy; jindy zase neochvějně stála za jeho politikou. Že by si Jaseho proklepá vála?

A selhal Jase... nebo se nikdy ani neuvažovalo, že by uspěl?

"Dobře," povzdychl si Bren, "dobře." Panika ohledně letu v raketoplánu se zařadila do dlouhé fronty, někam za nezbytnost promluvit s Jase. Ta zase byla za vědomím, že Bren sám patří Tabinimu... a že velká část civilizace spočívá na tom, že mu bude věrně sloužit, ať je Jase cokoli či ať se stane čímkoli.

Nebyla to situace, o které by chtěl přemýšlet. Jase se zřejmě bude zlobit; jestli to Bren pokazí, mohou se věci ještě zhoršit.

"Jak dalece Tabini vdově v této záležitosti důvěřuje?" zeptal se své ostrahy.

"To jeden neví s jistotou, nadi," řekl Baniči. "Věděli jsme o jistých přesunech, ale aijihovy činy jsme neprošetřovali."

"To chápu," odpověděl Bren. Hlavou se mu honily exotické i každodenní záležitosti. "Mosfeira velmi pečlivě vybrala čtyři lidi, bez dalšího personálu: a já mám - kolik, osm, a ještě zavazadla? Obávám se, že to Mosfeiru vyvede z míry, a to nemluví o delegaci; to nemluví o stanici. Měli bychom se na to připravit."

"Paidhi-aiji si přece nebude sám vařit," řekl Baniči. "Ohledně toho je rozhodnuto."

Znal snad Baniči přesná omezení ohledně hmotnosti a nákladu? Jeho matematický talent výrazně převyšoval ateveskou normu. Lidé by ho označili za génia.

"Kolik nákladu jsme nahradili?" zeptal se Bren.

"Dostatek," odpověděla Jago, "aby bylo zajištěno vaše bezpečí a pohodlí."

Baniči a Jago u sebe měli zbraně; nikdy je neodkládali. Bren tušil, že kuchyně není to jediné, co berou s sebou.

"Neříkali nic o tom, že by pro nás bylo připravené ubytování," řekl Bren.

"Copak stanice kdysi nebyla domovem pro tři sta tisíc lidí? A copak nemá posádka lodi podle našich odhadů maximálně dva tisíce pět set členů?"

"Mají loď," řekl Baniči. "Mohou žít tam."

"Získáme opravdu skvělé ubytování," prohlásila pevně Jago, "takové, které bude hodno lorda Asociace."

A co zbraně? říkal si Bren.

"Lze očekávat," zeptal se Baniči, "že zaútočí na paidhi-aijiho během první mise?"

"Ti dokáží překvapit asi jako strýc Tatiseigi."

"Paidhi má velké zkušenosti v jednání," prohlásil s naprostou důvěrou Baniči.

Pro lásku boží, získat kontrolu nad stanicí? To bude pěkně ošemetné jednání. Mosfeirané ji možná nechtějí, ale nechtějí ani, aby ji dostali jejich rivalové.

Když Bren rozebíral situaci, bral Copeho jako základní problém a předpokládal, že Yolandino odvolání byl na nějakou dobu poslední požadavek Cechu pilotů. S Jase se domnívali, že potrvá hodně dlouho, než Cech stráví všechno to, co

Jim Yolanda řekne. Takže druhá žádost, žádost, aby se Jase vrátil nahoru, ho zastihla zcela nepřipraveného.

A Tabiniho také. Tabinimu se to nelíbilo - ale místo odporu odpověděl stejně. V systému naplň utvořených dohod to tak fungovalo.

Co vlastně atevové očekávali? K čemu je vedla jejich kultura? Ve hrách mačimi se vyskytovala široká paleta lstí a zrady. Běžným trikem tam bylo přesunout jisté činitele takovým způsobem, abyste skrytě dosáhli něčeho, co nikdo neočekával, ani vševidoucí diváci.

Merchesonová proti odletu neprotestovala. "Pošleme Mercheson-paidhi?" zeptal se Tabini. A on a Jase si to neuvědomili, nestáli si na svém. Ani Merchesonová ne.

Takže teď chtěli kapitáni o něco víc. V posledním možném okamžiku. A Tabini zareagoval.

Bren nemohl tvrdit, že by sám Cechu pilotů rozuměl. Byli to lidé, ale rozhodně nepůsobili jako Mosfeirané... neměli ty staré, známé a frustrující debaty a zpoždění vlastní mosfeirskému rozhodovacímu aparátu. Lodní kapitáni byli autokraté. V tomhle ohledu rozuměli Tabini-mu - a on jim - lépe, než tomu, co dělali Mosfeirané.

Manipulovat s podřízenými nebylo snadné, když byli hluboko pod vámi v gravitační studni. Nedalo se, jak říkali v mačimi, pozvat někoho na čaj a servírovat dýky.

Loď zčistajasna získala Jaseho, kterého si vyžádala, a skupinu Mosfeiranů s jejich plány. A k tomu ještě atevy, místo zkušebního nákladu, který čekala. Bren přímo viděl, jak hosté lehkomyšlně rozrážejí dveře a jejich zástavy vlají: odmítněte nás nebo přijměte. Taste meče nebo jedněte.

I kdyby je tam nahoře obrátili a poslali zpátky bez vyslyšení, údržba raketoplánu si vyžádá nejméně dva týdny. A nechat je dva týdny na palubě by byla vražda, protože tak dlouho nemohly systémy podpory života běžet... a stejně tak je nemohli prostě zastřelit, protože tím by se připravili o možnost jednat v budoucnu o zásobách ze země za rozumnou cenu.

Lidé z lodí ale říkali, že zásoby nutně potřebují. Proto svět vyburcovali k překotnému rozvoji technologie a materiálů.

Převzít kontrolu nad raketoplánem nebylo v silách Cechu... se složitým letounem země-orbita totiž neuměli létat.

Jen ať se Cech rozhlédne po své ocelové pevnosti. Oni to pochopí.

Bren se tiše nadechl a podíval se na své dva společníky. A také na Alginiho a Tana, kteří zaujali pozice na konci vagónu. Přemýšlel o všem možném, zatímco kola nadsakovala na spojích ocelových kolejnic.

Když poprvé nastoupil do práce - mladičká paidhi jako náhrada za starého, který odcházel na odpočinek -, snažil se jeho úřad stále atevy přesvědčit, že řízení letového provozu nad velkými městy je dobrý nápad.

Za těch deset let atevové pokročili o staletí. Takové úsilí bylo možné jenom díky Západní asociaci a síle, kterou mohl Tabini-aiji povolat jediným mávnutím ruky. Mosfeira to nazývala autokracií a na první pohled to byla pravda, ale jenom pokud jste ignorovali mechanismy vlády a parlamentu a nahlíželi na to po lidsku. Atevévé měli komise.

Bože, to byly komise! Lord Brominandi dokázal uspat i strom.

Ale komise neměly co mluvit do toho, co aiji platil z vlastní kapsy... a každá subasociace na kontinentu chtěla kousek rozpočtu a nové materiály a průmysl. Průmysloví sponzoři o překot stahovali z lodě nové plány, protože nebylo pochyb o tom, že svět se změní.

Tabini přitom vybojoval několik menších potyček. Dostal se až na pokraj války, ale nikdy dál.

Vezmou s sebou kuchyni? No samozřejmě. Vezmou ostrahu, sluhy, personál - na Mosfeiru s ním nemohli, protože Dohoda udržovala lidi a atevy oddělené. V zájmu jejich přičetnosti. Jenomže stanice, to bude atevské území.

Rozhraní bylo daleko bezpečnější než kdy předtím; atevové byli dnes mnohem kultivovanější. A Mosfeirané také.

Jak to asi bylo s Cechem pilotů?

Tabini ale ještě neustoupil: ten dokázal čekat, ano, atevský lord všech lordů, kterého i atevové měli za nebezpečného muže, prostě čekal, až Cech pilotů mrkne.

* * *

Když Bren vstoupil dovnitř, seděli Mosfeirané u nízkého stolku ve společenské místnosti. Bren se nejdřív ze všeho podíval po Jase, ale nenašel ho. Nebyl s Mosfeirany, ani v kuchyňském koutku.

Ginny Krogerová se zvedla jako první a položila mu logickou otázku: "Pane Camerone, je tu nějaký problém?"

"Ne, vlastně ani ne. Ale ráno jsem ještě nevěděl, že ai-ji přišel se svou vlastní misí. Atevévé poletí na stanici. Poletí s vámi - a já také."

Vypadali, že je to skutečně ohromilo, každého z nich. Nejdřív je přinutí vydat se do vesmíru dřív, než čekali, a teď vidí, jak je vypekli.

Lund vyskočil. Feldman a Shugartová ho následovali, i když pomaleji.

"Abych byl zcela upřímný," řekl Bren, "zaskočilo mě to. Asi by nemělo, ale - jsem tu. Dnes večer se ubytuji vedle, v atevských prostorách, ale přišel jsem vás upozornit. A také upozornit Jaseho Grahama, který o tom také nic neví."

"Jste u nás vítán," řekl Lund zhruba takovým tónem, jako by mezi ně zval známého zloděje. Přesto ale zůstal zdvořilý.

"To je od vás moc hezké," řekl Bren. A v tu chvíli vyšel ze svého pokoje Jase. Nevypadal, že by si dělal velké naděje. Detaily asi nevyslechl, ale poznal jeho hlas. Nečekal, zdálo se, zázraky - ani úlevu.

"Brene?"

"Poslal mě taky." Moc dobře si uvědomoval, před kým mluví. "Poletím s tebou."

"Vážně?" zeptal se Jase jako někdo, kdo se plaví po rozvodněné řece a najednou uslyší zvuk peřejí. "Aijiho rozkazy, ano? Jeho nápad?"

"Rozhodně," odpověděl Bren. Jase mohl mluvit o aijim ve třetí vzdálené osobě. Jase byl u aijiho vítán a mohl o něm, na rozdíl od řekněme Lunda, hovořit důvěrně. "Myslím, že když o tebe Cech požádal, došel k závěru, že se věci daly do pohybu. Běžte nahoru a vyříd'te to" řekl. Takže - jsem tady. Já. Baniči a Jago... čtyři z mého personálu. Včetně kuchyně." Když to říkal, věděl, že Jase pochopí: tohle byla kompletní mise, tak, jak ji plánovali. "Dokud mě dnes večer

nezavola, neměl jsem vůbec tušení. A potom to už bylo jen - čelem vzad, nastoupit do vlaku a jet sem."

Lund vypadal jako prohnáný obchodník. Mladší tlumočníci byli prostě zmatení; Krogerová z ministerstva vědy vypadala, jako by spolkla něco nepřijemného. "Co to tedy znamená?" zeptala se. "Budete spolupracovat s námi nebo jak?"

"Aiji má na Cech své požadavky... a jeden z nejdůležitějších jistě bude, aby pro nás našli odpovídající ubytování. Kdyby nastaly v tomto ohledu potíže, budeme spolupracovat. Co se ostatních věcí týče..." Odmlčel se. Lhát jim nechtěl. "Naše mise se neshodují. Nevím, jak dlouho potrvá ta naše. Doufám, že se vrátíme ještě tímto letem. Pokud ne... doufáme, že pro nás všechny nějaké místo najdou. Lituji, že jsem vás tak zaskočil."

"Chápu," řekl Lund. "Chápu. Skutečně jste nás zaskočil."

Museli si uvědomovat, že jejich úkol se právě značně zkomplikoval. Možná měli v plánu získat ničím neomezený přístup k Cechu tam nahoře - ale tahle možnost se právě vytratila. To je jistě nepotěšilo. Nové setkání s Cechem pilotů, a právě ve chvíli, kdy je Cech nucen poprvé v historii čelit atevům... zkrátka a dobře, Tabini je vypekl. Stejně jako Brena, Jaseho... a koneckonců i Cech pilotů. Byl to manévř na tři strany a Tabini ho sem v podstatě nasadil proto, aby předběhl Mosfeirany.

"Fajn," řekl slabě Jason, "dobře. Jsem rád, že jsi tady. - Nechceš se posadit? Dáš si ovocnou šťávu?"

"Z madi," řekl Bren. Rozhodl se, že se protlačí do společnosti, které se Jase stranil ve svém pokoji. Madi bylo časně zrající ovoce, zelené, ostré a trpké.

Jase odešel do jídelního koutu, vyndal šťávu z ledničky... vzal sklenici.

Nalít šťávu do sklenice: kdysi na začátku, když Jase poprvé šťávu zkoušel, se celý personál zhrozil, protože ji pil přímo z lahve. Od té doby to neudělal.

"Sklenice," řekl Jase.

"Sklenice." Bren si ji vzal a napil se... věřil, že o náklad a zavazadla se postará Baniči, Jago a ostatní. A taky o zbraně. Bůhví, co v tom nákladu všechno bylo.

Bůhví, co tomu řekne stanice.

"Takže," zeptal se Tom, "co po nich budete chtít?"

"Pracovní dohodu. Aby ani Mosfeirané ani atevové neumírali při práci ve vesmíru. Aiji ve svých plánech výslovně citoval svou dohodu s vámi. Podle něj to znamená, že se jí drží. Spolupracujte se mnou. A já budu spolupracovat s vámi. Zjišťovat fakta. To rozhodně podporuji."

"Fakta jsou taková," řekl Jase tiše, ale s důrazem, "že tam venku je něco, co nás ohrožuje a co se může objevit i tady."

"Zjišťovat fakta," řekla nazlobeně Krogerová. "My tam neletíme uzavírat dohody."

"Já ano," řekl Bren.

"Pane Camerone, nacházíme se teď v těžké situaci. Musíme se spojit s našimi úřady. Ještě dnes v noci."

"Mám v úmyslu s vaší misí plně spolupracovat," řekl Bren, "a z vaší strany doufám v totéž. Kontaktujte své úřady, kdykoli budete chtít. Jsem si jistý, že vás spojí."

"Všechno plánování jsme nechali na atevské vládě," řekl Lund. "Vědí vůbec na lodi, že přiletíme?"

"Asi ne," řekl Bren. "Ale brzy to zjistí."

"Dobrý bože."

"Aiji nemá ve zvyku dát druhé straně možnost protestovat," řekl Bren. "My mezi sebou určitou dohodu máme. Vy nechcete pracovat ve špatných podmínkách; my také ne; a oni nás zoufale potřebují. To vede k jednoduchému závěru. Pokud my z planety předložíme rozumný plán, se kterým by mohli získat to, co chtějí, v rozumném čase, dostaneme ekonomické výhody a všichni se do jisté míry připravíme na každou hrozbu, která se vynoří zpoza kosmického obzoru."

"A co potom?" zeptala se Krogerová. "Nerozhodne se aiji překvapit nás dalším manévrem, o kterém se nám nic neřekne?"

"To jistě udělá," řekl Bren. "Moje práce je zajistit, aby to bylo co možná nejspravedlivější."

"Pane Camerone, vy jste jejich zástupce."

Kdyby Bren nebyl Mosfeiran, nepochopil by to. Jako to pravděpodobně nepochopil Jase. Z druhové slepoty, která byla příčinou tak očividného pozorování, mu přeběhl mráz po zádech.

"Ano," řekl, "a já jsem to zdůrazňoval, jak to jen šlo. Mám postavení u dvora Tabini-aijiho. Svůj mosfeirský úřad zastávám jen proto, že žádný jiný paidhi nedostane vízum; nad tím nemám žádnou vládu. Vaši tlumočníci vám povědí, že vydávání víz v aijiho vládě neřídím já. Jednám ve jménu aijiho. Budu ve jménu aijiho mluvit tady s panem Grahamem a ten, jak si možná vzpomínáte, zase mluví za Cech. To je jeho funkce. Neměli bychom ho tedy trápit a nechat ho vidět příliš mnoho. Sám za sebe se omlouvám za tu náhlou změnu. Za aijiho se neomlouvám, protože z jeho hlediska je to zcela rozumné chování. Vysvětlit to je moje práce. Vy to nebudete muset vysvětlovat Cechu pilotů. Já ano. Ale na druhou stranu, pokud chcete nasednout na letadlo a ještě dnes v noci odletět domů, to zařídít mohu."

Nastalo dlouhé, napjaté ticho.

Napětí, napětí, všude samé napětí. Jaká nová technologie zase rozhodí ekonomiku? Jak mohou výrobci spoléhat na známé ekonomické faktory, když může něco prostě spadnout z nebe a narušit všechny jejich výpočty?

Ohrožovalo to jejich bohatství - aspoň oni si to mysleli. A ohrožovalo to jejich nezávislost jakožto Mosfeiranů.

"Pravda je prostě taková," řekl Bren, "že lidé téhle planetě nevládnou, ale ani nechťejí, aby jí vládl Cech. Aiji vaši pozici plně podporuje."

"No tak," řekl Lund, který na sebe zjevně vzal úlohu mírotvorce, zatímco Krogerová se mračila; mračila se tak, že vypadala, jako by celý život nedělala nic jiného. "Musíme brát v úvahu politickou stabilitu; nechceme se přece oddělit a vytvořit druhou kolonii."

"Takové nebezpečí tu je vždycky," souhlasil Bren. "Aiji by vám přisvědčil."

"A já říkám, že tu nejsme, abychom jednali," řekla Krogerová.

"Zato já ano," řekl tiše Bren. "Nejednám za Mosfeiru. Ale myslím, že Cech bude víceméně očekávat nějaké další výsledky kromě zjištění faktů. Myslím, že dospějeme k určité dohodě, protože vím, že aiji je připravený přejít do dalšího stadia."

"A nechá atevy umírat pro Cech," řekla Krogerová.

"To jistě není připravený udělat," namítl Bren, "a Cech nepochybně nebude nic namítat, dostane-li, co chce, bez ztrát na životech. Na druhou stranu, Mosfeira na tom může vydělat. V rybářství, potravinářství, elektronice... vašich obvyklých specializacích."

Elektronika byla v poslední době ohrožená, ale Mosfeirané byli stále přesvědčeni, že jsou lepší.

"Hotové výrobky," řekl Bren, ačkoli se Krogerová mračila. "To je silná stránka Mosfeiry. My máme orbitální letoun; vy máte specializovanou výrobu a umíte daleko lépe zpracovávat potravu, kterou stanice potřebuje." Jinými slovy která neobsahuje alkaloidy - lidé si na takové věci přirozeně dávali mnohem větší pozor. "Vy chcete status quo. Není důvod, proč by se měl měnit. Lidé, kteří budou chtít letět do vesmíru, si tam nepochybně své místo najdou. Lidé, kteří nebudou chtít letět, budou moci dál v klidu žít své životy - a aiji je připraven se za toto zaručit."

Krogerová se mírně uvolnila. "Vyslechneme vaši nabídku."

"Tohle je moje nabídka. Záruka stability. Možnost volně přicházet a odcházet. Ochrana Mosfeiry proti jakýmkoli požadavkům a zásahům."

"To ale nemůžete zaručit."

"Znám aijiho postoj. Jsem si jím velmi jistý."

"Cechu nemůže vzdorovat," řekla Krogerová a opatrně se podívala na Jaseho, jako by na okamžik zapomněla, kým a čím Jase je. "Těm vzdorovat nemůže."

"Může," řekl Jase. Všichni se k němu obrátili, ale to už se zase odmlčel.

"A udělá to," položil Bren prázdnou sklenici. "Jase. Pane Grahame. Dovolíte mi krátkou konzultaci?"

"Ano," odpověděl Jase.

Bren vstal a potlačil nutkání se uklonit. "Ráno přichází před úsvitem," řekl. "Pánové. Dámy."

"Pane Camerone," řekla Krogerová. "Nespoléhejte se na náš souhlas."

"Nemějte obavy," řekl Bren. Takovou pravomoc neměli, a on si tím byl jistý; měl ale nepříjemný pocit, že právě slyšel názor Krogerové, antropocentrickou stránku mosfeirské politiky. Jestli nebyla přímo ze Strany lidského odkazu, tak aspoň vrhala na celou věc její stín; Bren si nebyl jistý, jestli si to Lund vůbec uvědomuje. Původně pokládal za problém právě jeho, protože byl z ministerstva obchodu, ale už začínal chápat, jaké kompromisy se při sestavování této mise udělaly... Lund si myslel, že velí, ale Krogerová měla informace... toho se Bren velmi obával: že má informace, které nesouvisí s nezávislostí Mosfeiry, ale spíše s pokusy minulého režimu proniknout na oběžnou dráhu, dostat se k moci, vládnout lidské společnosti způsobem, který nijak nesouvisel s přáními obyčejných Mosfeiranů, zato pořádně s pradávnými dohodami s Cechem.

"Ale před rozedněním se znovu uvidíme," řekl. Na cestě ven zachytil Jaseho pohled a oba vyšli do vnější haly.

"Hrozně s tebou potřebuju mluvit," řekl Bren. "Je mi jedno, co si budou rřiyslet oni."

6

První cesta do vesmíru byla oficiální diplomatická akce. Pro Mosfeirany to znamenalo vybrat vyváženou skupinu mocných mužů a žen, ve které by byly zastoupené všechny zájmy dost mocné na to, aby si vymohly místo. Proto byl kolem centrální společenské místnosti ten kruh pokojů... všechny stejně důležité. No, pomyslel si Bren, když mířil do svého pokoje, máme tu dva lidi, které vybral Shawn Tyers - pro ty to možná neplatilo. Po cestě se k němu připojil Algini a Táno: kdepak, jeho ostraha nikdy nebyla daleko. Setkali se s ním, šli vedle něj, převyšovali ho, oblečení v černé kůži a stříbře odpovídající jejich Cechu... dobří chlapi, oba dva.

A kdyby mosfeirští hodnostáři mohli vzít víc než dva tlumočníky, nepochybně by vzali i své sekretáře, celou tu podpůrnou mašinérii včetně NBS a všeho, co příslušelo k mosfeirské důstojnosti.

Jenže sedadla v raketoplánu nebyla zadarmo a Mosfeirané raději dali přednost jistotě, že jestli poletí jejich konkurenti, tak oni taky.

A tak měli čtyři místa.

Jenomže atevům šťastní bohové zapovídali, aby se o problémech mezi regiony Západní asociace debatovalo před cizinci, takže diplomatická mise znamenala, že se vyšle nejvyšší vhodný zástupce dvora plus nějaký ten personál.

A sluhové byli ještě větší nezbytností než sekretáři, přestože ti čtyři, kteří měli s Brenem letět, dokázali zastat obě povinnosti. A potom ostraha: všichni atevští lordi byli pod dohledem ostrahy, ve dne v noci.

Algini odemkl dveře do atevské části vesmírného centra, kde se s nimi setkal Narani a ostatní. Uklonili se, hluboce, uctivě a nepochybně trochu vyděšeně.

"Nand' paidhi," řekl Narani. "Dostali jsme rozkazy."

"Jeden ví, Ráni-ji. Jsem si naprosto jistý, že jste odvedli vynikající práci. Všem vám děkuji."

Přijímací hala, jídelna, salonek, několik ložnic pro lorda a jeho ostrahu, která se od něj nikdy příliš nevzdalovala.

Koupelna, "zařízení", jak to atevové eufemisticky nazývali, šatna, stanice ostrahy, čítárna, kuchyně - to všechno patřilo k minimálnímu vybavení.

Když Bren s Jase tohle místo navrhovali, ve spolupráci s atevskými architekty, zahrnuli sem ložnice a odpočinkové místnosti nejméně pro čtyři sluhy. Sluhové totiž neměli na starosti jen svého lorda - museli pečovat i o ostrahu, aby se mohla plně věnovat své práci. I kdyby sem aiji z nějakého důvodu poslal obchodníka nebo řemeslníka... ani jeden z

nich necestoval sám. Tesař by vzal své učedníky, o rodině a služebnictvu nemluvě, instalatér by si přinesl vybavení, přivedl s sebou učně, a kdoví jestli ne služebnictvo a ostrahu, minimálně nějakého mladého vzdáleného příbuzného, jeho příbuzného, který by dělal zákazníkům čaj... copak snad byla jiná možnost, když jste měli závazky k příbuzenstvu? Mosfeirané měli nezávislé luxusní pokoje s východem do společné místnosti, kde se mohly setkávat názory. Atevéové, naproti tomu, měli kompaktní domácnost, soustředěnou dovnitř. Hierarchii vedenou pánem či paní.

"Zastaví se Jase," řekl Bren Baničimu a Jago, když procházel kolem malé stanice.

"Máme s ním také počítat?" zeptal se Narani, který ho následoval.

"Silně pochybuji, že by se zdržel," řekl Bren. "Ale přijde. Dáme si vodku, Rani-ji, v salonu. Bylo by možné zapálit oheň v krbu?"

"Neprodleně, nandi."

Jase poslouchal jiné rozkazy. Bren si nemyslel, že by bylo nějak zvlášť vhodné zahrnovat ho do svých osobních plánů. Ne kvůli několika hodinám. Kdyby zpochybnil Jaseho status nezávislého zástupce lodě a kdyby se to kapitánům nelíbilo, mohly by nastat potíže. Leda kdyby Jase sám chtěl. Pak se s potížemi vypořádá sám.

Bren nechtěl, aby něco narušilo porozumění, ke kterému s Jasem dospěli - to bylo rozhodně to poslední, co by si přál.

A samozřejmě, že Jase přišel ani ne minutu po něm. Ve svetru a tom prokletém kabátě.

Sluhové protestovali a zoufale se pokoušeli mu kabát odebrat, ale Jase si stěžoval na zimu.

Bren neřekl ani slovo. Jen ho doprovodil do obývacího pokoje a nabídl mu křeslo u právě zapáleného ohně.

Sám Narani jim přinesl led, sklenice a křišťálovou láhev mosfeirské vodky; postavil všechno na stůl a nalil jim. Narani nikdy nepůsobil dojmem, že by na něco spěchal... jako by svým tempem záměrně zpomaloval celou domácnost. Naservíroval drinky, přijal Jaseho tiché díky a potom se vytratil dveřmi ven a zavřel za sebou.

"Ať slouží," řekl Jase ve svém dialektu, pozvedl skleničku a napil se.

I Bren se napil. Bylo to už podruhé během jednoho večera, ale on to byl dost neobvyklý večer.

Zatraceně neobvyklý večer.

"Je mi to líto, Jase. Byl jsem úplně slepý; do poslední chvíle jsem to netušil."

"To ti klidně věřím."

"Neřekl jsi mi, že jsi večerel s Ilisidi."

Zamrkání. "To jsem večerel."

"Já vím. Já s ní taky večerel. Proč přiletěla?"

"To netuším," řekl Jase.

"Myslíš, že věděla, co se děje?"

"Když jde o ni - nebo o Tabiniho -, nepřekvapí mě nic," odpověděl Jase. Potom dodal: "Rád bych zůstal. Když tedy budu mluvit čistě sobecky. Cech pilotů tohle vážně nepovolil?"

"Jistěže ne. Copak Tabini někdy žádá o povolení?"

"Ne," řekl Jase. "To samozřejmě ne."

"Nechce, aby si Cech udělal představu o atevech jenom podle toho, co řekneš ty a Yolanda."

"To by nebyla přesná představa."

"Povím ti, že rozhodně přesnější, než by jim dala mosfeirská delegace. Té Ginny Krogerové nevěřím."

"Zlobí se na tebe," řekl Jase.

Bren potřásl hlavou. "U té je jedno, jestli se zlobí. Bojím se, že je to prostě osoba jistého typu, a pokud nezmění svůj přístup ke mně, se kterým už přijela... nelíbí se mi představa, že by mohla vytvářet mosfeirskou politiku."

"Musíš ale připustit, žeš na ně dost tlačil."

"To já vím. Myslím si ale, že na názoru Krogerové jsem tím nezměnil nic. Ta má ve všem jasno. Dokud neuvěří, že není na Mosfeire, svůj názor nezmění; a já se bojím, že tohle nezjistí dřív, než se skutečně pustí do jednání."

Jase chvíli mlčel a potom se zeptal: "Jak dlouho tam nahoře budeš?"

"Dva týdny. Dokud raketoplán neodletí."

"Pokud se neopozdí."

"Zatím to je padesát na padesát." Raketoplán odletěl ze stanice na čas v polovině případů. Zatím ho nepotkaly žádné závažné mechanické problémy a nenastala žádná katastrofa. "Musím to zaklepat. Nejsem proti tomu, abych zůstal déle. Hrozně rád bych tě vzal zpátky s sebou. Pokud chceš."

"Chci mít možnost létat tam a zpátky. - Chci, aby nevybuchli; až zjistí, že mají neplánované hosty."

"Myslíš, že vybuchnou?"

"Vím to." Zasmál se, ale moc vesele to neznělo. "Oni to přežijí. Na jedné úrovni budou dokonce rádi. Ale já budu muset Ramirezovi vysvětlit Baničeho."

"Myslíš, že jsou připravené obytné prostory?"

"Tak o tom dost pochybuju. Nic nemá prioritu, pokud se nejedná o stav nouze. Nemáme prostě dost lidí."

"To se dá zařídít. Jestli nám na tohle seženeš Ramirezovu pečť."

Ramirez: nejstarší kapitán, který měl na starosti kontakt s atevy a který byl pro Jaseho něco jako otec, pokud berete hlavní mužskou autoritu jako otce. Ze čtyř kapitánů to byl právě Ramirez, který snil o, obchodním impériu spojujícím tuhle stanici se základnou u vzdálené hvězdy. A byl to on, jehož plány shořely na popel při útoku cizinců.

Byl to on, kdo přivedl Phoenix zpátky domů ke stanici u této hvězdy, v naději, že tu najde vzkvétající stanici a pomoc. A celý ten velký plán, jak se lidstvo v tomhle ztraceném koutě vesmíru spojí a začne podporovat loď... to asi také vymyslel Ramirez.

"Budeš náš nejcennější zdroj," řekl věcně Bren.

"Nespoléhej na to, že mé slovo bude mít váhu."

"Já vím. Chápu, že jsi v obtížné situaci. Ale taky vím, že máš jistou moc, pokud ji použiješ."

Jason se schoulil, jako by mu dokonce i v tom kabátu byla zima. "Jen symbolickou. Byl jsem Ramirezův projekt. Tak to fungovalo; měli jsme inspirovat posádku... v době, kdy se myslelo, že tímhle kontaktem se uzavře kruh. Jenomže kromě toho, že o mně má Ramirez dobré mínění, nezmůžu nic. Určitě ne s Tamurem." To byl další z kapitánů.

"Proč tě zavolali zpátky?"

Jase pozvedl oči. Vypadal nesvůj.

"Tak pročte zavolali zpátky?" opakoval Bren. "Nic takového jsme nečekali. Neřekla třeba něco Yolanda?"

"Možná, ale určitě ne úmyslně. Třeba si jen myslí, že nastal čas. - Třeba doopravdy nastal."

"Tabini si to rozhodně myslí." Bren se zhluboka nadechl a skočil do toho rovnýma nohama. "Tabini chce stanici."

"To mě nepřekvapuje."

"Mě zase nepřekvapuje, že tě to nepřekvapuje. To je prostě podmínka. Aby stanici řídila Mosfeira? Vždyť ti nedokáží ani rozhodnout, kde vybudovat veřejný park bez ustanovení spousty komisí. Jestli se ta hrozba z vesmíru objeví, někdo bude muset dělat stejně rychlá rozhodnutí jako kapitáni. A Mosfeira to nebude. Oni znají jednu věc: a to historii, která je dovedla na planetu. Tady dole je svoboda. Frakce, co chce být tam nahoře - to není zrovna ta nejlepší. Podle mého vlastního zaujatého názoru s nimi kapitáni ani jednat nemůžou. Oni mají moc dlouhou společnou historii. Je tu příliš starých sporů."

"Tabini a kapitáni že by se dělili o moc?" řekl Jase a rty se mu téměř nepohnuly. "To taky není zrovna jednoduché."

"Musí to fungovat."

Bren už s Jase o téhle možnosti mluvil. Dokonce i o složitém vztahu Mosfeiry k vesmíru. Bren sám mosfeirské snahy o vesmírný let podporoval, dokud se vlády nezmocnila protiatevská Strana lidského odkazu a nezneužila vesmírný program ke svým vlastním cílům. Dokud zločinné živly nezačaly tlačit na vědce a idealisty - některé zastrašily, jiné zabily, další přesvědčily. Před třemi lety se dokázali rozumní lidé, kterých byla stále většina, jen tak tak padouchů zbavit a odhalit jejich plány. Ale vědomí, že mimo hranice atmosféry se skrývá hrozba, rozumné lidi nijak nepřesvědčovalo, že by se měli vrátit do vesmíru, když se objevil Phoenix, ten starý bubák z mosfeirských legend, chtěl po nich dělníky a předpovídal války ve vesmíru.

Průměrný Mosfeiran chtěl mít práci, jezdit na pláž, vychovávat děti, věřit, že když je ve vesmíru válka, neohroží planetu... a samozřejmě tu byl onen základní pilíř mosfeirské víry, totiž že když žádné cizince nebudou kontaktovat, tak je cizinci spíš nechají na pokoji.

A možná měli Mosfeirané i pravdu. Otázka byla, jestli cizinci dokáží poznat rozdíl mezi Mosfeirany a posádkou Phoenixu, když Phoenix přiletěl pro pomoc. Někteří vsadili své životy na to, že cizinci budou moudří a ten rozdíl rozliší.

Bren tedy ne. Tabini taky nesázel na to, že případná odvěta se atevům vyhne. Nonšalance byla pozice, která se mohla ošklivě vymstít, kdyby byla špatná.

"Ty víš, jak si s Mosfeirou stojím," řekl Bren. "My dva se známe. Máme za sebou tři roky dobré vůle, které by ostatní diplomati museli nějak nahrazovat. A navíc - už jsme o tom mluvili - podle mě nikdo nemůže pochopit Mosfeirany ani atevy, pokud se s námi nesetkal v našem vlastním prostředí."

"A stejně tak ty nepochopíš nás, když nebudeš v našem prostředí," řekl Jase. "Nejbližší pochopení je Ramirez."

"Na planetě, mezi atevy, je to Tabini."

Jase zavrtěl hlavou. "Kdepak. Mezi atevy jsi to ty. Myslím, že jsem až do posledního okamžiku doufal, že přijde nějaký osobní zázrak. Sobecká naděje. Je to takový zdejší sen. Sníte o tom, že cizinci neexistují. Sníte o tom, že můžete navěky příjemně žít svůj život a věnovat se svým záležitostem... to přece Mosfeirané dělají, ne?"

"Atevové taky," odpověděl Bren. "Ani ti nejsou imunní."

"Ale mě nestvořili proto, abych žil v pohádce. Ramirez mě stvořil kvůli... kvůli tomuhle skoku; kontaktu; pochopení... hlášení. Ramirez byl jediný, koho vůbec napadlo, že by tu mohli být Mosfeirané. Myslel si, že lidi, kteří tu zůstali, se mohli změnit; ostatní kapitáni mysleli, že ne." Znovu se napil, tentokrát sebejistěji. "Představoval si klidnější situaci... bezpečnou, fungující stanici; že vám nabídneme dárek: stanici u jiné hvězdy a loď, abyste se k ní dostali, že postavíme další loď; a další; a utkáme velkou pavučinu, která nám všem umožní přístup ke hvězdám." Jase potřásl hlavou. "Útok cizinců to všechno zničil. Utekli jsme domů. Sem. A když jsme zjistili, jak to tady vypadá, teprve potom se na mě a mé studium jazyků začali ostatní kapitáni dívat jako na něco jiného než Ramirezovo osobní šílenství."

Tuhle část Bren znal. Ale měl pocit, že Jase mu chce sdělit něco nového. Třeba o ostatních kapitánech? Během čtyřadvaceti hodin se střídali celkem čtyři: druhou směnu měla Josefa Sabinová; třetí Jules Ogun a čtvrtou Pratap Tamun. Ten jako jediný na své místo nastoupil až po přiletu lodi - jeho předchůdce minulý rok zemřel.

"Ale rozhodně si nemyslí, že bych měl autoritu," řekl Jase.

"Tak se přidej k naší skupině. My už zařídíme, aby tě poslouchali."

Jase zavrtěl hlavou. "To bych podrazil Ramirez. On mi důvěřuje; já ho podržím. Jenom... moc na ně netlač a nezačni s tím moc brzo. Dej mi tak den, abych si s Ramirezem sedl a dal s ním hlavy dohromady. Věř mi a já uvidím, jestli se s ním dokážu dohodnout."

Byl tu ovšem problém - ne že by Jase nebyl poctivý, ale nakolik ho vlastně tři roky zředěné diplomatické atmosféry připravily na chvíli, kdy bude muset stanout na vlastních nohách? A nakolik bude Cech pilotů se svou vnitřní politikou ochotný naslouchat hlasu rozumu?

"Če'no Ojindaro. Pogariho povolání."

Další hra mačimi. Jason zamrkal, jak se na ni snažil vzpomenout, a potom s výrazem absolutního porozumění zamumlal: "Ha'ni." Sklouzl do atevštiny, aniž si to uvědomil. Rozhodně ne.

V té hře se pojednávalo o návratu dlouho nepřítomného služebníka do prohnitého domu: zjišťovala se loajalita, řešilo man'či... až nakonec všechno skončilo krvavou kalamitou.

"Jsi si jistý?" nadhodil Bren.

"Zkusit to musím."

"Neříkej mi zkusit to musím. Ty víš, že se mnou můžeš pracovat. Tady by se nemělo hádat."

"Tamun," řekl Jase. "Ogun je velký parchant, ale to k té práci patří. Náš problém je Tamun. Je to zatvrdělý poskok Sabinové, nebo aspoň byl. Nějak se nepohodli. Ogun není pitomec. Tomu můžu vysvětlit situaci, jakou tu nečekal. Pratap Tamun ale představuje problém."

Primo z Rady. Bren si vybavil, co Jase říkal, když zjistil, že se Tamun stal kapitánem: kapitáni byli obvykle umírnění, zatímco Rada měla tendenci snažit se o radikální řešení. Když byl tedy povolán na místo, který Cech nazýval Čtvrtým křeslem, znamenalo to, že jeden z kapitánů teď dává větší přednost přechodným řešením.

"Vztahy s planetou riskovat nebudou," pokračoval Jase. "To není v jejich zájmu. Mají velkou šanci, že dostanou, co chtějí, když o to požádají Tabiniho - zdvořile. A to jim také chci říct. - Brene, vím, že ses neptal, co jim řeknu; ale určitě tušíš, že jim poradím, aby jednali s Tabinim."

"Ale je tu něco, na co se zeptám: budou ti naslouchat?"

Jase se zhluboka nadechl. "Je tam takový ten proud, 'my a nikdo jiný', jako ve Straně lidského odkazu. U nás je to silná frakce, která si myslí, že mezi cizinci tam a cizinci tady není žádný rozdíl. To, co si ty myslíš o Krogerové... to si já myslím o Tamunovi. Myslím, že by raději jednal s Mosfeirany. Možná, že ta frakce ani sama neví, že by raději jednala s Mosfeirany, ale podle mě je tu šance, že Cech tím stadiem projde - dokud neuvidí dost z mosfeirské politiky, aby to vyvážilo první kontakt s atevy. Ten je vyděsí. Je jedno, že je viděli na obrazovkách. Oni jsou děsiví, když se tak nad člověkem tyčí. Ale ty víš a já vím, že Cech nemá doopravdy na výběr. Nakonec je Tabini nejlepší a taky jediná možná odpověď."

"Ten s jejich představou o vesmíru pěkně otřeše."

"S nimi oťrášlo už to, když ztratili stanici. Bojí se cizinců. Hrozně se bojí, že ztratí i tuhle základnu a že je zradí cizinci, kterým nerozumějí. Brene, zkus je pochopit. Pokud nebudeme mít tuhle stanici, nebudeme mít nic - žádnou populaci, žádné jídlo, žádné opravy, žádné místo, kde bychom se mohli bránit. To je smrt. To pro nás znamená smrt. Takhle to vidí."

"Ty i já víme, že přátelé si někdy ve státním zájmu lžou. Ale já ti teď něco povím a chci, abys to vyřídil Ramirezovi. Tabini je mistr zrady, ale zdůrazni tohle: on je spravedlivý. Spojuje dohromady různé strany; spojil Ata-geinie s vlastním rodem. Získal lorda Geigiho."

"Jedná se svojí babičkou," usmál se suše Jase. "Tomu se říká praxe."

"A jedná taky s Tatiseigim. Tabini je mocný a pokrokový vliv, díky kterému se velikost Západní asociace ztrojnásobila. Získal hlasy v hasdrawadu i tašridu bez toho, že by zmasakroval svoje nepřátele - a to je mnohem víc, než se dá říct o jeho předchůdcích. Tohle Ramirezovi pověz. Že za svého života už nenajde nikoho lepšího než muže, který v míru rozšířil Asociaci až k východnímu pobřeží a přitom atevy pozvedl od letadel až na oběžnou dráhu. Muže, který rychle a efektivně rozvíjí své zdroje. Mezi lidmi ani atevy Ramirez lepší asociaci nenajde."

Jaseho přesvědčovat nemusel. Ale mohl mu dodávat argumenty.

"Ramirez bude poslouchat," řekl Jase. "Vaše mosfeirská historie o tom, co Cech dělal, může být pravdivá: nevěřím všem těm historikům, hádám, že tvoji i moji předkové mají svou verzi událostí. Ostatní se budou hádat. - Ale základ je takovýhle, Brene, to jsem si uvědomil za poslední tři roky. Loď, to je malé místo ve srovnání se světem. To, co ty nechápeš, co nemůžeš pochopit bez zkušeností, to je... podívej, Mosfeira ti může připadat malá a vázaná několika málo zvyky. Phoenix je menší. Ve srovnání s Mosfeirou to je čtyři sta let starý šálek. Stejný obsah, stejné myšlení, ať se venku děje cokoli, my jsme uvnitř. Že žijete dvě stě let na ostrově? My létáme vesmírem v našem šálku už čtyři staletí. Máme archiv; máme všechnu kulturu staré Země; ale v podstatě na Phoenixu trávíme už čtyři staletí jednou nudnou konverzací. Těch posledních pár dní jsem přemýšlel o kontrastech. A tohle je velký kontrast. Všichni na lodi mají jednu a tu samou databázi. My nepodporujeme odlišnost."

Zvláštní, Bren vždycky o Phoenixu přemýšlel jako o otevřené skupině lidí. Jako o výzkumnících a objevitelích. Mosfeirané byli proti nim omezení.

Jenomže - dva tisíce pět set lidí, pouhých dva tisíce pět set...

"Kolik lidí je vlastně na Phoenixu?" zeptal se. Byla to stará otázka a za ty roky na ni dostával různé odpovědi.

"Patnáct set," odpověděl Jase do ticha. V křbu praskal oheň; připomínal Taiben, Malguri, stará, prastará místa atevské země, původní místa, kde ještě oheň znamenal teplo a život... místa úplně jiná než tahle moderní přestupní stanice. "Patnáct set. - Chápej, když jsme tam venku stavěli stanici, ještě než jsem se narodil, bylo nás šest tisíc; loď byla přeplněná. Když stanici zničili, muselo na ní být nějakých devět deset tisíc lidí. Ale my jsme jádro. Celou naši populaci jsme poslali na tu stanici; a teď je nás jenom... jenom patnáct set, co žijeme ve vesmíru. A potom je tu populace na Mosfeire... tisíce, desetitisíce, přes šest milionů lidských bytostí na planetě, na ostrově. To je pro nás nepochopitelné. Úžasné. A ať si myslíš, co chceš, nikdo nechce ohrozit tenhle zdroj... protože ten je nenahraditelný. Yolanda může přiletět nahoru a mluvit o milionech lidských bytostí, a to je pro Cech něco tak neuvěřitelného, že si to neumíš představit."

Ale Bren si to uměl představit. Ne možná úplně adekvátně, ale mohl.

"Jenomže v určitém slova smyslu," pokračoval Jase, "když mluvíš o Cechu, musíš si představit mnohem, mnohem menší politiku. My se lišíme. Opravdu se lišíme. Ale naše rozdíly jsou většinou filozofické, osobní; tomu se ani nedá říkat politika... rozhodně u nás nejsou regionální rozdíly. Jsou tam generační rozdíly. Rozdíly ve zkušenosti. Rozdíly v hodnotě: inženýři si myslí tohle, údržbáři tamto. Respektujeme kapitány; někdy nesouhlasíme s jejich závěry; ale musíme plnit rozkazy. Vždycky musíme plnit rozkazy."

Jako by se opakoval tučet dřívějších rozhovorů. Něco z tohohle už Bren slyšel; jiné věci, třeba ta bomba s velikostí

lodní populace, byly nové. Jako kdyby blízkost Jaseho domova na lodi způsobila, že vzpomínal na detaily. Detaily, které předtím nijak záměrně netajil, které pouze v Šejidanu postrádaly určitou... realnost.

I tak Bren poslouchal, co mu síly stačily.

"Co budeš dělat?" zeptal se Jaseho. "Ty přece rozkazy neplníš."

"Povím jim věci, které nemají v databázi. Zeptám se Yolandy, co jim řekla; najdu ji a připomenu jí, že může říct ne."

Povím jim, že by měli jednat s Tabinim, protože bez něj nikdy nepřijdou na to, jak dostat z atevů svolení. Ale když vím, že mluvím s kapitány, vždycky se strašně bojím. Všechno ve mně chce říct 'ano, pane' a udělat, co mi řeknou."

"Ale neuděláš."

"Už nemůžu."

"Víš, že jsme ozbrojení. S tím se počítalo - až na stanici zařídíme ubytování pro atevy, budeme tam mít vlastní ostrahu. Budeme mít zbraně, elektroniku, holé stěny a podporu života; a spojíme naši elektroniku s jejich, tak jsme se dohodli."

Jase se zhluboka nadechl. "Dost by mě překvapilo, jestli tam to ubytování bude. Říkám ti - zatím to není stav nouze. A lidi, co máme na stanici, nebudou vědět, co s vámi, protože porušujete spoustu pravidel. Jednou se na ně podíváte a půlku jich vyděsíte k smrti. Budou s vámi cizinci. Víš, co je to za hrůzu, když už jsme jednu bitvu s cizinci prohráli?"

"Takže se jim nemáme dívat do očí?"

Když Jase tehdy přistál, také to nedělal. "To opravdu rádi nemají. Pokus se to vysvětlit svému personálu."

Tak to dopadá, když žijete v malých, úzkých chodbách a přesto si chcete uchovat trochu soukromí. Během posledních tří let o podobných rozdílech diskutovali.

"Spoléhám na tebe," řekl Bren.

"To mě právě děsí."

"Nás oba," připustil Bren.

"Je čas, abych se vrátil. Už je čas."

Jason odjakživa věděl, že se bude muset vrátit, jakmile bude raketoplán schopný spolehlivého letu - byl příliš cenný pasažér, než aby ho pustili na zkušební let. Když Merchesonová úspěšně odletěla, tak věděli... oba dva... že nakonec zavolají i Jaseho.

"Chtěli bychom, aby ses sem vrátil a dokončil tu práci, jestli budeš chtít."

"Udělám, co budu muset."

"Já taky," řekl Bren. "A budu s tebou spolupracovat. Tabini taky. Pokládá tě za člena své domácnosti. To je nenahraditelná výhoda. Až budou chtít opravdu mluvit s Tabinim, měli by na to poslat tebe. - Mohl bys z toho dostat aspoň výlet na ryby."

Byl to vtip, ale bolelo to.

"Tentokrát bude aspoň cesta bezpečnější," řekl Jase.

"Myslíš oproti vystřelení na planetu?" Takhle Jason tehdy přistál... vystřelil se na planetu ve tři sta let staré kapsli se dvěma padáky, z nichž první selhal.

"Tohle neříkej."

Ani Brenovi se nelíbilo všechno to, co si uměl představit.

Jase nenáviděl létání. Bren ho snášel docela dobře. Ale při přepnutí motorů by v sobě nejraději měl celou láhev vodky.

"Slibuju," řekl Bren. "Nechceš tu dneska v noci spát? Už je pozdě."

Jase zavrtěl hlavou. "Vezmu si půlku prášku na spaní. Pokusím se odpočinout si. Kdybych se neprobudil včas na start, přijď pro mě."

"Přijdu."

"Nejsi nervózní."

"Bože, jasně že jsem nervózní!" Na důkaz toho se Bren zasmál. Na motory raději nemyslel. "Ale stejně mám v plánu si to užít. Životní zkušenost."

"Něco lepšího," dodal Jase. "Padat z vesmíru na mém druhém padáku... to byla zkušenost. - Obzory. To byla zkušenost. Jet na jiné živé bytosti... to byla zkušenost. Být na vodě, výš než je nejvyšší budova... to byla zkušenost. Chci ten výlet na ryby, Brene."

Hodně spolu prožili. Byly doby, kdy se Jasonovi obracel žaludek jen z toho, jak stál na konvexní planetě pod konvexní oblohou.

Děsilo ho, když mu přírodní vítr čechral šaty: bylo to něco, co nemělo viditelné hranice. Blesk a hrom, déšť - jak by Jaseho vnitřní logika mohla poznat přirozená omezení takových jevů?

Nebyla to zbabělost. Byla to dotčená reakce těla, které nevědělo, co má čekat, které nemělo zkušenosti s tím, kde neznámé stimuly končí, ale které přitom vědělo, že je v nebezpečí. Bren si byl jistý, že ho zítra čeká totéž.

"Nebude tam nahoře a dole," řekl. I on měl své věci, kterých se bál.

"Ale bude. Stanice rotuje. - Nerotovala, když jsme tam zakotvili, ale teď už ano. Jsou tam nízké dveře a schody. Tvůj personál si na to bude muset dát pozor, a to oni nikdy nemuseli."

Atevové a dveře v mosfeirské velikosti. A nábytek. "No, to bude zkušenost. O tom právě letíme jednat. Na zdraví."

Hodil do sebe zbytek pití. Hlupáku, říkal si. To vůbec nebylo moudré, ne, když zítra před úsvitem odlétali.

"Na zdraví." Jase postavil na stůl svou sklenici s rozpuštěným ledem a vstal.

neustále pozorovaly; byl tam personál. Bren o něm věděl. Jaseho zavolali zvenčí, a tak ho teď sledovali, jakkoli nevtíravě. Někdo se díval, a tím někým byla Jago, která na něj čekala. Zdvořile se rozloučila s Jase, a když pod Naraniho dohledem vyšel z předsíně, vrátila se podat hlášení. Bren mířil do své ložnice a na chodbě čekali dva další sluhové.

"Personál hlásí, že zavazadla jsou na palubě," řekla Jago.

Impozantní, kulatý Bindanda se zeptal: "Koupel, nandi?"

"Uvítám ji." Bren byl unavený, mentálně unavený; události dnešního dne nesetřese jen tím, že si lehne a bude koukat do stropu. Věděl, že Jago mu sexuálně vyhoví; i když o to nežádal. Jago měla nepochybně své vlastní cíle a Bren se po nich nepídil.

Raději se vydal chodbou. Působila na něj víc uklidňujícím dojmem než geometrické uspořádání lidské sekce.

Bylo to opravdu teprve dnes ráno, co opustil Mosfeiru a všechno, co znal od dětství?

Jago za ním našlapovala jako kočka.

"Hlášení z Mogari," řekl Baniči, který se také objevil v chodbě. "Nic neobvyklého, žádné zprávy, které by se týkaly Jaseho, kromě očekávání jeho příletu." V Mogari stála anténa, která přijímala vysílání ze stanice.

"Dobře." Takové otázky Bren nechával na ostraze. Věřil, že se s nimi dokáží vypořádat mnohem lépe než on a také to udělají. "Běžte se vyspat, Baniči-ji. Pokud to můžete zadat někomu jinému, udělejte to. A Táno a Algir ni ať jdou taky spát. Začne to hodně brzo ráno."

"Jeden si toho je vědom," odpověděl Baniči. Ve stanici ostrahy měl nové systémy - sám je pomáhal sestavovat a Bren věděl, že Baničiho opravdu fascinují. "Ale Táno a Algini odešli za Jase-jim do pokoje."

"Oni tam chtějí spát?" Brena to překvapilo. To si mysleli, že někdo z mosfeirské mise bude Jasonovi usilovat o život? Jenže oni byli opatrní; byli to ateové a byli opatrní.

"Z důvodů bezpečnosti," zdůraznil Baniči. "Nahradili dva Tabiniho muže."

"Kde budou spát?" zeptal se. Pitomá otázka.

"Nadi, oni spát nebudou. My nedostatek přežijeme."

"Jistě," řekl Bren. Do centrální haly, vnitřního kruhu šťastných setkání, vstoupil Narani. Na stropě, na podlaze a na několika dalších místech byl vzor bai-naji. Tady nebyla žádná pastelová zelená a modrá: rozhodná černá, bílá a další barvy, které se proplétaly a praly se mezi sebou jako draci.

"Budete si přát pozdní večeri, nand' paidhi?"

"Ne," řekl Bren. "Děkuji, Ráni-ji, dneska už nesním ani sousto a obávám se, že jsem s Jase vypil alespoň o půl sklenice víc, než by bylo zdravo." V hlavě měl lehkou. Šel z večere na pozdní čaj s Tabinim a pak sem, a to všechno bez jediné pauzy.

Otočil se a uviděl personál. Z nejrůznějších dveří se na něj upíraly páry očí.

Ještě před chvílí se bál, když pomyslel na ráno. Ve chvíli, kdy Jase odešel, tak nějak očekával, že bude sám, jako Mosfeirané; jenže on nebyl nikdy sám. Nenechali by ho být samotného. "Nadiin-ji, děkuji vám, moc vám děkuji, že jste přišli."

"Velké dobrodružství," řekl Narani. Narani - který by, být Mosfeiran, už vychovával vnoučata... ale místo toho byl tady jakožto vzor diskrétnosti a zkušenosti z domu lorda. "Veliké dobrodružství, nand' paidhi."

"Vaše jména jsou psána," řekl Bren a sklonil hlavu. Myslel to upřímně... i pro mladou a nadšenou Sabiso, která měla především pečovat o Jago. I pro obtlouklého Atageiniho Bindandu, který na tuto historickou cestu letěl jako zástupce starých východních domů Asociace.

"Nandi." Personál se hluboce uklonil a chvilku zdvořile vyčkal, než se Bren odebral do ložnice, kde se o něj postarali Bindanda s Kandanou.

Kdysi to bral jako nepříjemný rituál. Teď to bral jako samozřejmost... opatrně si rozeplnul a sundal jemnou košili s krajkovými manžetami, sedl si, aby ho mohli zout. Všechny součásti jeho oblečení, od manžetových knoflíčků až po punčochy, se musely započítat a odnést do prádelny... nebo co se s nimi dělalo v tento značně neobvyklý večer. Bren se neptal, co přinesli, co zapomněli nebo co budou dělat s prádlem. Kdyby řekl něco, co zapomněli, hned by pro to poslali do Bu-javidu a bůhví, že by se to objevilo.

"Dobře se vyspíte, nand' paidhi," řekl Narani, otočil se k posteli a uklonil se. Udělal to jedním pohybem a vypadalo to celkem elegantně. Jeho synovec, mladý Kandana, se přitočil s županem. "A budete se koupat?"

"Ano, nadiin." Nechal se od Kandany obléknout do županu, vklouzl do pantoflí... copak paidhi mohl chodit bos, byť by to bylo jen deset metrů po chodbě? Jeho personál by to bral jako neuctu.

* * *

Vana byla velmi moderní... porcelánová, mnohem mladší, než bylo zvykem v Bu-javidu, ale na objemu jí rozhodně nic nechybělo. Bren se ponořil až po nos do vlhké vůně bylinek a zavřel oči. Půl skleničky vodky navíc mu kolovalo v mozku a blokovalo vyšší duševní funkce.

Do koupelny vstoupil stín. Jeho temná postava se matně odrážela na temných dlaždicích. Byla to Jago. Také v županu.

"Mám se vykoupat později, nandi?"

Jago uměla velmi pečlivě vklouznout do role tělesného strážce nebo z ní obratně vyklouznout. Možná byl jejich vztah skandální. Tím si Bren nikdy nebyl jistý. Neměl ponětí, jak se na věc dívá Baniči, a trápil se tím. Nebyl si dokonce ani jistý, jak se na to dívá samotná Jago, věděl jen tolik, že se teď, po dni plném krizí, bez vyžádání objevila, a že ho to nijak zvlášť nepřekvapilo.

"Nyní budete velmi vítaná, Jago-ji."

Jago ze sebe hladce shodila župan, byla vysoká, černá a krásná jako nějaký mořský tvor... vklouzla do vody a s

hlubokým vzdychnutím se namočila. Vzápětí se potopila a zase vynořila, vlasy se jí leskly... stále měla copánek: to úplně stačilo, s copánkem mohla reagovat na bezpečnostní poplach dokonce i nahá, aniž by si někdo myslel, že jí to ubírá na důstojnosti: byly případy, kdy to skutečně udělala, a stejně tak Bren nebo jeho personál. Jago už před ním neměla tajemství, ale bylo tu stále oceňování krásného a očekávání. Při jednání s atevy se neříkalo láska, stejně jako se neříkalo přítel nebo spousta dalších lidských slov... ale jejich těla věděla, že i přes jisté rozdíly tu bylo teplo, přivítání a pohodlí. Jago byla možná ve službě; Bren si byl celkem jistý, že někde v jejím županu se skrývá pistole.

Ale teď za ním vlezla sem a její silné a něžné ruce ho zahřívaly. Bren cítil současně zimu z příliš naplno puštěné klimatizace nad vodou, a teplo atevského těla pod ní. V chlazeném vzduchu se srážela pára, vytvářela oblaka a srážela se na Jaginých nahých černých zádech a vlasech.

Atevé díky své velikosti pohlcovali teplo a ztráceli ho pomaleji než lidé; Jago mohla Brena při své výšce klidně zvednout a odmrštit, aniž by jí to dělalo zvláštní potíže. Ale mezi nimi se takové věci neděly. Tmavomodré stěny odrážely Brena více než Jago. Ona byla vždycky teplá a jemu byla pořád zima. Když poprvé překročili hranici druhů a instinktu, byla to fraška; kolena a lokty se dostávaly na ta nejnemožnější místa - teď už se ale v takových věcech vyznali daleko lépe a bez problémů se objali, přestože byli oba kluzcí od mýdla. Ruce bloudily a těla se pod párou a hladinou pohodlně propletla. Jago se to líbilo; Brenovi také. Vrátil se z Mosfeiry dostatečně nedávno, aby si uvědomoval, že Jago není člověk, a díky rozhovoru s Jasem byly jeho lidské city stále v pohotovosti.

Bren dodnes nevěděl, jestli jsou tyhle mezihry se zdrojem jejího man'či povolené, nebo jestli to Cech vnímá jako skandál. Ale neměl sílu - a ani důvod - odmítnout ji. S ní našel něhu, kterou s Barb nikdy neměl... víkendy s Barb byly intenzivnější, zoufalejší, méně uspokojivé. Nevěděl, kdo z nich za to mohl, ale věděl, že při tom, co dělal s Jago, se vzájemně pečlivě respektovali způsobem na který s Barb nikdy nepomysleli. Byl v tom humor; bylo v tom žertování; nebyla v tom žádná bolest, leda omylem.

Snažil se nevázat. Ale jeho srdce mu říkalo, že to, co s Barb nazývali 'vztahem' nebylo ani z poloviny tím, co chtělo cítit jeho srdce. Ptal se - nebo se pokoušel ptát -, jestli je mezi Baničim a Jago nějaký vztah; a Jago mu na to řekla, že Baniči má své názory; a Baniči ho nikdy nebral vážně... nikdy mu tak úplně neodpověděl. A Tabiniho se přece nemohl zeptat na tohle - jak se atevové milují. A nechtěl se ptát ani vdovy, která by - a tím si byl jistý - chtěla slyšet všechny šťavnaté detaily.

Především bylo jisté, že by Baniči svou partnerku nikdy nezradil a ona jeho - ani v dešti kulek, ani v posteli.

Bylo jisté, že mezi ním a Jago proudilo man'či, pocit asociovanosti, a to spíše nahoru než dolů. A také, že žádný žijící člověk atevským vztahům vlastně nerozuměl -

Ale čím víc se Bren angažoval v atevském světě, tím víc věděl, že není v páru. Nejdřív předpokládal, že je to trojúhelník, ale potom si uvědomil, že ani to není pravda - byl to nějaký hluboký atevský design, baji-naji, do kterého se zapletli. Čím hlouběji zabředával do emocí, tím víc si uvědomoval, že nemá atevské spoje. Že necítí to, co atevové, ale jen to, co může cítit člověk.

Bůh mi pomáhej, myslel si někdy, ale ona nikdy o nic nežádala. A na veřejnosti byli všichni stejně formální a patřiční jako dřív, vždycky oni tři, ona, on a Baniči, a čtyři a pět, pokud jste počítali Tana a Alginiho. Bylo to tak od té doby, co je Tabini spojil.

Když Bren dospíval, odešel studovat do programu a zamiloval se - zamiloval se do cizího, do složitého, do odlišného.

A to Jago rozhodně byla. Bože, to byla... ztělesnění absolutní důvěry, sexu a toho zvláštního, exotického druhu péče, který vyžadoval těžké zbraně. Tohle všechno v jednom.

Leželi v objetí, dokud se jim nezačala krabatit kůže na prstech. Ohříváč udržoval vodu horkou.

Mluvili o Brenově cestě na Mosfeiru...

"Barb přišla na letiště," řekl.

"S vaším souhlasem?" zeptala se ona.

"Ani v nejmenším," řekl Bren.

Potom mluvili o večeri s vdovou.

"Cenedi vypadal dobře," řekl.

Ale v těchhle mezihrách Jago nikdy nemluvila o práci. Vždycky měla lepší smysl pro romantično než on. Obtočila si kolem prstu mokrá pramen Brenových vlasů. Rozpletla mu copánek. Její jazyk objel křivku Brenova ucha a zajel dovnitř. Ve dveřích se objevil stín, zahalený do oblak páry.

Baniči.

Bren se zhroutil. "Jago-ji," řekl; ale Jago o něm věděla... překvapilo ji to, ale neohromilo.

"Nandi," řekl Baniči Brenovi formálně, což se sem moc nehodilo. "Telefonovala vaše matka a žádala, abychom ji s vámi spojili, ať jste kde jste. Prý je to naléhavé."

Baniči už čelil naléhavým situacím jeho matky. Bren sám samozřejmě také. Vzdáleně si uvědomoval zbytek svého těla a také zbytek Jagina těla, měkkého a tvrdého na správných místech. Odmotala z Brena své ruce a nohy.

Asi se začervenal. Rozhodně cítil teplo.

"Lituji, že ruším," řekl Baniči, "ale ona říká, že volá z nemocnice."

"A sakra." Bren vyskočil z vody, zatímco Baniči mu podal župan.

Když do něj vklouzl, vylezla z vody i Jago. Bren měl dost duchapřítomnosti na to, aby se na ni ohlédl a omluvil se pohledem za tu ostudu, ať už to bylo cokoli. Věděl, že v téhle situaci, kdy Táno a Algini odešli k Jasemu, Baniči raději opustil stanici ostrahy, než aby pro něj poslal do koupelny sluhy.

Když Bren vycházel ze dveří, pevně si utáhl pásek od županu. Jeho matka mívala záchvaty... před třemi lety šla na operaci, mysleli si, že to vyřeší problémy s jejím srdcem... do té míry, do jaké při jejím věku a způsobu života vyřešit šly.

Aspoň že volala ona sama.

Bože, mohlo se něco stát Tobymu nebo Jill? Bren měl nepřátele a někteří z nich se neštíteli ničeho. Dal Krogerové svolení, aby zavolala na ostrov. Možná někde unikly informace o misi. A Bren nebyl v kontaktu s Shawnem, nemohl mu říct, aby zesílil matce ostrahu, že s tou misí letí i on.

Baniči došel ke stanici ostrahy u hlavního vchodu. Kromě složitých elektronických zařízení tam byly i telefony.

"Ten obyčejný telefon, nadi," nasměroval ho Baniči. Bren si otočil židli a posadil se; zvedl telefon, který jako telefon vypadal.

Baniči se usadil do hlavního křesla a stiskl několik knoflíků. Bren uslyšel cvakání relé. "Můžete mluvit," řekl atevský operátor v mosfet. Měl hluboký hlas. Vzápětí se ozval vyšší, lidský hlas: "Tak prosím, paní Cameronová."

"Mami?"

"Brene?" V matčině hlase bylo slyšet paniku, skutečné zoufalství, což bylo samo o sobě nezvyklé: Bren ten rozdíl dobře znal.

"Mami, jsi v pořádku? Kde je Toby?"

"Nevím. Já nevím. Brene, musíš hned přijet. Ještě dnes v noci."

"Mami, je mi líto. Nemůžu jen tak -"

"Musíš hned přijet!"

"Kde je Toby?" Došlo snad k letecké havárii? K autonehodě? "Kde jsi?"

Linka zašuměla. Tyhle statické poruchy byly běžné, když se intenzivně zabezpečená atevská síť rádiem propojila s mosfeirskou. Bren stiskl sluchátko, jako kdyby tak dokázal udržet spojení.

"...v nemocnici!"

"Ve kterém městě, mami? Kde je Toby? Slyšíš mě?"

"Ve městě!" To znamenalo obvykle v hlavním městě. "Stojím v nemocnici! Slyšíš mě? Ale, k čertu s touhle linkou!"

Takže tam neležela. "Stojíš v nemocnici. Kde je Toby, mami? Kde je můj bratr?"

"To nevím. Dneska odpoledne nastupoval do letadla. Měl by snad být doma. Možná se s Jill zastavili u Louisy, aby vyzvedli -"

"Mami, proč jsi v nemocnici?"

"Brene, nebuď takový!"

"Mami, já nekřičím. Prostě mi řekni, co se stalo. Jasně. Srozumitelně. Tak co se děje?"

"Barb je na jednotce intenzivní péče."

"Barb." Ze všech možných lidí. Barb?

"Když jsme vyprovodily Tobyho, šly jsme na nákup, víš? Byly jsme v Centru V údolí, tom novém uzavřeném obchodním domě..."

"Znám to tam. Ona upadla?" Byly tam eskalátory. A nová podlaha. Otvírali tam letos na jaře, byla to velká, světlá budova. Vysoké, otevřené eskalátory.

"Ne, my jsme vyšly ven, že půjdeme k autu, a najednou se jen tak odnikud vynořil ten autobus, Brene."

"Autobus. Můj bože."

"Spadla přímo pod něj, Brene. Já jsem upadla a viděla jsem, jak kolem jedou ta kola, a ona nic neřikala, jenom... jenom prostě spadla pod něj a všude byly balíčky, koupila jsem si takový nový svetr..."

Jeho matka byla v šoku. I normálně byla tím nejhorším vypravěčem na světě, ale teď vůbec nedokázala dát dohromady to nejdůležitější.

"Mami, jak špatné to je?"

"Špatné, Brene. Leží tam a má v sobě všechny ty trubičky. Má vnitřní zranění. Je to s ní opravdu špatné. Brene, ona chce, abys přijel."

Na pult kapala voda. V klimatizované stanici měl Bren ruce a nohy jako led. Prstem si setřel pár vodních kapek. Myslel na nový pult a nové ubytování. Nebyl doma. A hned tak se tam ani nedostane. Pokoušel se přemýšlet, co má říct. Rozhodl se, že zkusí racionální přesvědčování. "Já vím, že jsi s ní, mami. - Tobě se nic nestalo?" Nastavit matku na první osobu jednotného čísla byl nejrychlejší způsob, jak ji odvést od vyprávění o problémech někoho jiného. Bren to tak dělal už celá léta, v méně naléhavých situacích.

"Brene, ona tě potřebuje."

To bylo zlé.

"Mami, jsi ty zraněná?"

"Jenom na lokti. Odřela jsem si loket o obrubník. Brene, je to s ní špatné..."

Bren sykl a zaklel si pro sebe. Ruka se mu třásla. Objevila se Jago v županu. Spolu s Baničim ve stanici tam byli, aby ho podpořili. Jenže on nevěděl, kdo je dnes v noci s jeho matkou, ani jak špatné to je. Shawnovi lidé ji sledovali. Vždycky o ní věděli. Ale tentokrát selhali na celé čáře.

"Řekli ti něco o jejích zraněních?"

"Slezina, játra, plíce... pravá noha, levá ruka... obávají se zranění hlavy."

"Bože." Když přišlo na lékařské záležitosti, jeho matka moc dobře věděla, o čem mluví. Nemoci byly její koníček.

"Zavolal někdo Paulovi?"

"Tomu budižkničemu -"

"Mami, je to její manžel! Zavolej mu!" Bren se pokusil sebrat užitečné myšlenky a uklidnit svůj žaludek. Jeho matka se chovala jako nějaký hlídač u brány. Nezavolala Barbinu manželovi. Doufal, že to udělala nemocnice.

A kolik bylo vlastně hodin... nevěděl jistě. Rozhodně po setmění, ale tady byli na východ od Mosfeiry. Jestli šla matka s Barb do obchodního domu hned potom, co se na letišti rozloučily s Tobym, nemohlo k té nehodě dojít nijak zvlášť pozdě, tak jak je možné, že je spojili až teď?

Byl za bezpečnostní stěnou. Bůhví, jak se matce podařilo přesvědčit celou světovou síť, aijie a kapitány, že to je opravdu naléhavé. Teď se začala sesypávat. Vzlykala do telefonu.

"Mami. Mami, ty jsi upadla. Podíval se někdo na tebe?" Opravdu mu to dělalo starosti. "Určitě do tebe nic nenarazilo?"

"Něco do mě narazilo. Nejsem si jistá." Intonace jejího hlasu říkala: To není důležité, na mojí bolesti nezáleží.

"Podívali se na tebe doktoři?"

"Ale ano." Přešla to bez povšimnutí. "Brene, Brene, ty přece můžeš sehnat letadlo. Řekni to aijimu. Musíš."

"Volala jsi Tobymu?"

"Zatraceně, ona nepotřebuje Tobyho! Ona potřebuje tebe!"

"Ty potřebuješ Tobyho, mami. Chci, abys mu zavolala."

"Poslouchej mě, Brene Camerone! Zatraceně, dobře mě poslouchej! Žena, kterou sis měl brát, tady leží na jednotce intenzivní péče a ty mi nebudeš vykládat, že tě to nezajímá! Ani mi neřekneš, že tam máš poměr; a teď je ti to jedno. Dej se do kupy a vrať se sem!"

Ona to věděla. Uhodla to. Při jedné její návštěvě muselo někomu něco uklouznout... nejdokonalejší ostražina na světě a ona to věděla.

"To nemůžu. Nemůžu, mami." Polibek od Barb v hangáru, Barb, která utíká, celá a zdravá po betonu, a pak autobus, proboha... působilo to celé jako temná, ošklivá komedie. Ze všeho čísel groteskní pocit nemožného, a to Bren nezachytil ani polovinu nehezkyých detailů, které mu matka řekla, jen něco o zlomeninách, protržené plíci, vnitřním krvácení.

A jak tak znal Barb... jak znal Barb, která bývala jeho ostrovní milenkou a která, než se rozešli, někdy předávala nebezpečné zprávy... bylo docela dobře možné, že Barb strčila jeho matku na ten obrubník, že proto ji autobus srazil a že proto na tom byla matka tak špatně.

Přesně to by Barb udělala. I přes všechny její neúspěšné pokusy být Brenovou ženou. "Jakou má šanci?" zeptal se a hrozil se odpovědi. "Jaké je poškození?"

"Chtějí jí udělat kostní náhradu a mozkový sken." Matka se zhluboka nadechla a trochu se zklidnila. "Je při vědomí. Když přijela sanitka, řekla: 'Vy řiďte Brenovi, že to opravdu nebyl žádný plán, jak ho dostat zpátky.' A když ji nakládali do sanitky, řekla: 'Potřebuju ho.' Brene, to je pravda. Ona tě opravdu potřebuje. Něco mi říkalo, abys dneska neletěl zpátky."

Autobus samozřejmě včas neviděla, ale nikdo jí nevymluví, že nemá předtuchy.

Bren udělal, co jen mohl. Osobní telefonát by matce ani trochu nepomohl, i pokud by pronikl bezpečnostní clonou kolem Tabiniho úmyslů. Matka se ho snažila zastihnout celé hodiny.

A co jí teď řekne, když docílila nemožného a dostala se k němu?

"Mami, já nemůžu přiletět."

"Brene, tohle mi neříkej! Brene, ty musíš přiletět a tečka! Když jsi pro Tabiniho tak zatraceně důležitý, tak ať ti sežene letadlo, a to hned. Já tě tu chci!"

Bren si držel sluchátko těsně u ucha kvůli soukromí - díky bohu za to. "Mami, zrovna jsem někde, odkud nemůžu odejít. Nemůžu ti říct, o co jde. Ale je to důležité. Promiň. Vyříd' Barb, že je mi to hrozně líto. - Neopovažuj se jí říkat, že ji miluju! To nedělej, mami."

"Tak poslouchej, Brene. Poslouchej mě. Ta práce tě zabíjí. Zabíjí syna, kterého znám. Zabíjí všechno štěstí, které tě čeká. Nemůžeš čekat se svatbou do šedesáti, nemůžeš čekat na sklonek života a pak litovat, žeš neměl děti..."

"Mami..."

"Poslouchej mě, Brene Camerone! Vím, co se děje mezi tebou a tou atevskou ženskou! Není to správné!"

"Mami, kde jsi?" Bylo hrozné, že to věděla, ale ještě horší byla myšlenka, že možná stojí někde na chodbě u veřejného telefonu. "Neříkej to nahlas. Nezvyšuj hlas."

"Stydíš se? Dělá ti to starosti?"

"Dělá mi starosti, že by moje matka mohla říkat takové věci na veřejně přístupné chodbě. Dělám si starosti o její bezpečí, kdyby extrémisté chtěli dělat potíže, protože se rozšíří nějaká zatracená pověst - takové řeči nepomůžou ani Durantovi. Pšššt! Buď tiše. Poslouchej mě..."

"Ty to opravdu nechceš slyšet, co? Víš, že tě Barb vždycky milovala. Vzala si toho hlupáka Paula, protože ty jsi jí zlomil srdce. Ublížil jsi jí, Brene, a ona toho litovala, ale ty ne, byl jsi moc licoměrný, příliš důležitý, než abys jí vzal zpátky. Ty a to tvoje nóbl sídlo."

"Nikdy jsem jí neslibil, že si ji vezmu. Mami, já ji nemiluju! Je mi líto, že to musím říct za takových okolností, ale já ji nemiluju. Nikdy jsem ji nemiloval a ona nemilovala mě; jen jsme spolu spali. To bylo všechno. Pokoušel jsem se mít něco jiného a ona byla ta, kdo chtěl něco odlišného."

"Ty nevíš, co ona cítila! Nebyl jsi tam! Coural ses někde po pevnině a choval ses, jako bys byl nějaký atevský lord! Rozhodla se vdát. Slušně se vdát, jako to dělají rozumní lidé, když chtějí vést normální život."

"Já nemám normální život."

"Ona se bála, Brene, bála se a ty jsi jí ublížil - osobně ublížil tím, co jsi dělal. Kdybys ji požádal, aby se s Paulem rozvedla, byla by ve chvíli u tebe."

Jednat s matkou bylo jako běžet v dešti kulek... a Bren se obával, že matka řekne Barb, že je tu naděje, že se vrátí. Že jí zničí manželství, odežene Paula ve chvíli, kdy ho Barb bude potřebovat, a ublíží Barb ještě víc. Ještě horší bylo, že to nemohl Barb říct... protože on se nevrátí a Barb, se vším, čeho si cenila a čím chtěla být, se svou módou, září nočních klubů, se vším, co milovala... na téhle straně oceánu neexistovala.

"Nemůžu si ji vzít. Konec. Teď není čas o tom debatovat."

"Jak můžeš být takový? Jezdíval jsi domů. Přijel jsi na víkend, řekl Barb, ať zruší všechny svoje plány a zaběhne do nějakého hotelu, zatímco se tě snažili najít novináři. A potom jsi zmizel, a potom ti novináři zjistili, kde jsi byl, a Barb musela někudy vyklouznout a týdný se zamykat ve svém bytě, Brene, a někdy se bála o život!"

"To já vím." Byla to pravda, Barb hrála roli v mezinárodních intrikách, jako by to byla nějaká zářná, jiskrná hra - dokud ovšem nezačala téct krev. A matka se teď zase vybičovávala k slzám. Pokusil se k ní proniknout, dokud byla ještě dost racionální, aby to slyšela. "Ale já s tím nemůžu nic dělat. Nemůžu, mami; poslouchej mě! Prezidentská garda na tebe dává pozor. Jestli jsou v nemocnici nějakí špehové, jsou oficiální. A pravděpodobně tam budou. Chci, abys zavolala Shawnu Tyersovi. Viš jak."

"Nezavěšuj mi!"

"Mami, viš, že tě miluju. Takhle to prostě je. Zavolej Shawnovi. Zavolej Paulovi... vím, že nechceš, ale udělej to. A potom běž domů a trochu si odpočiň."

Matko, to, co bylo mezi námi, je pořád její věc a moje. Uznej, že já Barb znám, znám ji zatraceně dobře, a nemůžu jí pomoci tím, že bych se zapletl do jejího života a zničil ho podruhé."

"Brene, nebud' takový."

"Je mi strašně líto, co se stalo. Dělá se mi špatně, když na to pomyslím. Ale napravit to nemůžu a neopovažuj se ji říkat, že ji miluju, neopovažuj se jí říkat, že je tu nějaká naděje, že přiletím. Protože ona není. Jenom jí tím ublížíš. Slyšíš mě, mami? Běž domů! Zavolám ti hned, jak to půjde."

"Slib mi, že zavoláš Barb."

"To ti neslibím. Už musím jít."

"Brene, zavolej jí."

"Mami, běž domů. Dobrou noc. Miluju tě."

Zavěsil. Věděl, že ve dveřích stanice ostrahy stojí Jago, a věděl také, že ona a Baniči rozuměli některým slovům, alespoň těm, která říkal on.

"Barb měla nehodu," řekl. "Srazil ji autobus. Moje matka upadla a zranila se. Barb je v nemocnici. Odsud s tím nemůžu nic dělat." Lásce atevové nerozuměli, ani složitým detailům neúspěšných lidských vztahů, ale věděli, že citová pouta přetrvávají. Především ale znali loajalitu a nutkání jít tam, kde se něco stalo. "Nemůžu s tím nic dělat."

Baniči vážně řekl: "Aiji může požádat mosfeirského prezidenta o zakročení. A také Shawna-nandiho. Máme to zařídít?"

Tabini mohl udělat tolik; a přitom tak zatraceně málo. "Kvůli tomuhle ne. Toby ještě není doma. Spojte mě s jeho domem, Baniči-ji. Zanechám mu zprávu."

Baniči stiskl několik knoflíků. Komunikační rozhraní bylo teď daleko snazší na ovládání než kdysi - obsahovalo bezpečnostní kódy, které se automaticky zapnuly, když zpráva překročila průliv. Dokonce i v tuhle hodinu se na mosfeirské straně ozval operátor, lepší, než bývali kdysi, a hovor byl spojen na severní pobřeží, kde spustil Tobyho záznamník.

Určitým způsobem se Brenovi ulevilo. Bylo snazší vysypat celou tu věc stroji. Byl si jistý, že matka nechala na Tobyho záznamníku jedno z těch svých nervy drásajících Zavolej mi... doufal, že jeho zpráva alespoň Tobymu sdělí, co se děje. Mohlo se klidně stát, že matka nebude k zastížení a Toby vyrazí do noci a pokusí se najmout si letadlo.

"Zdá se, že je máma v pořádku," začal, protože měl po letech dálkových krizí slušné zkušenosti. "Jen nějaké oděrky a pohmožděniny, pokud vím. Barb je v nemocnici a máma je s ní. Ošklivá nehoda s autobusem a máma to viděla, možná dokonce byla před ním. Chce nějakou útěchu. Toby, já vím, že jsi právě dorazil domů. Strašně nerad to na tebe házím, ale já jsem za bezpečnostní clonou a rozhodně se nemůžu vrátit na ostrov. Nemyslím si, že bys tam musel letět, prostě mám zavolej do..." Jeho profesionální klid se zachvěl. "Já vlastně nevím, do jaké nemocnice." Jejich matka byla asi jedním z mála lidí mimo vládu, kdo neměl automatické přesměrování hovorů. Bezpečnostní opatření. A také byla jedním z velmi mála lidí, ať už ve vládě či mimo ni, kdo neznal přesný rozsah bezpečnostních opatření kolem sebe. Bren nemohl zavolat matčině ostraze a zeptat se, kde je. Doufal, že to vědí a že matku a Barb neodvezli někam mimo dohled ostrahy. "Nefekla mi, v jaké je nemocnici." Zakryl mikrofon. "Baniči-ji. Zjistěte mi, odkud byl ten hovor."

Baniči stiskl několik knoflíků, něco napsal na kousek papíru a podal mu ho.

"Centrální městská," řekl Bren do telefonu. Ulevilo se mu. Tohle číslo znal z paměti. "Podívej, zavolej ji přes nemocniční ústřednu, a kdyby tam nebyla, zavolej jí do bytu. Je možné, že Barb mámu od toho autobusu odstrčila. Je silně otřesená. Barb je v kritickém stavu. Bože, je mi to líto, Toby, vážně líto. Moc si přeju, abych to na tebe nenakládal."

Jenomže Toby tam nebyl, aby ho ujistil, že je všechno v pořádku. Kdyby jeho a jeho rodinu zdržela nějaká katastrofa, Bren by o tom nevěděl. I Tobyho přirozeně střežili. Když šly jeho děti do školy, sledovali je agenti. Vláda tohle dělat musela... Bren děkoval bohu, že to dělá, protože otázka atevsko / lidských vztahů provokovala každého cvoka, jak na Mosfeire, tak na pevnině. Dokonce i ti, o kterých by si nějaký blázen jen mohl myslet, že s Brenem mají něco společného - třeba jeho bývalé sekretářky -, museli být na ostrově pod neustálou ochranou... mosfeirské zákony neumožňovaly šílence zavít, dokud něco doopravdy neprovedli.

"Opatruj se," řekl Bren do ohromného, studeného ticha. "Díky, Toby. Doufám, že někdy v příštích pár měsících si vyjedeme na ty ryby."

Zavěsil.

Ne, zpátky se vrátit nemohl. A nemohl prozradit, dokonce ani na chráněné lince, že letí na stanici; ne před vlastním odletem. Aiji to ohlásí, až bude sám chtít.

Paidhiho osobní krize v plánech nefigurovaly. Myslel si, že by měl zavolat Shawnovi... ale jestli ta druhá delegace zavolala na ostrov - nebo by měla zavolat -, byly tu otázky... celá řada otázek.

Kdosi mu jemně položil ruku na rameno. Byla to Jago, volala ho zpátky k rozumu a připomínala mu, že přes to prese všechno není sám.

"Barb srazil autobus," řekl. Cítil se zvláštně, jako by to byla věta z nějakého nepříjemného, groteskního vtipu. Jenže ona nebyla. Bren nechtěl myslet na to, co se jí stalo. "Možná se snažila chránit matku. Pravděpodobně se to stalo, protože matka nedávala pozor na auta. Tam, kde byly, je hustý provoz."

"Jednoho ovšem zaráží jedna věc," řekl Baniči. Stejně jako Jago asi velké části rozhovoru rozuměl... mimo jiné i proto, že tihle dva jeho matku znali a Tobyho také. "Vy jste řekl své matce, aby šla domů, a potom jste požádal svého bratra, aby zavolal do nemocnice?"

"Moje matka domů nepůjde," řekl Bren. "Odsud nemůžeme nic dělat, nikdo z nás. Musím věřit, že Shawn něco udělá. A Toby."

Baniči a Jago svraštili obočí. Byli zmatení. Bren mohl sotva přemýšlet.

"Nadi," řekla Jago, ne nandi - můj pane -, ale obyčejné "pane". Chtěla, aby na to přestal myslet. Chtěla, aby odešel ze stanice ostrahy, aby zanechal otázek.

Měla pravdu; Bren vstal, ale vrhl pohled na Baničiho. Ten se o to postará - staral se o všechno, co prošlo komunikačním a sledovacím systémem. A Brenovo bezpečí, stejně jako bezpečí jeho rodiny, bral velice vážně.

"Byla to nehoda," řekl Bren. "Nemohlo to být nic jiného. Autobusy jsou veřejné. Jezdí rychle a dost bezohledně. To ví každý."

"Nehody se někdy stávají," řekl Baniči.

"Stávají," přisvědčil Bren.

Potom odešel ze stanice ostrahy a zamířil zpátky na chodbu a do ložnice. Všude bylo ticho. Sluhové se buď stáhli do svých pokojů a zkoušeli spát, nebo ještě pracovali.

Jago ho následovala. Bren se zadíval na stěnu a Jago se na chvíli zastavila.

"Zůstaňte," přinutil se říct.

Zavřela za sebou dveře. Bren shodil župan a vlezl do postele; Jago zhasla hlavní světla.

Zavrtala se do postele vedle něj a okolo něj. Neřekla ani slovo.

Já Barb nemiluju, chtěl jí Bren říct, jenomže slovo milovat neexistovalo, a Jago by to beztak nezajímalo; z jejího pohledu byla Barb stále v jeho asociaci, protože tvrdil, že je stále s jeho matkou. Byla trochu stranou, ale byla tam.

Jenže i když atevové neznali koncept lásky, Bren měl podezření, že znají něco jako sexuální žárlivost. Další Jaginy pocity nemohl Bren interpretovat pomocí vlastních, lidských. A kromě toho mu to nijak jasně nemyslelo; jasné nebyly ani jeho city, emoce... jeho srdce, říkejte si tomu, jak chcete.

Bylo to s Jago stejné?

Neuvolnil se. Nemohl.

"Mám zapnout televizi?" zeptala se Jago.

"Mohlo by to pomoci," řekl Bren. Prášky na spaní nechtěl. A po takové zprávě se nedokázal přinutit milovat. Dávali mačimi... tahle část kultury měla pro atevy téměř náboženský význam, jenže pojednávala o atevských srdcích a vůbec ne o bozích.

V této konkrétní hře Bren hádal, že se jistá žena dozví, že zájmy jejího lorda se kříží se zájmy jejího sexuálního partnera. Nezasvěcený člověk by asi očekával úplně opačný průběh událostí, ale atevové nepochybovali. Katastrofa přišla - stačilo si počkat.

Pošle Tobymu peníze. Ty měl. Vždycky je měl a Toby to věděl. Nemohl se krizí přímo zúčastnit, mohl ale poslat peníze na letenku.

"Před úsvitem se musíme nalodit," řekla mu Jago do ucha. "Přemýšlíte o tom, nadi-ji?"

"Ted' už ano," řekl Bren. Uvědomil si, že usnul a že má přelesenou ruku. Jago možná měla také. "Kolik je hodin?"

"Temná noc. Spěte, nadi."

Povzděchl si a Jago, aniž by s ním pohnula, namířila dálkové ovládání a vypnula televizi.

8

Letět do vesmíru bylo sice pozoruhodné, ale v praxi k tomu nebylo nutné nic víc než vyjít na chodbu, která je sem dovedla. Chodba vedla k dvoukřídovým dveřím, které se otvíraly do odletové haly. Byl tam Jase, Táno a Algin; Bren na ně byl tak zvyklý, že skoro ani nevnímal, jak neobvyklý pohled to je. Baniči a jeho tým vyměnili svou klasickou kůži a kov za přiléhavější černou, jakou nosili na mise. Až dosud se takhle oblékali na tajné úkoly a Bren je tak málokdy viděl. To byla jedna změna.

Druhá změna pak spočívala v tom, že tu byl Lund, Krogerová a ostatní. Odráželi se ve skle a vypadali pobledle.

"Dobré ráno," řekla ledovým hlasem Krogerová. "Dobré ráno," opakoval Lund, o něco přátelštěji.

"Dobré ráno," opáčil Bren, jako by se nic nestalo.

Ale jeho pozornost si vyžádalo něco jiného - a úplně ji to uchvátilo. Za stěnou temných okének byl vidět raketoplán, bílý jako zima, dlouhý, štíhlý a elegantní.

Šai-šan.

Poletíme, opakovala pořád dokola jeho mysl, napůl omámená a nevyspalá. Tělo zatím předvádělo falešné a drahé zdání síly. Poletíme. Poletíme.

Personál vesmírného centra je sem natlačil a teď se otevřely vnější dveře odletové haly, a to okamžitě po Brenově příchodu, až si byl jistý, že dorazili jen tak-tak včas.

"Takže," nadechla se Shugartová a vykročila. I Bren vykročil. Ani o tom nepřemýšlel. Srovnal krok s Jasonem... ale

potom raději počkal na Mosfeřany. Nechtěl je předběhnout.

Cesta byla poměrně dlouhá. Uvažovalo se i o pohyblivé hale, ale raketoplán samotný měl přednost. Celý rozpočet se soustředil především na něj a jeho bratříčka, který se teprve stavěl. Cesta k raketoplánu byla mnohem delší než k obyčejnému letadlu; a celou tu dobu se Šai-san zvětšoval. Jeho hladký tvar klamal.

Do lidských kostí se zařezával noční chlad a v lidských žaludcích to šimralo, když si jejich majitelé uvědomili, že motory jsou odlišné a křídla pouhými výstupky na trupu. Šai-san nevypadal ani lidsky, ani atevsky. Vypadal jako něco úplně cizího, co sem nepatří. Když Phoenix vylétl ze země lidí, neměl moderní design raketoplánu, ale vypadal na to, že se klidně mohl celou dobu používat.

Došli až do kruhu namalovaného na betonu. Před nimi byl spuštěný osobní výtah, což byl vlastně obyčejný nákladní výtah s plošinou a přidaným zábradlím a nástupním můstkem vedoucím do průlezu. Nic exotického. Všichni nastoupili - čtyři Mosfeřané, Jase, Bren se svou ostrahou, a po nich Narani a tři další sluhové s příručními zavazadly, která by i pro silné lidi představovala velkou zátěž. Na plošině ještě trochu místa zbylo, ale ne moc.

Výtah zařinčel a otfásl se. Začal se zvedat k nástupní plošině spojené s otevřeným průlezem.

Krogerová se protlačila dopředu a všichni se protáhli kolem konsternovaného atevského stevarda.

Pustil ji, pomyslel si Bren. Stevard neměl rozkazy, aby používal proti lidským hostům násilí, a nedokázal její pohyb předvídat a zahradit jí cestu. Baniči a ostatní si nepochybně Brenovy absence nesouhlasu všimli... a také toho, že Krogerová na atevy nijak nezapůsobila.

Krogerová se svým týmem vypadali v atevské kabině, nádherně prosté a se zcela šťastnými čísly, jako trpaslíci. Bren to tady znal jako své boty a harmonie, kterou vnímal, utišovala jeho rozhořčení nad Krogerovou a jejím chováním. Ukazovalo mu to, jak málo na ni záleží, když přišlo na atevy a jejich schopnost odstartovat s touhle věcí. Vypadalo to tu skoro jako v nejlepších osobních letadlech na pevnině - řady sedadel schopných pojmout až sto atevů, jenom místo oken tu byly pouze prohlubně v bocích. A raketoplán působil šťastným dojmem, po všech stránkách. Byl dobře navržený, robustní. Představoval umělé prostředí, které obklopovalo pasažéry a poskytovalo jim plné pohodlí.

Vpředu byly vysoko umístěné velké obrazovky. Ze všech sedadel na ně bylo dobře vidět.

Posádka na ně už čekala - usadili Lunda a Krogerovou do první řady, v souladu s jejich pořadím. Ben a Kate vypadali trochu utrápeně - nebyli si jistí, co dělat se svými taškami. Nakonec se posadili ke své skupině.

Bren si vybral místo zhruba uprostřed - bylo jich k dispozici dost -, sedl si k uličce a nabídl Jasemu místo u stěny.

Ten se protáhl kolem něj a přijal ho; Baniči a Jago se zatím usadili na druhé straně uličky. Všichni sluhové se usadili vzadu. Nepochybně se tiše bavili o neobvyklém chování lidí, které tolik připomínalo man'či - došlo tu k hrozbě? Cítila se žena-velitelka napadená? Oni rozhodně neměli v úmyslu budit takový dojem.

"Tak hodně štěstí," řekl nervózně Jase, zatímco posádka dokončovala přípravu.

"Baji-naji," odpověděl Bren. Černobílý symbol Štěstěny a Náhody, vesmírných sil, které pohybovaly neměnnými čísly, byl na přední stěně hned pod obrazovkami.

Motory se zažehly, zavlyly a rozburácely se. Manévrování na zemi nebylo silnou stránkou raketoplánu - do hangáru ho odtahovali a odtamtud vedla přímá cesta k dokonale rovné ranveji. Jak motory nabíhaly, raketoplán nabíral rychlost směrem od vesmírného centra. Teď byla pravděpodobně připoutaná i posádka.

Raketoplán stále zrychloval... což bylo pro pasažéry zvyklé na rolování a manévrování dost zneklidňující. Z uzavřeného prostoru nebylo vidět ven; jízda byla jen cítit.

"Jeden doufá, že malá letadla slyšela věž," prohodil vesele Baniči do hřmotu motorů.

Bože, pomyslel si Bren a připomněl si, že příští půlhodinu nesmí do vzdušného prostoru Šejidanu vstoupit žádné letadlo. To byla dostatečná doba, aby raketoplán opustil letiště. Aijho letadla dbala na dodržování zákazu. Ani ve vzduchu totiž raketoplán nedokázal manévrovat tak dobře jako dopravní letadlo. Stačí jeden hlupák, se kterým nikdo nepočítal, a celý program bude ohrožený. O jejich životech nemluvě.

Centrální obrazovka se rozsvítila a ukázala dvojitou řadu světél ranveje. Ještě jí zbýval pěkný kus. Stále zrychlovali. Obrazovka představovala jediný výhled ven, takže ti, kdo seděli na prostředních sedadlech, se museli cítit jako kulka v pistoli.

Nejsem nervózní, řekl si Bren, nejsem nervózní, nejsem nervózní, ne, ani trochu. Pevně upřel zrak na monitory, soustředěný na to, aby udržel žaludek v klidu. Snažil se svou klaustrofobii přesvědčit, že je to v okně. Jenomže v tom okamžiku se promítl záběr zadní kamery a na obrazovce se objevila řada světél ubíhajících dozadu. Potom naskočil obraz ze spodní kamery - přední pneumatika osvětlená reflektorem a tmavý, rozmazaný asfalt.

Motory zvýšily otáčky. Burácely. Kola zuřivě nadsakovala. Kde je konec ranveje? pomyslel si Bren. Zvedni se! Zvedni!

Najednou kola ztichla a paluba se naklonila. Neviditelná ruka vtačila Brena do pěnového sedadla: cítil, jak se do něj zahoruje. Celý raketoplán se otfásl s rytmem motorů a Bren zjistil, že se pokouší vzpírat prsty proti té iluzi.

Zhluboka se nadechl. Pokoušel se uvolnit nebo aspoň uvolněně vypadat, ale srdce mu bušilo shodně s motory. Tohle nebylo poklidné kroužení kolem města, jako to dělala aijho letadla. Tohle bylo strmé stoupání, jako když příslůvečný netopýr vylétá z pekla.

Stoupali velice dlouho, než tlak konečně polevil.

"No, tak to zase fungovalo," řekl chabě Jase.

"Fungovalo," souhlasil Bren a přesvědčoval sám sebe, že má dost odvahy pustit se opěrky.

Paluba byla pořád poměrně dost nakloněná - pořád ještě stoupali, i když už ne takovou silou; jejich start musel probudit celý Šejidan, všichni vyběhli ven, aby se podívali na oblohu a žasli... pořád to ještě nezevšednělo - atevové nikomu nezazlívali těch pár spadlých tašek ze střeš, jenom vyplnili žádost o opravu. Bren nepochyboval, že ještě za mnoho let na ně budou ukazovat a říkat generacím, které přijdou po nich: vidíte, tahle prasklina pochází z prvních dnů

letů do vesmíru: tímhle trpěl celý Šejidan a vyhrál...

Co vlastně? Vesmírnou stanici? Cizí hvězdu, která na jejich nebi zářila už celá staletí?

Právo prvorozených?

Ne všichni obyvatelé Šejidanu byli rádi, že musí opravovat střechy. Ale aiji sliboval nový kosmodrom a přeměnu vesmírného centra v centrum kulturní. Sliboval práci pro řemeslníky, velmi šťastné výsledky, konečnou asociaci ne s lidmi, ale s lidskými asociacemi, takže touto metodou bude odvrácena válka a zaručena budoucnost.

Lidé mohli číst překlady aijiho tvrzení, a přesto je nepochopit. Aiji přijal poselstvo od zástupců Ganů, původních obyvatel Mosfeiry a do jisté míry kacířů. Čekal na ně skvělý nový svět.

Zadní monitor ukazoval záři úsvitu, kdesi za provozními světly na bílých hranách. Spodní kamera ukazovala téměř dokonalou temnotu. Přední kamery nezachycovaly nic než tmu. Byli na cestě.

A Baničiho a Jago nenapadlo nic lepšího než si rozsvítit lampičky u svých sedadel a začít si pročítat materiály.

Podívejte se na ty zatracené monitory! chtělo se Brenovi vykřiknout. Tady se odehrává zázrak! Proboha, podívejte se na oblohu! Atevové se hrnou do ulic Šejidanu! Copak to necítíte?

A oni si vezmou technické manuály.

Hodně se to podobalo letu v letadle. Raketoplán letěl a nevykazoval jedinou známku, že by se něco pokazilo. To už se prokázalo při několika předchozích letech. Copak by neměli věřit v pilota a plány, které přeložili paid-hiové?

"Mnohem lepší než padáky," zamumlal Jase z vedlejšího sedadla.

To byla pravda. Bren ani nepátral v paměti po technických podrobnostech, jen se díval na monitory. Čas se protáhl do dlouhého, nemožného okamžiku.

Posádka se zvedla. Čirá atevská paličatost, pomyslel si Bren. Kdyby se ho zeptali, rozhodně by se proti tomu vyslovil.

"Nadiin," řekl jeden ze stewardů, když vycházel strmě skloněnou uličkou, "podává se ovocná šťáva, pokud byste si přáli. Prosim, nepijte příliš. Bude snazší podávat snídani teď a ne až ve stavu beztlíže." Potom stejnou zprávu zopakoval v mosfeť. Neměl špatnou výslovnost.

Zepředu se ozval smích.

"Řekl jsem to špatně?" zeptal se zdrcený ateva Brena.

"Ale kdepak," řekl Bren. "Oni prostě nečekali, že to bude s obsluhou." To se nedalo vysvětlit - tahle téměř-hysterie a úleva, jakou přinášel humor. "Mají moc dobrou náladu, a kdyby to byli atevové, poděkovali by vám. - Paní Krogerová, pane Lundě? Chcete tam nahoře snídani?"

Krogerová mlčela. Lund se vyklonil ze svého sedadla na horním konci uličky.

"Co tu mají?" zeptal se.

"Zdvořile se dotazuje," řekl Bren, "na dostupnou stravu. Nemyslí to ve zlém."

"Nand' paidhi." Stevard se uklonil a vykročil nahoru, aby si zapsal mosfeirské objednávky. Druhý stevard se zastavil u Brena. "Nadiin-ji?"

"Dám si jen ovocnou šťávu, mohu-li prosit."

"Já bych chtěl paiinai," řekl Jason. "Teď ho hodně dlouho mít nebudu. Šťávu. Topinku."

"Nandiin," řekl stevard a opatrně sestoupil zpátky dozadu.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Jase.

"Ale jo," řekl roztěšeně Bren. "Mělo to být jako v dopravním letadle, ne?" Fakt, že se tu podává snídaně, ho stále ohromoval. "Start je trochu divočejší."

"Nejsou žádné problémy."

Neříkejte to, chtěl Bren vyhrknout v náhlém záchvatu pověřivosti; a Baniči a Jago, když si objednali velké snídaně, pokračovali ve čtení manuálů - asi si na to ve všem tom shonu nenašli doposud čas. Táno a Algini seděli za nimi a také se zdálo, že mají velkou chuť k jídlu.

Dorazila ovocná šťáva, v krabičkách, aby ji nebylo možné rozlít. Lund říkal, že po cestě na oběžnou dráhu by si dali ještě jednu. Stevardi se činili.

Bren si vzal jen jednu krabičku šťávy. Zato Jase si pochutnával.

Z ostrova nikdo nevolal. Tohle se Brenovi honilo hlavou - předtím na to neměl čas, jak se v polospánku oblékal a vyřizoval poslední detaily.

Toby to asi nějak vyřídil.

Předpokládal, že matka šla konečně domů a nikdo z rodiny neměl ponětí, že raketoplán, který teď vytvářel rázovou vlnu někde nad průlivem, nese jednoho z Cameronů zpátky do vesmíru.

Zpátky na vesmírnou stanici. Snil o tom, že ji jednou uvidí... snil o tom, že se tam podívá, jako se jiní chtějí podívat na měsíc; na stanici, odkud pocházely všechny ty věci, kterých se Mosfeirané hrozili v politice. Stanice vystupovala v historických příbězích společně s hvězdnou lodí, jakousi archou, počátkem lidského života na planetě.

V určitém okamžiku se zvuk motorů začal ztišovat. Smích Ginny Krogerové byl tedy slyšet dál, než měla zřejmě v úmyslu, ale Bren ho slyšel rád. Část vzteku Krogerové mohla být způsobená strachem, což možná sama nevěděla. Teď měli ale tu nejnebezpečnější část za sebou... tedy údajně nejnebezpečnější. To aspoň tvrdila všechna hlášení.

* * *

Stewardi posbírali plastové tácky a šálky a předali je dozadu. Bren se podíval na hodinky - znal profily letů, znal je, protože je měl na stole, znal je, protože s potem na tváři pečlivě sledoval každý start.

Teď byli ve fázi, kdy záleželo na každé maličkosti - na zemi vypadal plán potřebných akcí dlouhý, ale tady nahoře se nějak zdál zároveň příliš dlouhý a příliš krátký.

"Připravte se na přepnutí motorů," ozvalo se z kokpitu a stevardi to přeložili do mosfeť: "Pánové, nyní přepneme

motory. Neprodleně upevněte všechny předměty. Dojde ke chvilkovému stavu beztlíže. Všechny volné předměty, jakkoli malé, bezpečně uschovejte. Mohly by odletět a udeřit jiného pasažéra."

Ach bože, pomyslel si Bren. Těhle chvíle se hrozil. Tohle byl ten moment, kdy se vypnou motory, o kterých věděl, že fungují, a kdy se měly zapnout ty druhé.

Posádka odešla dozadu.

Nebe na přední obrazovce se už bezmála vyjasnilo, ale teď se v něm najednou otevřela díra... nebyla to noc, ale práh vesmíru.

Na okamžik nastalo ticho. Motory byly vypnuté. Padáme, křičel Brenův mozek.

Náhle se raketoplán postavil na ocas. Tak to aspoň působilo. Celý svět se změnil. Zepředu se ozvalo vyjeknutí a zezadu výkřiky služebnictva.

A paidhi-aiji, jak si zahanbeně uvědomil, taky tlumeně vykřikl.

Nahoru, to byl směr, kterým ukazovala centrální obrazovka, a bylo tam černo. Spodní kamera neukazovala nic. Zadní kamery ukazovaly provozní světla.

Baniči a Jago, k čertu s nimi, v klidu vyhověli bezpečnostním instrukcím a to bylo všechno.

"Tohle by to mělo dělat," řekl Jason.

"To jsem rád," řekl Bren. "To jsem hrozně rád." Přál si, aby nepil tu kyselou šťávu. Na tohle nebyl připravený. Někde v hlavě se mu zmateně honilo číslo udávající, jak dlouho potrvá zrychlování. Kdysi to bylo jen číslo. Teď to byla otázka života a smrti a on skutečně nechtěl, aby to trvalo byt' o jedinou vteřinu kratší dobu. Ani omylem.

Pocit, že leží na zádech, pomalu pominul.

A najednou tu nebylo žádné dole a nebylo slyšet vůbec nic kromě větráků a šumu systémů. Padáme, ječel znovu jeho mozek, který už všechno to panikaření začalo unavovat. Bren se podíval doleva - příliš rychle: jeho vnitřní ucho si na změnu nezvyklo, zdaleka ne.

"Bože," zamumlal a přísně pokáral svůj žaludek. Otočil hlavu, tentokrát mnohem pomaleji, a rozhlédl se, jestli se předměty opravdu vznášejí, jak se říkalo. Jeho paže se rozhodně vznášely.

Za Baničim viděl Jago, jak experimentuje s perem, které vytáhla z kapsy. Vypadala, že ji fascinuje, jak se odráží od sedadla před ní. Bren se na ten zázrak taky díval a snažil se nezvracet.

Baniči sám vypadal trochu méně zaujatý. Tvářil se dost zachmuřeně - Brena to trochu utěšovalo. Atevové nebyli vůči dezorientaci v beztlížném stavu imunní: to dokázala hned první posádka, která s raketoplánem letěla... vlastně ta samá posádka, která ho pilotovala teď.

"Jsme zpátky," řekl tiše Jason. "Já jsem zpátky."

"Funguje všechno, jak má?" zeptal se Bren.

"Naprosto," odpověděl Jase.

Jaseho žaludek tedy chápal, co se dělo; a v tom případě, k čertu, nemohl přece promarnit cestu, o které snil... motory zabraly a byli ve stavu beztlíže... snažil se nějak si to dokázat a vyhrabal v kapse malý kousek papíru, ten, co mu dal Baniči, co na něm bylo číslo do nemocnice.

Upustil ho a užasle se díval, jak se vznáší. Byl to zázrak. Tohle by dělat neměl.

Nebo byla snad tím zázrakem gravitace? Nebylo úžasné, že svět držel pohromadě a přitahoval věci?

Ne, o planetární přitažlivosti teď Bren opravdu přemýšlet nechtěl.

Všechny monitory ukazovaly černotu. Brenovi se zdálo, že vidí hvězdy. Tedy, jednu hvězdu. Možná dvě.

A pravidla se změnila.

* * *

Byl to zdoluhavý experiment, tohle poletování ve stavu beztlíže, a vyzkoušeli si to všichni... dokonce i Lund a Krogerová, i když ti se jen mírně zvedli ze sedadel. Ben a Kate se pečlivě drželi zábradlí a dávali si pozor, aby nepřekročili nevyslovenou hranici svého teritoria, ale v jeho rámci skotačili jako mládež na prázdninách.

Dokonce i Baniči, a to už bylo na pováženou, si rozeplal pásy. A po něm ostatní. Ovšem u ostrahy Bren viděl nejen pouhou zvědavost, ale i účelnost... Baniči dělal pokusy s dávkováním síly, tady zatlačit, támhle se odrazit, a zase zpátky. Jago, Táno a Algini na tom byli velmi podobně.

Když kolem Tana proplouvalo pero, které ztratil jeden z tlumočnicků vepředu, zachytil ho v letu.

Narani zářil a ostatní sluhové také; smáli se spolu s posádkou.

Bren se pomalu otočil kolem své osy a všechny si prohlédl. Přemýšlel o tom, co věděla jeho mysl, ale co nebylo nijak patrné - že se všichni ohromnou rychlostí řítí prostorem.

"Stanice," řekl najednou Jase, chytil Brena za rukáv a obrátil jeho pozornost k obrazovkám, na kterých se v černé temnotě objevila malá jiskra v místě, kde do kamery dopadalo světlo odražené od tělesa stanice. Baniči a Jago, a potom i Táno a Algini, ustali ve své činnosti a soustředili se na ten světlý bod. Potom se čtyři příslušníci ostrahy začali bavit mezi sebou, ale v tisíci systémech, které tu rachotily, nebylo rozumět, o čem.

Členové posádky znovu prošli uličkou, tentokrát už vodorovnou, zkontrolovali stav všech cestujících a vrátili Kate její pero. Později je palubním rozhlasem stevard důrazně napomenul: "Dejte si pozor, abyste neuvolnili tvrdé předměty, nadiin, které by se mohly někde zaklínit a během akcelerace se proměnit v projektily."

Brena napadlo, že ve stavu beztlíže by s Baničeho hmotou rozhodně zápolit nechtěl. Ani se mu moc nechtělo dostat zásah Katiným perem.

Jason ho zatahal za kabát a Bren se zachytil sedadla a vtáhl se zpátky... těsně předtím, než hlavní stevard ohlásil v mosfeí: "Prosím, během následujícího manévru zůstaňte na svých místech." Tuhle řeč trénovali. "Pro vaše bezpečí."

A Mosfeirané poslouchali. Přezky jejich pásů okamžitě zacvakly.

I Bren si zapjal pásy. Když se Jase dostal na planetu, panikařil kvůli listům na stromech a slunečnímu světlu. Bren

zkoušel porovnávat strach z vakua nebo z pohybu s ostatními druhy strachu, které zažil. Se strachem z odjištěných pistolí, se strachem, že spadne z hory. Tohle vycházelo odněkud z hloubky, byla to válka proti celoživotním zkušenostem, zákony přírody se postavily na hlavu... to si aspoň myslelo jeho tělo. Ale jeho smysly fungovaly normálně, nepočítáme-li onu tendenci panicky se rozhlížet kolem sebe. Příliš mnoho povrchů, řekl si: najednou je tu příliš mnoho změn. Uklidnil se. Pomyslel na jezírka s lilii na pevnině. Na formální zahradu.

"Budeme brzdít, nadiin."

I Bren si opravdu přál, aby tu mohla být okna. Monitory nezprostředkovávaly přímý pohled. Kamery, jak si začínal uvědomovat, se pohybovaly a sledovaly stanici. Pochopitelně. Byly na závěsech a mohly sledovat, cokoli bylo potřeba. Posádka jim zařídila výhled. Jemu tedy zařídila leda tak extrémní dezorientaci.

Jase na něj mluvil. Říkal mu drobnosti. Pozorování. "Brzdíme, abychom předběhli stanici," připomínal mu. To Bren věděl. Raketoplán byl gravitačně vázaný k planetě a zrychlováním by se ke stanici nedostal: vystrčilo by ho to na vyšší orbitu, než měla stanice. Jejich dráha byla tedy prostě - prostě! - vypočítaná tak, aby se se stanicí střetli. A předtím bylo nutné pomalu brzdít.

Tím jejich oběžná dráha klesne, až bude přesně na úrovni kotvícího trnu.

"A jedeme," řekl Jase. Věděl, že se Bren bojí.

Pokaždé když raketoplán kotvil, Brenovi vyrážel studený pot. Věděl, že je to další velice ošemetná sekvence, a tak se kousl do rtu a modlil se, aby nedošlo k žádné chybě.

"Klid," řekl Jase. Bylo to jako sypat sůl do rány.

"Jsem v pořádku," řekl Bren. Kdysi to říkával Jase, ale raději to Brenovi nepřipomínal.

Během dlouhého, nervózního přibližování se obraz změnil z jedné tečky na dvě, spojené.

Konečně se obraz změnil na prstenec, u jehož osy byla druhá tečka.

Náhle na tu tečku najela kamera. Kate ukázala prstem, zatímco Jason jen tiše řekl: "Phoenix."

9

Když prolétali kolem Phoenixe, kamery ukázaly, že jeho povrch je ošklivě pokroucený, vůbec ne panensky bílý, jak si Bren kdysi loď představoval. Byly na něm černé a rezavé skvrny, na předních hranách rozmazané do pruhů.

Jejich loď. Ta loď. Měla na sobě prach slunečních soustav, usazeniny ze sopek na měsících Maudetty, vesmírný prach z míst, která Phoenix navštívil... a jizvy z prvního prokletého slunce, kde ztratili tolik životů. Jasonovy předky. I Brenovy.

Celý svět tenhle obraz viděl, když začal raketoplán létat. Všechny to šokovalo, někteří se dokonce začali ptát, zda je to vůbec ta samá loď. Mosfeirské příběhy Phoenix vždy zobrazovaly jako zářivě bílou loď, přestože se děti ve školách také učily, že atevská země se nachází v nebezpečné sluneční soustavě plné asteroidů a že hlavní důvod vzpoury kolonistů proti plánům Phoenixu na doplnění paliva spočíval ve vysoké úmrtnosti při jeho těžbě. Což byla pravda.

Obraz autority. Archa, v níž se jejich předkové vydali na dvě epochální cesty, a potom i na třetí... to už bez kolonistů, zato však s Jaseho posádkou. Brena z toho zamrazilo. Cítil z toho cosi, jakousi posvátnou bázeň, kterou nijak moc nečekal.

A po své poslední cestě se loď stáhla domů a zanechala za sebou nepřátelsky naladěné pozorovatele. Kapitáni neholdali zemřít bez boje - a jejich soukmenovci v této sluneční soustavě jim v tom boji pomohou, ať už budou chtít nebo ne.

Vítejte do vesmírného věku. Vítejte do vesmíru, který jsme my stvořili, a podívejte se na následky toho, co jsme my udělali.

"Nadiin, připravte se na brzdný manévr. - Pánové, dámy, připravte si bezpečnostní pásy. Zabezpečte všechny předměty."

Bren si pevně přitáhl pás a zapnul i pás přes ramena. Jason udělal totéž; nespěchal, tady byl přece doma.

Když se podíval přes uličku, uviděl, že i jeho ostraha si zapjala pásy. Atevové vypadali pořád stejně klidně, jako by seděli doma.

Všude jinde byl klid. Tohle byla sekvence, která během prvního letu nevyšla - a mise pak skoro skončila nebezpečným výletem do volného prostoru.

"Vracím se domů," řekl Jase.

"Nervózní?" zeptal se ho Bren.

"A jak," přiznal Jase a zhluboka se nadechl. "Cestování vesmírem mi vůbec nevádí. Zato zastavování v těsné blízkosti velkých objektů - to mě děsí."

Bren se už cítil dost dobře, aby si do něj rýpnul. "Lepší než klouzat po povrchu planety, ne?"

Motory zabraly. Jase sevřel opěrky. "Tohle taky nesnáším. Tuhle část vážně nesnáším."

Tvrdé brzdění. Jaseho chování nebylo zrovna povzbuzující.

Na postranní obrazovce se rozblikala varování ve dvou jazycích: zhruba se tam říkalo: zůstaňte připoutaní, neobtěžujte posádku a neobtěžujte pilota.

Mechanismy jsou staré, stálo ve vysvětlení.

"To je ještě slabé slovo," zamumlal Jase.

Ale tentokrát zachycovací mechanismus neselhal: drapák udeřil, zaduněl... stiskl.

"Zakotvili jsme," ozval se pilot.

Ozvalo se několik úlevných výdechů. Cvakla něčí přezka.

"Prosím, zůstaňte u svých sedadel," řekl stevard. "Musíme ještě provést několik procedur a zajistit spojení."

Rána.
Druhá, mírnější.
Další otřes a další náraz hydraulického systému. Bren přikazoval srdci, aby nebušilo tak rychle.
A bylo to. Dosedli.
"Jsme tu," řekl Bren.
"Brene," začal Jase, tím svým tónem Musím ti něco říct.
"Copak je?"
"Myslíš, že jim už dal Tabini vědět, že nejsme zkušební náklad?"
"Určitě. - Máš starosti?"
"Teď, když jsem tady, tak ano."
Začal se strachovat, jestli se zachoval správně. Takovými věcmi se Bren netrápil - on žádnou jinou možnost neměl.
"Starosti kvůli nim - nebo kvůli nám?"
"Prostě - starosti."
"Přežití atevů, Jase. Přežití nás všech. Jestli se ti nechce vrátit ke své posádce..."
"Nemám na výběr."
"Mohl bych prohlásit, že jsi pod Tabiniho ochranou. Víš, že by mě v tomhle podpořil. S Ramirezem potom můžeš mluvit zpod této ochrany a z našich kajut, pokud myslíš, že budeš něco takového potřebovat."
"Ty tu žádné kajuty nemáš... nebo aspoň nevíš jistě, že máš."
"Věř mi. My je budeme mít."
"Ramirez si mě vybral. Musím to dohrát až do konce, Brene."
"Kvůli sobě?" zeptal se Bren. "Nebo kvůli nim? Nebo protože je to moudré? Chápu, že si nejsi jistý svým rozhodnutím. Věř mi, chápu to: já jsem se také rozhodl. Ať chceš pro sebe cokoli, teď není čas na gesta. Je tu v sázce příliš mnoho životů. Jaká je rozumná verze, Jase? Co čekáš?"
"Musím se dostat k Ramirezovi. Musím s ním mluvit. My nejsme atevské asociace. Teď vzpomínám svým srdcem." Naojai-tu?
Posun asociace? Přerozdělení man'či? Damirina "cynická versus relikvie" ve hře?
Lidé, na druhé straně, vytvářeli a rušili vazby během celého života, a to i na tak omezeném prostoru, jakým byla Mosfeira. Jase byl člověk; Cech pilotů byli také lidé. V celé téhle záležitosti mohl kdokoli změnit svou loajalitu... což mohli atevové také, ale u nich to fungovalo jinak a obvykle to vedlo k sociálním katastrofám.
"Jsme pořád přátelé," řekl Bren a myslel to naprosto vážně. "O tom není spor."
"Jsme přátelé," odpověděl Jase. "Ale Brene - já nemůžu být tím, kým jsem byl tam dole. To mi nedovolí."
"Opravdu ne?" Bren byl rozhodnutý, že Jase zůstane tím, kým byl. Rozhodl se připomenout mu to, co si myslel minulý a předminulý týden. "Poslouchej mě. Obrátíš se proti Tabinimu? Budeš mluvit proti němu? Já si to nemyslím; ty víš, kde je tam dole pravda. Víš, že bys nikdy nezměnil strany kvůli vlastnímu prospěchu. Já tě znám."
"Vážně? Já sám nevím, co udělám."
"Takový názor chápu. Prošel jsem tím. Ty víš, že ano."
"Nevím, jestli to dokážu já."
"Dej si dohromady myšlenky. Víš, jaké dislokaci teď čelíš. Ale mysli na Šejidan. Ten je skutečný. Atevové, které znáš, jsou taky skuteční a závisí na tobě, stejně tak jako si myslím, že na tobě závisí lidé tady. Osobně - já tě dostanu zpátky, Jase. Ať se propadnu, jestli ne. Politicky řečeno, nějaký čas budeš muset dělat to, co budeš muset, ale nekaž moji hru a nechod' moc daleko - a to myslím jak tělesně, tak duševně."
"Já nejsem Mosfeiran. Nemůžu vysvětlit, jaký rozdíl je..."
"Na deiWra m'danto paidhi, nadi?" ...Nejste snad jedním z paidhiů, pane? Nebo se mýlím?
Jase stočil pohled od obrazovek a věnoval Brenovi utrápený pohled.
"Na dei-ji?" opakoval Bren, tentokrát v důvěrné formě.
"Aiji-ji, sd'sarai ta."
Tohle se nedalo doopravdy přeložit; vyjadřovalo to prostě náklonnost, loajalitu, úctu. Vy jste mě učil, pane. Respektuji to. Implicitně v tom byla celá ta odlišná mentalita, ten posun, jaký se skrýval v posunu jazykovém. Zemětřesení v myšlenkových vzorcích. Předtím se v Jaseho očích zračila panika, ale teď Bren viděl, že sklouzává zpátky k přičetnosti. Byl na známé půdě.
"Ši, paidhi, noka ais-ji?"
Jste spolehlivý, tlumočníku-diplomate?
Jase zoufale vydechl. "Ši!" Jsem.
"Myslete v atevštině, Jase-ji. Jazyk mění způsob vašeho myšlení. Mění vaše zdroje. Vaše reakce. A totéž platí i pro váš původní přízvuk. Byl jste na dlouhé cestě. Tady se vám vybaví věci, které jste pustil z hlavy. Ale zastavujte se a myslete v atevštině, nejméně dvakrát denně."
"Snaží se mi to vyklouznout! Ta slova tam prostě nejsou!"
"I to jsem si prožil. Při každé cestě na Mosfeiru. Bojujte s tím."
"Prosím, věnujte pozornost výstupním procedurám," prohlásil stevard, osoba s nejhorším smyslem pro načasování na světě - i nad ním.
"Jase," řekl Bren, "co chceš ty sám? Vážně. Víš, že nemáš osobní preference. Já taky ne. Ale pověz mi, jaké jsou."
"Kdybych měl osobní preference," řekl Jase se zoufalým zasmáním, "byl bych doma. - Bože! Jsem hrozně zmatený..."
"Já vím," řekl Bren. "Mysli na obývací pokoj v Bu-javidu. Mysli na Taiben. Mysli na moře."
"Ša nauru šina. Zavolám ti," řekl zoufale Jase, když se personál i Mosfeirané zvedli k odchodu. "Nebo řekni, že mě

chceš vidět. Pár dní mě budou chtít pro sebe. S Ramirezem jednat můžu."

"Budu dělat randál, dokud mě k tobě nepustí," řekl Bren. Jaseho možná čekal velmi intenzivní debriefing plný emocí, důkladný výslech, na který se nikdo nemohl těšit. Budou ho chtít dostat zpátky pod svou autoritu, možná dokonce rozbít jeho emocionální skořápku, aby si byli jistí, co je uvnitř... Jase o tom nikdy opravdu nemluvil, ale tušil, co ho čeká. Žádná vláda si nemohla dovolit riskovat v otázkách důvěry. Ne, když bylo v sázce přežití.

A Bren také věděl, co Jasemu slibuje, v tomto okamžiku a na základě vlastního úsudku. On byl v jeho pozici. A věděl, že Jaseho může uklidnit, když mu někdo říká záleží na tobě - a zároveň se díky tomu cítit politicky v pasti. Loď, jeho domov, na něj zapůsobila tak, že mu svět atevů začal mizet z hlavy, všechny vzpomínky, všechno to sebevědomí z toho, čemu věřil.

"V Malguri," řekl Bren, zatímco vzadu se ozývaly tlumené rány a Mosfeirané se vznášeli u svých sedadel. "V Malguri," řekl, protože Jase ten příběh znal, "jsem měl jeden z těch zážitků jazykového přechodu; myslím, že mi pomohl dosáhnout plynnosti. Upřímně ti říkám, že ti ten debriefing nezávidím. A tohle ti říct můžu - nikdy nedovol, aby ti vzali čas. Nikdy nedovol, aby se jejich realita stala i tvou. Budu tu, jak dlouho to půjde, a kdybych musel odletět, použiju všechny prostředky, které mám, abych tě kontaktoval přímo. Nevzdám to. Nikdy."

"To si nemůžeš dovolit."

"K čertu, Tabini na tebe nezapomene. A já taky ne. Ty máš moc, Jase. Já ti ji dávám. AisVji." Asociovaní. Sevřel Jasemu ruku. Potom sevření zesílil. "My jeden druhého neztratíme."

Jase na něj upřel divoký pohled. Takhle už vypadal jednou, když uvažoval o hlubokém moři pod svými nohama a vši té vodě.

"Postupujte prosím k zadnímu průlezu," řekl stevard.

Rozepnuli se a vznesli se přímo vzhůru. Výhoda beztlíže.

Brenův personál posbíral zavazadla. Byla jich slušná řádka.

Táno byl se sluhy. Bren zaslechl, jak mu Narani říká: "Jeden má manifest, nandi, který má zajistit, že se zavazadla dostanou do kajut. Jak mám ten dokument předat?"

A tohle prosím v prostoru se stále komplikovanějším uspořádáním volně poletujících pasažérů, zavazadel, pásů a loktů.

Něco zařinčelo. Bren netušil, co všechna ta pípání, řinčení a údery znamenají, ale tohle by mohl být, říkal si, průlez, a opravdu - v příštím okamžiku raketoplánem zavanul studený vítr.

Na Jaseho musel prozatím zapomenout. Vrhл pochmurný pohled na svoji ostrahu - musel se jí držet, protože to byli atevové, a oni jeho se budou držet určitě. Nechtěl, aby tu došlo k nějakému nedorozumění. Co kdyby udělal nějaký náhlý, špatný pohyb? Při téhle relativní poloze jeho, jeho ostrahy a hrozby... Neodvažoval se dát příliš horlivé ostraze stanice příležitost ke zmatkům.

"Kdyby do nás strkali, nadiin," řekl Bren, když připlul do blízkosti Baničiho a Jago, "pamatujte, že necítí man'či a mohou se chovat způsobem, který působí nepřátelsky. Jsou to cizinci. Ovládejte se. Velmi se ovládejte. Neukazujte zbraně."

"Ano," odpověděla Jago. Zase ten nepříjemný zvyk atevů souhlasit se zápořem.

Mosfeirané se protlačili mezi nimi - evidentně chtěli být venku první. "Pusťte je, nadiin," řekl Bren, protože se rozhodně nechtěl hádat s Krogerovou a její představě o přednosti.

Minuli je Kate a Ben. Trochu váhali a vypadali nejistě. Ustaraně. Po cestě chytali vznášející se zavazadla.

"Rozumím," řekl jim Bren. "Jen běžte. Bude lepší, když vystoupíte první. Raději ať napřed uvidí lidi. Hodně štěstí." Jeho sluhové se tísnilí u stěn, zatímco Krogerová a její tým vystupovali.

"Běžte," řekl pak a vydal se dopředu. Odstrkoval se od opěradel. Jase se držel u něj - ve způsobu, jakým odhadoval vzdálenost a kontroloval drobné pohyby, byla vidět zkušenost a sebedůvěra a přesnost, o kterých už ani nemusel přemýšlet.

V Brenově žaludku stále číhala trocha mořské nemoci - nebo to byl nestravitelný strach? Napodobil Jaseho a posouval se pomocí malých odstrčení od sedadel a zastávek, aby nenarazil do svých sluhů. "Nadiin-ji. Následujte Baničiho a Jago. Nedělejte žádné náhlé pohyby. Nestrašte lidi."

Vzduch dále chladl - předtím byl jen studený, ale teď tu začala být opravdová zima. U úst se dělala pára. Brenovi křehly ruce. V přechodové komoře to bylo ještě horší; tam se vzdušná vlhkost srážela ve formě jinovatky. Bren se chytil zábradlí a litoval, že součástí jejich oblečení byly košile, ale ne rukavice. Vyplul za Kate do rezavé zimy vstupního uzavěru.

Tam se několik dělníků z lodi, chráněných proti chladu maskami a brýlemi, přidržovalo lana. Pochopitelně, že oni rukavice měli. Mosfeirané propluli kolem nich (Brenův mozek trval na tom, že stoupají ve vodě podél provazu). Smysly si tu s lidmi ošklivě hrály - když jste se podívali na zdejší kovové trubky, roury a izolované stěny, zvedal se vám žaludek.

V tu chvíli dělníci uviděli, co se blíží: řeč těla nebyla ve stavu beztlíže tak jasná, ale Bren tušil, co se jim honí hlavou. Nejdřív to bylo: Jase; toho známe, rádi tě vidíme. A potom: Toho neznáme, a hned na to Ach bože, to jsou obři, to jsou cizinci a je jich víc než nás.

Jase natáhl ruku k jednomu z anonymních dělníků a stiskl jeho rukavici. "Luz?"

"Jase," ozvalo se přes masku. Na oranžovém ochranném obleku se skvělo jméno Josefinová. "Jase!"

"Za mnou je Bren Cameron. S personálem. Atevská ostraha. A jeho sluhové. Doufám, že jste o tom dostali zprávu."

"Ano," řekla Luz. "Ano. Pane Camerone." Bren se za pomoci lana sunul dál. Mrzlo tak, že to až páliło - na tváři, na uších a na prstech. Měl pocit, jako by mu zamrzl nos, a plíce ho bolely. Velmi opatrně si s Luz potřásl rukou, aby svým zklehlým prstům neublížil ještě víc.

"Děkuji za uvítání. Má ostraha a personál také děkují. Jsem rád, že jsem na palubě."

"Ano, pane," zněla odpověď. Přes brýle bylo Luz Josefinové vidět do tmavých očí. Na okamžik strnula, ale potom pokračovala: "Ano, pane. Rychle. Nebo zmrznete. Pozor na ruce. Až se dostanete dovnitř, zahřejte si uši."

"Děkuju." Bren se dal rychle do pohybu - už úplně ztratil cit v prstech. Jase byl s ním. Personál je následoval. Atevská posádka ještě nevystoupila - a ještě nějaký čas nevystoupí; spolu s piloty měli stále ještě dost práce s kontrolou a vypínáním systémů. Kromě toho měli svůj vlastní výstupní průlez. Bren se soustředil na to, aby se i s ostrahou dostal na konec provazu a do dveří, které před sebou viděl, než úplně ztratí svalovou koordinaci... a než jim Krogerová zabouchne před nosem.

"Přechodová komora." Jase se zapřel a odstrčil ho stranou. "Sleduj tamty kontrolky. Nic nemačkej." Bren narazil do Mosfeiranů - nemohl si pomoci. Snažil se aspoň nikoho nekopnout.

"Vejde se nás sem dost?" zeptal se Jaseho v mosfeť. Ulevilo se mu, když uviděl dalšího člena posádky v zářivě žlutém obleku, který dával pozor na ovládání výtahu.

Jeho personál se natlačil dovnitř. Na stěně byla šipka a onen člen posádky řekl Mosfeiranům: "Nohy k podlaze", dokud se všichni nepřetočili do víceméně stejné polohy. "Nohy dolů," řekl Jase. "Pozor na zavazadla, nadiin, odstrčte je k nohám." Dveře se trhaně zavřely a odřízly je i se zavazadly od vnějšího světa. Bren si začal dýchat na prsty jedné ruky a kladl si otázku, jak rychle mohou na té, kterou se držel, vzniknout omrzliny.

"Byl jsem tady jen jednou," řekl Jase. "Měl jsem si vzpomenout na rukavice. Promiň. Omlouvám se za to."

"Ano," řekl krátce Bren. Zuby mu cvakaly. "Rukavice rozhodně musí na seznam."

Výtah se rozjel.

"Držte se," řekl Jase. "Já! Atird'na. Nepouštějte se."

"Držte se!" opakovala pobaveně Jago. Zdaleka to totiž nevystihovalo situaci. Tašky se usadily a spadly atevům mezi nohy. Katina taška se zaduněním dopadla na podlahu.

"Projedeme rotačním rozhraním," řekl Jason, nejprve atevsky a pak ve svém rodném dialektu. "Nepouštějte se madel."

Byl to zvláštní pocit, trochu jako kdyby přešli z letu do mírného pádu. Brenovy nohy lehce dosedly na podlahu a jeho váha se začala zvyšovat. Kde to skončí? Jeho smysly to chtěly velice rychle vědět.

Mosfeiranům se řeklo, že nesmí mít žádná velká příruční zavazadla. To se jim teď zjevně nelíbilo, když sledovali Brenovy čtyři sluhy, jak zoufale zápolí s těmi svými. Táno a Jago jim pomáhali a strkali spadlé věci zpátky.

Prý výtah, to určitě. Nikam je nevytáhoval, místo toho najednou vyrazil do strany jako malé letadlo za bouřky.

Propadl se.

Zastavil. Rozhodně zastavil, rozhodl se Bren a trochu polevil ve svém omrzlém sevření bezpečnostního madla.

Dveře se otevřely do světla a tepla. Bren stál proti bezově natřené stěně a oficiálnímu uvítacímu výboru, tvořenému muži a ženami v modrých uniformách. Všechny očekávané známky vysoké hodnosti... stejné uniformy, jako na historických obrazech, starých fotografiích, ve hrách a dramatech.

Tohle už nebyly telekonference. Tohle byla živoucí historie. Jak tak vystupovali z výtahu, Bren pocítil jeden z těch posunů vnímání: tohle byl domov, pro Jaseho, pro něj i pro Mosfeirany, byla to historie, jako když se někdo navleče do historického kostýmu - zatímco atevové v téhle uniformované chásce viděli... co jiného?... ztělesnění oněch cizinců, kteří kdysi spadli z jejich oblohy.

Dvě z těch tváří Bren okamžitě poznal - viděl je už předtím na obrazovkách. Jedna z nich patřila Julesi Ogunovi, kapitánu třetí směny. Měl tmavou pleť a bílé vlasy a překvapivě málo vrásek, jako kdyby mu je vytesal nějaký sochař a potom je znovu zahladil. Bylo mu přes osmdesát, ale měl tělo někoho o dost mladšího.

"Kapitán Ogun, poručík Delacroix," řekl tiše Jase. "Mosfeirská delegace, pan Lund, paní Krogerová; a Bren Cameron, zástupce aijiho."

Ogun natáhl ruku. Potřásl si s Lundem a Krogerovou a potom i s Brenem. Měl tenké kosti, ale jeho sevření bylo srdečné.

"Pane," řekl Bren, "rád vás poznávám."

Ogun se mu podíval do očí. Netvářil se šťastně, ale ani ne rozzlobeně. "Pane Camerone. Chápu správně, že tuto misi nařídil aiji velmi náhle? A prezident."

"Byli jsme vysláni," řekla rychle Krogerová - snad až příliš rychle, "podle aijiho rozpisu. Pokud bychom si nepospíšili, přišli bychom o svá místa."

Ogun si jí nevšímal a místo toho se obrátil k Jasemu. "Jase. Vítej doma."

"Děkuji, pane," odpověděl tiše Jase.

"Co se týče náhlosti vašeho příletu," Ogun přelétl pohledem Brena a Krogerovou, "nemáme připravené ubytování. Nebyla to prioritou, protože jsme nebyli vyrozuměni předem, a já to nekladu své posádce za vinu. Mohu vám vysvětlit, že nemáme místo. Mohu vám vysvětlit, že když obsadíme část této stanice, musíme tam zabezpečit uzávěry, zkontrolovat elektrické vedení, zapnout elektřinu, zkontrolovat spojení a vrátit sekci o velikosti naší lodi ze stavu vesmírného chladu a vakua do normálu... a nemáme dost lidí, abychom tohle všechno udělali bez zbytečného rizika. Obýváme tu dvě sekce, plus dopravní systém v jádře, plus loď. Nemáme místo. To tedy za prvé. Za druhé, pokud jsem to pochopil správně, máte tu náklad, který nemáme otevírat a který má být svěřen pod vaši kontrolu. To je nepřijatelné."

Byl to dlouhý let. Jestli si teď Bren něco přál, tak dojít si na záchod - a to rychle, jenomže aijiho důstojnost byla otázkou života a smrti. Jakkoli bylo tohle střetnutí směšné, závisel na něm život všech obyvatel planety.

Pustil se do překladu pro svůj personál. Vyžádal si jejich pozornost a vysvětlil jim, že tu došlo k problému v komunikaci, který se nedá vyřešit křikem. Naznačil, že jeho personál nekomunikuje, což by mohlo pro stanici představovat problém.

Potom se podíval kapitánovi přímo do očí: "Co se týká prostoru a vašich stísněných podmínek, o tom můžeme jednat, pane. Ohledně našeho nákladu: tady se jedná o diplomatická zavazadla, která spadají do rámce již dohodnutých okolností. Jakákoli manipulace s nimi by ohrozila všechna jednání. To už jsme vyjasnili; a vy jste na to přistoupili. Chápeme, že jste na náš přilet nebyli zcela připraveni, ale nehodláme jednat o našich specifických potravinových potřebách."

Nastalo ticho. Brenovi tlouklo srdce - dvakrát, třikrát. "Jestli vy můžete jíst jejich jídlo, můžou oni jíst naše."

"Promiňte, pane, ale oni potřebují k životu jedovaté alkaloidy, to jsme snad vyjasnili; a navíc, z náboženských a filozofických důvodů musí mít vlastní jídelníček."

"Zavazadla projdou naší inspekci. Zatím tu počkejte."

"Ne, pane," řekl klidně Bren. "To odporuje tomu, na čem jsme se už dohodli. Prohlašujeme, že jsme nepřinesli na palubu nic z vašeho seznamu zakázaných předmětů a že tu nebudeme zakládat otevřený oheň. Nemáte pro nás připravené ubytování, což odporuje naší dohodě. My si přinášíme na palubu své vybavení, a na tom jsme se také dohodli. Jedna část dohody splněná není a na té druhé tedy tím spíš trváme."

"Kapitáne," řekla Krogerová. "Naše zavazadla by problémy dělat neměla. Máme s sebou šaty a nějaké osobní nezbytnosti. Prohlížejte si, co chcete, ale toto je oficiální delegace, na níž jsme se dohodli už před dvěma lety. Není naše vina, že ji aiji z Šejdanu uspěchal."

"My nepřipustíme, aby na nás někdo spěchal," řekl Ogun.

"Už tři roky slyšíme," řekl Bren, "že bychom měli všichni pospíchat. O zavazadlech se znovu jednat nebude; obchodní dohody závisí na tom, abychom měli právo udržovat tu posádku v našich podmínkách a živit naše atevy naší kuchyní. A my v této otázce neustoupíme."

"Pokud dobře vidím, vy jste člověk, pane Camerone. Můžete těm svým atevům, včetně aijiho, vyřídit tohle: my nedovolíme, aby na nás někdo tlačil!"

"Je zatvrzelý," řekl atevsky Bren a pokračoval v mosfeji: "Má ostraha je ozbrojená, jak je na pevnině zvykem; a ozbrojená také zůstane. Stejně jako ostraha každého jiného atevského zástupce. Tohle se měnit nebude, pane, a kuchyně také ne. Můj personál chápe stejně dobře jako váš, jaké nebezpečí spočívá v používání střelných zbraní v tomto prostředí nebo v ovlivňování vašich komunikačních systémů. Všechno se to dohodlo před dvěma lety, pro nás i pro Mosfeiru. Inspekce zavazadel tuto dohodu porušuje. Vaše jednání s aijim na té dohodě závisí a my neustoupíme. Musíte respektovat obsah diplomatických zpráv a zavazadel, jinak se tento raketoplán vrátí na planetu a aiji zváží stavbu vlastní vesmírné stanice, na níž budou práce probíhat výhradně podle jeho uvážení."

"To určitě!"

Ostatní lidé, stejně vysocí jako on sám, mohli před Brenem uhnout pohledem. Podle toho, jak se měnil výraz na kapitánově tváři, bylo jasné, že by jen tak nezhodil dva roky dohod se svým hlavním zdrojem; chtěl, aby to byl Bren, kdo v některých detailech ustoupí.

Co víc, Bren toho muže znal, alespoň zprostředkovaně. Přes Jazona.

"Ano, určitě," řekl s Jaseho přízvukem. "Konec hlášení."

"Nemůžeme sem pustit zbraně. Ani biologickou kontaminaci."

"Větší nebezpečí představujeme my sami, pane, a upřímně řečeno, tady spíš děláte starosti vy nám - mezi Mosfeirany a atevy nikdy nedošlo k přeskočení žádné nebezpečné nemoci. Nemáme s sebou žádné obilní škůdce, a i kdybychom měli, dokázali bychom je zvládnout. Máme zpracovanou mouku, pane. Kuchyňský olej. Naše kuchyně je soběstačná a používá elektrinu místo otevřeného ohně - což je významný kulturní ústupek. Komponenty byly navrženy tak, aby je bylo možné zapojit do staničních elektrických rozvodů, a to jste nám poradili vy, kapitáne, se vši úctou. Přiletěl jsem jednat o vašich zásobách, ne o našich zavazadlech."

"Dobrá, zařídíme předběžná opatření. Zatím se ubytujte. Naše ostraha vás odvede do vaší kajuty. Tam se ubytujete a potom si promluvíme o ostatním."

"Ještě k těm zavazadlům," řekl Bren. Nehodlal ustoupit ani o píď... při diplomatických jednáních bylo nezbytné umět snášet nepohodlí. Ostatně, jestli se situace s kapitánem Ogunem dala označit za "obtížnou", tak zasedání atevské sněmovny muselo být čiré peklo. "Jestli, pane, budou pečete porušeny, potom, i kdyby to byla jen nehoda, odletíme bez jakéhokoli dalšího jednání. A dohodnout novou misi by mohlo trvat další dva roky."

Nastalo dlouhé, předlouhé ticho.

"Během příštích dvaceti čtyř hodin to probereme," řekl Ogun. "A vaše ubytování také." Znechuceně přelétl pohledem personál a hromadu příručních zavazadel, která jim sahala až po pás. Potom se podíval na Krogerovou, Lunda a jejich skupinu. Stále se tvářil znechuceně.

"Pane Delacroixi. Ubytujte je."

"Ano, pane," řekl poručík.

"Jase," stočil Bren pohled na Jazona. "Nepovečeříš s námi?" To znamenalo: jestli se ti nelíbí, co slyšíš, přijmi pozvání. Hned teď.

"Pan Graham je členem posádky Phoenixu," řekl kapitán. "Povečeří s kapitány. Kontaktujte je později, pane Grahame."

"Ano, pane," řekl Jase.

"Pokračujte, pane Delacroixi!"

"Ano, pane," řekl Delacroix a předal čekající lidské posádce další rozkaz. "Pane Kaplan, paní Ramseyová. Kajuty."

"Ano, pane, tudy, pane."

O ubytování bylo tedy už rozhodnuto. Pravděpodobně se o něm zvýšenými hlasy hádali od chvíle, kdy jim dal Tabini vědět, kdo všechno přiletí. Pan Kaplan a paní Ramseyová měli zjevně zcela jasnou představu o tom, kam jdou. Brena to

docela pobavilo, ale byl rozhodnutý nedovolit, aby to ovlivnilo jeho úsudek... a nevyhovět kapitánovým požadavkům příliš rychle, jakkoli to bylo nepohodlné.

Narani a sluhové mezitím pochopili, že odcházejí, a chopili se zavazadel. Baniči a jeho tým - právě oni zřejmě dali Naranimu signál - se podívali na Brena. Čekali na rozkazy.

Bren se ještě zdržel a usmál se na Krogerovou a Lunda. "Snad se uvidíme zítra," řekl a natáhl ruku. Celé loučení byla jen formalita vypočítaná k tomu, aby to vypadalo, že odchází z vlastního rozhodnutí a podle vlastního rozvrhu.

"Pane Camerone, pane," pobízel ho Kaplan. Chtěl, aby šel doleva. Kaplan byl mladý muž, měl na hlavě jakousi helmu a právě si sklopil dost nepěkně vypadající okulár. Vypadal jako jedno sklo brýlí, ale ve skutečnosti se jednalo o obrazovku nacházející se těsně před okem, zvenčí prakticky průhlednou.

Podobné přístroje se daly používat jako zaměřovače. To Bren věděl. Na Mosfeire ovšem tahle technologie nepřetrvala, leda snad zavřená někde na ministerstvu obrany.

Bren si náhle vzpomněl na spojení s Mogari a ještě chvilku se zdržel. "Ginny, vyřídte Shawnovi, že ho pozdravuju, až s ním budete mluvit," řekl.

"Nápodobně aijimu," odpověděla Krogerová, se zdaleka ne atevskou formálností. Je pěkně našťavaná, pomyslel si Bren.

"Uvidíme se," řekl Jasemu a teprve potom se vydal za svým průvodcem. Tohle loučení chtěl nejméně a Jase věděl, že své Uvidíme se myslel vážně. Byl to další z jejich kódů. Prozatím ale poslušně odvedl svou skupinu za panem Kaplanem, do krátké chodby, která vedla k automatickým dveřím.

Těmi pak vstoupili do chodby, která se nemožným způsobem stáčela vzhůru - pravý opak obzoru na planetě, ze kterého se kdysi Jasemu tak obracel žaludek.

Pozoruhodné, pomyslel si Bren... byl rád, že jeho žaludek tohle snáší docela dobře. Nebylo to zas tak špatné, jak to vypadalo. Prostě ať šli jakkoli daleko, chodba se v dálce pořád stáčela vzhůru. Byla tam spousta křížovatek. Bren znal plány stanice, se zájmem je studoval před dvěma lety, kdy se poprvé začalo mluvit o diplomatických posádkách a o tom, co by se mělo udělat s dveřmi a koupelnami. Všechny ty změny, které, jak se zdálo, evidentně nikdy neudělal.

Ale k čertu s tím, pomyslel si: měl je všechny v počítači, v té malé mašince, kterou mu nosila Jago. Od té doby, co dostal svůj nový notebook s maximálním zabezpečením, jaké dokázala dát Mosfeira a pevnina dohromady, nikdy nevymazal soubor, pokud se bál, že by toho mohl později litovat. Naopak, nahrál do počítače všechno, k čemu se dostal, všechno, k čemu ho Shawn pustil.

Bylo tam všechno, co věděli o designu Phoenixe; byly tam plány stanice; byly tam architektonické modifikace; bylo tam deset patnáct karetních her a všemožné zbytečnosti, které za poslední rok používal. Ani o tom nepřemýšlel, ale teď mu blesklo hlavou, jestli tam náhodou ve spěchu nenahrál i atevské soubory, které by mohly v nesprávných rukou zůsobotit potíže.

Ale v notebooku citlivé soubory nepřechovával. Ty měl v pečlivě strážném počítači v kanceláři. Nevozil je ani na ostrov, tam směly jen soubory, které atevové a lidé sdíleli. Díky bohu za to, pomyslel si.

Jeho personál se vyrovnával s perspektivou a bludištěm, kterým procházali. Zdálo se, že vyžaduje značné úsilí chodit tu rovně, ale aspoň že neměl problémy s mořskou nemocí. Především byl rád, že to s Ogunem sehrál správně... kdyby překročil své meze, mohl taky skončit v rychle chladnoucí kabině raketoplánu, než by to Tabini s Cechem pilotů nějak vyřídil. Atevéové chladli pomaleji a vydrželi by tam déle než on sám... ale mohlo to být zatraceně nebezpečné. Krogerová příliš nezabodovala. A ani on sám - neměl se proti ní stavět.

Ale nijak zvlášť nepochyboval, že spor s kapitánem, který nechtěl na stanici pustit atevský náklad, vyhraje. Urážet Tabiniho nebylo v zájmu lodi - a v Brenově ani Tabiniho zájmu zase nebylo vyhlásit válku mocnosti na oběžné dráze.

Nakonec musely začít fungovat dohody. Zdálo se, že s Krogerovou se jedná ještě hůř, když má strach, ale nakonec s ním bude muset spolupracovat.

S trochou štěstí udělá Bren to, kvůli čemu přiletěl, během těch samých dvou týdnů jako Mosfeirané. Dosáhne dohody s Ramirezem a ostatními kapitány, včetně Oguna, a na základě této dohody bude moci volně přilétat a odlétat... a Jase také. Neměl právo tam tohle přidávat a nemohl na to plýtvat aijího vlivem, ale začal mít pocit, že pokud má v téhle věci také nějaký vliv on, Bren Cameron, ví, kde ho uplatnit.

Když viděl tohle místo, jeho chodby, nekonečné, krémové, všude stejné, a navíc zakřivené špatným směrem, pochopil, jak musela Jaseho vyděsit planetární variabilita. Tohle zase děsilo jeho. Tu chodbu postavil stroj, velký stroj, který nikdy nic neměnil. Dveřní výklenky byly - prostě výklenky v plastových stěnách. Až na zkosené rámy přesně kopirovaly jejich zakřivení. A všechny byly úplně stejné, všechny měly lidskou výšku a strop nad nimi byl přerušován absolutně pravidelnými světelnými panely.

Pravý opak ručně postaveného Malguri. Tohle místo postavili Brenovi předkové... a on ho nepoznával. Jeho srdce a mysl ho nepoznávaly.

Baniči a Jago šli těsně za ním. Skoro drhli hlavami o strop. Důvěřovali Brenovu vedení a bez otázek ho následovali hlouběji a hlouběji do toho bludiště, hlouběji a hlouběji do míst, které lidé z lodě znali a on ne. Za nimi kráčeli Táno s Alginim, následovaní sluhy s příručními zavazadly. Tohle pořadí si Bren uvědomoval pokaždé, když prošli dveřmi oddělovacími jednotlivé sekce, kterých bylo poměrně dost. Eskortu je vedla stále dál.

Konečně na jedné křížovatce zahrnuli doprava a prošli dveřmi - Bren doufal, že to jsou jejich dveře, protože už se začínal cítit doopravdy nepříjemně, ale dočkal se zklamání, protože za dveřmi byla další chodba. Znovu zatočili, další chodba, další dveře. Kaplan musel navigovat pomocí té věci na svém oku, takže nikdo jiný neměl tušení, kam vlastně jdou. Ošoupaná místa na podlaze byla jediným důkazem, že tu už někdy někdo byl.

Byl to vrchol bezpečnosti... pro ty, kdo měli informace. Tahle oblast byla nově vybavená. Nikde na stěnách, dveřích ani podlaze nebylo nic, co by se dalo použít k identifikaci.

"Tady to je," řekl sebevědomě Kaplan, když dorazili do slepé uličky, která zvenčí vypadala jako další zatačka, a otevřel dveře.

Rozsvítilo se světlo a ozářilo místnost s postelí, stolem, několika židlemi a prostorem na převlečení.

"Děkuji vám," řekl Bren. "A zbytek mého týmu?"

"Nemám instrukce, pane. Pokud vím, je tu jenom tohle."

"Sem se ale devět osob nevejde."

"Tuto informaci mohu předat, pane."

"A jak budeme chodit na naše schůzky? Musím si co nejdříve domluvit setkání s vašimi důstojníky. Jak je mám kontaktovat?"

"Někdo pro vás přijde."

"Minimálně budeme potřebovat víc postelí."

"Nemám rozkazy, pane."

"Máte tu žádost. Tohle je jedna postel. Jistě tu někde budou další." Zamával rukou, v Tabiniho stylu. "Potřebujeme víc postelí."

"Postele jsou vestavěné, pane. Nedají se přesouvat."

"No tak matrace. Vycpané pytle. Mně je to jedno. Moji ateové nebudou spát na podlaze ani se vzájemně překračovat. Potřebujeme víc pokojů. Potřebujeme matrace."

"Nevím, co můžu v té věci dělat, pane."

"Ale víte, jak to zjistit. To, co máte na hlavě, je komunikační zařízení; vy skrze něj můžete mluvit se svými důstojníky a já trvám na tom, abyste to udělal nebo přijal veškerou zodpovědnost za to, že jste to neudělal. Řekněte jim, že chceme matrace. Nebo aspoň nějaké vycpávky. A chci to do dvou hodin. Místnosti do zítřka. Určitě to nějak zařídíme. Ukázal byste mi telefon?"

"Telefon?"

"Komunikace, pane."

V obou očích, v tom za sklem i v tom druhém, se odrazilo pochopení. Mladík vstoupil dovnitř a dotkl se jednoho panelu na stěně. Jeho prsty se jen míhaly po tlačítkách. "Tohle je komunikace. Tohle je světlo. Tímhle se zvyšuje teplota, tímhle snižuje. Tohle je nastavení větrání. Tady je interkom. Stačí zadat kód a počkat si."

"Co místnosti vedle téhle? Určitě vám nebude vadit, když je otevřeme."

"Tam je přidělená posádka, pane. Všude je tu přidělená posádka. Tohle jsou obytné kajuty."

"Mají tam matrace?"

"Tak podívejte, pane, my tady vašim rozkazům nepodléháme!"

"Ne. Ale oni ano." Odkázal tím na živou stěnu z atevů, kteří čekali kolem nich. "Potřebujeme matrace, potřebujeme víc místa a budeme v tomto ohledu neústupní. Je mi jedno, co najdete, pane, nebo jak dlouho vám to potrvá, ale tohle je tým, který vám má dát to, co potřebujete, to vás ujistí, ne, co potřebujeme my. Chápu, že na to není zrovna nejvhodnější doba, chápu, jaké obtíže jsou s tím spojené, a je mi líto, že to padlo zrovna na vás, ale také vím, že váš kapitán důvěřuje vašemu úsudku a vaší vynalézavosti, protože jinak by nás s vámi neposlal. Co pro nás tedy můžete udělat?"

Zřejmě mu hlavou bleskly různé věci, ale navenek zaujal uctivý, byť ukřivděný výraz a povzdychl si. "Pane, udělám, co budu moci."

"Pak tedy očekávám, že uspějete. Jsem si tím jistý. Děkuji vám. Velmi vám děkuji."

"Ano, pane."

Pan Kaplan odešel. Ve své osobní komunikaci se asi neomezil jenom na žádost o matrace.

Bren, na druhou stranu, se podíval na Baničiho, pak na Jago, a potom s nepopíratelnou předností, kterou díky svému postavení měl, zoufale vklouzl do místnosti a rozběhl se dozadu, do místnůstky, kterou ateové zdvořile nazývali sociálním zařízením.

Během necelého dne a noci si znepřátelil mosfeirského velvyslance, jednoho ze čtyř kapitánů Phoenixe a nevinného člena posádky. Aijiho rozhodnutí předložit Cechu pilotů jejich vyslání jakožto hotovou věc samozřejmě znamenalo, že velká popularita je tady na stanici nečeká, ale když Brenova hladina adrenalinu trochu opadla, musel uznat, že se jinak zachovat nemohl. Že ho Tabini dostal do situace, kdy musel věci říkat jasně... a Mosfeiranům lhát nemohl.

Ale nemohl jim ani říct celou pravdu, přestože jim část svých úmyslů odhalil. Jasemu, jedinému člověku, který stál zcela na jeho straně, řekl většinu z této pravdy. Co se ale týkalo lidských vztahů, musel si vyčistit pracovní prostor a velmi zřetelně dát Mosfeiranům najevo, že dohody, které eventuálně uzavře on, se jich netýkají. A musel dát najevo kapitánům, že jestli nebudou dodržovat dohody, nebude je dodržovat ani on.

V elegantních sálech aijiho rezidence platila jedna věc.

Tady to bylo něco jiného. Usadili se - personál na podlaze... Bren sám na jedné ze židlí, Baniči a Jago na posteli, Algi a Táno v koutě. Pro lidi tu byla příliš velká zima. Větrání běželo naplno a hnalo do místnosti teplo, ale zdálo se, že ve vzduchu přetrvává mrazivý chlad. Všechno tu nasávalo teplo: stěny, dokonce i povlečení na posteli vypadalo promrzle.

"Lituji tohoto nepohodlí," řekl svým sluhům. "Nadiin, já doufám, že se to zlepší."

"Zdá se, že se neumí dobře adaptovat na překvapení," poznamenal Baniči a Bren, kterého to naprosto zaskočilo, se musel rozesmát.

"Nevíme," dodala tiše Jago, "zda tohle představuje standard i v jejich vlastních kajutách."

"Jeden rozhodně doufá, že ne," řekl Bren. "Co víc, jeden o tom pochybuje."

"Můžeme spát na podlaze," řekla tiše nejmladší služka Sabiso. Bolestivě se udeřila do hlavy, když vcházela - téměř

ztratila vědomí a velice se za to styděla. Na čele měla velkou bouli. "Třeba bychom mohli použít naše zavazadla jako matrace."

"To nemám v úmyslu," řekl Bren. "To nemám v úmyslu. Neraď bych se stěhoval k posádce raketoplánu, ale jestli nám kapitáni brzy nenabídnou něco lepšího, může to vést k dalším potyčkám. Dva týdny tohle tolerovat nebudeme." Napadlo ho, že by mohl k posádce raketoplánu - do většího pohodlí - poslat své služebnictvo, ale takhle to atevové nedělali a on o tom nemohl rozhodovat. Zostudil by tím svůj personál. Tabini by dal rozhodně přednost tomu uváznout na mrtvém bodě.

A nakonec... nakonec by bylo po jeho.

"Přinesli jsme sendviče," řekl vesele Narani, "pro případ, že by byl let dlouhý nebo někde došlo ke zpoždění, nandi. Podle Šejidanských hodin je čas k večeři a nand' paidhi může povečeřet, pokud si to bude přát."

"Vy máte večeři, Ráni-ji!" Nikdy se sluhů neptal, co je v tom velkém, těžkém zavazadle. "To jsem ani nedoufal. Úžasné."

Narani byl rád, že ho překvapil; sluhové byli potěšení a povzbuzení a začali otvírat zavazadla a rozkládat na stůl a toaletní stůl nerozbitné plastové nádoby.

V dalším zavazadle byly balíčky sendvičů. Ještě v dalším ovocná šťáva v nerozbitných nádobách. A také balíčky zabalené v černé látce - ty Táno tiše vytáhl a předal Baničimu.

Copak jste si přivezl? chtěl se zeptat, ale rozhodl se, že bude možná lepší, když to nebude vědět, až předstoupí před kapitány. Znamé, domácí jídlo znělo v tuhle chvíli moc dobře a Bren s radostí přijal talíř a šťávu. Ve sklenici - žádný skandál s pitím z láhve. Nand' paidhi musel mít za všech okolností talíř a správný příbor.

"Vynikající," řekl. "Vynikající, nadiin. - Posadte se, posadte, nadiin-ji. Přejí si, abyste si sedli a najedli se se mnou."

Večeře sestávala ze sezónního masa, nakládaných vajec a sušeného ovoce. K pití byla šťáva a čaj - z termosek a stále ještě horký. A jíst společně, před nand' paidhim a jeho ostrahou? Sluhové takové věci nevyhledávali... a Brenovi bylo líto, že jim zatím nedokázal zajistit jejich vlastní kajuty, jejich vlastní jídelnu, jejich vlastní místo pro vtipy a sdružování, jejich království, kterému by vládl Narani.

Ale všichni se nakonec usadili k jídlu. Společné jídlo působilo slavnostním dojmem. Jedli tiše, rezervovaně.

"Stala se z nás vesnice," poznamenala Jago. Narážela na fakt, že na polích a farmách nebyla tak formální kultura. Sluhy to pobavilo, přestože člověku dělalo potíže pochopit proč.

"Měli bychom si dát godu," poznamenal Táno, což vedlo k hlasitému smíchu. Goda bylo venkovské jídlo, vařené zrní polité máslem, ovocným rosolem nebo rybí omáčkou, podle sezóny. Bren ho už ochutnal.

"Ale bez rybí omáčky, nadiin," řekl Bindanda, který tak docela nezapařal mezi ostatní. Všichni sluhové dobře věděli, že Brenovi rybí omáčka nechutná. Znovu se rozesmáli, i když už ne tak hlasitě.

"Bez rybí omáčky," opakovali sborem.

Zatímco se smáli, odkudsi se ozvalo zapípání. To okamžitě přitáhlo pozornost Baničiho a ostatních.

Sluhové byli odjakživa zvyklí na nebezpečné situace kolem lordů, jejich ostrahy a vrahů. Zmlkli jako mávnutím proutku.

"Pane Camerone," řekl hlas z nástěnné jednotky u dveří.

Baniči vyskočil na nohy a zbytek ostrahy ho okamžitě následoval.

"Já to vyřídím," řekl Bren, vstal a přešel ke konzoli. Svítla na ní zelená, bílá a červená tlačítka.

Rozhodl se stisknout zelené. Zelená znamenala "zapnout", rozhodně to ovšem nebyla barva, kterou by si k takovému účelu vybral ateva. "Haló?"

"Pane Camerone, tady je směnový důstojník. Podle rozkazu kapitánů byl uvolněn váš náklad. Je na cestě."

"Děkuji," řekl Bren. Zase tolik ho to nepřekvapilo, ale byl moc rád, že dorazí dřív, než se jim bude chtít spát. "Prosím, vyřídte kapitánům spokojenost a uznání naší delegace. Mí sluhové a personál pomohou se stěhováním, bude-li to nutné."

"To opravdu nemusíte," zněla nerudná odpověď. "Posíláme vozík."

"A co ten druhý problém? Matrace?"

"Matrace?"

"Já jsem myslel, že se to rozumí."

"Jaké matrace, pane?"

"Jde o můj personál, pane. Je jich osm, mě v to nepočítaje, a v průměru měří hodně přes dva metry. Nemůžou spát na podlaze. A já nebudu spát v jedné místnosti se svým personálem, pane, vyjma ostrahy. Aijiho v Šeji-danu takové věci urážejí, na tom jsme se shodli, a já stále čekám." Kdo přesně se na tom shodl, to neřekl. "Na druhé straně, jsem si jistý, že větší počet místností by tento problém vyřešilo. Pět místností by bylo adekvátních. Jsme připraveni přestěhovat se."

Nastalo dlouhé ticho. "S vaším dovolením se zeptám kapitána této směny."

Kapitáni věděli zatraceně dobře, jak se má jednat s ai-jim z Šejidanu. Bren se podíval na hodinky - podle běžného lodního času už Ogunova směna skončila. "Mám počkat na příjmu? Dejte mi, prosím, kapitána Ramireze."

"Ten spí, pane." Takže službu měl buď Tamun, nebo Sabinová. Bren silně doufal, že to je Sabinová. "Možná to propadlo mezi směnami. Dejte mi okamžik, abych se na to podíval, a já se ozvu."

Bren stiskl tlačítko a přerušil spojení. I kdyby tuto místnost odposlouchávali, uslyší jen nesrozumitelnou řeč nebo mlčení. A tu a tam možná poznají nějaké jméno. Nikdo na palubě nedokázal mluvit plyně atevesky. Jediná šance na tlumočení spočívala v Jasema - do jisté míry - Yolandě. Loď kdysi dostala slovník; Bren si byl jistý, že ho využije. Ale učít se atevesky? Za celé ty roky jednání o to nikdo nepožádal.

* * *

"Zavazadla dorazí," řekl personálu. Rozveselilo je to. "Pracují na naší žádosti o další kajuty. Kapitáni se střídají po směnách. Ramirez spí, Ogunovi skončila služba a ještě nevím, jestli je momentálně aijim této lodi Sabinová nebo Tamun."

Služebnictvo vstalo. Uklonili se - zprávy je potěšily.

"Vrátíme se k večeři," řekl Bren a všichni se znovu posadili. Se svým sendvičem udělal krátký proces - připravoval se k boji.

Během několika minut interkom znovu zapípal.

Tentokrát spojení navázal Baniči. Učil se rychle.

"Tady je Bren Cameron," řekl Bren. Dobré jídlo ho trochu uvolnilo.

"Tady je kapitán Sabinová. Pane Camerone, i přes to, jak velká se stanice jeví, naše možnosti nejsou neomezené. Ne všechny oblasti jsou obyvatelné. Abych byla upřímná, pane, mosfeirskou misi ubytovat můžeme; ale máme jisté potíže s vašimi speciálními potřebami."

"Na to aiji nebude brát ohledy, kapitáne; a ani by neměl. Jsme však ochotní se přizpůsobit. My chápeme, v jaké jste situaci. Prozatím nebudeme požadovat modifikaci dveří a průlezů."

"Tady nejde o dveře a průlezy, pane Camerone. Pochybují, že by nás chtěla domorodá vláda ubytovat, kdybychom jim tam poslali tak velkou neohlášenou skupinu."

"Aiji pro vás připravil pokoje, které přesně odpovídají lidským specifikacím, kapitáne, a to podle plánu. Pošlete dolů své lidi v raketoplánu a bude s nimi zacházeno jako s hosty." Invazí kapitán rozhodně hrozit nemohla - to by musela několik set členů posádky shodit v kapslích. Záleželo jen na dobré vůli atevů, jestli kdy získají přístup ke druhému raketoplánu. "Chápeme, že váš časový plán byl pod tlakem. Ale já musím říct, že za tuto situaci neneseme vinu my... a že my jsme plán dodrželi. Mosfeirané reagovali velmi podezřívavě, když jste tak náhle odvolali jejich tlumočníci; když pak odvolali i Jaseho Grahama, aiji to pochopil jako náznak, že naše jednání vstupuje do nové fáze."

"Pane Camerone, aiji jedná na základě předpokladu."

"Vy jste udělali první tah, kapitáne. Vyplašili jste Mosfeirany, ti požádali aijih o místa v raketoplánu, a on jim je poskytl. Není to člověk, kapitáne. Reagoval na váš tah a na mosfeirské delegáty způsobem, který je pro atevu naprosto logický. Poslal mě sem nahoru především proto, abych se zeptal, proč jste to udělali. Dále, abych se ujistil, že vám Mosfeirané řeknou pravdu, a abych prosazoval jeho dohody s vámi a vaší Radou. Bohužel zjišťuji, že ubytování, které potřebujeme, není připraveno. Jsem ochotný to přijmout, v rámci rozumných mezí; jenže vy nás chcete o něco požádat, a z toho důvodu musíme dospět k fungujícímu vztahu. A ten začíná u toho, že nám poskytnete adekvátní prostory."

"My nemáme takové prostory k dispozici."

"A já myslím, že už jsme si vyjasnili, že atevští zástupci necestují jako jednotlivci a malé skupinky. Ti mají personál, aby pečoval o ostrahu, která se od nich na planetě nikdy neodlučuje, ve dne ani v noci. Tím nahrazují zbraně. Paní, vy tu nechcete mít atevu-samotáře. Kdybyste nějakého takového našla, ujist'uji vás, že to bude blázen a pravděpodobně bude představovat nebezpečí pro vaše životy i majetek. Zato ateva se svou domácností, to je někdo, s kým můžete vcelku žoviálně jednat. A čím větší má pohodlí, tím snáze se s ním jedná."

Po tomhle dlouhém shrnutí věcí, které se už dávno dohodly, nastalo ještě delší ticho. Kapitán Sabinová zjevně nemluvila bez rozmyslu... nebo bez konzultace. Nebo si přinejmenším dopřála chvíli času, aby vychladla.

"Máme tady obtížnou situaci," řekla nakonec. "Dvědelegace, které si konkurují."

"Ale ony si vůbec nekonkurují. Pokud máte zájem o minerály, raketoplány a práci tady nahoře, mluve s námi. Jestli chcete mluvit s Mosfeirany, pošlou vaše požadavky zpátky své vládě. Na druhou stranu, já mohu jednat konkrétně a mám tu dohodu, že začneme s výcvikem dělníků pro práci zde, jakmile budu přesvědčen, že budou mít adekvátní ubytování. S Mosfeirany se setkat můžete, ale bez aijih nebudete mít žádný způsob, jak sem pracovní síly dopravit, a co se zásob týče, budete odkázáni na těžbu na asteroidech."

"Tohle je záležitost pro Radu."

Bylo vidět, kde vzala Mosfeira svou lásku k radám a komisím; třetí kapitán nebyla ochotná cokoli slibovat za ostatní.

"Toto není přijatelné ubytování, kapitáne. Obávám se, že mě nemotivuje k podpisu čehokoli."

"Dobrá. Setkáme se. Zítra ve třináct nula nula."

"Výborně." Záměrně nechal do svého hlasu vstoupit mírný atevský přízvuk, jakoby ze zvyku. Přemýšlel, do jaké míry bude muset Jase dnes v noci oželeť spánek kvůli jeho plánům - měl představu, že nahrávají každé slovo, co řekne. Kapitán se ho snažila přimět k řeči a oni potom promluví s Jase... proberou to s ním do detailů. Pokud nebude Bren moc tlačit, udělají to, až se vyspí - když bude, nevyspí se vůbec. Nemluvě o kapitánech. Ramirez zřejmě nečekala klidná noc a Ogun a Tamun si asi sotva odpočinou mimo službu. "Pokud se ovšem já a můj personál adekvátně vyspíme. Trvám na rozšíření těchto prostor."

"Toto je instalace na oběžné dráze, pane Camerone. Stovky let stará, porůznu záplatovaná, nepříliš funkční instalace na oběžné dráze. Nemůžeme tu jen tak vytvořit víc prostoru. Nemáme na to pracovní sílu. Domníváme se, že tu budou zřejmě tvořit Mosfeirané. Surové materiály a dopravu musí zařídit pevnina a vaši atevové mají sklony začít bezdůvodně vraždit lidi. To nám dělá trochu příliš velké starosti, než abychom vám jen tak beze všeho ve všem vyhověli."

"Vaši vyslanci byli po přistání stíženi žaludečními potížemi, které jim znemožňují pracovat. Domnívám se, že už před třemi lety jsme se dohodli, že atevové přiletí na tuto stanici, a domnívám se také, že jsme vám už před několika lety poslali soupis našich konkrétních potřeb. Nemyslím si, že požadovat uplatnění tohoto soupisu teď, když je raketoplán konečně v provozu, odporuje rozumnému očekávání. My jsme během té doby upgradovali náš průmysl, postavili jeden raketoplán, udělali slušný kus práce na druhém a zprovoznili ubytování pro vás. To tedy za prvé. Za druhé: Pokud nebudou atevové spokojeni, nebudete mít dopravu ani zásoby. Pokud nebudou spokojeni Mosfeirané, nebudete mít pracovní síly. A máte pravdu - oni nežijí společně, což vaši práci nijak neulehčuje. Já, nicméně, jsem se narodil jako

Mosfeřan a velmi úspěšně žijí mezi atevy a jsem ochoten říct vám všechno, co vím o tom, jak a proč. Pokud se tedy vyspím - bez matrace a na studené podlaze."

"Členové mé posádky budou díky ajiho manévru nuceni přestěhovat se do beztlížných ubikací, pane Camerone."

"Ale mí atevové, jeden každý z nich měřící přes dva metry, nemohou jinak spát nikde. Jeden z nich se zranil o nízké dveře a podlaha je nepřijatelně studená. A ani nábytek pro ně není adekvátní. Prozatím jsme k celé situaci přistupovali s humorem. Ale ten nám už dochází."

Nastalo ticho. Bren vrhl pohled na svůj personál a čekal. Z interkomu se nakonec ozval tichý hlas: "Vyklidíme vám celý sektor, až k bezpečnostním dveřím. Žádáme hodinu na vystěhování našeho personálu. Pochopte, že to беру jako nouzové opatření a že se k tomu uchyluji pouze s krajním odporem. Nečekejte další modifikace, dokud nebudeme mít k dispozici pracovní síly odpovídající našim potřebám."

"Na okamžitý nápad je to více než štědrá nabídka, kapitáne."

"Setkáme se. Zítra ve třináct nula nula. Nezpозdíte se. Naše ostraha vás doprovodí ke kancelářím."

"Má ostraha se schůzky zúčastní také, kapitáne, jak je uvedeno v dohodách. O této věci aiji jednat nehodlá. A stále čekáme na naše zavazadla."

"My jsme vaše zavazadla neotvírali, pane Camerone. Doufám, že chápete, jak citlivé na poškození je zdejší prostředí. Předpokládám, že svou delegaci jste s tím seznámil."

"Napřsto. Prosím, uvědomte svůj personál, aby nikdy nevstupovali ani nestáli mezi mnou a mou ostrahou. To je totéž, jako by tasili zbraň. My se přizpůsobíme vašim procedurám; a očekáváme, že nám tuto laskavost oplátíte."

"Uvidíme se ve třináct nula nula, pane Camerone."

To bude pravděpodobně uprostřed její směny. Tichý elektronický šum zmizel ještě dřív, než se Bren stihl dotknout tlačítka.

"Toto zařízení by mohlo přijímat bez ohlášení," řekl Baniči a naklonil se nad Brena, aby lépe viděl. "Věřím, že tomu dokážu zabránit."

"Možná máte pravdu," řekl Bren. "Ale nedělejte to. Ještě ne." S kapitánem mluvil v mosfeř, zatímco ona odpovídala v lodní mutaci tohoto jazyka. Někteří členové jeho personálu mosfeř trochu ovládali, ale ne všichni. Bren měl podezření, že Baničimu se nepodařilo plně proniknout jejím přízvukem nebo že nepochopil některé významové odstíny. Stejně jako by jen tak nepochopil, že zelené světlo znamená "zapnout". Atevé by použili bílé.

Takové maličkosti ovšem představovaly ten nejmenší z jejich problémů.

"Nadiin-ji," řekl Bren a přehlédl celý svůj personál, "to byl jeden z kapitánů. Dala nám celou chodbu až k bezpečnostním dveřím, zavazadla jsou na cestě a chce, abych zítra brzy odpoledne přišel na schůzku, kde bude pravděpodobně několik dalších kapitánů. Navrhla, že pro mě zítra pošle ostrahu, a netvářila se nijak potěšené, když jsem jí řekl, že si přivedu vlastní."

"Kdybychom vás poslali samotného, nadi-ji," řekl Baniči, "Tabini-aiji by vypsali smlouvu na naše hlavy."

"To jsem jí vysvětlil," řekl Bren. "Kapitánu Sabinové se nelíbí, že máme zbraně; přeje si diskrétnost. Baniči, vy a Jago se mnou zítra půjdete, tedy pokud dorazí zavazadla a dostaneme kajuty, jaké chceme. Táno, Algini, vy se ujmete věci tady."

"Nandi."

Bren věděl, přestože Sabinové tvrdil něco jiného, že Tabini-aiji je dostal na stanici pomocí něčeho, co se velmi blížilo kouzelnickému triku. V komorách hasdrawadu nebo v machinacích různých asociací by se takový manévr vyjímalo skvěle.

On teď ovšem musel čelit následkům, to jest velmi otřesenému a rozzlobenému Cechu pilotů, který zatím s Tabini-aijim jednal jen na dálku a který si pravděpodobně - a velmi moudře - bude odtud přepočítávat prsty po každé transakci s jeho vládou.

Zdvořilost ovšem tvořila kulturní zlom, který se táhl přes víc než jen přes vztahy atevů s Phoenixem. Kapitáni nebyli přímo experti na zdvořilé návrhy, což nepochybně trochu vyvede z míry Mosfeřany, kteří byli z historických důvodů vždy připraveni podezírat vedení Cechu pilotů z nekalých aktivit. Kospirační teorie byly nedílnou součástí života na Mosfeře a nejpobulárnější z nich říkala, že cizinci jsou naprostá lež a že kapitáni chtějí ve skutečnosti ovládnout ostrov, odkud by pak mohli zaútočit na pevninu.

Ani Mosfeřané ani Cech pilotů jeden od druhého nic moc nečekali. Na druhou stranu, Bren měl na tři roky Jaseho. Jistě, Cech by na planetu neposlal nikoho z nejvyšších důstojníků, ale i tak mohl mít horšího poradce...

Bože, doufal, že má pravdu; paidhiové se vždycky zabývali kličkováním a navigací na rozhraní mezi různými druhy. Bylo už dost špatné, že se snažil udržet Mosfeřany mimo a přitom příliš netlačit. Teď se musel postavit kapitánovi Cechu a říct Cechu, že chce slunce a měsíc na talíři. Doufal, že se Jase dostal k Ramirezovi, že se Ramirez vyptává, co Jase ví... a že Jase, možná ve společnosti Yolandy Merchesonové, předvádí návrh pyramidového jednání: atevové s Ramirezem, když budou mít štěstí, Mosfeřané se Sabinovou. Ogun a Tamun se už někde zařadí, možná budou stát mimo, analyzovat a působit jako další hrozby.

Sluhové mezitím sbírali své věci a připravovali se - teprve po několika hodinách na stanici - ke změně životního prostoru.

Baniči a Jago, Táno a Algini byli zabráni do hovoru mezi osmi očima, ve kterém figuroval komunikační panel. Bren toho měl moc, aby se vyptával, ale domníval se, že by měl vědět, o co jde.

A musel jim také říct, co věděl o struktuře stanice. "Takovéto komunikační centrum vypadá ve všech kajutách téměř stejně," řekl jim. "Je napojené na centrální řídicí systémy stanice. Na ten systém je napojená loď, se vším svým vybavením. Mohly by tu být různé štenice, citlivější a těžší na odhalení než cokoli, o čem kdy Mosfeřa slyšela, nadiin, nebo než cokoli jsme kdy dali aijimu. Nevíme, co tihle lidé mohli vyvinout za poslední dvě staletí. Prodělali toho

hodně."

"My sami nemáme co skrývat, nandi" řekl Baniči, "a věříme, že náš asociovaný pro ně překládat nebude."

"Ne," řekl Bren. Baniči nevyslovil Jaseho jméno a ze stejného důvodu se mu vyhnul i on sám. "Protože to jsou lidé, nadiin, je pro mě velmi snadné domnívat se, že jim rozumím. Některé věci v této kultuře ve mně vyvolávají rezonanci, tak jako správná frekvence vyvolá rezonanci v kovu... ale Jase a já hovoříme různými jazyky se stejnými slovy. Není zrovna nejsnadnější ignorovat naši dávnou společnou kulturu; ale také není zrovna nejsnadnější ji identifikovat nebo rozeznat od instinktu."

"Jeden chápe," řekl Baniči, který měl man'či k člověku.

"Jeden chápe," řekl zasmušile Bren. Podíval se na sluchy. "Pochybujeme, že by ostraha lidí z lodě dosáhla úrovně plynulé atevštiny. Ale měli na to tři roky, takže prosím, abyste používali pouze ty nejzdvořilejší nebo naopak nejvulgárnější formulace. Odpouštím vám jakékoli nepřístojnosti. Pochybujeme, že by byli schopni vypořádat se s kterýmkoli z těchto extrémů, ať budou mít v slovníku, co chtějí. Mám v úmyslu aijie z Cechu zlobit; přílišné sdružování by je vedlo k nebezpečným předpokladům a já si nepřeji opakovat chyby z Přistání. Jen ať mě nesnáší, nadiin, jen ať si myslí, že jsem naprosto nerozumný člověk, hlavně aby nic nepředpokládali a nic nebrali jako jistotu. Čas od času by to mohlo vést k ne zcela příjemným věcem."

"Máme se bát o naše životy?" zeptal se Bindanda.

První věc, která Brena napadla, byla Směšné, ale potom mu chvíli trvalo, než si uvědomil, co je tu v sázce.

"Nezapomeňte, že za vnějšími stěnami není vzduch. Vzduch, světlo a teplo, to všechno tu udržují složité stroje. Zdejší lidé se bojí chyb, a bojí se jich oprávněně. Všechny dveře pro vás budou příliš nízké, všechny židle příliš malé; ostraha se bude obávat vaší výšky a vašich způsobů, které neodpovídají jejich vlastním. Často se uklánějte. Pokud se na vás nějaký člověk podívá a bude vypadat nepřátelsky, usmívejte se, jakkoli nezdvořilé to podle vás bude nebo jakkoli obtížné vám to připadne. Usmívejte se i na osoby s vysokou hodnotou. Usmívejte se na mě, dokonce i na veřejnosti. Neustále si to připomínejte. I kdyby zdejší lidé měli ty nejhorší úmysly, máme tu misi v aijiho ma-n'či. Můj život na vás závisí."

"Nandi." Narani se hluboce uklonil.

"Usmívejte se přitom, Ráni-ji." Okamžitě to sám udělal a personál se nesměle zasmál. "Vy také, Baniči-ji."

Baniči se odvrátil od televize, kterou zkoumal, a kysele se na něj podíval. Jeho úsměv byla spíše tragédie. Všichni se rozesmáli, včetně Jago, včetně Tana a dokonce i včetně Alginiho.

"Takže," řekl Bren s mírně ironickým výrazem, "čekáme na zavazadla, čekáme na lepší ubytování a připravujeme se vypořádat s čímkoli, co nás čeká. Nadiin-ji. Můj stroj, prosím."

Jago mu podala jeho počítač a Bren se usadil na menší z obou židlí a začal vyhledávat soubory. Ano, lodní záznamy tu byly. A také Jaseho poznámky, detaily o každém členovi Cechu pilotů, o každém jeho známém, o každém důstojníkovi, o každíčkém kousku historie.

Mohl Bren těm informacím věřit?

Ano. Věřil jim. Zjistil, že dokonce i jeho skrupule se Tabinimu hodily, fakt, že jeho lidské nervy zůstaly citlivé na lidský koncept zrady... to aijimu posloužilo. Kvůli některým věcem, které udělal, měl sice rozbourané a dost nedůtklivé svědomí, ale intelektuálně, ano, věděl, že Jason se zpočátku obratně vyhýbal pravdě a pak ji v pozdějších letech tiše doplnil. Stačilo k tomu změnit jeden dva detaily.

Ted' záznamu věřil, stejně jako samotnému Jasonovi. Byly tam informace o více než stovce členů posádky.

Staršímu kapitánovi Ramirezovi bylo sedmdesát jedna let lodního času.

Měl syna a dceru, oba podstoupili velitelský výcvik: velení se v Cechu předávalo ve velmi úzkých liniích a bylo v podstatě dědičné, pokud ovšem potomek prošel akademickými zkouškami.

Jeho manželce bylo něco přes padesát, když zemřela. Na Mosfeire bylo manželství často jen přechodná záležitost ve vývoji vztahu a někdy chybělo úplně. Na Phoenixu bylo manželství trvalou mocenskou aliancí osob blízkých hodnot, která se nedala prostě zrušit. Ne bez ošklivých následků.

Zeptal se Jaseho, jestli se dá Ramirezovi věřit. Jase sem napsal: Ramirez vybral pro cestu dolů mé a Yolandu. Svým způsobem, pokud se dá říct, že mám otce... tak je to on. On přinejmenším podepsal rozkaz, aby vytáhli ze skladu vzorky. Chtěl, abychom se narodili, protože byla nová doba. Nečekal to, co se stalo.

Jase to napsal atevsky. Toho večera mluvili dlouho do noci, seděli přitom v obývacím pokoji atageiniského bytu a vdechovali vůni květin djossi.

Bren pořád prakticky cítil květiny a oheň, když pomyslel na ten rozhovor... Jase tehdy atevsky opakoval: "Nemáme man'či, kromě man'či k lodi. A k našim matkám. Máme obyčejné matky. Ale Ramirez poslal mě. Celý můj život na mě dával pozor. Podporoval mě v mém studiu. Předpokládám, že takové to je mít otce."

"S tímhle ti taky neporadím," řekl mu Bren.

Nemáme man'či, kromě man'či k lodi.

Jase studoval staré vědomosti jen kvůli nim samotným, protože Stáni Ramirez měl vizi, že se vrátí do světa, který nechali za sebou, a založí obchodní cestu. Mezihvězdné impérium. Jenže během Jaseho života se věci strašlivě zvrtyly.

Jase říkal... a oni vsadili všechno na to, že mluvil pravdu... že Cech pilotů přiletěl proto, aby dali tomuto světu možnost obrany. Stanice, kterou zanechali u té druhé hvězdy, neměla šanci.

"Viděl jsem obrázky," řekl mu Jase té noci, kdy Bren zjistil, že tomu příběhu o mimozemské hrozbě věří do posledního písmenka. "Jenom pár nás doopravdy vstoupilo na tu stanici. A potom, když jsme se stáhli, byla schůze. Někteří členové posádky tvrdili, že bychom měli ty cizince najít a srovnat účty; jiní říkali, že bychom měli odletět někam úplně jinam a neriskovat, že nás vysledují až domů. Ale na té stanici byly všechny možné záznamy. Byly tam mapy. Někteří si mysleli, že je tamější posádka zničila; ale většina se domnívala, že k tomu neměli příležitost. Nakonec se odhlasovalo, že

poletíme sem. Doufali jsme, že těm cizincům nějaký čas potrvá, než stráví všechno, co dostali."

V patřičný čas se z chodby ozvaly úder a nárazy. "Má to jeden jít vyšetřit?" zeptala se Jago.

"Nechte je pokračovat jejich vlastním způsobem," řekl Bren, i když věděl, že jeho ostraha touží být užitečná a vědět, co se děje. Stěhuji se, pomyslel si. Tihle členové posádky budou pravděpodobně na hosty z planety dost naštvaní.

Úder pokračovaly.

Baniči se dal do čtení. Jago, Táno a Algin hráli hru, ve které byla hlavním prvkem náhoda. I sluhové se zabavili podobně; házeli kostkami a občas se podívali ke dveřím.

Za chvíli světlo nade dveřmi zablikalo, jednou, dvakrát, a dveře se otevřely.

Stál tam muž v uniformě. "Pane Camerone?" zeptal se, jako by nedokázal poznat, kdo z nich to je. "Oblast je vaše."

"Děkuji vám," řekl Bren a vypnul počítač.

Vstal a beze spěchu vyšel na chodbu. Tam našel hromadu zavazadel, tři další lidi, z toho dva ozbrojené, a chodbu, která se, jak pochopil, právě stala atevskou rezidencí. "Moc dobré, tím jsem si jistý. Oceňujeme vaši práci, nadiin."

"Kapitánovy rozkazy," pronesl chladně muž a prkenně odkráčel.

V Brenovi to zaškubalo. Trochu se naježil díky kulturní reakci, ale to udělal záměrně a vědomě. Neodpověděl, jen stál a díval se, jak posádka odchází. Pravděpodobně to byli ti vystěhovaní lidé.

Vida, vida, vida, pomyslel si. Nechtěl vytvářet nějakou dlouhou zášť - a nechtěl ani budit dojem, že atevy je možné beztréstně urážet.

"Promiňte!" řekl ostře.

Střetl se s rychlým, opatrným pohledem.

"Jeden lituje těch nepřijemností. Vystěhovaní lidé, pokud mi sdělí svá jména, dostanou kompenzaci."

"Johnson, pane." Muž se tvářil neústupně. "Johnson, Andresson, Pressman, Poláno."

"Tři jména známá na Mosfeire," řekl Bren a navzdory instrukcím, které sám vydal, se neusmíval. Oni možná ano.

"Jedno neznám. Zajímavé. Jakmile spustíme dopravu nákladů, začneme sem dovážet zboží; dejte nám vědět, co budete pokládat za adekvátní oplátku. Jase Graham vám možná něco doporučí."

Muži se zatvářili nejistě - alespoň už ale nepůsobili tak nepřátelsky. První z nich naznačil zaslutování. "Ano, pane. Kde to máme nahlásit, pane?"

"Bude tu stát stůl. Můžete přijít zítra, když budete chtít. Možná to nějaký čas potrvá, ale my máme dlouhou paměť."

"Ano, pane." Muž vykročil pozpátku a všichni čtyři odešli. Promluvit si. Možná s důstojníky ale dost pravděpodobně s dalšími nižšími členy posádky. Nabízení úplatků a kompenzací asi porušovalo hodně zdejších pravidel.

Dveře se zavřely.

Baniči dorazil k Brenovi. "Měl by jeden provést kontrolu, zda tu nejsou odposlouchávací zařízení?" zeptal se. "Nebo to chcete nechat být?"

"Proveďte kontrolu. Sluhové at' vybalí. Ale jeden by neměl jejich štěnice odstraňovat... ani ničit komunikační panely. Zatím ještě ne."

"Ano," řekl spokojeně Baniči.

Jejich kontrola byla technická záležitost a Bren se v ní nevyznal. Věřil jen, že Baniči přitom nezkratuje energetické systémy stanice ani nespustí požární poplach.

A tady byl náklad, hora černé látky a bílých beden, kuchyň, špižirna, Baničeho přístroje, oblečení... zbraně, pokud Cech dodržel slovo a nehrabal se jim ve věcech. Jejich elektronika nepochybně nedosahovala kvality přístrojů, kterými procházela, ale nepochybně tu hrála svou roli i kvalita jejich uživatelů. Bren si představil loď plnou technologicky sofistikovaných vesmířanů, kteří se celá staletí vzájemně špehují a sami se snaží špehování vyhnout. Neuměl si dost dobře představit, kam by taková konkurence vedla, jestli budou horší nebo lepší... ale znal aijiho dvůr, a tak rozhodně sázel na své vlastní spojence.

10

Sluhové by rozhodně paidhimu nedovolili vstoupit do bytu, který mu vybrali, dokud nevytáhnou a neuspořádají kolem dveří tři malé svítkové obrázky. Ze všech možných věcí pokládali za nejdůležitější právě tohle.

Dál, v hlavní chodbě, pak rozbalili rohožku s příznivými, harmonizujícími symboly sjednocení jedničky v jinak ohavně prázdné chodbě.

Všechno záviselo na množství předmětů, které museli rozmístit a které mohli zjistit až potom, kdy místo uvidí - Bren přemýšlel, kolik ornamentů s sebou přivezli, ale nakonec je nepoužili. S Naraniho smyslem pro šťastný design se mohlo měřit málo. Jeho vynalézavost byla nesmírná.

Co víc - Bren se pokoušel ignorovat všechn ten rámus a moc se nevyptávat - přesunuli nábytek, odstranili některé židle, přesouvali věci mezi místnostmi, rozvěšovali malá, přenosná umělecká díla a rozložili kuchyň. To všechno během čtyř hodin vyplněných tvrdou prací. V Šejidanu už byla noc.

"Nadi-ji," řekl Bren svému majordomovi, když stanul v centrální hale, aby se na to podíval, "jeden žasne nad tím, co jste dokázali." Vydal se dál, popřemýšlel o poloze stolu uprostřed místnosti, kterou mu vybrali, a také o tom, jak ve vnější chodbě, zřejmě s využitím náradí a možností ostrahy, přilepili ke stěně stolek vzatý kdoví odkud a postavili na něj vázu se sušenou trávou a třemi pečlivě uspořádanými kamínky, stejně jako misku na svítky, kdyby se stal zázrak a nějaký se tu objevil.

Správu stanice by uvolněný nábytek asi vyděsil. Ale na Brena to udělalo veliký dojem.

V jeho pokoji byly tři židle, přes postel byl našikmo přehozený kus tapisérie a on si mohl leda tak představovat, o

kolik lépe se díky tomu jeho personál cítil. On v jejich uspořádání cítil těsnost a oddanost... lidsky řečeno, měl hřejivý a uspokojivý pocit zprostředkovaný smysly, které se naučily počítat květiny ve váze a vnímal jejich barvy skoro stejně přirozeně, jak takové informace registrovaly atevské mozky. Ve skutečnosti to působilo ještě mnohem teplejším a vlídnějším pocitem - bylo to statečné atevské gesto ve světě tvořeném jen ocelí a plastem.

"Děkuji vám, nand' paidhi. V kolik hodin posnádáte?"

Pochopitelné dekorace uklidňovaly mysl a pravidelný rozvrh zase tělo.

"Nadi-ji, chtěl bych malou snídani v obvyklou šejidanskou hodinu, prosím. Možná budu spát, ale vzbudte mě."

Chvála služebnictva potěšila; vydali se provádět zázraky do oficiální kuchyně, ať ji už ustanovili kdekoli. Také už nepochybně měli vlastní pokoje, vzdálené lordským záležitostem, kde se začnou rodit tradiční vtipy, žerty a neúcta.

"Mnohem, mnohem lepší," řekla Jago. "Až na ty dveře. Chudák Sabiso."

Boule na její hlavě se nezmenšovala.

"I na Mosfeire jsou dveře větší," poznamenal Bren. Byla to jedna z těch malých informací, které byly kdysi na počátku jeho kariéry utajované. "Když jsme před Válkou stavěli domy společně, zřejmě jsme došli k nějakým kompromisům. Pozor na žebříky a schody, nadiin. Bud' tu šetřili materiálem, vytápěním a chlazením, jak jen to šlo, nebo byli mí dávní předkové skutečně menší."

"Nikdy nebrali v úvahu štěstí," řekl tiše Algin. "Nemyslí si to jeden? Možná, že upravíme ta čísla, nandi, a tentokrát bude stanice šťastná."

Jako by absence váz s květinami vysvětlovala všechny kalamity, které postihly tuhle stanici... nebo tu druhou. Samozřejmě, na Tabiniho dvoře nepracoval nikdo, kdo by numerologii doopravdy věřil s náboženským zápalem.

"Jeden by řekl," odpověděl Bren, "že nikdy nebrali v úvahu harmonii mezi obyvateli; a to je extrémně nešťastné. Doufáme, že my to tu dokážeme uspořádat mnohem lépe, baji-naji." Dovolí-li náhoda, ten ďábel v plánech.

Podnos na zprávy vyzařoval takovou naději. Nepřiliš křiklavě říkal "Doufáme, že se budete chovat správně".

A Bren měl pocit, že má skutečnou základnu, ze které může pracovat. Základnu, ze které může pracovat každá delegace od aijho.

Vešel do svého pokoje, sedl si ke stolu a zapnul počítač.

"Hodiny říkají odpočívajte," napomenula ho Jago.

"Jedna maličkost," řekl. Podíval se na hodinky a provedl několik výpočtů. "Do mé schůzky s kapitánem chybí ještě řada hodin. Mosfeirané budou nepochybně na programu první. Ti si neodpočinou. A budou muset jíst místní jídlo. Jase-ji ho nedoporučoval. Na druhou stranu, já se těším na dobrou snídani."

"Nandi," řekla pobaveně Jago a odešla.

Ani náznak, že by mohli dělat to, co dělali v bytě v Še-jidanu, pod Tabiniho střechou. Některé otázky se prostě nekladly a Jago se vrátila k vysoké formálnosti a vydala se do svého pokoje, přestože se pravděpodobně taky moc nevyspí. Baniči, Táno a Algin cosi kutili v místnosti, kterou si zabrali, a to rušilo, přestože se snažili být tiší. Bezpečnostní modul byl stejně jako kuchyňka odsouhlasený, pečlivě promyšlený, lehký přenosný a snadno sestavitelný. Během přeměny některé bedny a zavazadla úplně zmizely. Jeho ostraha byla šťastná.

Bren projížděl seznam posádky. Byl zvyklý na čísla, protože atevština vyžadovala výpočty v každé větě. Během velmi nebezpečných let studia a zkušeností na Tabiniho dvoře si navíc Bren vytrénoval paměť. Prohlížel si jména, všechno, co mu Jase řekl o lidech, se kterými by se mohl setkat, o jejich vztazích a partnerech. Pravidlem tu byla monogamie, někdy sériová. Uprázdňená místa obvykle zaplňovali potomci osob s vysokou hodností, museli být ale schopní projít přísnými výcvikovými kurzy řízení počítačem. Při kolonizaci se některé rodiny rozdělily. Hodně lidí zemřelo před návratem lodě, více než tisíc jich zahynulo spolu s druhou stanicí a řada rodin, které přežily, o někoho přišla... ale nebylo zdvořilé o tom mluvit. Ve společnosti, kde každý všechno věděl, byly diskuse o takových tématech zkratkovité a lidé si vzájemně velmi dobře rozuměli - jenže v tom byla řada nevyslovených předpokladů. Nebyl tu ale nikdo, kdo by si to uvědomil. Lidé spolklí svůj zármutek a pokračovali dál. Pouhá myšlenka, že lidé, které Jase pokládal za postradatelné pro své dobro, zmizeli za obzorem, ho trápila, ale důležitější možná bylo, že mu trvalo dva roky, než vůbec řekl, jak moc ho to trápí, nebo než si dokonce vůbec uvědomil, proč přechází po podlaze a začínají se ho zmocňovat záchvaty vzteku, když se s Brenem rozdělili.

Jase se v tomhle zlepšil. Když se loučili se světem, nemluvil o tom, ale Bren to jasně viděl - v tom, jak Jase litoval odletu, jak si přál moci se svobodně vracet... na Jasemu Grahamovi nebylo nic zvlášť mosfeiranského ani jednoduchého, a přesto se pokládal za normálního a přičetného.

Bren si ze svých dat o Jasem sestavil profil, který by mohl klidně patřit kapitánovi: rychlé výbuchy, tendence na jednu stranu řešit konflikty kompromisem a na stranu druhou si šetřit síly na další výbuchy. Všechny křivdy si pečlivě vedl v evidenci. Nikdo na lodi nemohl utéct nikomu jinému. Konflikty se musely dříve nebo později řešit a občas docházelo ke rvačkám, i když na používání zbraní v rodinných šarvátkách se hledělo s nevolí. Kapitáni ale vynucovali absolutní pořádek a mezi lidmi, kteří se nikdy, nikdy nerozdělovali, byla těžkým a obávaným trestem izolace.

Jase se dobrovolně přihlásil k sestupu na planetu mezi cizí lidi a cizí bytosti. Jase se učil jazyky lidské země, kterými nemluvil nikdo jiný, protože osudem Jaseho, zrozeného ze staletí mrtvého otce, bylo být jiný. Narodil se, aby navázal kontakt s bývalými kolonisty, ať se jakkoli změnili.

Jase... a Yolanda Merchesonová.

Tihle... dva členové posádky Phoenixe byli svou prací a vlastní volbou odděleni od ostatních. Svým vlastním zvláštním způsobem spolu soupeřili a žárlili na vztah toho druhého s Ramirezem... byli milenci, ale asi byli odsouzeni k tomu nestát se nikdy skutečnými přáteli.

Oba byli také značně odlišní od Mosfeiranů - a Bren netušil, jak moc odlišní, dokud se nezačal hádat s Ogunem a neuviděl v něm všechny ty reakce, které ho tak vytáčely u Jaseho.

Vzal si s sebou poznámky pro článek, který chtěl napsat. Atevské poznámky pro článek v mosfeí'. Kdysi psal slovníky a pořad dokázal najít styčný bod s lidmi jako Ben Feldman a Kate Shugartová z týmu Lunda a Krogerové.

Ale v tom článku, který vysvětloval cizí způsoby, se Bren nacházel v možná unikátní pozici (snad s výjimkou Jaseho) Člověka, který viděl, ve kterých konkrétních věcech se od sebe liší... možná byl jediný s výjimkou Jaseho, kdo dokázal vidět úskalí, na která mohli Mosfeirané docela dobře zakormidlovat; nebo posádka Phoenixu, protože tady neexistovalo žádné "dobře" a "špatně". Největší mosfeirská hrozba, Strana lidského odkazu, ani v nejmenším netušila, jak zvláštní mohou lidé být po dlouhé izolaci, ať už na planetě, na ostrově nebo na lodi. Co se může stát, když jsou lidé nuceni k blízkému kontaktu a mluví jen o věcech, které všichni znají. Mysleli si, že "původní lidé" budou jejich spásou; jenomže žádní "původní lidé" už neexistovali. Změny postihly obě strany.

Jeho personál chodil po chodbě... měkké kroky sluhů se daly snadno odlišit od těžkých bot ostrahy. Bren zjistil, že i přes to, kde je a co ho zítra čeká, je obklopený téměř stejnými zvuky jako doma.

Aniž by chtěl, zalétl v myšlenkách na ostrov, do města, kde ještě včera byl, k Barb, jak běžela po šedém, flekatém betonu v hangáru, jak zahodila svou důstojnost do větru...

Kdesi uvnitř sebou škuhl.

Autobus, zatraceně.

Přemýšlel, jestli se Barbin stav zlepšuje... nebo nezlepšuje; přemýšlel, jestli utrpěla nějaké trvalé poškození. Měla své chyby, ale kdyby to byl on, koho srazil autobus, Barb by pohnula minimálně nebem, zemí a státními hranicemi, aby s ním navázala kontakt.

Ne aby se k němu dostala, ne aby s ním žila ve světě, kde žít nechtěla; ale aspoň aby mu zavolala a řekla mu: "Brene, jsi v pořádku?"

Barb si nezasloužila, aby se jí něco stalo. Jeho matka si taky nezasloužila přecházet v noci po nemocniční chodbě, k smrti vyděšená. Hádali se spolu, v ničem se neshodli, ale přesto jim na sobě záleželo, to byl ten šílený výsledek. Bren ho začal přijímat, ale nebyl si jistý, jestli si to Barb uvědomila.

Přemýšlel, jestli Toby chytil letadlo a dostal se k matce včas, jestli se mají s Jill dobře... Jill spadla do života, jaký nikdy nechtěla, sledovali ji bezpečnostní agenti, na ulici ji hlídala národní bezpečnost, sledovali její děti. Tobyho manželství mělo své ošklivé chvíleky a jeho děti začínaly být už dost staré na to, aby chápaly, jak výjimečné zaměstnání jejich strýčka omezuje jejich svobodu a jak jejich životy komplikuje tucet šilenců, které podle mosfeirských zákonů nebylo možné zatknout.

Celá rodina balancovala na okraji a čekala na jeho návštěvy, jako by to byl on, kdo definoval a předefinoval věci. Jako by to byl on, kdo jim brání, aby žili své životy. Faktem bylo, že byli vzájemně spoutaní a ubližovali si: Jill se do toho dostala tím, že si vzala Tobyho, a nedupla si. A to měla.

Bylo brzo ráno. Tyhle myšlenky ho většinou napadaly v tuhle dobu.

Opřel si hlavu o ruku se snímací jehlou a soustředil se na obrazovku počítače. Zahrabal soubory do podivného atevského kódu, který sotva někdo na stanici rozlouskne.

A potom vstal, zavolal Kandanu, svlékl se a lehl si do postele, kterou mu rozestlal Bindanda.

"Pořádně se vyspěte, nandi," řekl Kandana a Bindanda to po něm zopakoval.

"A vy dva také," odpověděl Bren a zavřel oči. Odmítal přemýšlet o tom, kde je nebo proti čemu stojí nebo co musí udělat - nepočítáme-li vznesení nároku na stanici.

Dveře se zavřely a nastala tma jako v nejhlubším vesmíru. V trubkách, nepochybně prastarých, hvízdal průvan.

Bren se propadal do spánku ve stavu smyslové deprivace. Jednou dvakrát se probudil, v panice se ptal sám sebe, kde je a jestli náhodou neoslepl.

"Jago?" zeptal se jednou.

Ale když si všechno uvědomil, vzpomněl si, a uklidnil se po každém děsivém probuzení, zjistil, že nedokáže odolávat spánku, kterého měl v poslední době o dost méně, než jeho tělo potřebovalo.

Dokud spánek vydržel, byl stejně hluboký jako během posledních šesti týdnů.

* * *

Dveře se rozletěly a světlo zasvítilo Brenovi do tváře. Poplašeně se probudil, ale pak si uvědomil, Baniči je oblečený a bez jediné chybičky. Za ním stál Narani a dva sluhové. "Čas vstávat, nadi-ji," řekl Baniči.

Zhroutil se pozpátku do polštářů a přesvědčoval se, že je na oběžné dráze.

Skutečně je na oběžné dráze.

Jase tam nebyl. Baniči ano.

Jago. Narani. Táno a Algini.

Měl schůzku s kapitány.

Jeho mysl byla kdesi velice daleko. Procházel se po pláži, kdesi v dětství. Slyšel dětský smích.

"Nadi?" zeptal se Baniči.

Baniči by dokázal projít požárem a nerozcuchat si přitom vlasy. Bren v takovém stavu nebyl. Znovu rozběhnout srdce, to byla jedna priorita. Na druhém místě bylo přesvědčit své vyčerpané údy, aby se pohnuly.

A samozřejmě, na třetí pozici se umístilo zorganizování myšlenek.

"Už vstávám," řekl. Baniči se za ta léta naučil nevěřit mu, dokud neuvidí nohu vystrčenou z postele; a Bren tedy vystrčil nezbytnou nohu do velmi, velmi studeného vzduchu.

"Bože, já myslím, že tohle nechci."

"Bude jeden chtít snídani?"

"Vykoupu se," řekl Bren, s jistým úsilím se zvedl a vydal se do malé vany. Zoufale si přál, aby tekla horká voda.

Tekla. Praštil se o zeď, než se mu podařilo nastavit správnou teplotu a proud. Říkal si, že to není ta sprcha, na jakou je

zvyklý; ale bylo tam mýdlo, naolejované mýdlo se známou bylinkovou vůní: Narani a personál všechno přichystali. A když vylezl z koupelny, sluhové už byli připraveni se županem a šaty.

Sedl si, aby si nechal usušit vlasy a zaplést je do copánku.

"Spal jste, nandi?" zeptal se Narani.

"Moc dobře. Kolik času zbývá do schůzky?"

"Dvě hodiny," řekl klidně Narani. "Jeden myslí, že byste asi chtěl spát."

"To se jeden tedy trefil," zamumlal Bren, zatímco ho sluhové tahali za vlasy. Zjistil, že má zavřené oči. "Čaj," řekl. Dostal ho do ruky - předehra ke snídani.

Narani skončil.

Bren se postavil, předal Kandanovi šálek, oblékl se (přitom věnoval zvýšenou pozornost manželám) a vyšel na chodbu, která se teď proměnila v srdce atevské vily.

Sluhové se uklonili.

Táno obsadil plátěnou židli v atevské velikosti. Seděl v místnosti naproti Brenově, která byla vybrána jako stanice ostrahy. Byla hned vedle vchodu... a byla tam spousta elektroniky a ohromná konzole.

Kde tohle sakra vzal? ptal se Bren sám sebe. Trochu ho to šokovalo. Když se otočil, uviděl, že v místnosti, která se stala jídelnou, na něj čeká Baniči.

Byly věci, které nechtěl vědět. Byly věci, kterými se nebude zabývat, pokud ho o to kapitáni nepožádají. Bůhví, co tu ještě mohlo být kromě kuchyňky, kterou s Jasem pečlivě navrhli tak, aby byla kompatibilní se staniční elektronikou.

Tohle vybavení mělo určitě taky kompatibilní energetické zdroje. Jestli bylo nějak podezřele napojené na elektroniku v místnosti, Bren to nechtěl vědět. Rozhodně ne před schůzkou.

Prošel otevřenými dveřmi a ocitl se v jídelně - byly tam dva stoly sražené k sobě. Prostřeno pro tři osoby, jeho, Baničiho a Jago. Dvě plátěné židle v atevských rozměrech plus jedna lidská. Algin mu odsunul židli a všichni tři se posadili. Sabiso přinesla čaj. Bren nedokázal udržet svou zvědavost.

"Neděláte nic, co bych měl vědět, že ne?" zeptal se Baničiho a Jago, protože Algin se tiše vytratil ze dveří. "Baniči, Jago-ji, není to doufám nic nebezpečného."

"Víme o všem, co se dostane dovnitř a ven," řekl Baniči, "a posloucháme, Brene-ji. Nebo bychom neměli?"

"Poslouchejte si, jak chcete," řekl Bren. Dorazili Nara-ni a Kandana se skvělým, úžasně vonící podnosem. Bren tušil, že to bude některé z jeho oblíbených jídel. "Nadiin, já žasnu."

Kandana postavil podnos. Narani odklopil víko. Bylo to amidi asi, delikátně upravená míchaná vejce.

"Vejce, nadiin?"

Naraniho ten úspěch potěšil. "Pár jich máme," řekl.

Odvažoval se Bren vůbec myslet na to, že jeho ostraha je vesměs oblečená v pracovní černé namísto elegantních dvorních uniforem? V tomhle oblečení byly vmontované nejrůznější věci, které, jak Bren věděl, obvykle sloužily k vyhledávání, k ochraně proti ostrým zbraním a k působení problémů. V tom, co na první pohled vypadalo jako výztuhy, se skrývaly malé jehly a několik ostrých hran.

Posnídal a raději o tom nemluvil.

Chvilí poté, co dopil poslední šálek čaje, mu Táno přišel oznámit, že u vnějších dveří je člověk. Průvodce, kterého mu slíbili.

11

Nebyl to stejný průvodce jako včera, ale klidně by mohl být. Stejný okulár, stejná uniforma - stejné rychlé rozhlédnutí kolem.

"Ten stůl nesmí stát na chodbě, pane," zněla jeho první věta a Bren se usmál.

"Tohle není chodba."

Mladík zjevně nevěděl, co na to říct. Dveře centra ostrahy byly naštěstí diskrétně zavřené. Ted' tam byl Algi-ni. Táno, Baniči, Jago a služebnictvo stáli v hale. Tři příslušníci ostrahy byli oblečení v pracovní černé, sluhové pak ve svém obvyklém formálním oděvu. Když na ně člověk vykulil oči, uklonili se.

Průvodce, zjevně vyvedený z míry, se podíval na Brena. "Pojďte se mnou, pane."

"Ved'te mě," řekl Bren a průvodce otevřel dveře. Nebyl připravený na to, že s nimi půjdou Baniči a Jago, nebo se mu to přinejmenším nelíbilo. Zastavil, zatvářil se nejistě, a pak se vydal dál, za ním Bren a nakonec Baniči a Jago s jasně viditelnými osobními zbraněmi.

Žádná konverzace, žádná zdvořilost, žádná zvědavost... jenom na ně vrhl několik pohledů z rohů, ze dveří a jiných míst, kde měl nějaký důvod se ohlédnout. Do komunikátoru ohlásil, že "s ním jde i pár cizinců".

Odpověď na tuto indiskrétní poznámku Bren neslyšel. Mladík měl sluchátko.

Nebyl to zrovna nejkomunikativnější průvodce. Bren se snažil udržovat přehled o chodbách a jejich změnách - sedé, bílé a béžové chodby, nekonečná řada stejných dveří, dvakrát sjeli výtahem, i když jednou jeli spíš dopředu než dolů... včera večer se díval na mapu a snažil se zjistit, kde byla administrativní část stanice. Myslel si, že v ní jsou, ale vůbec netušil, kde mohou bydlet kapitáni. Bylo to vůbec na stanici?

Tři chodby od místa, kde spolu prohodili jediných pár slov, se dostali do lépe vypadající oblasti. Podlaha tlumila zvuky, stěny byly houbovitě a dost zvláštní na omak a byly tam konzole s řadou zdárně rostoucích rostlin v květináčích ozářených bílým světlem. Bren ty rostliny neznal, ale vydávaly čerstvou, příjemnou vůni. Původní kolonisté si moc rostlin neptivezli; ani nesměli, z ekologických důvodů... i když někteří ničemové propašovali dolů rajčata a pár dalších semen z původních zásob na stanici; ovšem loď samozřejmě měla všechny okrasné rostliny, které

přežily. Vedle dveří rostla jakási vzdušná zelenobílá věc, která vyháněla hustou sítí šlahounů a dceňných rostlinek. Další rostlina, za zatáčkou, měla nemožně velké listy - nic podobného v mírném pásu na pevnině ani na Mosfeirě nerostlo.

Chodby už nebyly prázdné. Za zelenobilou rostlinou zahněte doprava, nezapomeňte projít kolem té obludy s velkými listy. Jase se nikdy nezmínil, že jsou na palubě rostliny... na pevnině žádné neznal; ale tyhlety...

Mohly pocházet ze skladů na stanici?

Nebo z nějakého úplně neznámého světa?

Čím dále šli, tím okázalejší byly dveře.

A uprostřed, na konci... byly dvě rostliny v květináčích a dveře ze zlatého kovu. Zjevně se jednalo o nějaké důležité místo, ale Bren se naučil, že nikdy není úplně jisté, že za dveřmi je opravdu místnost a ne další chodba.

Ale jejich průvodce je zavedl právě tam, stiskl tlačítko, otevřel dveře a uvedl je do poradního sálu se stolem ve tvaru T. Na vzdálenější straně byla čtyři místa. V jednom z nich seděl Ogun; ve druhém Ramirez. Prořídle vlasy sčesané dolů, zastřižené nad obočím, propadlé tváře, ústa, která nic neprozrazovala. Ogunova tmavá, hranatá tvář, se neusmívala.

Ale Bren se usmíval, protože se řídil vlastní radou. Vstoupil do světa ovládaného sudými čísly, rovnováhou míst. Tady nebyl žádný kulatý stůl. Kapitáni tu měli viditelně navrch.

"Pane," řekl, "kapitáni." Přešel kolem stolu k Ramirezovi a nabídl mu ruku, čímž ho nutil toto gesto opětovat. Ramirez povstal - první mosfeirské zdvořilostní gesto, které tu Bren viděl. "Rád vás poznávám osobně, kapitáne; kapitáne Ogune, je mi potěšením." I k němu natáhl ruku a Ogun se zamračil, vstal a sešel ji.

"Camerone," řekl Ramirez. Posadil se a pohlédl na Baničiho a Jago. Jen tak mimochodem tím dal najevo, že si jejich přítomnosti všiml. Neřekl o ní ale ani slovo, ani nic nenamítal. Ogun se posadil.

"Jsem potěšen, že jste si našli čas," řekl Bren. "Předpokládám, že s Jase jste mluvili."

"Velmi dlouho a podrobně," řekl Ramirez. "Říká, že zde máte jisté zmocnění."

"To je pravda."

"Zmocnění nabídnout nám co?"

"A co chcete?" zeptal se Bren.

"To, co chceme, pane Camerone, je schopná pracovní četa, se kterou bychom mohli komunikovat."

"A pokud ji nedostaneme, tedy schopnou pracovní četou, která by dokázala přesně komunikovat se svým předákem."

"Kdy dostaneme celou sadu raketoplánů?"

"Číslo dvě jsem viděl před šesti dny. Ještě nemá potaženou kostru, ale už to bude brzy. Tak rychle, jak je to jen možné. Chcete něco udělat... máme osoby, které se budou zajímat o cestu sem. Přiletěli jste sem a chtěli základnu. Neměli jste žádný způsob, jak se k nám dostat. My jsme ho vytvořili. Co dál?"

Ramirez mávl rukou kolem sebe. "Uveďte stanici do plného provozu."

"To se dá zařídít."

"Dokážete to?" zeptal se Ogun a upřel na Brena kyselý, bezvýrazný pohled. "Tihle vaši tvorové mají výškový handicap. Bude jim dělat potíže vejít se sem."

"Ale mají také schopnosti, kapitáne, což vám Jase určitě řekl. Právě díky nim tu máme ten raketoplán."

"Ten navrhli lidé," odfrkl si Ogun.

"Bylo to tak příhodnější," odpověděl Bren. Ramirez byl starší, ale mlčel. Jakkoli bylo lákavé něco vtípného odseknout, Bren dal přednost klidnému a uctivému chování. Tohle byli samo vládcí, to bylo bez debat. Tohle bylo srdce Cechu. "Máte zde absolutní autoritu. Aiji ji má také. Aišid'tat, Západní asociace, není nejšťastněji volené pojmenování: aiji vládne celému kontinentu, dokáže zvládnout průmysl, který potřebujete, a to s minimálními obtížemi. A své dohody dodržuje."

"A tlačí," řekl Ramirez, "že je to k nevíře."

"Je to netrpělivý muž."

"Muž," řekl Ramirez.

"Komunikujete tu s cizí autoritou, kapitáne. Slova jako muž a žena se dají používat pro vás i pro ně, což je dobré. Jejich zvyky ale nejsou vaše zvyky. Jejich instinkty nejsou vaše instinkty. První kontakt lidí a atevů byl úspěch, který vedl ke katastrofě. Kdybyste přiletěli před sto lety, nechci ani hádat, co by se mohlo stát. Neměli byste zásoby. Planeta by vám vůbec nepomohla. Ale teď, a to je velké štěstí, je tu malá asociace vycvičených osob, které vědí, jak spolu pracovat. Skupina vůdců na pevnině a na ostrově, kteří vědí, jak se vyhnout problémům. S trochou štěstí se shodneme a vy budete velmi šťastní."

"Ale ne tím, že pustí všechny plány do větru a začnou na nás tlačit!"

Tady to měl, přirozený důsledek vyplývající ze situace. A byl to jeden z těch případů, kdy to mohl přejít nebo konfrontovat, kdy mohl udržet aijiho pozici v tajnosti nebo ji vyhodit na stůl a hrát s figurkami tam, kam dopadnou.

Rozhodl se.

"Já sám, jakožto člen oné malé asociace vycvičených osob," řekl Bren a položil ruce na stůl, "bych aijimu poradil jiný postup. Bohužel, nikdo na vaší straně se mě ani Jaseho na odvolání paidhiů neptal. Vypadalo to jako rychlý tah. Dotklo se to ostrova, dotklo se to atevů - přesně to se stalo. Jase nedokázal vysvětlit, proč byl odvolán. Yolanda Merchesonová se s námi už nespojila a nesdělila nám důvody pro své odvolání. Možná jste měli dobré důvody, ale já jsem nemohl aijimu říct, že jim rozumím, a tak se aiji rozhodl, že to zjistí sám. Dodržel svou dohodu s Mosfeirany a poslal spolu se svou delegací nahoru i jednu jejich, aniž by tento fakt ohlásil předem. Nevěděl jsem to ani já, protože jsem byl právě na ostrově a tedy mimo dosah zabezpečené komunikace. Tohle, pánové, je velmi dobrý příklad komunikačních obtíží, kterým bychom se v budoucnu rádi vyhnuli. Naštěstí při tomto nedorozumění nepřišel nikdo k úhoně. Mohl jsem aijiho nabádat, aby to nedělal; ale ve chvíli, kdy jsem dostal tu možnost, byla celá akce už rozjetá. Mé instinkty mi

řikaly, abych to nechal být; přiletěl jsem sem pouhých dvanáct hodin poté, co jsem byl o své cestě vyrozuměn, a to proto, upřímně řečeno, že chci vědět, s kým jednám, než budu aijimu radit, co má udělat."

Nastalo krátké ticho. Tváře obou kapitánů ztuhly.

"Pane Camerone, vy na nás tlačíte."

"Ne, kapitáne Ramirezi, jsem k vám zcela upřímný. Stojím mezi mocnostmi - připouštím, nejen cizí, ale přímo z jiného světa - a vámi. Mosfeirané vám slíbí i slunce na podnose. My v aišid'tatu známe jejich ctnosti... a také jejich meze. Já jsem byl kdysi zástupcem mosfeirské vlády, a tak jejich meze znám; a protože toužím, aby měla Mosfeira prospěch z vaší ochrany, říkám vám toto: Doufám, že nebudete příliš spoléhat na nabídky z ostrova, protože já vím, kdo je dělá. Na tom naštěstí nesejde. Zdroje, které nezbytně potřebujete, jsou vesměs na atevské straně průlivu, kromě trochy cínu a nějakého toho stříbra, které vám Mosfeira jistě ráda prodá. To je moje počáteční nabídka." Nadechl se a uvědomil si, že už kapitány zatlačil téměř ke zdi. Přitlačil je k ní úplně. "Specifika mé pozice jsou ve skutečnosti poměrně štedrá, ledaže byste měli nazbyt dost osob k ovládání vesmírné stanice, což vím, že nemáte. Tohle je hvězda atevů, planeta atevů, sluneční soustava atevů; vy máte loď, která vypadá, že prožila krušné časy, a chcete zásoby. My si myslíme, že se dohodneme."

"Vy jste blázen."

"Ne. Podle toho, co říkáte o blížící se hrozbě, nemáme dvě staletí, abychom se o sobě učili a vybojovali pomýlenou válku kvůli trivialitám. Zeptejte se Mosfeiranů, co si myslí o sdílení stanice. Ta představa se jim nebude ani trochu líbit, ale možná ji neodmítnou. Atevodé ji také nechtějí sdílet; ale znají Jaseho, myslí si, že mluvil pravdu, a jsou ochotní spolupracovat s vámi a s Mosfeirany, aby měli hlas. Vědí, že s touhle situací musí žít."

"Vadilo by vám, kdybych jim to takhle řekl?" zeptal se Ramirez. Seděl teď podobně jako Bren, s rukama na stole. Ogun se mračil, úplně stejně jako při jiných příležitostech.

"Byl bych raději, kdybych měl k mosfeirské delegaci volný přístup, ale nemyslím, že byste nám ho chtěli dát - přestože předtím jsme ho měli."

Ramirez vrhl pohled na Oguna.

"Co chcete výměnou?" zeptal se Ogun. "Co chcete za své zboží? V jaké měně budeme obchodovat?"

"V myšlenkách, kapitáne. Takovému obchodu atevové rozumějí. Vědomosti. Souhlas, že tuto stanici budou spravovat oni." Tohle nebyl konec dohody; byla tu ještě otázka, či zákony budou mít přednost, ale první věc byla získat stanici. "Tabini-aiji řekl své podmínky; já jsem vám je předal. Jemu jsem předal vše, co vím o tom, jaké zásoby Phoenix potřebuje a kolik; myslím, že to dokáže."

"Dokázal by postavit další hvězdnou loď?"

Bren na okamžik ztuhl. Tohle bylo logické protažení jejich požadavků. Vlastně to bylo naprosto logické.

"Můžu mu tento požadavek předat."

"Dokáže to?"

"Ano. Myslím, že dokáže. Kolik lidí je na lodi? A kolik jich potřebujete?"

"To vám Jase neřekl?" zeptal se Ramirez.

"Ptám se vás jakožto staršího kapitána, který bude pravděpodobně vědět přesnou velikost svého požadavku: kolik pracovníků potřebujete?"

"Tady nahoře? K ovládání stanice a vybavení? Minimálně pět set. Ke stavbě... to je různé. Několik set na těžbu, několik set na rafinaci, dalších několik set na výrobu..."

"Staré číslo, to první číslo, bylo tři tisíce."

"V tom případě dvojnásobek toho čísla. Dvojnásobek."

"Dalších pět cest raketoplánu a mohli bychom začít."

"Pane Camerone, tahle stanice má spoustu děr."

"Pořád je to ale lepší než žádná stanice, ne?"

"Proč byla válka?" zeptal se Ogun. "Mosfeirané tvrdí, že atevové jsou války chtiví."

Bren potřásl hlavou. "K válce došlo proto, že lidé se stěhovali k atevům, spojili se v chaotické situaci se špatnou stranou, ignorovali jejich hranice a nevěděli, co dělají. Ani atevové si včas neuvědomili, k čemu to povede. Proto existují paidhiové. Proto, když se usadil prach, dostal jen jediný člověk právo žít na pevnině a zprostředkovávat obchod."

"Vy jste se ale obrátil proti vlastním vůdcům." "Mosfeira mě dosud platí. Já jsem proti tomu protestoval. Pořád mi ukládají na účet nějaké peníze a já je prostě neutrácím. Jsou toho názoru, že pro ně pořád svým způsobem pracuji, i přesto, že tvrdím opak, a čistá pravda je taková, že zprostředkovávám. Oni nechtějí válku; aiji také ne. Nikdo z nás nechce vaši válku, ale jestli sem přijde, nemyslíme, že bychom měli možnost ji ignorovat."

"Rozumějí nám?" zeptal se Ogun a stočil pohled na Baničiho a Jago.

"Něčemu možná ano," řekl Bren. "Jde tady o sluneční soustavu? Máte nějaký koncept?" "Mohu vám říct, že pokud se lidé vydají mezi atevy, aniž by věděli, co dělají, nebo pokud budou ignorovat atevskou přítomnost na planetě, mohli by dojít k další válce. Teritoriální integrita, to je pro atevy nezbytnost, biologická nezbytnost. Žít s atevy je snadné. Žít mezi nimi je obtížné, nemožné pro lidi, kteří nepochopí, že ta nezbytnost je v nich hluboce zakořeněná, emocionální, otázka života a smrti. Pokud budete spolupracovat s atevy, bude rozhraní omezené, regulované a velmi úzké, stejně jako na planetě, a to rozhraní budou ovládat stejné osoby, totiž aiji a mosfeirský prezident. Ale zboží, které budete chtít, dorazí, a vy si žádných těžkostí nevšimnete."

Ramirez se podivně zakuckal a odstrčil se od stolu. "Jednal jsem s vámi tři roky a byl jste pěkně mizera."

"Říkám vám pravdu."

"Vaše vlastní ostraha," řekl Ramirez a podíval se na konec místnosti. "Baniči a Jago?"

"Nadiin," řekl Bren, aniž by úplně spustil oči z Ramireze a Oguna. "Kapitán se ptá, zda vás zná."

"Jsme ostraha paidhiů," řekl Baniči.

"Z Cechu vrahů."

"Ano, Ramirezi-nandi." Baniči ho oslovil velmi zdvořile.

"Řekl vám 'lorde Ramirezi'," řekl Bren. Ramirez to přijal s mírným zahanbením - Cech pilotů příliš dlouho předstíral demokracii. Bren pokračoval. "Baniči a jeho partnerka nejsou ostrahou v tom smyslu, jak to definuje váš Cech. Aiji jim naslouchá a ve svém Cechu mají velmi vysoké postavení."

"Nechtěli by si sednout?"

"To u nich není zvykem. Ale budou podávat hlášení na příslušná místa. Vždycky musíte předpokládat, že jejich Cech ví o všem, co se děje. Jsou to v zásadě atevští právníci."

"Se zbraněmi."

"Omezuje to žaloby," řekl Bren.

"A ten Cech vynucuje dodržování aijiho zákonů?"

"Aijiho zákony vynucuje aiji sám a najímá si k tomu některé členy tohoto Cechu; ale totéž mohou udělat i jeho oponenti. Ale zákon, který vynucují oni sami, zákon ve smyslu toho, co Cech vrahů chápe jako správné a špatné, ten není nikde zakotven, leda v tradici: jejich vláda je jedinou konstantou, pane, v pružné síti man'či."

"Man'či: to je loajalita."

"Nepadněte do té pasti. Nedefinujte jejich slova v lidských termínech. Man'či: to je atevův silný instinkt připojit se k autoritě. Dokud man'či udržuje jejich organizační strukturu, bude v jejich hádkách vždycky víc kouře než ohně a budete jednat s hlavou asociace. Man'či přesahuje generace, řeší hádky, nutí atevy spolu mluvit namísto boje. K Válce přistání došlo proto, že lidé trvali na tom, že udělají asociace v jednom man'či, a potom se obrátili a dělali je v jiném. My to nazýváme mírotvorstvím; pro ně to ale bylo vyvolávání války. Nemůžu ani dost zdůraznit, jak je něco takového nebezpečné."

"Takže se s nimi neshodneme?"

"Musíte se shodnout s jejich vůdcem. Ne s vůdci. S vůdcem. To, co přinášíme do této asociace, pane, je víc než jen zdroje a inženýrství. Máme také zkušenosti s kontaktováním cizinců a zjišťováním jejich úmyslů, což vaši druhou stanici mohlo docela dobře zachránit. Je to nejdůležitější zdroj, který v téhle sluneční soustavě máme a teď ho máte vy - v Jasem Grahamovi a Yolandě Merchesonové. Existuje také umění naslouchat svým tlumočnickům a nedovolit politice ani vašim vlastním potřebám, aby si to, co říkají, vykládali po svém. Mosfeirané mají něco, co potřebujete: společnost, národ, místo, kam můžete patřit; a atevové mají zase něco jiného: minerální zdroje, průmyslové zdroje, matematiku, inženýrství, velmi efektivní organizaci, ale především: mohou vám ukázat, jak se adaptovat na druh, kterému nedokážete na instinktivní úrovni porozumět. Mohl byste stát na pradávných plánech před lvem, pane - myslím, že se oba shodneme na tom, co je to lev -, a dokázal byste biologicky pochopit, co by mohl udělat. Já vám říkám, že byste se toho lva nemohl zeptat, jestli má hlad nebo ne, ale že byste to víceméně poznal. U atevů, u jakéhokoli druhu, který se nevyvinul v pozemském ekosystému, tam všechny tyhle signály, všechny tyhle předpoklady nefungují dobře. My vás naučíme, co jsme se naučili na tomto světě. Tohle, pánové, je ve vaší situaci ta nejdůležitější věc."

"Vy myslíte, že bychom mohli mluvit s druhem, který vyhodil do povětří naši stanici a pravděpodobně se dostal k našim záznamům?"

"Myslím si, že pokud máte co do činění s druhem, který je početný, sofistikovaný a velice odlišný, který přichází z neznáma, pak by nás schopnost pochopit ho a mluvit s ním, bude-li to namístě, mohla zachránit. Neříkám, že je musíte mít rádi. Říkám, že musíte vědět, proč po vás stříleli."

Nastalo dlouhé ticho.

"A vaši atevové na to dokáží přijít."

"Ne, pane, i když to nevyklučuji. Já říkám, že atevsko-lidské rozhraní by mohlo dělat chytřejší tahy. Dohromady možná přijdeme na něco, co by nás nenapadlo, kdybychom přemýšleli každý zvlášť."

"To nedává smysl," řekl Ogun. "Zmatek je zmatek."

"Ne, pane. Vy nejste zodpovědný za chápání atevů; hluboko uvnitř toho nikdy nebudete schopni. Jen se prostě naučte, co byste měl a neměl dělat. Já je mám rád, ale nedokážu jim to slovo přeložit a oni to nepochopí. Dali mi své man'či, velmi oddaně, a to já taky hluboko uvnitř nedokážu pochopit. Vím jen, že je to pocit jako doma a můj, a znám kvality těchto dvou ctihodných atevů. Vy tu nejste na známé půdě. Zmatený je stabilní stav života na rozhraní, ale můžete poznat, když jste s někým, komu můžete věřit. Důvěra se přímo protíná se Jsme zmatení, pane, a já vím, že těm, kdo usilují o preciznost na obou stranách, se důvěra hledá jen těžko. Ale věřit těm pravým je tu absolutně nezbytné, jinak získáme nepřátele navíc, když bychom mohli mít spojence."

Sledoval fyziologické reakce. Řeč těla. Dva muži, kteří se předtím, aniž by si to uvědomovali, odtahovali, se náhle naklonili kupředu; Ogun si zhluboka, přemítavě povzdechl - přemýšlel a spaloval nával adrenalinu, který ho pravděpodobně nutil útočit - na Brena, jeho myšlenky a celou tu situaci, která tlačila Phoenix k dohodě, jejíž podmínky měly být, jak se Cech pilotů domníval, úplně jiné.

"Myslete na planetu," řekl tiše Bren, "jako na obrovskou vesmírnou stanici, na které už mezidruhoví spolupráce funguje."

"Ano," prohlásil suše Ramirez, "ale je velká práce tam zakotvit."

Bren se zasmál a rázem bylo v místnosti menší napětí. A taky méně kritického myšlení.

"To není potřeba," řekl. "To obstaráme my. Vy dělejte technické operace, které vaše posádka umí, a uče nás to, co neznáme. Máte naši spolupráci, a pokud budete souhlasit, máte dohodu s námi jistou. Technické záležitosti se musí probrat s mosfeirskými úřady, s různými vašimi sekce..."

"Musí se na to sejít Cech," řekl Ramirez. "V Radě budete mít většinu."

Bren si to přehrál, pro jistotu dvakrát, a ptal se sám sebe, jestli je opravdu konec, jestli to doopravdy dokázal. Všiml si, že Ramirez a Ogun se víc uvolnili, vědomě vložil do své řeči těla ohledy a vážné zamyšlení a přikývl.

"Pak tedy můžeme pokročit k číslům a k záležitostem, které bude spravovat aiji. Fakt, že bude muset zajistit spravedlivý a schopný dozor na pracovní čety, je čistě jeho problém. Aiji bude mít na starosti opravu stanice, výcvik, pracovní záležitosti a své vztahy s Mosfeirou. Aiji navrhuje, aby část stanice s vaším velitelstvím a kanceláři podléhala vašim zákonům a nařízením, stejně jako vaše loď, o kterou nemá žádný zájem. Navrhuje, že jistá oblast stanice o dostatečné velikosti bude podléhat mosfeirským zákonům, kvůli jejich zástupcům a obchodním zájmům. A dále navrhuje, že celému zbytku stanice a jejích operací bude vládnout aišidťtat podle svých vlastních zákonů a zvyků. Tam budou atevové stavět podle svých rozměrů a zdarma vaši lodi poskytnou rozumné množství paliva a zásob." Neřekl nic o vlastnictví stanice, o rozhodování o její politice, o válčení a o tom, jak ho řídit. Všichni čekali, až bude ve vesmíru víc atevů, ale Bren měl jasnou představu o tom, že Tabini nemá rozhodně v úmyslu nechat si něco diktovat od Cechu pilotů. Ne potom, co mu bude patřit stanice, která krmila Phoenix. Kdyby Cech studoval historii aiši-dťtatu, zjistil by možná, jak se stalo, že Tabini dnes vládne kontinentu a do jisté míry i Mosfeire... v tom slova smyslu, že Mosfeira dnes nepracovala proti Tabi-nimu. Ale Bren doufal, že se Cech pilotů nebude starou historií zabírat, ne dokud a pokud se nezačne opakovat. Když se podíval na historii Cechu, na to, že k nim přinesl válku, byl rozhodnutý, že celá stanice musí přejít pod Tabiniho správu. Jinak by ho mohli zastřelit... a různé strany se o to už pokusily.

Ramirez a Ogun pozorně poslouchali. Nehýbali se. Možná tušili, že Tabini situaci nasměroval právě k tomuhle a že ji hodlá směřovat i nadále... možná ani neměli o řízení téhle stanice zájem, tak jako Tabini neměl zájem o řízení jejich lodi nebo vládnutí lidem.

"Možná se dohodneme," řekl Ramirez. "Budete muset celou záležitost přednést na všeobecném zasedání Rady, ale myslím si, že velmi dobře chápete naše zájmy."

"Myslím, že naše zájmy jsou zcela kompatibilní."

"To budete muset vysvětlit Mosfeire."

"Nemám problémy vysvětlit to Mosfeire. S paní Krogerovou máme jisté problémy a možná je to moje vina, ale s prezidentem Durantem a s Tyersem, ministrem vnitra, komunikuji docela dobře."

Ramirez se krátce zasmál. Možná to znamenalo, že jednání na jeho vkus postupuje příliš rychle.

"Je zajímavé setkat se s vámi osobně, pane Camerone. Jase dost důrazně tvrdí, že bychom neměli jednat s Mosfeirany. Yolanda, což je zajímavé, říká jen, abychom věřili vám."

Tohle Bren nečekal. Mírně přikývl. "Děkuji slečně Merchesonové. Jsem poctěn."

"Jase říká, že jste to nejlepší, co máme."

"Jase se mnou tři roky bydlel. Když uvážíte, odkud pocházíme, pak fakt, že jsme za tu dobu ani jeden z nás nezabil toho druhého, znamená, že mezi našimi částmi lidské rasy stále může vládnout mír."

Ogun se usmál. To byl úspěch.

"Jase viděl to, co vy jste chtěli, aby viděl," řekl Ogun.

"Jase mohl jít kamkoliv, kam požádal. Dost ho zlobilo, kolik jsme oba měli práce. Váš raketoplán létá, pánové. Na druhou stranu, u nás kvůli tomu pracovalo hodně atevů hodně přesčas."

"Ten raketoplán je zatracený zázrak," řekl Ramirez. "Ale další Phoenix, to je mnohem, mnohem těžší. Stavba ve vesmíru. Extruzní konstrukce. Současně s opravováním stanice."

"Přesná populace kontinentu je tajná, ale mohu vám říct, že pokud to bude celonárodní priorita, nepředstavuje pracovní síla problém. To nechte na aijim."

"Kolik úmrtí jste připraveni akceptovat?" zeptal se Ogun.

"Žádná," odpověděl chladně Bren. "To je ale aijiho problém. Nehody se stávají. Ale neopatrnost tolerována nebude."

"A splníte plán?" zeptal se Ogun. "Postavíte hvězdnou loď za tři roky?"

"To záleží na vašich plánech a na materiálech. Když je pošlete do Mogari-nai spolu s mým rozkazem, začne už dnes práce na jejich překladu. Stejně tak práce na materiálech. Máme v překladech celkem hodně jednoduchých převodů zautomatizovaných. Se zabudovanými kontrolami - jsme v tom už poměrně dobří. Postavíme loď, předáme vám ji a budeme stanici spravovat po svém."

"Vy to nechápete. Musí se postavit na oběžné dráze."

"Ano, kapitáne, já chápu. Proto musíme okamžitě podniknout kroky, aby byl druhý raketoplán v provozu co nejrychleji. A musíme spolehlivě a pohodlně ubytovat posádku. Doufám, že se můžeme spolehnout na to, že nám řeknete, které materiály bude ekonomičtější těžit ve vesmíru a jaká pracovní síla na to bude potřeba - a co musíme dovážet."

"Tušíte vůbec, kolik by to stálo?"

Bren pokrčil rameny. "Vůbec nic, pokud se bude postupovat rovnoměrně a pokud se systém dokáže udržovat. Materiál je materiál. Nemůžete vytěžit sluneční soustavu; nemůžete znečistit planetu; nemůžete tlačit atevy, aby pracovali rychleji, než se sami rozhodnou. Důležité je, kdo po nich tu práci chce, jestli mají adekvátní ubytování... a všechno, co vám můžu říct o druhé lodi, je podmíněno tím, že aiji uzná, že by se měla postavit přednostně. - Funguje vůbec vaše loď?"

Tahle otázka je vyděsila.

"Funguje," řekl Ramirez.

"To je úleva."

"Palivo," pokračoval Ramirez. "To je to, co potřebujeme."

"To se dá zařídít."

"Když promluvíte na všeobecném zasedání, pane Camerone, jistě se dohodneme."

"To, myslím, není problém. Vyřídíme detaily a zase odletím dolů." A potom, aniž by vzhledl, prohodil: "Hodil by se mi Jase. Může létat nahoru a dolů, ale já ho naléhavě potřebuji; on je druhá polovina našeho překladového týmu pro technické operace."

"To říkal," poznamenal s úsměvem Ramirez. Nebyla to přímo odpověď na Brenovu otázku, ale znělo to povzbudivě.

"Kdy tedy bude to zasedání?" zeptal se Bren.

"Za dva dny," odpověděl Ramirez. "Osm nula nula."

Tak on říkal, že má většinu jistou, a přitom chtěl dva dny. Bren ani nehnul brvou, ale přesto si to pomyslel a ještě jednou trochu pokrčil rameny. Vytáhl obyčejný notýsek s perem a poznamenal si to.

"A do té doby," řekl přitom, "bychom tu rádi měli svobodu pohybu."

"Pane Camerone," řekl Ogun, "některé dveře mají na druhé straně vakuum. Ani naši lidé si tu nemohou chodit, kam se jim zlíbí."

"Pak tedy požadujeme přístup do oblastí pro posádku. S průvodci, pokud budete chtít. Integraci do vašeho komunikačního systému."

"Ne, dokud nedospějeme k dohodě," řekl Ogun.

"Potřebujeme rádiový kontakt s naší vládou. Jsem si jistý, že totéž budou požadovat Mosfeirané. Rozhodnutí bodů, které sužovaly naše agendy posledních pár let, uvolnění historických záznamů, archivované soubory..."

"Ty jsou tajné," řekl Ogun.

Bren zdvihl obočí a podíval se přímo na kapitány. "Pánové, záznamy staré celá staletí že jsou tajné?"

"Mosfeira je chce. Probíhají jednání."

"Probíhají už tři roky. My nevidíme důvod, proč by se ty soubory měly tajit. Bylo snad něco tajného v původní misi? Byli jsme nasměrováni k bílé hvězdě? Nebo sem? To je skutečně jedna z konspiračních teorií, které se šíří po ostrově na letácích... mám pocit, že tahle je už přes sto let stará. Samozřejmě trochu naráží na soupeřící teorii, že atevové, kteří se právě naučili využívat parní stroj, vyslali energetické vlny do vesmíru a zavedli nás k této planetě, aby nás mohli ovládnout. Fakta, pánové, jsou taková, že existují teorie; a ty rozumnější nabývají na důvěryhodnosti, když je někde něco utajovaného bez zjevného a rozumného důvodu. Mířili jsme k bílé hvězdě? Je tady nějaké mamutí spiknutí? Věděli jste celou tu dobu, kde je Země? Sabotoval někdo Taylorův let?"

"Uvolněte ty soubory," řekl Ramirez. "Krátké řečeno, pane Camerone, žádné tajemství není. Soubory jsme tajili, protože jednání byla někdy dost nestabilní a my jsme nevěděli, jak by se vaše vláda dívala na jisté historické informace... jak mosfeirská vláda, tak ateveská. Bylo tam pár vražd. Výbušná historie. A spousta informací o staré Zemi, u kterých jsme si nebyli jistí, jak by atevové přijali, a do kterých, upřímně řečeno, jim nic není. Ale ničí historie není dokonalá. Hlavní důvod je prostě ten, že ty soubory chce Mosfeira a chtějí je atevové a máme je my, dokud nebudeme vědět víc o vás. Vzhledem k dohodě, kterou jste nám nabídli, je ale uvolním. Když jsme dorazili na stanici, nenašli jsme je tu. Domníváme se, že jste o ně museli přijít, zřejmě v té vaší Válce přistání. My a databáze na stanici teď máme redundantní kopie a mezi námi, pane Camerone, nemůžu se dočkat, až bude souborné dílo našeho druhu zkopírováno do databáze na dně gravitační studny. Pane Camerone, my jsme čelili vyhlazení a chceme, aby se ty soubory zkopírovaly. Budou k dispozici během hodiny. Až vydáte rozkaz k přenosu, přeneseme je. Vaším jménem."

Takže oficiálním kontaktem měl být on, ne mosfeirská delegace. Bren chápal jeho hru. Věděl, co má Ramirez v plánu, a vážně přikývl. "Podívám se na to, jakmile to bude možné; ale mezi námi, raději bych to odeslal hned. Na obou stranách průlivu se bude hodně spekulovat a já bych raději dostal ty záznamy k teoretikům hned. Nechci, aby měli čas ještě předtím probrat celou otázku samotné dohody ani aby začali pochybovat o tom, že tam bude něco, co by mohli asociovat. Největší zájem o záznamy mají právě ty nejextrémnější elementy... a ty také mají nejvíc co ztratit, pokud budou záznamy odporovat jejich pohledu na vesmír. Věřím tomu, že se mylí, a v tom případě se jim nebude líbit, co se dočtou. Ale mosfeirské zprávy, to vám povídám, proberou ty záznamy daleko důkladněji než detaily dohody o stanici. Jestli chcete mít kouřovou clonu nad tím, co tu děláme, ano, uvolněte záznamy. A naše jednání se pak objeví jen jako poznámka pod čarou v článku o objevení nových Shakespearových her."

"Zdá se, že jste cynik, pane Camerone."

"Pánové, kdybych chtěl udělat z Krogerové mosfeirskou národní hrdinku, dal bych ty soubory jí. Ale to já nechci. Ona národní hrdinkou nikdy nebyla a já dost cynicky pochybuji, že by si to vůbec přála. Mosfeira není ke svým osobnostem shovívavá. Je to příliš malý ostrov, na kterém žije příliš mnoho lidí, a mezi frakcemi jsou příliš tlusté dělicí čáry. Raději bych vás požádal, abyste soubory odeslali na ministerstvo vnitra a zároveň aijimu, a to dnes v noci a se svou vlastní pečeti. Nechte je padnout, kam padnou; netahejte do toho Krogerovou. Pokud se mě týče, dohoda, ke které dospějeme, bude platit. Přenos je způsob, jakým dokážete svou dobrou vůli v tomto jednání. Bude to důležité pro Mosfeirany, kteří těm souborům přikládají ohromný význam; atevové se o ně tolik zajímat nebudou, protože už dosáhli technické rovnosti s lidskou kulturou. Nemusíte nijak říkat, že soubory pocházejí ode mě. Já za to uznání nepotřebuji, ale vy na oběžné dráze si to můžete připsat ke svým úspěchům bez rizika, že vám uprostřed noci budou volat blázni s náboženskými vizemi."

"Nechcete, aby na nich bylo její jméno."

"To tedy rozhodně nechci."

"Vaše osobní nevraživost jde až tak daleko?"

"Ne." Potenciálně by mohla, ale takhle zlomyslný Bren nebyl, ne proti Krogerové. Ale lidé, kteří by ji mohli pokládat za svého zástupce nebo ji v něj proměnit - ti v Brenovi budili nevraživost a podezření. "Dejte ty soubory světu, pánové. Řekněte, že je to váš dar. Obě strany vám za to budou vděčné, a kdyby v těch souborech byla nějaká bomba,

odzbíjíte ji prostě tím, že ji zveřejníte sami. Já a Krogerová tak budeme v bezpečí. Pak budete moci tvrdit, že jste byli zcela otevření. Nebude už záležet na tom, že jste ty soubory tři roky tajili. A pokud Strana lidského odkazu na Mosfeiru přijde na něco, co se jí nebude líbit, její směla."

"Krogerová vás nemá zrovna v lásce."

"Podezírat mě z nejhoršího, to je její práce. Někdo musí zpochybňovat to, co dělám. Až moc lidí i atevů přijímá, co jim řeknu, a nekontroluje to."

Ramirez se tiše pousmál. "Jednal jsem s vámi přes tři roky, pane Camerone, a naučil jsem se chápat vaši schopnost manévrovat, odpovídat a počítat. Přišel jste sem připravený, že se dohodnete; a dohodl jste se. Mohu vám říct, že nad tím pořád žasnu."

"Když jsem s vámi jednal, bral jsem vás jako spojence. Rozumného člověka. I mosfeirský prezident je rozumný, i ministr vnitra, a i Tabini-aiji. Svět má štěstí. Lidé i atevové mají štěstí. Máme důvody věřit tomu, co říkáte, a brát vás vážně. Koneckonců, tuhle planetu už jedna invaze vetřelců z vesmíru postihla. Proč by se to nemohlo opakovat?"

Ramirez zvedl obočí a zase ho svrátil, jako by o tom konceptu přemýšlel. Možná mu došlo, že tím vetřelcem z vesmíru je on sám. "Dobrá, pane Camerone, přeneseme archiv. Od této chvíle k němu máte přístup přes kanály ve své kajutě. Prohlédněte si je, jak budete chtít. Musím vás varovat - plány, se kterými budete pracovat, jsou také součástí tohoto archivu, i když jsou zahrabané mezi spoustou dalších věcí. Pokud je na planetě někdo, kdo by podle vás tu technologii mít neměl, dostane ji."

To stálo za suché zasmání. "Že by někdo tajně postavil hvězdnou loď?"

"Mohli by postavit zbraně, které vy nemáte."

"Mosfeira má dobré továrny, ale ne lepší než pevnina - a zaostává každou hodinou. Dosáhli jsme rovnosti. Několik jedinců by mohlo chtít ty soubory zneužít; ale my už jsme došli do bodu vzájemného zničení a překonali ho. Naučili jsme se pólu vycházet, kapitáne; místy jste dokonce byli u toho."

"Chcete se vrátit s raketoplánem? Je tohle náš časový limit? Rozumějte, my vás pokládáme za příliš důležitou osobu, než abyste mohl pořád létat do gravitační studny a ven v relativně nevyzkoušeném stroji."

"Můžu zůstat déle, ale pokud chcete, aby se můj úřad pustil do nového, rozsáhlého projektu, raději bych byl dole a jednal se svým personálem. A mám v úmyslu přilétat a odlétat. Nebudu vám k ničemu, pokud nebudu tam, kde můžu něco urovnat. Nemáme moc času na rozhodnutí o detailech. Pokud sem máme dostat dělníky, musíme jim zajistit kajuty a rychlý, intenzivní trénink. Potřebujeme místo pro pět set atevů, upravené podle našich plánů. Mohl bych si prohlédnout nějakou podobnou, opravenou oblast?"

"To mohu zařídit," řekl Ramirez. "Všude dostanete k dispozici průvodce."

"Ještě jedna věc, na které se musíme rozhodně shodnout. Stejně jako byste nebytoval Mosfeirany v místnosti s naprosto černými stěnami, tak i atevové mají jisté estetické požadavky."

"Estetické požadavky."

"Jsou důležité, kapitáne. Pokud chcete, aby dělníci pracovali, musí proběhnout určité estetické změny, například v pospojování místností..."

"Nemáme čas zabývat se estetikou."

Bren byl moc rád, že kapitán použil slovo čas. Potvrzoval tím všechno, o čem jednali poslední tři roky.

"Takže cizinci existují."

"To se na to pořád ještě musíte ptát?"

"To si tedy pište. A až budeme stavět vaši loď, nebudou mít stěny tuhle zvlášť nepříjemnou žlutou barvu a dveře budou uspořádané jinak. Musím vás varovat, že to potrvá o něco déle než tři roky, které nám zabrala stavba raketoplánu."

"Udělal jste hotový zázrak," řekl Ramirez. "Potřebuju další."

"Další věc. Na stanici budou jistě populární pokojové rostliny, ale musí se přemístit jinač; nemůžeme dovolit, aby se vaše rostliny dostaly na planetu, byť se sebelepšími úmysly. Budeme udržovat karanténní zónu."

"Rozumím. To bude váš problém."

"To bude." Bren se zhluboka nadechl. Když jednal s Ramirezem, domlouvali se neuvěřitelnou rychlostí. Potřeboval trochu prostoru, aby zvážil detaily. "Pánové, jsem velice spokojený; jediný můj další požadavek je, abych mohl podle vlastního rozvrhu navazovat rádiové spojení s planetou." Se všemi těmi přípravami a plány - čekal je neuvěřitelný projekt - si Bren uvědomil jednu maličkost: nemohl jen tak využít svého osobního privilegia k tomu, aby zatelefonoval na Mosfeiru. Maximálně mohl požádat svůj úřad o zprostředkování, případně poslat pár dopisů. Měl velké obavy, že neprojdou mosfeirskou ostrahou neprohlédnuté.

"Jakoukoli takovou komunikaci," řekl Ramirez, "lze spojit do obytného komunikačního centra. Vydám příslušné rozkazy."

"Děkuji, kapitáne."

"Nějaké další požadavky, žádosti, postřehy?"

"Jsem velice rád, že máme čas, pánové. Oficiálně vám věříme. Využijeme ten čas tak efektivně, jak to jen půjde."

"To jsou velmi vítané zprávy," řekl Ogun a Ramirez povstal; po něm Ogun a Bren.

Když se loučili, zdvořile si potřásli rukama. Kapitáni vypadali mnohem šťastněji - dokonce i Ogunovi se, jak se zdálo, ulevilo.

"Chtěl bych být v kontaktu s Jase. Může se se mnou spojit? Nebo můžu já někoho kontaktovat?"

"Cl je komunikační centrum," řekl Ramirez. "Spojí vás, kam budete potřebovat."

"Jste velmi laskav, pane, děkuji vám. Kapitáne Ogune. Děkuji."

"Jsem rád, že jsme se dohodli," řekl Ogun. "Kaplan vás odvede zpátky."

"Dobře, pane, děkuji vám." Dál už formality nikdo neprotahoval. Bren se podíval na Baničiho a Jago a přešel ke dveřím. Tam už čekal Kaplan - zřejmě tam stál během celé schůzky.

Dostali se až k diskusi, bůh jim pomáhej, o pokojových rostlinách a ekologických otázkách. Souhlasili, že postaví další hvězdnou loď.

Nastal čas promluvit si s úřadem.

12

"Šlo to dobře," řekl Bren Baničimu a Jago, zatímco je Kaplan provázel kolem nejrůznějších pokojových rostlin. Kaplan byl jejich průvodcem už podruhé a Bren se obával, že by mohl rozumět ateverským slovům obsaženým ve slovníku z pevniny; nechtěl tedy mluvit s Bamam a Jago příliš otevřeně. Jenže to, co věděl, půjde do rádiového vysílání a budou si to moci poslechnout všichni... dokonce i Yolanda a Jase, takže prostě přestal cokoli předstírat. "Postavíme jim další loď, na-diin-ji, pokud aiji dovolí; budeme pro ně řídit stanici. A také - tohle Mosfeiranům ještě neřekli - jsme uvolnili knihovni archiv, který se snažili z lodních záznamů vymámit poslední tři roky. Měli bychom k němu mít přístup na nástěnných jednotkách v pokojích, ale dnes v noci bude na cestě do Mo-gari-nai a aiji i ostrov ho dostanou současně."

"Jeden žasne," řekl Baniči.

"Pravda," přisvědčila Jago.

"A Jase-paidhi by mohl být součástí dohody," dodal Bren, "protože se všemi těmi plány, co s kapitány dáváme dohromady, budeme jeho pomoc potřebovat."

"Velmi vytříbené jednání," řekl Baniči. Příliš nemluvil - zjevně si uvědomoval možnost, že někteří členové posádky znají pár ateverských slov.

Špehovali by je? Samozřejmě. On by to rozhodně dělal, seč by mu síly stačily.

A co měl vlastně dělat s Mosfeirany, s prezidentem a ministrem vnitra a delegací, která v podstatě zastupovala znepokojené obchodní zájmy v pozadí ministerstva vědy a technologie - které mělo historická pouta s Národní bezpečnostní administrativou - a ministerstva obchodu... které mělo pouta s některými z nejbohatších a nejsilnějších zájmů na Mosfeire?

"Pane Kaplane."

Průvodce se zastavil u dveří a podíval se na něj. Jedno oko mu stále kryl okulár. "Pane Camerone, pane. Já nejsem pan. Jsem jenom Kaplan."

"Na stanici bývalo obchodní patro. Víte o tom něco?"

"Ne, pane. O tom jsem nikdy neslyšel."

To byla odpověď. "Zajímavé," řekl Bren. "Takže jste ho neobnovili."

"Ne, pane."

Bren o tom přemýšlel, zatímco je Kaplan vedl do jejich oblasti. Byla to dlouhá cesta.

Bren přemýšlel i o tom.

Narani jim vyšel naproti. Sluhové byli i na tomhle lineárním, lidmi vyrobeném místě připraveni vzít Brenovi kabát. Táno a Algini čekali ve dveřích stanice ostrahy. I oni pozorovali situaci.

"Kaplane," řekl Bren, "zítra ráno mě odvedete za mosfeirskou delegací."

"K tomu musím získat povolení, pane."

"Udělejte to, ano?"

"Zkusím to, pane."

Dveře se zavřely a Kaplan zůstal za nimi.

Bren se otočil ke svému personálu. "Šlo to moc dobře," řekl. "Dospěli jsme k dohodě."

Rozveselilo je to. Naraniho personál se uctivě uklonil. Brenova ostraha jenom budila dojem štěstí.

První, co musel udělat, bylo stáhnout se do svého pokoje, napsat krátkou zprávu pro Tabiniho, nastavit počítač a použít nástěnnou komunikační jednotku... tím přímo otestuje, co říkal Ramirez a Ogun.

Baniči a Algini se, nikoli nečekaně, objevili za okamžik poté, co stiskl tlačítko... poznali, že se něco aktivovalo.

Ramirez řekl Cla Bren tedy stiskl tyto klávesy na panelu, zatímco jeho ostraha si to vrývala do paměti.

Zašumělo to. "Ano, pane," ozvalo se. "Tady Phoenixkom."

"Tady Bren Cameron. Navažte spojení s Mogari-nai, Bren Cameron Taibini-aijimu, povoleno kapitánem Ramirezem."

"Požadováno ověření," zazněla odpověď a Bren čekal. Čekal s nadějí, že to není žádný klam a žádná porucha. Proti světlu ze stropního panelu se rýsovaly postavy Baničiho, Alginiho, a teď i Jago. Táno byl asi ve stanici ostrahy.

"Snaží se získat povolení," řekl Bren a v tom okamžiku se na panelu rozsvítilo další světélko.

"Máte povolení ke spojení spolu s kapitánovou poklonou, pane Camerone. Vydržte, prosím."

Navazovali spojení. Bren nečekal, že by mluvil přímo s Tabinim, maximálně někomu předá zprávu. Z toho důvodu také do zprávy nezařadil do hlavní. Posílat zprávy ke dvoru jinak než po osobním kurýrovi mělo svá rizika, především méně stabilní členy Asociace. Navíc tu byla jistá podezření ohledně Cechu poslů, který provozoval Mogari-nai a jeho velkou anténu, která zachycovala zprávy z nebe. Aiji dokázal být extrémně efektivní, protože měl dostatečnou moc na to, aby platil účty sám a povoloval detaily plánů sám, bez účasti hasdrawadu a tašri-du. Ale samozřejmě že se o tom vedla debata, ateové si stěžovali, že aiji nepředkládá plány, ale teprve až účty... Zatímco se navazovalo spojení, Bren se ptal sám sebe, co by zpráva, kterou chtěl odeslat, udělala s pevninou, kdyby došlo k úniku informací.

Během posledních několika let byly Tabiniho základní rozpočtovou taktikou nouzové náhrady a hasdrawad skutečně odhlasoval, že na jeho účet složí peníze, za které stavěl dva raketoplány. To ovšem vyžadovalo, aby někdo šeptal

lordům Asociace do ucha, že Asociaci hrozí nebezpečí a nezbývá moc času.

Ekonomika se zatím nezhroutila. Přežila průmyslové posuvy, přežila nové materiály... naopak, ona děsivou rychlostí rostla. A o náhradách se dnes debatovalo mnohem méně, než by se debatovat mohlo. Asociace začínala chápat výhody, které Tabiniho výdaje přinášely. V některých případech se dokonce překotně snažila nové výdaje odsouhlasit, protože inovace proučila zpátky do ekonomiky a výdajové zákony zatím platily. Jasně viditelná spotřeba se mohla týkat jenom umění, žádného jiného luxusního zboží.

A umění, jak ukládal zákon, nesmělo být vyráběno masově. Dokonce i po zavedení rychlého občerstvení muselo být maso, z tradičních a filozofických důvodů, v sezóně. Populace nesměla obsazovat zelené plochy a nesměly se stavět dálnice. Sto a více let vývoje mechanismů, které měly zajistit hladký chod technologického pokroku na pevnině, zatím fungovalo.

Rovnováha. Prosperita.

Tabiniho osvětlení, zářící z nebe. A na nebi byl Bren a držel ruku na spínači.

Netrvalo dlouho a uslyšel operátory z Mogari-nai, jak říkají Phoenixu, že může pokračovat.

A Phoenix poslal zprávu.

"Toto je hlášení Brena Camerona aijimu: Aiji-ma, situace je příznivá. Dospěli jsme k výrazné dohodě. Až se vrátím, což bude pravděpodobně spolu s raketoplánem, osobně vám předám řadu detailů. Konec přenosu. Mogari-nai?"

"Ano, nand' paidhi?"

"Zpráva pro úřad paidhiů v Šejidanu: Práce jde dobře; udržujte plný stav. Konec přenosu. Mogari-nai, nadiin: možná dostanete dlouhé soubory. Už nějaké přišly?"

"Ne, nandi."

To ho zklamalo. "Mám nějaké zprávy?"

"Jsou zapečetěné, nandi. Převezmete si je teď?"

"Odeslat a přijmout."

Následoval rychlý pórý v zvuku, táhlý a nepříjemný; Brenův počítač zakvílel v odpověď. Z reproduktoru se ozval druhý pórý v a to bylo všechno. Kontrolka ukládání se rozsvítila a zase zhasla.

Zprávy uloženy.

"Děkuji, Mogari-nai," řekl Bren. Tušil, že tohle spustilo ve Phoenixkomu poplach, že počítače ve všech stanicích ostrahy budou asi na chvílku velmi zaměstnané, že každý, kdo držel ucho u reproduktoru, toho asi bude velmi litovat, a že za okamžik uslyší lidský hlas.

"Pane Camerone, tady Phoenixkom. To bylo v plánu?"

"Naprosto," řekl Bren. Ty soubory ho dost trápily. "Děkuji vám. Očekávám dlouhý přenos."

"Slyšel jsem, že se nějaký plánuje, pane. Mám ho nastavit, aby se spustil, až přes ostrov přejde terminátor. To aby se omezily konflikty s ostatním provozem."

To bylo dobré. Moc dobré.

"Po setmění, myslíte."

"Ve dvacet čtyři nula nula místního času, pane. To už tam bude nějakou chvíli tma."

"Děkuji, Cl. To rád slyším. Výborně. Můžete mě spojit s mosfeirskou delegací na této stanici?"

"Požadováno povolení," řekl hlas a jednotka na okamžik ztichla. Bren se rozhlédl po svém publiku a zvedl obočí.

Tenhle způsob doručování pošty byl dnes běžný. Vyvolal poštu na displeji. Ale byl rozrušený. Potěšený.

Musel napsat zprávu Tabinimu a poslat ji s příštím hovorem. Teď věděl, že to půjde. A archiv, bože, opravdu ho vyšlou dolů. Jeden den tady nahoře a dosáhl něčeho, co se jim nepodařilo za celé minulé tři roky. Našlo se to, co se báli, že je ztraceno.

Z Mosfeiry přišla jen jedna zpráva, byla od Tobyho. Říkalo se v ní: Let se zpozdl kvůli počasí v Bretanu. Dostal jsem zprávu od tebe i od mámy; je na sedativech. Hrozné rozrušená. Volal jsem jejímu doktorovi; je na dovolené v Bretanu, posílá záznamy. Dneska večer letím zpátky.

Tak jak je na tom máma, Toby?

Toby psal ve spěchu, protáhl zprávu systémem... Pravděpodobně se nepodíval na poštu, dokud nedorazil domů, nečekal problém - měl za sebou dlouhý let a hned se musel vydat dalším letadlem zpátky. Byl víkend Dne nezávislosti, matčin doktor nebyl ve městě, měli teď jiného? Měla matka nějaké problémy, nebo tu šlo o víc než jen o loket odřený o obrubník?

A co Barb? chtěl vědět - A co Barb? - ale v téhle věci mu Toby neřekl nic. Možná to nevěděl, nebo se zapomněl zmínit, nebo myslel, že to Bren vědět nechce.

Nemohl se teď zatěžovat rodinnými problémy. V určité chvíli bude muset začít předstírat, že jeho rodina je jako každá jiná, která nemá syna na pevnině, a že Toby a matka přišli na nějaké řešení, které je v jejich silách. On se staral o aijihovo problémy. Nemohl myslet na ostrov, nemohl dělat to co Toby, nebyl za to zodpovědný, k čertu s tím vším.

Klid, řekl si.

Znovu stiskl Cl. "Phoenixkome, spojte mě s druhou delegací, s paní Ginny Krogerovou nebo s panem Tomem Lundem."

"Pane Camerone, tady Phoenixkom. Čekajte prosím."

Navazovali spojení.

"Haló?" uslyšel. "Tady Ginny Krogerová."

"Ginny," řekl vesele. "Cítíte se na návštěvu?"

"Camerone?" Nezněla nadšeně. "Kde jste?"

"V našem bytě. Rád bych se zítra ráno zastavil. Nevadí? Musím s vámi něco probrat."

"Vy se sem dostanete?" Znělo to nevěřičně.

"Ano, jsem si tím docela jistý. Uvidíme se v deset." Přerušil spojení. "Phoenixkome?"

"Ano, pane?"

"Budu potřebovat eskortu na ráno. Deset hodin, Ramirezovy rozkazy. Můžete poslat Kaplana?"

13

Pod Kaplanovým vedením došli k velmi zvláštním dveřím. Chodba, která k nim vedla, byla běžová tak jako zbytek stanice, ale dveře samotné byly šedé, kovové a velice těžké; vypadaly spíš jako dveře kotelny. Rám dveří byl zaletovaný - nevypadalo to pěkně.

"To je dočasný uzávěr, pane," odpověděl Kaplan na Brenův dotaz. "Uzavírá tuto oblast, z důvodů bezpečnosti, pane."

Z důvodů bezpečnosti, to určitě. Spíš z důvodů ostrahy, pomyslel si Bren, když Kaplan dveře otevřel pomocí klávesnice vedle nich.

"Mají tu Mosfeirany bezpečně pod zámek," zamumlal za sebe k Baničimu a Jago a usmál se na Kaplana. Dveře se zatím otevřely.

Vstoupili do chodby, která vypadala jako holubník - byly tam čtverý otevřené dveře proti sobě. Končila u dalších bezpečnostních dveří. Tyhle vypadaly celkem normálně.

Alespoň že rozdělili místnosti rovnoměrně. Z diplomatického hlediska to bylo lepší, řekl si Bren. Z těch čísel by atevové skřípali zuby, ale Mosfeirané tu asi byli docela šťastní. Zřejmě jsou ubytovaní po dvou, jako na bájně arše. Feldman vyšel, aby je přivítal. Pokynul ke dveřím vpravo. "Pane Camerone. Pojdte prosím dál."

"Děkuji," řekl Bren.

"Mám tu počkat, pane?" zeptal se Kaplan.

"Ano, buďte tak hodný, Kaplane, prosím. - Pane Feldmane, mohl byste tomu ochotnému muži dát šálek čaje?"

"My nemáme čaj, pane," řekl Feldman.

"V tom případě, Kaplane, mohl byste jít zpátky do našich kajut a požádat šéfa mého personálu, aby vám dal velký balíček čaje pro mosfeirskou delegaci?"

Kaplan chtěl už už rozkaz splnit, když se zaraženě ohlédl. "Ale on mi nebude rozumět, pane."

"Feldmane, běžte s Kaplanem. Nebo víte co, vezměte s sebou i Shugartovou. Aspoň se trochu projdete."

"Nevím, jestli -" začal Feldman. Podíval se na Kaplana, potom na Lunda, který právě vyšel ze dveří. "Pane Lundě, on chce, abychom se Shugartovou došli do jejich kajut a přinesli balíček čaje."

Bren si založil ruce za zády. Podíval se dolů, nahoru a pak přímo na Lunda. Chtěl tu učinit jisté nabídky a tlumočníci z ministerstva zahraničí o nich vědět nemuseli.

Lund si zjevně všiml, že se něco chystá. "Čaj by se hodil," řekl. "Běžte pro něj. Oba dva. - Pane Camerone. Pojdte dál."

Bren následoval Lunda do zadní místnosti, zatímco Feldman sehnal Shugartovou a vysvětlil jí úkol; když Bren vcházel dovnitř ke Krogerové, vzdáleně slyšel, jak Feldman a Shugartová vysvětlují Kaplanovi, co je to čaj.

"Pane Camerone." Krogerová seděla u stolu. Tady kvůli schůzce stoly nepřestavovali. Pořád tu byla postel, ale špatný počet židlí - buď jednu přidali, nebo ubrali. Byla tu čtyři místa na ukotvení židlí, ale jen tři židle... Bren docela zajímalo, jestli všichni čtyři jedí společně a interagují spolu v téhle místnosti nebo jestli se obvykle dělí na dva a dva. Spíš to druhé.

"Pokoušíme se zajistit čaj," prohodil Bren, když se posadil na třetí židli. "Dobrý den, paní Krogerová. Ginny."

"Vy máte něco za lubem, pane Camerone." Lund si přistrčil židli a sedl si. Stolek byl tak malý, že kdyby se naklonili dopředu, ocitli by se neslušně blízko jeden druhého. Právě to Bren udělal - položil ruce na stůl a sledoval, jak se Krogerová odtáhla.

"Právě jsem odeslal zprávu na Mosfeiru a na pevninu a myslím, že to jde moc dobře. Včerejší jednání proběhlo velice dobře, až děsivě dobře, abych pravdu řekl; a mám pro vás nabídku."

"A řeknete mi, jaká je to nabídka, pane Camerone?" "Je to velmi obchodní nabídka. Cech Pilotů chce funkční stanici. Jenomže atevská představa obchodu bude lidské lodi jen stěží vyhovovat; oni nebudou chtít umělecké předměty nebo čajové servisy. Ale mě napadlo, že pokud máme tuhle stanici uvést do provozu, tak máme historické záznamy o velkých obchodních stanicích -"

"My tu mluvíme o válce, pane Camerone, o jejich válce s těmi zatracenými cizinci."

"Nakonec. Možná dřív, než bychom si přáli."

"My si to nepřejeme, pane Camerone. Nikdy bychom si to nepřáli!"

"Ani my ne. Ale obchodní potenciál této stanice..." "Mluvíme tady o invazi, vraždě a zatracených atevských sklonech řešit problémy tak, že zavraždí protivníka!"

Bren několikrát zamrkal a přebral si jasné prohlášení, kde Krogerová stojí. Ale neustoupil. Zůstal na svém.

A usmál se. "Velice přesně. Válka. Hloupá, pomýlená válka. Takové věci také nechceme, to vás ujišťuji. Atevové nemají absolutně žádný zájem o přístavní koncese, zábavu nebo jiné věci, které si lidé mohou velmi snadno vzájemně poskytovat... věděli jste, že pan Kaplan neměl nejmenší tušení, co je to čajový servis?" Když přišel na planetu Jase, příliš se nevyznal v jídle; za svůj život se setkal jen s velmi málo druhy čerstvého ovoce a zeleniny. "Ten potenciální trh, mí spolulidé. Ostrovní společnosti se mohou rozšířit na stanici - věděli jste, že tady nahoře není jediná čajovna? Žádná placená zábava - on vlastně nikdo na lodi nedostává plat? Žádné šaty kromě těch, které se vytáhnou z lodních skladů?" Brenovi to tak říkal Jase a Yolanda to na ostrově určitě důkladně vysvětlila. "Představte si ty žluté chodby,

táhnoucí se donekonečna. Žádná obchodní zóna, nic takového tu neznají, dokonce tu není ani jediný automat na limonádu! Stánek Sun-Drinku by tu měl velký úspěch." "Plácáte nesmysly, pane Camerone." Dál se usmíval. "Chtějí, abychom postavili loď." "Postavili loď," opakovala Krogerová a zamrkala. "Aiji v podstatě souhlasil." To byla pravda - aiji ho poslal, aby uzavíral dohody... a on je uzavíral. "Jenomže... kdykoliv se zvětší personál, objeví se potíže se zásobováním; licence pro provozování, řekněme SunDrink, s.r.o. na stanici by byla dost cenná komodita. Atevévé ho mají také docela rádi. Především, když vezmeme v úvahu, jak obtížné je přepravovat čerstvou šťávu."

"Nejsme oprávněni dohodnout přítomnost lidského personálu. Jsme proti tomu."

"Ale atevévé mají zájem o stavbu této lodi. A o těžbu. To vy dělat nemusíte. Domnívám se, že jsme se to pokusili vyjasnit. Ale představte si tyhle chodby plné dělníků, kteří dostávají bezvýrazné přiděly z lodních zásob... to atevévé prostě snášet nebudou. Myslete spíš na to, že lidský průmysl dodá důležitou obchodní zónu. Všechny ty společnosti, které prodávají zboží a služby šité na míru posádce. A samozřejmě, stále výraznější přítomnost v přístavu..."

"Oni nemají měnu."

"Ale to se dá přece vyřešit. Představte si Port Freedom na oběžné dráze, všechny ty obchody... Copak stanice kdysi nebyla právě taková? Copak si nepředstavujete, že takhle kdysi vypadala?"

"My tady stojíme před zatracenou hrozbou z vesmíru!"

"Myslím si, že ta sotva dorazí příští týden - a pokud ano, nemáme absolutně žádnou šanci. Nesbalíme přece krám a neodmítneme se rozvíjet jen proto, že nás jednou můžou vyhodit do povětří. Já to myslím opravdu vážně. Atevévé dávají ovocné šťávě přednost před kvasinkovými kulturami. Na oběžné dráze je asi tisíc lidí, kteří nikdy neměli šálek čaje. Slyšel jsem, že zdejší jídlo vůbec neinspiruje."

"To ani zdaleka nevystihuje situaci," řekl Lund a škulbl rameny.

"Moderní ekonomika se nezaměřuje jen na jediné. Vidíte, že orbitální populace se bude rozrůstat - a představuje tržní segment. Každý, kdo bude chtít letět nahoru, může, pokud tu najde práci."

"Na čí jste vlastně straně, pane Camerone?" zeptala se Ginny Krogerová.

"Na straně aijiho. V aijiho plánech není nic, čemu by tahle nabídka překážela. Pizza má na pevnině rozhodně budoucnost, ale většinu mosfeirských jídel atevévé pokládají za příliš nevýrazná. A také obsahují moc cukrů. A to ani nemluví o našem zpracovávání a uchovávání masa! To atevévé naprosto odmítají a rozhodně to nemají v úmyslu napodobovat. Kdyby se o to pokusili, mohlo by je to eticky a morálně zničit. Nebudou mít vůbec žádné námitky, když mosfeirské společnosti expandují na orbitu. Nejdřív tam budou mít jen malé podniky, velice malé, ale jak se bude populace zvětšovat, budou čím dál tím důležitější, a ona se bude zvětšovat. Tím jsem si jistý."

"Co z toho budete mít vy? A co aiji?"

"Co dostanou atevévé? Slušně velkou orbitální populaci, kterou budou spravovat oni, podle svého. Nebudeme se tlačit jedni na druhé - ne tady nahore a ne v téhle sluneční soustavě. Můžeme si vytvořit naše speciální instalace, každá rasa bude dělat to, co umí nejlépe, a prospěch budou mít obě."

"A co ti cizinci?"

"Ještě se neobjevili. Možná se neobjeví nikdy. Možná přiletí zítra. V prvním případě si kvůli nim nemusíme dělat starosti. V tom druhém je možná celá naše diskuse zbytečná, ale pokud máme čas něco dělat, říkám, že můžeme udělat dost věcí. Za prvé, převzít si náš sdílený orbitální prostor. To umíme. Naše ekonomiky jsou už dvě stě let propojené a za posledních pár desítek let se to ještě víc zdůraznilo; několik administrativ rozhodlo, že dovolí to, čemu říkáme nezávislé, ale propojené uspořádání..."

"Nebudeme žít propojeně."

"To nebudeme, ani tady ne, nebudeme měnit naše způsoby. Budeme naše rozdíly respektovat. Jistě jste si tam venku všimli těch bytelných dveří..."

"Vy navrhuje postavít mezi naše populace dveře!"

"Ano, jak budeme rekonstruovat stanici. Dvě různé správy; my se postaráme o hrubou konstrukci a těžbu, to atevévé dělají velmi dobře. Vy obstaráte zařízení interiérů a založíte tu cyklus lehkého průmyslu, díky kterému bude doprava na planetu a z ní zisková. Atevská ekonomika je schopná podporovat těžší průmysl dole a zajistí malý přísun surových materiálů, ale ta část ekonomiky, která slouží husté, lineární lidské populaci, uchovávání potravy a masová výroba... tyhle věci jsou pro atevskou ekonomiku naprosto cizí a pro jejich psychologii dokonce škodlivé. To jsme dokázali ve válce. A za posledních dvě stě let jsme také dokázali, že můžeme tady nahore rozumně a se ziskem spojit naše síly. Že můžeme naši lineárně rostoucí populaci zapojit do prosperující ekonomiky. Dosáhl jsem souhlasu představených Cechu v několika velmi podstatných bodech; jsou ochotní přistoupit na jistá gesta dobré vůle... já myslím, že já i vy máme spoustu možností, jak uzavřít s Cechem rozumné dohody."

"Právě tohle jsme přiletěli studovat," řekl Lund.

"Tome, tady jsou na stole dohody. Přiletěl jsem, abych uzavřel závazky. A znám svou zodpovědnost k aijimu; a vím, že bude ctít dohody, které uzavřu s vámi. A tak je navrhuji."

"Nejsme zmocnění jednat s Cechem, tím méně s vámi."

"Co tím myslíte, tím méně se mnou? Vždyť už jednáme dvě stě let. To je to, co dělám. Proto existuje můj úřad. My, v téhle místnosti, všichni dohromady, jsme planeta. Co víc, já znám ministerstvo zahraničí, znám se osobně s Tyersem; vy mu odvezete poznámky; vy promluvíte osobně s prezidentem; vy prostě předáte vládě dohodu, která by mohla fungovat, a budete doufat, že ji doporučí komise."

"Pane Camerone," řekla krátce Krogerová, "nemusíte nás poučovat o naší práci."

"Říkejte mi Brene." Jeho úsměv se ani nepohnul.

"Pane Camerone - my máme instrukce z ministerstva. Zvládneme to."

"Dost by mě překvapilo, kdyby věděl, že sem letím, protože jsem to nevěděl ani já sám, i když kdo ví? Je to chytrý

člověk. Mohl to uhodnout. Dal vám nějaké instrukce ohledně spolupráce se mnou?"

"K čertu s vámi, pane Camerone! - Ne, nedal."

Bren jí věnoval svůj nejmenší a nejlaskavější úsměv. "Můžete mi věřit, že ho pokládám za svého přítele... přestože tento termín na pevnině nepoužívám."

"Jsem ráda, že ho pořád ještě znáte," řekla Krogerová. Nevypadala potěšené.

"Znám. Věřte mi. Vy jste z ministerstva vědy. Tome, vy jste z ministerstva obchodu. Vás si Tyers osobně nevybral. Myslím, že vy byste mohl být někdo, na koho spoléhá prezident." Díval se přitom na Torna Lunda. Nepopřel to. "Ale vy jste z ministerstva vědy." Teď upřel pohled přímo na Krogerovou, která tam seděla se sevřenými rty a tiše zuřila. Potom Bren záměrně trochu ustoupil. "Máte na věc vědecký pohled. Nečekám od vás rozhodnutí, dokud nebudete mít důkazy."

"Přesně tak, pane Camerone."

"Já to respektuji, paní Krogerová. Nestranná mysl, ostrý úsudek, objektivní zkoumání faktů. Mosfeiranský úhel pohledu... vy nemáte přátelské vztahy s Shawnem Tyersem; ani s prezidentem - a to je jediné dobře," dodal, když Krogerová otevřela ústa. Tohle rozhodně nečekala. "Já myslím, že bude jen dobře, když budou různé názorové směry na ostrově získávat fakta nezávisle. Ale také vím, že význačná příslušnice Ministerstva vědy a technologie, někdo s vaší pověstí, nebude získávat nic kromě faktů, nehledě na to, kdo vás vyslal. Ten, kdo si myslí něco jiného, ve vás velkou politickou hodnotu nenajde. Vy nejste nikomu za blázna, skutečně si myslím, že nejste nikomu za blázna; především pak ne Gaylordu Hanksovi, ať vaše univerzita získává granty a finance odkudkoli."

Krogerová doopravdy zrudla. Ale opětovala Brenův pohled a naklonila se dopředu. Také se lokty opřela o stůl.

"Pane Camerone, máte víc drзости než jakákoli lidská bytost, se kterou jsem se kdy setkala. To máte z pevniny, nebo jste se to naučil z nějakého univerzitního grantu?"

"Paní Krogerová, co si myslíte o atevch?"

Odpovědi mu bylo lehké zaškubání a rozšíření nosních dírek. Zorničky se jí rozšířily a zase zúžily.

"A co si o nich myslíte vy, pane Camerone? Přímou je milujete, co jsem slyšela."

Jestli na tohle nezareagoval, byl to zázrak. Ale nic nenasvědčovalo tomu, že by Krogerová věděla víc, než se obecně šuškal.

"Zcela správně. A chovám také naivní náklonnost k lidským bytostem, mezi kterými jsem se narodil. Nehodlám zničit svůj druh a nejsem hlupák."

Chvilí na sebe s Krogerovou upírali pohled.

"Paní Krogerová, já chci jednat s vaší komisí. Tak trochu spolupracujte."

"My nemáme oprávnění. Nedostali jsme takové oprávnění, pane Camerone."

"Nebylo by to poprvé, co si ho někdo prostě přisvojil. Říkejte mi Brene. A zkusme se trochu rozumně vypořádat s tím, co máme. Vyřešíme to. Ať už jsou tam venku cizinci, kterým na nás tak či onak sejde, nebo nejsou, máme tady obnovený kontakt mezi dvěma polovinami lidského druhu, máme tu atevy, poprvé s lístkem do vesmíru, a na začátku toho všeho máme možnost ovládat vlastní osud, pokud ho nesvěříme do rukou nějaké zatracené mosfeirské komise pro politické tahanice. To by nás leda tak ochromilo. - Ginny Krogerová, vy tohle víte. Klidně zastupujte svůj názor, ale proboha, vyložte ho na stůl."

Upřený, rozzlobený pohled se roztříštil jako zrcadlo a nahradil ho výraz ryzího strachu.

"Já nebudu za blázna nikomu, pane Camerone."

"Brene."

"Pane Camerone, pane. Na ostrově jste proslulý tím, že jednáte rychle a podezřele."

"Rychle ano. Ale nikdy nepoctivě. A mám v úmyslu tak jednat i nadále."

"K čertu s vaším chováním, pane Camerone!"

"Vy tomu tady velíte, ne? Mosfeirské komise jsou vždycky komise, ale když už fungují, tak se přikloní k nějakému řešení. Vždycky je jasné, kam se přiklonily. Tady Torna nebude poslouchat nikdo, leda prezident a ministr vnitra. Vy máte podporu v parlamentu. Vím zatraceně dobře kde a vím taky, že druhá strana vás nebude poslouchat. Ale i tak se pokládáte za nezávislou."

"Jsem doktorka Ginny Krogerová, pane Camerone, a to si tedy pište, že jsem nezávislá. To ještě poznáte!"

"Chcete bojovat. Dobře. Už bylo na čase. Takže - přijímáte mou nabídku?"

"Bože!"

"Ona to není špatná nabídka," vložil se do věci Lund, "pokud se na ni dá spolehnout."

"Ujist'uji vás, že to poslední, co by Tabini-aiji chtěl, je provozovat na téhle stanici SunDrink. Na druhou stranu, Mosfeira a její ekonomika, celý mosfeirský styl života, jsou připraveny využít tuhle možnost a zkusit svým vlastním způsobem inovace. A to je právě rozdíl mezi lidmi a atevy. Naši sekci necháte nám, atevům, a vy budete obstarávat obchod s lodí, za měnu, na jaké se dohodnete. My nebudeme požadovat platbu za práci na struktuře stanice ani za stavbu druhé hvězdné lodi."

"To přece nemůžete! Nebudeme -"

"Ale za co se platí, to je místo v raketoplánu. Neplatí se nutně penězi, ale různými věcmi, které, jak doufáme, nám poskytnete. A právě na tomhle bych s vámi rád začal pracovat ještě předtím, než se vrátíme na planetu. Mosfeira ví, jak obchodovat s aišidítatem. Mosfeira ví, že představujeme velice, velice odlišný systém. Při stavbě prvního raketoplánu jsme nebankrotovali; ani vy neproděláte, když nám budete platit za sedadla a nákladový prostor, především ne, když budete vozit zboží pro Sun-Drink a Harbor Tea. My zajistíme, že Mosfeire nedojde obilí ani ovoce. Když už čekáme na invazi cizinců, můžeme ji zrovna tak dobře čekat v pohodlí a přitom se rozvíjet."

Lund se naklonil dopředu. Krogerová také. Teď byly všechny tři hlavy pohromadě. "My tu nemluvíme o teorii," řekl

Lund. "Je to ekonomický zázrak, že jste vůbec uvedli ten raketoplán do provozu; já vím, co se na pevnině dělo -" "Opravdu děsivé," sevřela rty Krogerová.

Bren potřásl hlavou. "Ale nic z toho nebylo mířeno na vás. Pevnině teď vládne Tabini a všechny subasociace spolupracují. To je atevská reakce na to, co se jim objevilo nad hlavami - a je to konstruktivní reakce: Stavte. Konkuruje. Obchoduje. Umím si představit mnohem horší reakce. Tabini nemyslí, že by se lidé mohli asociovat s aišidťtatem. Nebylo by to dobré ani pro jeden z našich druhů, rozhodně ne pro atevy; a potom, Tabini vás, upřímně řečeno, nechce mít pod svou vládou. V žádném případě nechce vládnout Mosfeře. Chce s vámi spolupracovat, protože i přes nervy drásající nevýhody, které jeho druhu přinášíte, máte docela dobré nápady. A tohle je ten nejkonstruktivnější model spolupráce, který se dá dát tak rychle dohromady, ale tohle je věc ekonomů, pracují na tom už dvě stě let. Víím, jak by to mohlo fungovat."

"Pane Camerone," řekla Krogerová a zhluboka se nadechla.

"Brene."

"Brene, zatraceně. Dobře. Tak o co jde? Řekněte nám to. Podíváme se na ten nesmysl."

"S radostí," řekl Bren. Uslyšel, jak se otevírají dveře uzávěru. Na chodbě se ozvaly kroky a atevisky mluvící hlasy.

Potom Kaplan řekl: "Prostě zůstaňte tady. Tady, slyšíte mě? Stůjte!"

"Tady stůj," uslyšel Feldmana. Zoufale nezdvohlil, ale snad to jeho personál vezme s humorem.

V příštím okamžiku vstoupil do místnosti Bindanda s podnosem a malým čajovým servisem. Baniči a Jago se postavili do dveří.

"Jeden paidhiho ujišťuje, že v něm nejsou žádné alkaloidy," řekl Bindanda a hluboce se uklonil.

"Dando-ji, velice vám děkuji." Bren se opřel, stejně jako Mosfeirané, aby bylo možné nalít čaj... samozřejmě ne celý čajník: Bindandu trochu zarazilo, že tu není servírovací stolek, ale Jago mu přispěchala na pomoc a podržela podnos, takže se čaj dostal na stůl s patřičným obřadem.

"Na vaše zdraví," řekl Bren a pozvedl malý, velice křehký a velice starý šálek. Jeho výrobci se určitě nikdy ani nesnilo, že bude jednoho dne obíhat kolem země. Usrkl čaj a uvolnil se. "O hodně lepší."

14

Vypili šálek čaje a potom dlouho mluvili, než se Bren vydal na dlouhou cestu zpátky. Baniči a Jago nepochybně pochytily hodně z toho, co se dělo. Bindanda asi nerozuměl skoro ničemu, zato si ale mohl vyměňovat zdvořilůstky s Kate a Benem.

Bindanda zanechal cennou čajovou soupravu Mosfeiranům jako dar, samozřejmě především proto, aby si mohli servírovat čaj. Lidé ho určitě mátlí - nerozuměl jim, vždyť ho Bren dostal zapůjčeného z velmi tradičního a starého domu. Přesto se ale Bindanda tvářil velmi zamyšleně. Až se vrátí na pevnou zem, určitě podá zajímavé hlášení.

Schůzka skončila v mnohem rozumnějším duchu, než začala. Všichni se shodli a uvolnění archivu jakožto gesto dobré vůle teď působilo jako něco opravdu pozitivního, ne jenom jako ohnisko napětí. Velice je potěšilo, že dostanou archiv... trochu se zlobili, že jeho uvolnění nedosáhli oni, ale Krogerová byla vědec, chtěla ho a teď věděla, že by měl být k dispozici přes nástěnný panel. Když se loučili, usmívala se. To vypadalo povzbudivě.

Bren se ovšem nezminil, že způsob, jakým bude archiv uvolněn, nebyl tak docela Ramirezův nápad. A doufal, že se na to nikdy nepřijde.

Kaplan je bezpečně odvedl zpátky do jejich sekce.

A jakmile se zavřely dveře, jakmile Kaplan odešel a Brenova družina zůstala, jakmile byl v bezpečí předsíně jejich vlastní malé pohodlné sekce - tak se Bren zhluboka nadechl, rozepnul si knoflíky kabátu a předal ho Na-ranimu.

Vařila se večeře... v Šejidanu Bren nikdy vůni z kuchyně necítil, ve šlechtických domech se tomu úzkostlivě vyhýbali. Ale vonělo to dobře; vonělo to domovem, stoly a pohodlím a Bren byl rád, protože k obědu kromě čaje neměl nic.

Ale jinak to byl úspěšný den. Velmi dobrý den.

"Zpravte o všem Alginio a Tana, nadiin-ji," řekl Bren Baničimu a Jago. A Naranimu, který předal kabát Kandanol: "Věřme, že jsme dosáhli jistého pokroku." Když se vracel do svého pokoje, cítil zimu, dokonce skoro mráz. Uvažoval, že požádá o lehký kabát, ale už se nemohl dočkat toho, až zjistí, co mu přišlo. Co vzešlo z přenosu archivu... Cl říkala "o půlnoci". A on se včera v noci zhroutil; a dnes ráno měl tu schůzku...

Znovu nastavil počítač a mezi úhozy na klávesnici si dýchal na prsty. Vyžádal si od Cl spojení s Mogari-nai a po krátké pauze kvůli povolení ho dostal. Odeslat a přijmout, všechno v jednom pulzu.

Dostal zprávu od Tabiniho. Psalo se v ní: Jeden očekává další zprávy a chválí paidhiho za jeho úspěchy. Mogari-nai obdrželo velké soubory.

Byla to krátká zpráva, ale ještě v ní byly obsaženy výsledky schůzí komisí - jen holá data - a zápis ze schůze hasdrawadské komise pro dohled nad druhým raketoplánem. Byla to kladná zpráva a Bren se o ni zajímal - zatím ji ale odložil stranou.

Ze všech možných věcí se k němu přes Mogari-nai dostala, bůh mu pomáhej, reklama. Nesmazal ji. Chtěl vědět, jak pronikla přes jeho filtry.

Zpráva od Tobyho: Jsem v hlavním městě. Zase zpozdili můj let. Příšerné počasí.

Zpráva z Mogari-nai: Dostáváme ohromné množství informací z lodí, určených mosfeirskému prezidentovi a aijimu. Podle předchozích dohod je předáváme bez dotazů a bez prohlížení. Rozděluje je však do balíčků, abychom nezablokovali běžný obchodní provoz.

To bylo ono. Bože, to bylo ono. Tohle byla celá ta věc, celý ten proslulý archiv, a Ramirez dodržel slovo.

Aspoň opravdu doufal, že to je archiv a ne nějaký ďábelský systém souborů, který měl ovládnout komunikační

systém. Planeta nebyla tak zranitelná vůči počítačovému útoku jako loď nebo stanice; a pevnina ještě méně než ostrov. Vyslat něco tak masivního a přitom nepoctivého, to by sotva udělali lidé, kteří doufají, že s nimi bude pevnina spolupracovat a zásobovat je.

Muselo to projít skrz. Muselo se to rozšířit.

"Cl, mám teď přístup ke všem těm souborům, které jste odeslali do Mogari-nai?"

"Do Mogari-nai?" S operátorovou výslovností se v tom jen těžko dalo poznat původní slovo. "Ano, pane, kapitán to uvolnil pro vaši Edeset, přesně od... dvou nula nula."

Včera v noci šel Bren spát brzy. Byl úplně vyčerpaný. Dnes ráno našel jenom rozeseté soubory a do komunikačního systému zatím nepronikl. "Potřebuji přesné instrukce, Cl. Nejsem s tímhle vybavením obeznámený."

"To je snadné, pane, prostě zmáčkněte Edeset, to je E a deset, a potom Sjako sken a P jako prohlížeč. Mjako menu."

Celá lidská literatura? Ztracené technické soubory? Všechny záznamy ze stanice? Plány hvězdné lodě? M jako menu?"

"Jase Graham asi teď nebude k dispozici, že? Mohl by mi hodně pomoci."

Zaváhání. "Jase Graham není momentálně k dispozici, pane."

Takže jeho debriefing pokračoval i po několika dnech. To Brena znepokojovalo.

Jenže kdyby byl on na Ramirezově místě, udělal by rozhodně totéž... nedovolil by Jasemu žádný kontakt s lidmi, jejichž pravdomluvnost právě testoval. Jen doufal, že se Jase může vyspat a najíst. Kdyby s ním tak teď mohl povečeřet - to by bylo dokonalé zakončení dne.

Ale, bože, ty archivy!

"Zpráva pro něj," řekl Cl. "Stále stejná: že jsem volal; aby mi zavolal; že bych ho rád viděl. Nic naléhavého, prostě přátelské důvody. Že potřebuju trochu pomoci s tímhle panelem."

"Ano, pane. Mohu kontaktovat kapitána, pane, pokud potřebujete technika."

To Bren rozhodně nepotřeboval. Nechtěl, aby někdo viděl, co Baniči vybudoval na druhé straně chodby.

"Myslím, že to dokážu vyřešit sám, Cl, děkuji." Koneckonců, nebyl to žádný neznámý prinip. M jako menu, to byl dobrý začátek. "Moc děkuji."

Přerušil spojení a přešel přes chodbu do stanice ostrahy, kde se právě Baniči a Jago bavili s Taném a Alginim. "Ztracený archiv. Edeset, klávesa M..." Jeho ostraha znala mosfeirskou abecedu a dokázala ji už celkem plyně číst. "Podívejte se na to, až budete mít čas."

"Ano," řekl zaujatě Táno. "Ano, nadi."

Bren to chtěl vidět sám, ale nemohl se tím teď rozptylovat. Nemohl si dovolit odvrátit se od své současné práce a začít se hrabat v lidských archivech, i když to byl poklad. Udělal, co bylo v jeho silách. Tobý už se k němu určitě dostal; Jase nemohl. Merchesonová by mu mohla zavolat, pokud měla příslušné prověření a přístup ke komunikačním systémům, ale Bren měl podezření, že dělá přesně to samé, co Jase: mluví s kapitány.

Zima už začala pronikat do jeho svalů. Když se vracel do své kajuty, už opravdu mrzl. Když potkal Naraniho a řekl mu, že se před večerí vysprchuje, cvakal už zuby.

Kandana a Bindanda se objevili, sotva si stačil svléct košili. Převzali boty a oblečení, nabídli mu župan na ty čtyři kroky ke sprše... tak to bylo prostě správně.

Bren vstoupil do sprchy bokem, shodil župan, zavřel dveře sprchového koutu, aktivoval sprchu na stejné teplotě, jakou nastavil předtím, a oťásl se, když jako první začala téct studená.

Na tohle ho nemohlo nic připravit - kromě života, jaký až dosud vedl.

Hádal. Odhadoval. Bez cizí pomoci dal dohromady své nejlepší vzpomínky a závěry, aby napravil jednu zatraceně vážnou a sobeckou chybu - protiřečení Krogerové během cesty letadlem na pevninu.

Během posledních pár měsíců udělal ještě jednu chybu: nepředvídal, co Tabini plánuje, a neuvědomil si, jak bude reagovat na Jaseho odlet.

A právě teď slíbil dvěma stranám složitou, vyspravovanou strukturu nadějí; soustředil se, učil se detaily, fixoval ve své mysli koncepty, snažil se napravit své chyby za pomoci autority, kterou dostal...

Předpokládal pořad víc a víc detailů... ale teď se celá ta struktura jeho plánů vypařila, rozletěla, opustila ho tak náhle, že na okamžik vůbec nevěděl, co udělal a dohodl, jestli to bylo promyšlené, nebo jestli Tabini pověřil sestavením zahraniční politiky šílence. V sázce tu byly miliony životů a budoucnost dvou druhů a dokud se Bren bude hádat s Ramirezem i Krogerovou, tak ho to jednání, bůh pomáhej světu, bavilo. V žilách mu koloval adrenalin jako při běhu z kopce - se vším se vypořádal až tehdy, když to vyvstalo.

Začal se třást. Najednou pochyboval o všem, co věděl a udělal. Zoufale tu chtěl mít Jaseho, konzultovat s ním, zoufale chtěl mluvit s Tabinim. Především chtěl ale vědět, co udělal, co dohodl, protože si nedokázal vybavit, jak to zapadá do obrazu skutečného světa.

Sklouzl na dno sprchy a schovil se do klubička, zatímco voda dokončila cyklus a přestala téct. Dlouho poté, co utichlo syčení sprchy, a dlouho poté, co vysvětlil svému tělu, že už mu není zima, se všemi jeho údy šířil třas jako vlny na planetárním moři.

Kdo jsem, abych rozhodoval?

Především, co se ze mě stalo, že se mi tohle líbí? Hazardovat s budoucností celého světa?

Tabini. Tabini. Tabini, jediný, kdo se hodina vládnutí světu.

Tabini, kterého vlastní druh nazývá nemilosrdným.

Co asi říkají o mně?

Nemůžu dovolit, aby jakákoli strana převládla nad ostatními, už kvůli ní samotné; ale bože, bože, bože! jak jsem sakra mohl začít klást podmínky světu, lodi, stanici?

"Brene-ji?" řekla Jago za dveřmi. Bren se pokoušel přestat třást a přemýšlel, jak dlouho si o něj jeho sluhové a

personál dělali starosti, než se Jago odhodlala promluvit.

Dalším krokem by ovšem bylo, že rozmontují dveře; a to nešlo, rozhodně ne, ani za nic.

Kdo byl, aby dělal to, co udělal? Byl prostředník, tak to bylo, člověk, kterého dva národy vybraly, aby stál mezi nimi. Silně zareagoval, když ho Krogerová, která nevěděla, co dělá, vyzvala na jeho vlastním území. Trochu s ní otrásl v naději, že si uvědomí nebezpečí. Snad jí to prospělo.

Co víc, Ramirez s ním souhlasil... a to nebylo, jako by spolu nemluvili už tři roky a nevěděli, čemu čelí, když přijde na náklady a další nezbytnosti. Jase věděl, Bren věděl, Ramirez věděl a Shawn Tyers a mosfeirský prezident také věděli, že stanice musí fungovat. Že současná situace musí udržet nějakou rovnováhu, protože jinak půjde svět k čertu a s ním Phoenix a dva druhy - nebo tři, pokud tu byla v sázce i budoucnost cizinců.

Bren mluvil za rovnováhu.

Ukradl Mosfeiranům něco z toho, co chtěli - vládu nad stanicí. Dal jim to, co mohl mít Tabini, ale co by pro nej byla otrávená pilulka: vládu nad staničním obchodem, protože lidé si budou chtít vyměňovat zboží a služby. Budou prodávat hotdogy bez ohledu na sezónu a atevové se otřesou a odvrátí zrak, jak se to naučili. Budou se zabývat jenom stavbou lodě a opravou a přestavbou stanice.

Bren nutil ateveskou ekonomiku k dalšímu velikému úsilí, ale to minulé, stavba raketoplánů, nijak ateveskou sociální strukturu nepoškodilo... pravda naopak byla, že provincie vzkvétaly. Jisté asociace si dokonce stěžovaly, že veřejných projektů není dost.

Stanice a loď, to byla odpověď na to, co následovalo po ekonomické explozi vyvolané projektem raketoplánu. Ateveská společnost byla mnohem méně konzumní než ta na Mosfeire, takže co mohl Bren udělat, aby udržel závatný a ziskový ekonomický růst? Kromě toho, že by se pevnina pokryla neonovými světly a rychlým občerstvením jako severní pobřeží Mosfeiry?

To bylo jednoduché. Mohl postavit hvězdnou loď.

Jistě, potom ji dá Cechu pilotů; ale vezměte libovolný dopravní prostředek a slisujte ho do kostky a dostanete jen hromadu šrotu o jisté ceně. Skutečná hodnota spočívala v práci a ve tvarech; a ta největší hodnota byla v nových poznatcích. Atevové vloží do projektu suroviny a práci a získají znalosti a technické dovednosti bez výzkumu, prověřené plány, postupně se naučí nové teorie...

Samozřejmě že někdo musel ekonomiku udržovat pod pokličkou. Samozřejmě že byl čas sednout si a pracovat na odpovědích, dokud se skupina tlumočnicků, diplomatů, jeden ekonom, jeden kapitán lodi a jedna rozzlobená ženská z ministerstva vědy všichni neshodli na tom, že dokáží udržet stanici v chodu, zařídit, co je potřeba, a zajistit, že nic v žádné z jejich kultur nevybuchne.

Bylo to, jak říkal. Bylo dobře, že se na něj Krogerová do jisté míry pořád zlobila, a bylo dobře, že kvůli ní byl tak podezřívavý. Rozzlobená Krogerová mu nepadne k nohám a nebude bez námitek souhlasit s jeho řešeními. Ani se nenechá zmást tím, že je Bren služebně starší než ona. Bren si už nemyslel, že by byla pouhou lokajkou Gaylorda Hankse, ale měla takovou mentalitu. Měl podezření, že v jejích představách byli cizinci a ďáblové prakticky totéž, alespoň zhruba. Její přístup prozrazoval strach a ten se v ní mohl skrývat odjakživa. Ale ať ji ovlivnilo cokoli, její vědecká kariéra trumfovala vše. Ta ženská měla rozum, a zatraceně bystrý.

Pokud ji získá na svou stranu, bude velice užitečná. Co víc, ona byla někdo, kdo mohl mluvit s velice radikálními frakcemi na ostrově. Byla jednou z nich, důvěřovali jí. A teď do toho přihod'te Lunda: Tom Lund měl vliv na ministerstvu obchodu. Mohl být neocenitelný, když došlo na přesouvání obchodních zájmů.

Tabini mezitím brzdil nestabilní ateveské zájmy na pevnině a vtáhl ostatní lordy i přes jejich odpor do věku vzájemné závislosti a vroucí ekonomiky. Mosfeira a i někteří atevové možná Tabiniho proklínali jako tyrana, ale ze všech vládců měl on jediný jasnou představu, jak tenhle skřípějící, roztřesený systém provést kolem útesů čirého soukromého zájmu na obou stranách průlivu. Na ostrově byla zase dvojice Durant-Tyers, která byla schopná pohnout horou Mt. Adams, kdyby to bylo opravdu nezbytné. Pořád měla politický vliv. Jenom ho nemohla vyčerpat předčasně a na něco nedůležitého.

A bože - tohle bude důležitá věc. Naprostá spolupráce s atevy a Cechem pilotů, to bořilo stranická dogmata na obou stranách hranice.

"Brene-ji!" Zabušení.

"Ano, nadi!" Rychle se zvedl na nohy - Jago by byla schopná jednoduše rozbít dveře, a jak by to potom vysvětloval? Praštil se do hlavy. "Jsem v naprostém pořádku, nadi. Přemýšlím! To jeden v koupelně dělává..."

"Brzy bude večere," řekla Jago. Pořád zněla trochu podezřívavě. "Budete si přát jíst o něco později, Brene-nadi?"

"Ne," řekl. "Ne, nic takového. Už lezu ven." Předtím se udeřil o trysku sprchy - podíval se pod tekoucí vodou, jestli nemá na ruce krev, ale bylo to v pořádku.

Nahý vylezl ze sprchy a oblékl si župan, aby nepohoršil své sluhy. A také aby nevzbudil dojem, že vůči němu Jago měla sexuální požadavky. Momentálně o něj měla jenom starost, prostě tam byla... a Bren za to byl velice vděčný. Pořád se trochu třásl, ale už to měl pod kontrolou.

Pořád byl vyčerpaný, říkal si. Potřeboval se vyspat. Včera v noci usnul; dneska se mu to snad podaří taky. Přemýšlel, jestli by neměl požádat Jago, aby šla do postele s ním. Jen kvůli jejímu teplu. Jen proto, aby měl společnost.

Byla to ale zatraceně malá postel.

"Normálně by vám to samotnému tak dlouho netrvalo, Brene-ji," poznamenala Jago.

"Někdy tam přemýšlím," řekl. Pořád musel myslet na postel. Po teplé sprše chtěl spát víc než jíst, a to samo o sobě něco naznačovalo. Naučil se ale žít v jistém rytmu. Tedy - aspoň se snažil. "Děkuji, Jago-ji."

"Je večere," napověděla mu, "a Narani je na ni docela hrdý."

Copak si mohl stěžovat? Jak by se mohl omluvit a odejít spát?

Byl to dobrý den, říkal si, moc dobrý den. Dorazil Bin-danda s Kandanou, aby ho převlékli do neformálního oděvu - stále lehký kabát, ale s menším límcem. Méně krajek, které by mohly padat do polévky. Spolu s Jago se vydali do místnosti určené za jídelnu, kde Narani doopravdy vytvořil hotový zázrak. Prostřel formální servis... dokonce tu byly i květiny cloisonne v nefritové misce.

Vstoupil Baniči.

"Táno a Algini se rozhodli povečeřet společně v kanceláři, nadi," řekl. "Ale Ráni je i tam dobře zásobí."

"Prosím, sedněte si," řekl Bren. Baniči a Jago se opatrně posadili na pružné červené židle s rovnými opěradly - vypadali jako dospělí, kteří si sedají k dětskému stolk; plastové židle ale vydržely a následoval první chod. Byl skutečně úchvatný a jeho příprava musela zabrat spoustu času.

"Narani-ji, to je úžasný výkon. Vyřídíte to personálu."

"Jsem poctěn, nandi."

Nad takovou hostinou se nedalo mluvit o práci. A Brenovi to dodalo sílu.

Potom, potom nastala chvíle, kdy se mohli zdržet a prohlásit místnost za salonek. Nádobí zmizelo a objevily se sklenice se skvělým, křišťálově čirým likérem. Baniči a Jago se posadili na zavazadla na podlaze a opřeli se o zeď; jistě to bylo pohodlnější než červené židle. Bren se na druhé straně pokusil o totéž a vzal si sklenici z malého Kandanova podnosu.

"Na ajiho zdraví," řekl. To byl ateveský zvyk, který Bren převzal.

"Na tomto místě," řekl Baniči a všichni tři se napili. Likér zanechával na rtech jen slabou ozvěnu chuti.

"Jeden by si přál trochu se probrat číslu," řekl Bren. Baniči sice kdysi nevěděl, že slunce je hvězda, protože to pro jeho práci nebylo důležité, ale zato znal všechny potenciální frakce v Západní asociaci a věděl spoustu věcí o průmyslu a zásobování. "Pokud neusnu, rád bych trochu pracoval. Nenašli jste žádné vizuální monitorování?"

"V místnostech nic," řekl Baniči, "ale chodbou si ještě nejsme jisti."

"Mám plány stanice," řekl a Baniči se zatvářil naprosto užasle. "Jsem takový pramen tajemství," řekl Bren. "Měl jsem před odletem vymazat obsah svého počítače; není v něm nic, co by nebylo na lodi - a také nic, co by tam být nemělo. Nic, co není v archivu nebo co by si nemohli vyvolat: myslím, že vyhledávání by to mělo najít. Ať si klidně vědí, co vím - spíš si dělám starosti, aby se nedozvěděli, že některé věci vím. Archiv je tak velký, že se v něm mohou různé věci snadno ukrýt; ale my jsme měli jednu jeho část. A já vím, kde bylo v původním archivu vyhledávání. Bývala to zbytečná informace. Teď... už není."

"Jeden naprosto chápe," řekla Jago.

"Rozuměli jste většině toho, co jsme dnes říkali?"

"Dnes a včera. Rozuměli jsme hodně," řekl Baniči. "Přál by si paidhi slyšet můj názor?"

Ta otázka vypovídala o důvěře mezi nimi. Bren věděl, že Baničeho názor bude opravdu důkladně zvážený.

"Ano. Rozhodně."

"Myslím, že aiji bude souhlasit," řekl Baniči. "Myslím, že bude velice souhlasit."

"To jeden doufá," řekl vroucně Bren. Myslíte? ptalo se jeho lidské srdce, ale Baničimu jste nemohli klást otázky se samozřejmými odpověďmi. "Máme ještě třináct dní, než se raketoplán vrátí na zem. Ale my možná poletíme s ním a zase nahoru s příštím letem. Šlo by to? Ví, že musíme provést materiálové zkoušky. Ale jestli tu budeme mít trvalou základnu, atevové tady budou moci ty zkoušky provést mnohem rychleji."

"To je pravda," řekl Baniči.

"Necháme tady někoho, až odletíme?" zeptala se Jago.

"Nechce se mi požadovat po nich tohle. Tohle neměl být žádný dlouhodobý pobyt."

"Souhlasili, že vás doprovodí, nadi. A pokud tady zařídíme stanici ostrahy, velmi nerada bych přerušovala její provoz, ať už z jakéhokoli důvodu. Tohle je naše operační centrum, jakkoli se z něj v budoucnu roztáhneme."

"Také si myslím," řekl Bren.

"Táno a Algini by zůstali, možná i Kandana. Víc není potřeba."

Bindanda sloužil prchlivému a velice mocnému strýčkovi lady Damiri. To se ve skutečnosti leckdy hodilo: ale kdyby nechali Bindandu tady, kde by nemohl podávat hlášení, Tatiseigi by okamžitě začal mít podezření, že se nejedná o žádnou nehodu.

A starý pán asi věděl, že oni vědí, že Bindanda je špeh. Mezi velkými domy existovala jistá zdvořilost. A nedala se jen tak pominout.

A Narani... jistě, ten by mohl být velitelem posádky, která zůstane na stanici... ale byl to přece jen velice starý muž.

"Měli bychom požádat Naraniho," řekl Bren. "Nabídněte mu post tady, ale zdůrazněte, že si ho budu cenit stejně, pokud poletí se mnou. Důvěřuji jeho zkušenostem na obou místech. Jak si vede?"

"Velice dobře," řekla Jago. "Velmi ho trápí, že se vám a Jasemu-ji nedostalo náležité úcty. Hodně ho zlobí, že důstojníci nepřišli sem, aby tu složili poklonu. Přemýšlí, jestli to nějak není jeho vina. Jeden se ho snaží přesvědčit o opaku."

Zněla pobaveně. Narani byl nesmírně oddaný, ale atevové to nebrali jako nějakou nehoráznou sentimentalitu.

"Ani zdaleka to není jeho chyba," zamumlal Bren. "Tohle nejsou atevové. A co se týče vás dvou, a také Tana a Alginiho, já jejich chování chápu. Možná jim ustupuji víc, než bych měl, ale stále věřím, že získáme, co potřebujeme."

"Věříme vašemu úsudku."

"Řekněte to personálu. Jsem ochotný svěřit tu velení Naranimu nebo Kandanovi, s tím, že tato oblast musí zůstat nedotknutelná. Může sem chodit Jase. Nebo Yo-landa."

"Jeden si přeje, aby byl teď Jase k dispozici," řekla Jago.

"Pořád mi odpírají kontakt s ním. Mám v úmyslu se s ním setkat, než odletíme."

"Takže ani paidhi k nim nechová implicitní důvěru?"

"Já nedůvěřuji. Já zjišťuji."

Baniči se pousmál. "Viděli jsme dva kapitány," řekl. Tím uhodil hřebíček na hlavičku - tak proto byl tak nespůj. Působilo to velice nešťastně. Atevové by nikdy... nikdy nesvěřili velení nad čímkoli čtyřem kapitánům, a dvěma už teprve ne.

"Oni v tom žádný problém nevidí," řekl Bren.

"Ale i na zemi jsme vždycky jednali jen s těmi dvěma. Ostatní se nikdy neozvali. Nemělo by nás to znepokojovat?"

"Dva kapitáni," dodala Jago, "dva dny do druhého setkání..."

"Pro ně jsou tyhle dvojky přirozené. Nepřijde jim to jako nešťastné číslo. Nepokládají ho za urážlivé nebo zlověstné."

"A také se nijak nesnažili zjistit naše názory," pokračovala Jago.

"Baji-naji," dodal tiše Baniči. Tím myslel, že i v ateveských mýtech se vyskytovala dualita. Vrh kostkami šťastně a náhody, černobílá dualita, která ovládala hazardní hráče, počítače a dosažení vesmíru. Dvojka dovolovala dělení. Dvojka byla obsažena ve dvojí přítomnosti a dvojí nepřítomnosti.

"Baji-naji," opakoval Bren a myslel přitom na staré problémy s Cechem. Ramirez byl zatím ve všem mnohem lepší, než se mohli nadít... zatím. Ramirez umožnil jednání, vlastně právě on byl ten, se kterým přes rádio jednali nejčastěji; několikrát také s Ogunem, párkrát se Sabinovou... s Tamunem prohodili jen pár slov.

Ramirez řekl, že souhlas Cechu už je jistý... a rozhodně by bylo dost těžké najít nějakou nevýhodu pro loď v tom, když se splní všechny jejich požadavky. Bylo to stejné, jako když se začal stavět raketoplán. Jako když teď proudily dolů soubory.

Ale Baniči a Jago zůstávali v téhle cizí kultuře nejistí... nikde žádné uvolnění a všude nešťastná čísla. Dokázali tohle atevové z psychologického hlediska ignorovat?

A Jago měla pravdu. Copak na to nemohli pamatovat a zkusit s tím něco udělat? Byli tři roky v kontaktu s planetou, mohli se za tu dobu něčemu naučit.

On ze všemožných důvodů dualitu ignorovat nemohl: Cech pilotů byl v určitém slova smyslu diktatura, ale diktatura na čtyři šestihodinové směny, se čtyřmi kapitány, kteří si absolutní moc předávali podle rozvrhu. Mluvili většinou se dvěma, kteří své místo zastávali nejdéle... to bylo na jednu stranu dobře; ale na druhou stranu měli Jago s Baničem pravdu. Budilo to jistě otázky.

"Tři roky jsme se shodovali," řekl Bren. "A hlavně - oni mají důvod, proč s námi jednat, ten nejlepší důvod... pokud mluví pravdu a pokud Jase mluví pravdu, čemuž věřím: minimálně nemají dost času, aby tu začali válku. A posílají nám ty velké soubory. Poslové mi to potvrdili. Místní komunikační stanice říká, že si tu můžu ty soubory zpřístupnit, jak Ramirez slíbil."

"A my jim postavíme druhou loď," řekl Baniči. "Chápeme správně, že to je stále součástí dohody?"

"Ano." Atevové dokázali cokoli - úplně cokoli - rozebrat na kousky a pochopit. Třeba matematiku. Nebo počítače - ty už rozvíjeli svým vlastním směrem. "Mám od aijiho oprávnění na to přistoupit, nadiin; neříkám ale, že nemám výhrady." V ateveštině se, mimo jiné, nedalo vyjádřit polovina souhlasí. To by vyznělo jako paradox. Souhlas přece znamenal souhlas. "Neviděli jsme ještě všechny kapitány; předpokládáme ale, že souhlasí. Ať nás naučí, jak postavit hvězdnou loď. Atevové mají něco stejně tak důležitého, co mohou naučit je, nadiin-ji. Jestli začali válku s cizinci, pak máme my a Mosfeirané něco velmi důležitého, co je můžeme naučit. Mosfeirská ekonomika a pevninská ekonomika... obě je mohou naučit něco o tom, jak stavět. Nemůžeme být stejní jako tihle lidé z lodě, ale to ani není potřeba. Nebudeme stejní." Přistihl se, že říká my, stejně jako ve svých myšlenkách. "Atevové nemusí být. A atevové nebudou."

Velmi pozorně ho poslouchali a potom chvíli mlčeli.

Potom Jago řekla: "Takže, k té hvězdné lodi. Budeme mít také nějakou?"

"Bude-li aiji chtít," řekl Bren. Taková byla odpověď na všechno, co se týkalo oficiálního postoje. Věděl, proč se Jago ptá: problém spočíval v samostatném velení na stanici. Jakmile existuje druhý aiji, je tu potenciální rivalita v rámci aišid'tatu. Porušení rovnováhy sil. "Ale u ateveů je to tak, že každá základna a každá oddělená komunita si musí najít poctivé aije, kteří se z dobrých a logických důvodů shodnou s aijim v Šejidanu; stejně tak budeme možná muset najít poctivého lorda, který bude velet hvězdné lodi. Za sto, dvě stě, tisíc let, kdo ví, jaké budeme mít možnosti?"

"Možná už budeme všichni tak ctnostní, že nebude moc aijiů ani prezidentů," řekla Jago.

"Jeden o tom pochybuje," řekl Baniči.

"Víc než hvězdné lodi, nadiin-ji, mnohem víc než hvězdné lodi je umění přijmout změnu, a v tom atevové vynikají. Atevům se podařilo vyřešit Válku. My, Mosfeirané i atevové, jsme sepsali Mosfeirskou dohodu a ateveská ekonomika dělá každoročně z převodu technologie spíš výhodu než nevýhodu. Trvalo nám dvě staletí, než jsme vyladili ekonomiku do takového stavu. Teď přijímáme ohromné změny bez společenských zvrátů."

"Bez významných společenských zvrátů," opravil ho Baniči.

"Plus minus to, co se stalo před třemi lety. Ale dosáhnout toho, čeho dosáhli atevové a Mosfeirané, nadiin-ji, spojení dvou zcela odlišných ekonomik, v míru a blahobytu, to není maličkost."

"Ne," řekl Baniči, "ale pořád je to příliš křehké, než aby to mohli řídit hlupáci."

Atevové měli fenomenální matematické nadání. Na začátku svého vztahu s lidmi počítače nepotřebovali, a během posledních pár desítek let onoho dvoustletého partnerství se je univerzita a mosfeirské ministerstvo zahraničí snažilo zdržovat... velice se obávali toho, co by se stalo, kdyby se počítače dostaly atevům do rukou.

Nakonec je, upřímně řečeno, uvolnili jen proto, že atevové už o nich věděli a začali chápat, že je to víc než jen pomůcka pro lidi. Obchod vzkvétal, ekonomika rostla, populace také a - opět upřímně řečeno - mosfeirská ekonomika už se nedokázala vyladovat dost rychle, aby udržela pokročilejší průmysl, když jim atevové začali konkurovat. K tomu by byl potřeba bližší kontakt. Atevové dříve vyráběli koberce a vázy, které zůstaly v jejich ekonomice po celá staletí, teď

ale objevili, k čemu se dá využít rychlé občerstvení a chvilkové zisky... mohla to být zbraň v ekonomické válce a zároveň užitečná sdružující zkušenost pro etnicky rozmanité provincie.

Kdysi se vedly války kvůli dálnicím. Správnou odpovědí byly vlaky.

Počítače pomohly atevům pochopit, jak lidé nahlíží na vesmír. Vynalézali je znovu od začátku, o překot.

Odvážil by se ale někdo brát vesmírnou stanici a hvězdnou loď jako jistý ekvivalent provinciálního řetězce rychlého občerstvení, který napájel pečlivě modulovaný interprovinciální tok peněz?

Jak usrkávali likér, začínal mít Bren obavy.

Bankovní systém s jeho novými počítači byl dělaný tak, aby v podobných výpočtech počítal i s velmi malými směnami. Pojem měny jako takové pocházel z lidské strany průlivu a její hodnota byla spíše symbolická než skutečná.

Na vesmírné stanici bude měna představovat problém, nemluvě o tom, jak dostat tuto měnu k posádce.

A v aišid'tatu byly otázky. Hranice provincií byly definovány dost volně, ale pořád existovaly hranice vyjadřované v termínech ekonomických zájmů. To bude dost nepříjemný problém.

Budou muset dávat dobrý pozor na etnické složení pracovních jednotek, které aiji pošle. Budou muset zabránovat provinciím a velkým domům, aby se snažily předčít své rivaly; a budou muset zabránit všudypřítomným počítalům, aby viděli v lidské posedlosti dualitou katastrofu. Bůh ví, že i počítače byly v tomto ohledu dost kontroverzní.

Když jenom pomyslel na lordy provincií, rozbolela ho hlava. Hasdrawad. Tašrid. Komise. Mosfeira nebyla jediná, kdo miloval komise.

"Takže," řekl Baniči v této "diskusi po večeři", "zařídíme se, nadi, jako trvalá instalace, ano? A potom, mají se Táno a Algini připravit na to, že zůstanou?"

Táno a Algini zápasili s lidským jazykem. Ale kromě nich připadali v úvahu jenom Baniči a Jago, a těch se Bren vzdát nehodlal. Takže neměl moc na výběr, i když se mu moc nelíbilo, že by tu měl atevy nechat samotné, byť by to bylo jen na pár týdnů.

"Požádejte je, aby to zvážili. S každou cestou raketoplánu bychom měli tuto zónu rozšířit. Co víc, příští let by měl přivést techniky, kteří budou pomáhat, a personál, který je bude podporovat, a tak dále. Stále víc a víc atevů, dokud nebudou Algini a Táno moci celou záležitost předat svým podřízeným. Zkoušky materiálů nemůžeme pominout, ale musíme tady na stanici založit ještě několik dalších funkčních modulů."

"A renovovat oblasti, které s nimi sousedí," řekl Baniči.

"A oblasti, které pro nás budou užitečné... všechno samozřejmě za předpokladu, že získáme souhlas kapitánů... a také aijiho. Uvedeme do provozu ostatní raketoplány... najmeme víc atevů. A kosmodrom musí být rozhodně postavený včas. Šejidan si nemůže dovolit přijít o moc dalších tašek ze střech."

Baniči a Jago se pousmáli. "Ragi mají rádi historii."

Ragi z hlavního města posílali rozbité tašky svým příbuzným coby ceněné památky. Bren sám jich pár podepsal.

"Ale až jim na podzim začnou protékat střechy, možná změní názor. My jsme splnili náš plán. Jsme tady nahoře. Jsme tady, jakkoli nepravděpodobné nám to připadá. Nová ranvej by měla být hotová co nejrychleji, ještě než na Šejidan udeří zimní deště. Manažer projektu mi to slíbil."

"A turistické centrum také?"

"A turistické centrum také." Bren pozdvihl skleničku, aby připil na atevské odhodlání. Dvě malá průmyslová městečka poblíž nového kosmodromu - kam se dalo rychle doletět a dojet vlakem z vesmírného centra na letišti - se rozhodla ignorovat svátky a místo toho pomáhat pracovním četám stavět druhou kolej, po které by jejich legrační parní lokálka mohla každou půlhodinu jezdit na onen moderní kosmodrom. Města očekávala vznešené atevské turisty a prosperitu - a možná plné sklady zboží a moderní železniční spojení s celonárodním systémem... všechno bylo součástí konceptu turistického zařízení. Zatím ještě plně nepochopili, co se to na jejich dvorku odehrává, ale už zvažovali, že se přejmenují na Jaitonai-ši, "květ, který se brzy rozevře".

Bylo možné rozhlédnout se po téhle malé, přečpané kajutě, stejně střízlivé jako přístavní město, které se chtělo jmenovat Jaitonai-ši, a uvidět, takhle vsedě na zavazadlech ležících na podlaze, místo svých snů?

"Myslím na atevy z Jaitonai-ši," řekl. "Jak strašně zvláštní teď může být svět."

"On už je zvláštní," řekla Jago.

Bren si promnul oči. Pálily ho ze suchého vzduchu stanice. Ptal se sám sebe, jak jen může jít spát během příští hodiny, když atevové z města vzali motyky a lopaty a šli pomáhat se zásobovacími tratěmi pro nový kosmodrom.

Mohl si dělat poznámky. Potřeboval si dělat poznámky.

"Nadiin-ji, především... především věřím tomu, že jsem udělal to, co bylo nejlepší. Bylo to velké úsilí." Podíval se do vážných zlatých očí svých spojenců, poradců, ochránců... atevů, kterým absolutně důvěřoval. "Ale vzato kolem a kolem... stále se bojím ohlásit to aiji-vdově. Myslíte, že porozumí?"

Nebyl žádný rozhodnější stoupenec starých způsobů než aiji-vdova. Žádný větší obhájce půdy, země a její posvátnosti. A on se teď zasadil o návrh změny, který by atevy smetl z tváře planety a vyslal je do neznámé a nebezpečné budoucnosti.

Jenže neviděl žádnou jinou možnost.

"I sám aiji podporuje to, co děláte," řekl Baniči hlubokým, tichým hlasem. "A to mám z toho nejlepšího zdroje. - Není snad úkolem paidhiho řídit změny?"

"Je to pořád můj úkol," přiznal Bren. Stále měl ale pocit, jako by mu změna utíkala mezi prsty. Jen tak tak ji dokázal uchopit a jen sotva ovládat.

"Svět se měnil," řekla Jago, "ještě než se objevila Cizí hvězda."

Ano, ještě než se na atevské obloze objevila stanice, byly tu změny... přinesl je parní stroj, spalování dřeva.

Asociace vznešených domů odhodlaná tvořit stále větší a větší asociace zájmů...

Vládce největší asociace planety stále následoval své předky a trval na tom, aby to paidhi nějak vyjasnil.

"Změny byly," přiznal, "i před paidhi." Tihle dva věci chápali instinktivně. To Brena uklidňovalo.

Dopil a povzdech si. "Budu dnes večer pracovat. Zítřka mám schůzku. Připravím se; možná se vrátíme velice rychle, takže bude nejlepší, když budu mít už zítřka své nabídky uspořádané. Můžete je pročíst a zkontrolovat, jestli tam nejsou nějaké prohřešky proti zdravému rozumu nebo provinciím?"

"Jeden očekává, že to půjde," řekl Baniči a dopil.

* * *

Bren seděl na posteli a dělal si poznámky do počítače. Nic tak úplně v atevštině, nic tak úplně v mosfeť, spousta toho byly prostě grafy popsané kódy, které složitým způsobem žonglovaly s čísly. Bren si nedovoloval myslet na archiv, i když teď už byl možná celý přenesený a tady byl každopádně k dispozici určitě. Hlavně tu ale byla ta zítřejší schůzka. Musel pečlivě zvážit, jaké konkrétní věci může nabídnout a na čem musí trvat... všechny pasti, všechny planetární záležitosti, které by se mohly rozrůst do meziprovinciálních konfliktů nebo do konfliktů mezi Mosfeirou a pevninou. Baniči si přečetl, co Bren napsal, a chvíli o tom diskutoval s Taném a Alginim za zavřenými dveřmi jejich malé stanice ostrahy.

Toho večera se stala ještě jedna událost, která je trochu uklidnila - dostali větší matrace. Byly to jen obyčejné podušky, a velice tenké, ale přesto se hodily. Zvláštní bylo, že vypadaly přesně jako matrace na postelích: pěnový obdélník zavařený do jasně modrého plastiku. Byly nové, pomyslel si Bren, jako kdyby je loď právě vyrobila. Podle toho, co věděl o jejich zdrojích, by to při dostatku surovin bylo možné.

Další z jejich požadavků byl tedy splněn. Jeho personál mohl konečně spát na něčem jiném než na svých zavazadlech. Ostraha si matrace převzala a za dveřmi své stanice je prohlédla, zda nemají nějaký skutečný či potenciální elektronický výstup.

Když nakonec Bren nedokázal odolat pokušení a zadal do nástěnného panelu E10, povzbudilo ho, že archiv je tam opravdu k dispozici. Při namátkové prohlídce objevil úžasné poklady - knihy na mikrofilmech, encyklopedii, kterou nikdy předtím neviděl, jazyky, které sice nebyl schopný přečíst, ale které by možná pár mosfeirských rodin poznalo. Některé rodiny si uchovály a zaznamenaly takové informace, aby znovu vytvořily něco, co Mosfeira ztratila. Mnoho vědců stráví celé své kariéry srovnáváním... pokud svět přežije příštích pár obtížných staletí a bude na to mít čas.

Prohlížel materiály, dokud se jeho bolest hlavy nezhoršila na nesnesitelnou úroveň. Asi to bylo tím řídkým, suchým vzduchem. Postel začínala vypadat jako moc dobrý nápad.

Ještě předtím ale znovu zavolal na C1 a do Mogari-nai a provedl další odeslání a přijetí zpráv.

Nejdůležitější na seznamu byla zpráva od Tabiniho: Gratulujeme vám a vašemu personálu k úspěšnému letu. Dostali jsme vaši předešlou zprávu a očekáváme informace o vašem pokroku. U zprávy byly přiložené další soubory, které bude Bren muset pročíst, ale všechny měly běžné předpony označující zprávy komisi.

Z jeho kanceláře v Bu-javidu mu přišla zpráva od vedoucího úředníků: Toby Cameron nám třikrát volal. Pokusili jsme se ho zdržet zastíracími manévry. Co mu máme říct?

Tady se, zkrátka a dobře, nic říct nedalo. Dokud Bren nedostane jasné potvrzení, že obyvatelé planety vědí, kde je, a že to tedy může prozradit, mohl odpovědět leda záhadným: Na zprávy Tobyho Camerona odpovídám osobně. Děkuji za jejich nahlášení. Všechny další jeho zprávy můžete ignorovat, pokud se v nich nebude hovořit o nějaké krizi, ale všechny přepošlete mně, abych na ně mohl reagovat.

A svému bratrovi poslal ještě záhadnější zprávu.

Toby, dostávám tvé zprávy se značným zpožděním. Jsem ale právě na misi mimo město a nemohu se s tebou spojit přímo.

To ani zdaleka nevystihovalo pravý stav věcí. Vymazal svůj podpis a dodal:

Prosím, piš mi. Mám velké starosti o tebe a o mámu. Jak se daří Barb? Nezapomeň na Shawna. Na Shawna Tyerse se mohl osobně spolehnout.

Jeho odpověď Barb nepomohla. Tobyho dopis neřikal nic o tom, jak jí je, a Bren neměl ponětí, proč zrovna tahle prostá informace chyběla. Možná Toby myslel, že se Bren nechce Barbinými problémy zatěžovat. Nebo to bylo možná tím, že Bren požádal Tobyho, aby se postaral o matčiny problémy, a Barb byla jedním z nich... Bůh ví. Byla tu spousta možných důvodů. Ucítil tlak v dutinách a hned potom jeho bolest hlavy dostoupila vrcholu.

Vlhkost. Až budou stanice řídit atevové, musí tu být vyšší vlhkost. Teplota, ta byla snesitelná, ale vzduch tu byl neuvěřitelně sterilní.

Proč k čertu nemohl Toby napsat do dopisu pár prostých faktů?

Je naživu, Toby? Daří se jí už líp? Prokristapána, Toby...

Poslal přes C1 další zprávu, i když tušil, že se zase nic nedozví... chtěl mít aspoň nějakou útěchu, než se pokusí usnout: Toby, je mi líto, ale potřebuju jasnou odpověď, ať je, jaká chce. Vis něco o Barb?... se všemi přílohami a adresami.

* * *

Nijak ji nepovzbuzuj ohledně našeho vztahu. To skončilo. Ale záleží nám jednomu na druhém. Mně záleží na tom, jak se jí daří. Nevím, jak jí to dokážeš vysvětlit.

Ale k čertu, nic jí neříkej. Jen mi řekni, jak na tom je, abych věděl, jak velké starosti si mám dělat. Za letenky neplat. Zaplatím je.

* * *

"C1, mám tu další zprávu. Odešlete ji, prosím."

"Ano, pane. Hotovo."

"Jase Graham stále není k dispozici?"

"Ne, pane."

"A Yolanda Merchesonová?"

"Ne, pane, oba jsou ve službě."

"Pošlete oběma tuto zprávu: Zavolejte, až budete moci."

Pořád byli určité v debriefingu. Zavolali je, aby prošli záznam všeho, co říkal Ramirezovi, a možná i všeho, co říkal Mosfeiranům... mezi Cechem a Mosfeirany žádná jazyková bariéra nebyla.

A byla tu slušná šance, že Mosfeirané budou chtít druhou schůzku s Cechem, poté, co se s nimi chtěl Bren dohodnout. Takové dvojité dohody mohly být dost neúčesané... jenže na Mosfeire se nikdy nic neudělalo bez dalších studií... mohlo to být tady jinak?

Bolest hlavy byla strašlivá. Bren zašátral v nočním stolku, kde se jakýmsi zázrakem objevily jeho osobní věci, našel prášek, spolkl ho a zapil zbytkem čaje.

Potom zavolal Bindandu a Kandanu a šel spát. Měl veškeré pohodlí. Zdálo se, že vše je pečlivě naplánováno. Baniči řekl, že v ničem, co četl, neshledal žádné chyby. Nevidím tam žádné závady, řekl. Jeden by se pouze zmínil, že na této stanici musí být zřízena administrativa Cechu.

Tím Baniči myslel svůj vlastní Cech, který se staral o celou civilizaci; a stanice ostrahy, kterou tu zařídili, byla asi začátkem v této věci. Jejich sekce se mohla docela dobře stát srdcem Cechu. A až se to dozví Cech pilotů, možná bude protestovat.

Dost možná bude protestovat. Ale Bren se o tomhle zítra nezmíní.

Poslouchal, jak jeho personál přechází na chodbě za otevřenými dveřmi. Měli nějakou práci a Brenovi to z nějakého důvodu připadalo zároveň tajemné a obyčejné.

Byl si jistý, že jeho ostraha hlídá. Tuhle malou část stanice měla plně pod kontrolou. Zatím poslouchal šum rozhovorů v hale; byl o trochu hlasitější než větráky a pohyb vzduchu. Baničiho Cech tu byl, hlídal a chránil. Jsou věci, které Cech pilotů nepotřeboval vědět, dokud nebude Baničiho středisko Cechu hotovou věcí a Vrahové nebudou dohlížet na to, aby se atevové na stanici chovali slušně a rozumně. Baniči měl pravdu. Atevéové respektovali své instituce, a to muselo být součástí plánu. Cech vrahů byl ve skutečnosti jednou z mála neutrálních institucí na pevnině, takže pokud je zapojí do jednání včas a umožní jim zabydlet se na stanici... on to byl moc dobrý nápad. Provinciím se tím řekne, že ničí úřad nemá protekci. Cech vrahů byl jasnou první volbou, ne technickou, ale nezbytnou a tichou. Bude zapotřebí, aby se Bren oficiálně setkal s vedením Cechu. Baniči měl pravdu. Jakmile se dostane na planetu, bude muset začít.

To ale až zítra. Nebo ještě později. Bude nejlepší se s Cechem setkat, protože v každé atevské operaci byl zapojený některý z jeho členů. Jen tady byli čtyři z jeho nejlepších pracovníků a pravděpodobně Bindanda... ledaže by byl Bindanda Posel, i to bylo možné. Cech poslů byl skoro stejně tajnůstkářský.

Bren nemohl usnout, ne s těmihle otázkami. Raději přemýšlel o archivu, dokud možnosti nezačaly převyšovat dokonce i problémy Tobyho a Barb. Jak se Brenovo vědomí zatmívalo, přehrával si v hlavě červenomodré ekonomické grafy a doufal, že k dokončení kosmodromu už nechybí víc než nějakých pár stop ranveje.

* * *

Když se ráno probudil, cítil se zmateně. Někou chvíli nedokázal najít okraj postele a stěny... ale byla tu uklidňující vůně snídaně a na chodbě to stále šumělo.

Bren vstal, zvedl se z postele a přešel k počítači a komunikačnímu panelu. Zavolal C1, stejně jako předtím, než šel spát.

"Mám nějaké odpovědi na zprávy?" zeptal se nahlas. "Ozval se Graham?"

"Ne, pane, žádné zprávy tu nemám." Tohle byl někdo nový.

"Spojte mě s Mogari-nai," řekl a ten nový člověk po něm chtěl povolení.

"Ověřte si ho," povzdechl si Bren. Před svým ranním čajem byl trochu strohý. Bylo moc hezké, že včera C1 spolupracovala. "Udělejte to prioritně. Jsou to Ramirezovy rozkazy. Včera jsme to dělali celý den."

"Musím to zkontrolovat, pane," ozvalo se. Znělo to podezřele nevlídně, ale přesto v tom byla znát jistá opatrnost. O chvíli později se ozvalo, tentokrát mnohem oficiálnější tónem: "Ano, pane. Spojuji."

Bren vydechl sevřenými rty. Počítač a panel na sebe zakvílely. Lezlo mu to na nervy.

"Pane," protestovala C1.

"I to je povoleno, C1. To je normální. Dále chci ubezpečit o tom, že mé zprávy byly doručeny do kajuty Jaseho Grahama. Můžete se na to podívat?"

"Ano, pane. Chvilíčku, pane." Zase ten nevlídný tón: ten člověk měl asi jeden z oněch hlasů, ze kterých se každý naježí. A samozřejmě že měl na starosti zrovna komunikaci. "Osobněna tu zprávu dohlížím, pane."

Bren nevydal ani hlásek a přinutil se neztratit trpělivost.

A potom se ozvala odpověď: "Jase Graham není ve své kajutě. Systém říká, že byl někam odvolán. Jeho osobní zprávy se zálohuji."

"Co Yolanda Merchesonová?" Ten člověk byl sdílný. Bren ho měl najednou o dost raději. "K té se můžete dostat?"

"Počkejte chvíli, pane... Ne, pane. Ona má také zprávy. Je na poradě."

"Očekávám hovor od kapitána Ramireze nebo z jeho kanceláře."

"Dovolte, pane, podívám se."

Dlouhé čekání.

"Nic tu nemám pane."

No nic, řekl si Bren. Dost ho to zklamalo, ale datum nebylo úplně pevné. Možná že "dva dny" zahrnovaly i tenhle. Tohle byla nepřesnost v jazyce - když řeknete, že něco bude "za dva dny", počítáte do toho den, kdy to řeknete, nebo ne? Ramirez to záměrně neupřesnil. Chtěl mít prostor.

"C1. Děkuji vám."

"Ano, pane."

Bren si potřetí povzdechl a šel se obléci. Práce počká po snídani. Čekal na hovor.

Odpoledne znovu zavolal na C1: "Tady Bren Cameron. Můžete potvrdit schůzku, kterou máme dohodnutou s Ramirezovou kanceláří?"

"Nemám ji na seznamu," zněla odpověď. Jak se ukázalo, nebyl to Ramirezův pobočník, ale pobočník kapitána, který měl právě službu.

Příliš velký tlak mohl znamenat katastrofu.

"Očekávám, že mi zavoláte," řekl, "a udáte přesný čas."

Skutečně očekával, že mu někdo zavolá. Ale nezavolal.

Před večeří znovu odeslal a přijal zprávy přes C1. Dostal další zprávy komisí.

Ale byla tam i zpráva od Tobyho: Barb se zotavuje po operaci. Matka chtěla být u ní.

Bren nemohl uvěřit, co mu bratr napsal. A to je všechno, Toby? To má být všechno? Co se tady děje?

Toby se na něj zlobil. A vybral si k tomu opravdu špatnou chvíli. To muselo být ono. Jiné vysvětlení Brena nenapadalo.

* * *

Po snídani sluhové začali být velice tiší a chodili po chodbě se sklopeným zrakem: zjevně se od někoho dozvěděli, že mělo dojít k velmi důležité schůzce a že se zatím neuskutečnila.

Bren se pokusil trochu odlehčit náladu. Cítil na svých ramenou tíhu selhání, pokud to bylo selhání. Začínal mít podezření, že Ramirez si byl přehnaně jistý souhlasem ostatních kapitánů. Pokusil se asi o nějaký manévra, a ten mu nevyšel. To bylo v pořádku. Nakonec to projde, protože jinou rozumnou možnost Phoenix neměl. Bren se tím nechtěl nechat otrávit, ale to ticho mu lezlo na nervy.

"Taky jsem nic neslyšela," řekla mu Krogerová přes interkom. Možná se jí ulevilo, když zjistila, že Bren nemá žádné tajné schůzky s Cechovní radou. "Přenos archivu skončil," řekla. "Byli jsme ve spojení s Mosfeirou. Vývolalo to docela poprask."

"To jsem rád," řekl Bren.

"Je to něco, co jsme dokázali," řekla Krogerová. "Aspoň něco dobrého, co z téhle cesty vzešlo."

Aspoň že neměli protichůdné cíle. Nebyl si ale jistý, že totéž platí pro Ramirez a ostatní kapitány.

Po večeři se Bren pokusil vysvětlit Baničimu a Jago onu neurčitost ohledně "dnešního dne" a "dnů v budoucnosti". Přestože Baniči a Jago lidi a jejich způsoby pečlivě studovali, tohle je ohromilo.

"Já vím," řekl Bren. "I mě to zneklidňuje. Přijde mi zneklidňující, že nám ani nedali vědět přesný čas schůzky. Ale faktkem je, že se sice řeklo 'dva dny', ale ne přesné datum. Měl jsem si asi to datum ověřit, ale naše kalendáře si neodpovídají přesně. A byl to takový signál, abych na něj netlačil."

Jago a Baniči vypadali celý den velice formálně. I během večeře. Teď začali klást otázky.

"Je Jase-ji v bezpečí?" zeptala se nejdřív Jago.

"Myslím, že ano."

"Pokouší se Ramirez o něco, o čem bychom měli vědět?" zeptal se Baniči.

"To kdybych věděl."

"Neřídí se ta velká loď čísly, a to přesnými čísly?"

"Jeden by řekl, že ano. Ale lidé se řídí daleko méně přesnými." Nemohl ostraze zamlčet svoje obavy, ale netušil, jak bytostem s takovým smyslem pro přesnost opravdu vysvětlit neustále se prodlužující "dva dny". Řekl tedy jenom: "Tohle je hra. Je to hra, jak to slovo chápou lidé, taková, jakou hrajete s nepřáteli. Zatím nebojujete, ale ani nesouhlasíte."

Tomu porozuměli. Bren na jejich tvářích uviděl výraz naprostého pochopení.

A atevové byli ve skutečnosti v takových hrách poměrně dobří. Bindandova přítomnost zde byla tahem v jedné z nich - tahem, který nebylo možné zpochybňovat.

"Jeden chápe," řekla Jago. Tvářila se mnohem klidněji.

"Mně to přijde velice otravné. Je to signál, abych ustoupil. Věděl jsem to, když vybral takhle vágní termín; bral jsem ho jako něco, co se může změnit, a také se to změnilo. Ale o moc dál už to zajít nenechám."

"A potom?" zeptal se Baniči.

"Největším rizikem je, že se někdo příliš rozzlobí - já nebo on teď; aiji, pokud ho nedostanu zpátky k jednacímu stolu, než odletím - a o to tu zřejmě jde. Nemyslím si, že by už kapitáni chtěli přikročit ke konkrétním bodům jednání. Chtějí všechno, co mohou dostat, myslí si, že trocha času navíc by mohla jejich problémy vyřešit, a mezi námi... nadiin-ji, já myslím, že potíží je v tom, že někteří z nich se chtějí dohodnout s Mosfeirany, ale ti o to nestojí. Některé důstojníky tohoto Cechu to asi dost zlobí."

"Do jaké míry, nadi?"

"Do takové míry, že tuhle operaci řídí ve stylu komise. Myslím, že Ogun se spojil s Ramirezem, ale ostatním kapitánům se nelíbí, jak rychle se věc vyvíjí. Nejvíce ze všeho mě trápí, že pokud jsem udělal chybu, pokud jsem svým jednáním s Ramirezem a Ogunem urazil zbývající kapitány, pak je to moje vina, že jsem na věci tak spěchal, a musím přijmout plnou zodpovědnost."

"Mohli by se nějak potají dohodnout s Krogerovou?"

"Neumím si představit jak - prostě a jednoduše, Krogerová jim nemůže dát to, co oni chtějí, a jestli tvrdí, že dokáže udělat něco z ničeho, museli by na tom být opravdu špatně s rozumem, aby jí věřili. Myslím, že vědí zatraceně dobře, že nemůže nabídnout nic podstatného. Co se týče toho, co jsem jí řekl, nemám strach, že by řekla kapitánům, o čem jsme mluvili. To jejich smýšlení neovlivní."

"A Mosfeiru by to neovlivnilo?" zeptala se Jago.

"Ale to víte, že ano. Mosfeire spíš vyhovuje, když může tajit detaily před vlastními radikálnějšími elementy - a já si pořád myslím, že Krogerová s nimi může mít nějaké vazby. Jestli ale existuje nějaká cesta, jak na Mosfeire vytvořit politický rozruch, tak je to navrhnout jim hromadnou emigraci a vynucenou práci. To se prostě nestane."

"Kapitáni na tom trvat nemůžou?"

"Ne." Brena něco napadlo - myslel na to už předtím. "Jestli má obavy, jestli prostě požádala Ramireze o odklad nebo předložila nějaký problém, budou samozřejmě nepříjemnosti a já se budu dost zlobit; ale nebylo by to nic proti problémům, které jsme vyřešili na planetě za poslední dvě staletí. My to vyřešíme. Uzavřeme dohodu a odvezeme ji dolů."

"Jeden má starosti," řekla Jago.

"To, co dělá starosti mně, je, že se nemůžu spojit s Jase; že se mi nepodařilo spojit se s Yolandou; že se dokonce ani nedokážu spojit s Krogerovou, kdy chci. Mladík v komunikaci nejenom že nemá povolení nás spojit, ale navíc ho ani nedostal. To znamená, že mu ho nevydali - nebo že o něj nepožádal."

"Blokáda na nízké úrovni?" zeptal se zlověstně Baniči.

"Opravdu doufám, že ne. Mohou za tím stát Ramirezovi podřízení s instrukcemi krýt ho. Nebo podřízení někoho, kdo stojí proti Ramirezovi, a nařídil jim, aby mi překáželi."

Nepodniknu žádnou akci. Ale řeknu jim, jak velká je to provokace." Už proto, že pro atevy obsahovaly časy schůzek numerické klíče ke šťastným nebo nešťastným číslům.

"Takové věci by si k paidhi-aijimu dovolovat neměli," řekla Jago.

"Měli jsme dlouho potíže. Už to jsou tři roky - tři roky potíží," řekl Bren. Znělo to trochu vyčerpaně. Když s Ramirezem jednali přes Mogari-nai, v jednom kuse nestíhal termíny přenosů. Bren jeho chování omlouval a dovoloval, aby mu to prošlo; říkal Tabinimu, že takové chování je u lidí známé. Chtěl dosáhnout dohod, které by jinak byly v sázce. Ale teď to Ramirez dělal znovu, a to v prostředí, kde by mohla být ohrožena jejich bezpečnost, a to už nešlo.

Když se s ostrahou rozešli do svých kajut, vrátil se Bren ke konzoli a poslal zprávu Ramirezovi. Ani ho nepřekvapilo, když zjistil, že není k zastížení.

"To nevádí," řekl Cl. "Nahrajte mu zprávu. Kapitáne Ramirez, kontaktujte mě, jakmile to bude možné, v kteroukoli hodinu. Děkuji, Cl."

* * *

Tu noc nikdo nevolal. Vůbec nikdo.

Než se Bren ráno oblékl, zavolal Cl. "Spojte mě s Ramirezem."

"Pane, to nejde."

"Cl, já chci Ramireze a chci ho hned. Čekal jsem celou noc a nemám dobrou náladu."

"Minutku, pane." Chvilí bylo ticho: Bren se posadil a zapnul počítač. Trásl se ve studeném vzduchu. Ještě neměl svůj čaj. Ani snídani.

"Pane Camerone? Co pro vás můžu udělat, pane?"

Tohle byl jiný hlas. Ženský.

Vstal a postavil se proti panelu. "Kde je Cl?"

"Tady Sabinová. Co je za problém, pane Camerone?"

"Kapitáne." Nasadil tichý, rozumný tón. "Děkuji vám. Neměli jsme příležitost spolu mluvit. Máte dnes chvíli?"

"Tuto směnu ne, pane Camerone."

"Kapitáne Sabinová, buďte rozumní. Během těch tří let jednání jsem to řekl jasně: pokud nebudou dohody s atevy dokončené ve šťastnou hodinu a včas, mohou k těmto dohodám požadovat změny, třeba v maličkostech. Při jednání s aijim prostě není možné přesouvat termíny schůzek."

"Tohle je naše území, pane Camerone. Tady se věci dělají po našem."

"Ne, kapitáne, to se bohužel mýlíte. Jestli chcete mít tohle území opravené a v provozu, tak záleží na tom, jak věci dělají atevové. Pokud se vám to dnes nehodí, můžeme se domluvit na nějakém pevném termínu? Co třeba zítra - rozuměno den po tomto - odpoledne, třináct nula nula?"

"Přijmu vás ve čtrnáct nula nula."

"Výborně. Mezitím tu je další věc. Mohla byste mi zařídit hovor s Jase Grahamem?"

"Pan Graham je členem této posádky a podléhá naší autoritě. Vůči vám a vašemu úřadu nemá žádné povinnosti. Dva dny; podle vašeho rozvrhu. Máte teď domluvenou schůzku se mnou. Jsme tedy dohodnuti?"

"Dva dny. A do té doby budu čekat na Jaseho Grahama, kapitáne."

"V tom případě budete čekat pekelně dlouho."

"Pochybují, že byste dokázala udělat peklo a přitom získat od Tabini-aijiho to, co chcete. My invazi těch vašich cizinců pravděpodobně přežijeme."

"Nespoléhejte na to."

"Není třeba se hádat, kapitáne. To si schovejme na schůzku."

Komunikační systém oněměl. Konečně se z něj ozvalo odměřené: "Dva dny. A co se týče vaší žádosti o Grahama, odpověď zní stále ne. Není to váš občan."

"Budeme o tom jednat, kapitáne. Děkuji vám." Přerušil spojení. Sabinová asi na takové zacházení zvyklá nebyla, ale on nehodlal dopustit, aby se po domluvě termínu rozvinula další diskuse.

Sice tuhle situaci sám zařídil, ale vůbec se mu nelíbila.

Měl mizernou náladu, i když se oblékal. Ke konci mu s tím pomáhal Bindanda. Snídaně čekala.

Ale když se teď uklidnil po adrenalinovém náporu jednoho jednání, rozhodl se vyhovět rutině a stáhnout si zprávy.

Netušil, kdy vedení lodi ztratí trpělivost a zbaví ho přístupu ke komunikaci prostě jen proto, aby mu ukázali, že můžou.

Zadal CI, bez potíží promluvil s komunikačním důstojníkem a odeslal a přijal zprávy. Vše proběhlo bez incidentu.

První zprávy byly z pevniny. Úplná záplava osobních poznámek od členů sněmovny. Bren prohlédl ty, které mohly být nejpravděpodobněji důležité - v podstatě přesně to, co čekal: soustředěné na lokální záležitosti. Různí lordi se ptali na své zájmy, všichni mu gratulovali k přežití nebezpečného letu raketoplánem, všichni se zajímali o zisk pro své okresy, své obchody a své podniky.

Takže už se vědělo, že je tady nahoře - asi za to mohl ten archiv: díky němu se provalily informace o misi. Bren tedy mohl říct Tobymu, kde je; mohl své rodině prozradit, že tento ani příští týden se na ostrov za žádnou cenu nemůže dostat.

Ale byl tady i krátký vzkaz od Tobyho: Toby už věděl, kde Bren je, a napsal první.

* * *

Slyšel jsem, kde jsi; je to všude ve zprávách... teď chápu, že jsi měl důvod, abys odletěl tak narychlo.

Mluvil jsem s Barbiným manželem. Zdá se to být prima kluk, tichý. Barb prodělává další operace, ale už trochu vnímá okolí. Promiň mi slovosled. Píšu to nevyspalý. Jill mluví o tom, že se rozejdeme. Nevím, proč zrovna teď, ale vlastně vím. To, že jsem přiletěl sem, nám to nijak neusnadňuje - mluvili jsme o tom v letadle; řekla mi, že si musím vybrat, a já nechci ztratit svoje děti, takže jak to půjde, vracím se zpátky na sever a zůstanu tam. Tohle už nemůžu dělat. Máma mě nehodlá poslouchat, Barb je pro ni prý dcera a je to její volba.

Ale hlavně: já nehodlám přijít o ženu a děti. Seženu auto a odvezu mámu domů - a jestli se vrátí do nemocnice, tak už budu na letišti a nebude to můj problém. Je mi to strašně líto, Brene, ale jestli to ty už nemůžeš dál dělat, tak já taky ne. Moje žena a děti jsou pro mě stejně důležité jako tvoje práce pro tebe. A i když tě mám rád a mám rád i mámu, mám taky svůj život.

* * *

Bren si to přečetl dvakrát. Slyšel v hlavě Tobyho hlas a věděl, kolik sil ho stálo tohle napsat. Posadil se a odepsal mu.

* * *

Nemůžu tě obviňovat. Cítím se hrozně kvůli tomu, co jsem po vás chtěl, po tobě a po mámě, abyste starosti o mě zapínali a vypínali jako lampu, abyste mě podporovali, když jsem se snažil stát v obou světech. Teď jsem celý na pevnině a tam také musím být. Nemůžu změnit svou práci, nemůžu změnit sebe a oba víme, že nemůžeme změnit máminu touhu mít nás oba zpátky... a myslím, že to bolí ještě víc, protože jeden z nás je trvale mimo dosah a plete se do věcí, které ji rozrušují. Jenomže generace nemůžou pohltit jedna druhou. Je na čase, abychom si oba přestali dělat starosti. To není jednoduché, ale nikdo nemůže chtít víc, než co už jsi udělal. Řekni mámě, že ji mám rád, řekni jí pravdu o tom, kde jsem, řekni jí, že neexistuje způsob, jak bych se tam mohl dostat, a taky že Barb a já nemáme budoucnost.

Barb to věděla dřív než já. Barb udělala to nejlepší, co mohla, když si vzala Paula. Strašně jsem se zlobil, když jsem to zjistil, ale ona byla vždycky v těchto věcech chytrá. Věděla lépe než já, jak to vypadá s naší asociací. Věděla, co potřebuje, a věděla, že ji pomalu zabíjím. Její práce vždycky byla uklidňovat mě. Nebyl to zdravý vztah a ona se to věrně snažila dělat i potom, co se vdala. Myslím, že je to proto, že mezi námi je jistý druh lásky - pečovatelské lásky. Nemohla být šťastná, když jsem nebyl šťastný já, a viděla, jak mě vyvedla z míry její svatba... když jsem to přitom byl já, kdo jí říkal, že náš život budou navždycky jen ty občasné víkendy. Prostá pravda je něco, co jsme nikdy nedokázali obejít: že ona by trpěla tam, kde jsem žil, a já bych trpěl tam, kde žila ona. A to se nedá vyřešit, protože já se na ostrov nevrátím a ona si zaslouží muže, který s ní bude snášet dobré i zlé, ne někoho, kdo jen občas přiletí na návštěvu.

Jestli se spřátelila s mámou, nemám právo se do toho plést, a ani nechci. Obě dvě potřebují přátele, především teď.

Ale především dlužím svému bratrovi víc, než bych kdy uměl říct. Za posledních deset let jsi udělal víc, než by se mělo chtít po kterémkoli člověku. Teď se postarej o Jill a děti. Oni ať jsou tvoje priorita - máma je odolnější, než bys myslel. Hlavně se neboj o mě: o mě se starají atevové. Ty se staraj o svou rodinu, miluj Jill, postarej se o děti a moje upozornění ber od teďka opravdu jen jako upozornění a ne žádosti o zázraky. Stejně jako Barb i ty jsi věděl, co je dobré a správné, a místo toho, abys to dělal, ses mi snažil vyhovět. Polepším se. Už žádné žádosti. Posílám kopii tohoto dopisu mámě. Všechnu mou lásku pro všechny naše životy. Bren.

* * *

A své matce napsal:

* * *

Jsem na vesmírné stanici, mami. Přikládám dopis, který jsem napsal Tobymu. Mám tě moc rád a vždycky budu mít. Bren.

* * *

Kontaktoval Cla odeslal obě zprávy, dřív, než měl šanci rozmyslet si to, nebo než mohl ztratit spojení díky svým problematickým vztahům s kapitány. Snažil se nemyslet na to, jak to jeho matka čte a jak moc ji to bolí.

Ale jeden těžko psaný dopis byl lepší než deset let utrápených výmluv, které jeho matku udržovaly v naději, že se změní. A které Tobyho a Barb udržovaly v neustálých pokusech změnit ho. Tohle zkoušeli celá léta; ale teď už byl z Brena ztracený případ.

Cítil se, jako by mu někdo seděl emoce smírkovým papírem. Byl jedna otevřená rána. Rozloučil se se svou matkou, se svým bratrem a s jedinou lidskou ženou, která ho milovala, a to naráz a ještě před snídaní.

Říkal si, že profesionálně i soukromě udělal přesně to, co udělat měl: profesionálně a fyzicky se při hovoru se Sabinovou na okamžik dostal do onoho stavu hyperaktivity, ve kterém se mu prakticky zdálo, že dokáže procházet zdi. Věděl, že je to nebezpečné, protože ve skutečném světě byly skutečné i zdi. Ale riziko, které podstoupil, bylo součástí jeho krátkodobého vnímání; jeho postoj bylo něco, o čem nemusel přemýšlet; jeho jednání s izolovanou psychologií lidí z lodě bylo něco, co propracoval během tří let práce s Jasem a na základě jeho hodnocení

individuálních lidí. Nebyl hlupák. Děsilo ho, co dělal, ale hlupák nebyl, ne při svém manévrování s kapitány.

Ale kapitáni se zlobili doopravdy. A disponovali silou, kterou - ano, kterou nepoužijí, pokud jsou chytří.

Už spoustu chytrých lidí i atevů zastřelili hloupí protivníci. Protivníkovi to sice nepomohlo, ale dotyčná chytrá osoba byla tak či onak mrtvá.

A psychologický šok, který čekal jeho rodinu... ten byl taky skutečný. A on se tomu nemohl vyhnout. Nemohl odletět na Mosfeiru. A nebude moci ani v budoucnu. Bude se to jen zhoršovat.

Šel na snídani. Donutil se usmívat, to kvůli personálu. Omlouval se a cítil se lehký - neměl jen lehkou hlavu, ale celé tělo.

Pořád byl v té náladě "můžu procházet zdí".

Personál, který ho měl podporovat, to chápal. Atevové dělali svou práci mlčky a Narani se pořád ukláněl a servíroval správné čaj a malé porce. Bren se snažil snídani omezit, protože už na ně prostě neměl žaludek, ale Baniči a Jago se k němu přidali a jejich chuť k jídlu snadno vyrovnala tu jeho.

"Právě jsem urazil Sabinovou a řekl matce, že ani já ani Toby už nemůžeme dál plnit její žádosti," řekl jim, "a to všechno ještě před snídaní. Víte, co vidím kolem nás, nadiin? Skupinu lidí na této stanici, která se nás tu snaží zavřít. Nás, Mosfeirany a také Jaseho... zkrátka a dobře, chtějí udržet svou moc nad stanicí, nebo alespoň svou osobní moc vzhledem k Ramirezovi. A podle naší dohody s ním by se nic takového dít nemělo. Musíme tlačit, ale jemně. Myslím, že bychom se měli vydat na malou procházku, pokud přesvědčím Kaplana-nadiho."

"A kam bychom měli jít?" zeptal se klidně Baniči a nabral si zářačně čerstvá vajíčka.

"Myslím, že se zeptám Kaplana," řekl Bren. "Podle mě bychom si to tu měli prohlédnout, když chtějí, abychom dali stanici do pořádku. Myslím, že bychom se měli podívat všude. Včera v noci jsem začal psát svoji zprávu; dnes ráno mám jenom samé otázky."

"Máme se ozbrojit?" zeptal se Baniči.

"Ano," odpověděl Bren a dodal: "ale nic extravagantního."

15

Kaplan se objevil se svým obvyklým elektronickým vybavením. U dveří se ohlásil jenom pípnutím interkomu a potom je prostě otevřel a bez pozvání vstoupil.

Narani se uklonil, sluhové se uklonili. Když Bren vycházel ze své kajuty, zahlédl to.

Baniči, ostraha a Kaplan se na sebe dívali jako wi'itkitiin, když se potkají nad tučným soustem. Dveře centra ostrahy byly diskrétně zavřené - štěstí s tím nemělo co dělat. Táno a Alginí nebyli v dohledu. Brenovi neuniklo mírné natočení Kaplanovy hlavy; jeho elektronika určitě předávala informace i jinam než do jeho okuláru.

"Chcete jít za ostrovany, pane?" zeptal se Kaplan.

"Pro začátek," řekl Bren a vyšel ven. Kaplan šel s ním, Baniči a Jago tvořili zadní voj. Chodby měly vybledlé žluté stěny a vypadaly jako něčí jícen.

Po cestě měl Bren záplavu otázek - jednak chtěl opravdu některé věci vědět, jednak chtěl Kaplana nějak zaměstnat: Co je tamhle tím směrem? ptal se. Co je tamhle?

"To nemohu říct, pane." Když Kaplan opakoval tuto konkrétní větu už potřetí nebo počtvrté, byli zrovna v místě, které vypadalo jako celkem významná křižovatka v klikatící se zmrštině chodeb.

"Tak co kdybychom tam šli a zjistili to?"

"Tam vás nemůžu vzít, pane. Není to na seznamu."

"Aha," zvedl Bren obě obočí. "Tak on existuje seznam."

Kaplan se k němu otočil. Když viděl, jak se nad Brenem tyčí Baniči a Jago, nevypadal příliš šťastně.

"A můžeme ten seznam vidět?" zeptal se ho Bren.

"Dostávám ho od vedení, pane. Nemůžu vám ho ukázat."

"No," řekl Bren a vesele pokračoval v atevštině, "myslím, že bychom prostě mohli trochu šťouchnout a zjistit, co se poddá. Kaplan-nadi se stará o to, abychom neviděli, co nemáme, ale není to on, kdo o tom rozhoduje. Dostává rozkazy z vyšších míst. - Co byste chtěli vidět vy, nadiin?"

"Kde bydlí posádka?" zeptal se Baniči.

"Skvělý nápad," řekl Bren a podíval se na nejistě se tvářícího Kaplana. "Nadi, kde je posádka?"

"Řekl jste posádka, pane?"

"Co děláte, když nejste ve službě, Kaplane?"

"Chodíme do reku, pane."

"Dobrá." I když všechno to vybavení, o okuláru ani nemluvě, nepůsobilo zrovna přívětivě, Kaplan měl svým způsobem nevinný pohled právě rozvinutého květu. "V tom případě se podíváme do reku, Kaplane-nadi. Nebo je také na seznamu věcí, které nemáme za žádnou cenu vidět?"

"Ten seznam funguje spíš obráceně, pane. Jsou na něm věci, které vidět můžete."

"No, to je taky v pořádku. Tak se na všechna ta místa podíváme, a až budete unavený, půjdeme do toho rekreačního centra. Předpokládám, že to znamená 'rek', ne?"

"Ano, pane. Zeptám se na rek, jestli chcete."

"Tak to udělejte - a my si zatím prohlédneme všechno, co máme vidět, ano? Proved'te nás tamtudy."

"Ano, pane," zamumlal Kaplan a začal mluvit do svého mikrofonu - rozumět mu ale nebylo, jen písmena a zkratky.

"Pane, na rek se musí zeptat kapitána, a ti jsou všichni -"

"Na poradě."

"Ano, pane."

"No tak jim prostě řekněte, že jsme odešli a nechali vás tu. Najednou mě ten rek velmi zajímá. Hádám, že ho najdeme. Zastřelíte nás?"

"Pane, to nedělejte."

"Nereagujte přehnaně," řekl Bren atevsky, "a především - nezabíjejte ho. Je to milý člověk, ale já teď půjdu pryč a nechám ho tady, a to ho hodně znervózní."

"Ano," řekla Jago. Bren vykročil a Baniči a Jago se rozešli na opačné strany chodby.

Bren by dal hodně za to, kdyby měl oči vzadu. Věděl ale, že ať už Kaplan udělá cokoli, určitě ho nezastřelí.

"Pane?" uslyšel. Bylo to spíš nervózní vypísknutí. Potom už hlubší: "Pane! Nedělejte to!"

Bren ušel ještě pár kroků chodbou, která neměla žádné zvláštní rysy, kromě podlahy - na té se rýsovala prošlapaná cestička vedoucí k něčemu, co byly zjevně dveře sekce.

Uslyšel za sebou nejisté šourání a otočil se, aby nedošlo k nějakým potížím.

Kaplan se za ním nemohl vydat, protože Baniči mu velmi pevně sevřel paži.

"Pane!"

"Má obavy," přeložil to Bren pro Baničiho. "Pusťte ho, nadi-ji."

Baniči to udělal. Jago měla ruku na pistoli v pouzdře. Kaplan se nehýbal, jen stál s vykulenýma, ustaranýma očima a třel si ruku.

"Kaplane," řekl mu Bren, "vy jste rozumný člověk. Tak mi povězte, jak se tu můžeme zabavit, aby se to netýkalo vašeho seznamu?"

"Promluvím si s důstojníkem, který má službu, pane."

"Prima," řekl Bren. "Udělejte to. Řekněte jim, že jestli máme tuhle stanici opravit, musíme si ji prohlédnout. Co kdybyste nám ukázal nějaké oblasti, které jsou na tom hůř?"

"To nejde, pane. Tam je zima. Jsou zamčené." Podíval se nahoru, na Baničiho a Jago. "To by chtělo skafandry, a do těch se oni nevejdou."

"My pro ně skafandry máme. Mohli bychom se vrátit k raketoplánu a vyzvednout je. Nebo co takhle navštívit vaši loď? Máme přece postavit další."

"Postavit, pane. Ano, pane. Na to se musím zeptat." Kaplanovi vyrazil na čele pot.

"No tak, Kaplane. Myslete. Dejte nám něco, co by za náš čas stálo. Nemůžeme tu být celý den."

"Jestli chcete vidět rek, pane, já se vám zeptám. - Ale nemůžete tam chodit se zbraněmi, pane."

"Kaplane, tady jste na oběžné dráze kolem planety atevů. Ostraha atevského lorda nechodí nikam beze zbraně. A je to tak lepší, protože kdykoli byste tu měl dva atevské lordy, budou beze zbraní nervózní a mohli by dělat problémy. Baniči a Jago jsou z Cechu vrahů. Ten má svá pravidla. Zajišťuje například, že lordi půjdou do Cechu, dřív než někdo přijme smlouvu na jednoho z kapitánů. Berte je jako policisty. Tam dole je celá planeta rozumných bytostí; trvalo jim tisíce let, než vyvinuli způsob, jak řešit věci mírovou cestou, a já vám opravdu nedoporučuji, abyste začali měnit systém, který funguje. Co kdybychom šli někam, kde je to zajímavé?"

"Ano, pane, ale i tak se musím zeptat."

"Zeptejte se," řekl Bren a zadíval se na průsvitný panel na stěně. Byl uzamčený a byla na něm spousta tlačítek. "Copak dělá tohle?"

"Většinou řídí světlo a teplotu, pane, a taky energii, ale neotvírejte ten panel, pane, některé sekce nejsou vzduchotěsné, pane."

"Jen klid," řekl Bren a neškodně se usmál. Začínal mít Kaplana srdečně rád a litoval toho, že ho schválně provokoval. "Půjdeme. Půjdeme do reku. Jste dobrý člověk, Kaplane, a velice rozumný."

"Ano, pane." Kaplan měl pořád zrychlený dech. "Jen mě nechte, ať se zeptám."

Smysl pro povinnost se Kaplanovi rozhodně nedal upřít. Zapnul mikrofon a zuřivě ze sebe vychrlil pár dalších písmen a čísel. Bren a jeho ostraha neslyšeli odpověď, ale Kaplan zuřivě přikyvoval. "Ano, pane," řekl konečně. "Říkají, že je to v pořádku, můžete jít do reku."

"Tak tedy pojďme," řekl Bren. "A máte tu jídelnu? Menzu? Můžeme se podívat tam?"

"Ta je na seznamu, pane." Kaplan vypadal, že se mu dost ulevilo.

"Dobře," řekl Bren. "Baniči, Jago, půjdeme s Kápla - nem-nadim. Je to ochotný člověk, který jistě nechce žádné potíže. Zdá se, že má dobrou povahu a je velice seriózní."

"Kaplan-nadi," řekl Baniči svým hlubokým hlasem. Na tváři mu hrál příjemný výraz. "Jeden by rád věděl, co vysílá svým důstojníkům."

"Baniči chce vědět, co vidíte a vysíláte," řekl Bren. "Mou ostrahu takové věci zajímají."

"To nejde," řekl Kaplan, ztělesnění břítkosti.

"Chcete koupit pítí?" zeptal se Bren. "Měli bychom si promluvit, budete koneckonců můj pobočník."

"Já nejsem váš pobočník, pane. A nemůžu mluvit, pane. Neměl bych."

"Opravdu ne? Pak si vás možná vyžádám. Budu někoho potřebovat, když budu na stanici. Jste ženatý?"

"Ženatý, pane, to ne, pane." Kaplan byl čím dál tím nervóznější.

"A kde vlastně bydlíte?"

"Dvě stě třicet osm cé, pane."

"To je kajuta?"

"Ano, pane."

"Bydlíte sám?" zeptal se Bren.

"Bydlíme tam dva a dva, pane, na dvě směny."

"Vy bydlíte na takhle velké stanici na dvě směny?"

"Na lodi jsme měli víc místa," řekl Kaplan. "Ale teď se tam pracuje."

"Na čempak?" zeptal se Bren.

"Hlavně na trupu."

"Škody?"

"Je prostě starý, pane, hodně opotřebovaný. A navíc, není snadné žít na lodi, když kotví; na hodně míst se ve stavu beztláče vůbec nedostanete, pane. Vidíte tahle zábradlí? Na stanici nejsou moc k užítu, ale na lodi se jich přidržujete, když musíte někam lézt."

Odpovídalo to tomu, co říkal Jase. Bren se vyptával Kaplana, aby si ověřil své informace, a zatím šli - další a další chodby, odbočky, zatáčky a sestupy, všechny úplně stejné až na občasné nástěnné panely. Byla to strašlivá, ochromující monotónnost bez jakéhokoli značení.

Došli do chodby, ve které byly jedny otevřené dveře.

"To je rek, pane," řekl Kaplan a zavedl je do poměrně velké místnosti. Vnitřní stěna byla - z bezpečnostních důvodů, jak už Bren věděl - několikrát zalomená. Bylo tu několik lidí. Vybavení sestávalo z několika velice vybledlých sklápěcích umělohmotných židlí u zelených skládacích stolů připevněných ke stěnám. Nejneuvěřitelnější byla ale výzdoba - jeden modrý pruh kolem celé místnosti, který nesloužil žádnému zjevnému účelu.

Kromě něj tu byla nástěnka, na které bylo magnety přichyceno několik oznámení.

Členové posádky, které určitě upozornili předem, vstali, když Bren a ostatní vstoupili.

"Dámy a pánové." Bren prošel kolem Kaplana, obešel celou místnost a pozorně sledoval, jak posádka reaguje na přítomnost Baničeho a Jago... viděl strach, a zároveň zvědavost. Chtěli na ně zírat, ale snažili se nedělat to. "Přeji vám dobrý den," řekl Bren, čímž na sebe přitáhl nervózní, těkavé pohledy. "Jsem Bren Cameron, vyslanec aijiho z Šej idami. Toto je Baniči a jeho partnerka Jago, kteří velí mé ostraze. Jiná jména nemají. Můžete je brát jako policii. Rád vás všechny poznávám, dámy a pánové."

"Ano, pane," řekli někteří z nich. Podobné věci se už neřikaly. Bren působil jako anachronismus, nebo možná jako někdo z budoucnosti.

"Zdá se, že jsme dospěli k dohodě," řekl Bren. Zajímalo ho, jak daleko se už ta zpráva rozšířila. "Budeme tady stavět. Mosfeira vám tu podle této dohody poskytne veškeré planetární vymoženosti, od ovocné šťávy a hotdogů až po polštáře. Jase Graham. Říká vám to jméno něco?"

Říkalo, ale v jejich odpovědích nebylo jediné jasné slovo. Vypadalo to jako donekonečna opakovaný Kaplanův vykulený pohled. Měli ho jeden jako druhý, muži i ženy.

A Bren by se vsadil, že všichni tady byli na Seznamu.

"Jase je můj přítel. Přítel. Možná jste slyšeli - anebo uslyšíte -, že o atevěch se to říct nedá; že nejsou v tomhle úplně stejní. Je to tak. Ale neznamená to, že s nimi nemůžete vycházet a že nemají dobré srdce. Musíte jenom přijít na jejich asociace. Tak například, pokud budete vycházet se mnou, víte, že můžete vycházet i s mou ostrahou, s mým personálem, s mými asociovanými a s každým, s kým vycházím i já. Není nic takového jako jeden ateva. Je to vlastně docela jednoduché, pokud se atevů zeptáte, co si myslí o tom druhém, ke kterému chcete být milí. Rád vás všechny poznávám. I moje ostraha je ráda, že vás poznává, a nikdo nebude na nikoho střílet. Neusmívají se, ale toho si nevěšme. Atevové pokládají za neslušné usmívat se na někoho, koho neznají. Kaplane."

"Pane!"

"Mohli byste nás představit?"

"Ano, pane," řekl Kaplan a svědomitě odrecitoval všechna jména, zaměstnání a hodnosti: byli tu Johnsonové, Pittsové a Alugiové, byl tu Shumann, Kalmoda a Holloway, Lewis a Kanchatkan, jména, která Bren nikdy neslyšel. Všechno technici a údržbáři - až na jednoho, to byl hlavní strojník. "Rád vás poznávám," řekl Bren a postupně je obcházel a potřásl jim rukama. Byl rozhodnutý dát tvář a jméno tomu, co je nemělo už dvě stě let - plus tři roky na oběžné dráze kolem planety. "Má ostraha si s vámi rukou nepotřeše. Naše kultura je jim cizí. Shledávají váš počet šťastný a chválí vás za to; pokládají vás za příjemné shromáždění. Myslím, že ve vaší knihovně je nějaký soubor o protokolech pro hovor s atevy; vím, že jsem ho tam před pár lety posílal, a doufám, že se rozšířil."

Nerozšířil. Poznal to z jejich výrazů. Zdaleka ho to nepřekvapilo.

"No, doufám, že se na něj podíváte brzy, protože tady budou pracovat atevové. A ani lidi z planety nesmíte brát na lehkou váhu. Z vašeho pohledu jsou dost odlišní a jejich slova neznamenají přesně totéž; já sám se narodil na ostrově a můžu říct, že mluvíte dost odlišně. Jak se tu vlastně bavíte?"

"Hrajeme hry, pane." To byl jeden z výše postavených členů posádky. "Máme zábavní soubory."

"Kostky," řekl někdo další.

Jase se zmiňoval, že zábava je na lodi slabá a možností tam není mnoho. Jasemu dělaly vážné potíže rychlé vstupy, mihotající stíny, všechny přírodní jevy, které vypadaly neovládané. Bren si vzpomněl, jak stál na palubě lodi pod bouřlivou oblohou... tehdy opravdu překročil své hranice. Teprve teď, když Bren viděl tuhle rekreační sterilitu, dokázal pochopit, jakou odvahu tehdy Jase prokázal. "Jasemu se na planetě líbilo a získal některé nové hry. Ví, že nějaké záznamy posílal sem nahoru."

K posádce se ovšem nedostaly. Lidé na Brena upírali prázdné pohledy a mlčeli.

"Rozhodně si musíme promluvit o dovozní situaci," řekl. Situace se mu zamlouvala stále méně a méně. "Mosfeirané vám určitě nabídnou hodně věcí, které se vám budou líbit." Plus minus celý koncept "obchodu" - nebyl si jistý, že ho tihle lidé doopravdy chápou. "Budete si muset zvyknout na hodně věcí, a jednou z nich je, že se budete setkávat s lidmi, kteří nespádají pod vaše kapitány, kteří budou mluvit vaším jazykem a myslet tím něco úplně jiného než vy. S lidmi, kterým nevadí, když mají povrch pod sebou a když světla blikají, které to naopak docela baví." Členové posádky

vypadali zhrzeně. "My, na druhou stranu, se budeme převážně zabývat stavbou: vylepšovat stanici, dodávat palivo, materiály, takové věci. A slyšeli jsme, že jste ve vesmíru narazili na problémy. My jsme zvyklí jednat s cizinci. Doufáme, že se s vašimi problémy střetneme a vyřešíme je."

Ted' teprve zasáhl strunku. Tomuhle oni rozuměli... a nevěřili.

"Ano, pane," řekl jeden z nich. Jmenoval se Lewis. Bren na to nezapomněl, málokdy zapomněl jméno.

"Mluvili jste s Jase, co se vrátil?" zeptal se Bren.

"Ne, pane," řekl jeden muž a ostatní začali vrtět hlavou.

"Zajímavé," řekl Bren. Měl velmi nepříjemný pocit z tohoto místa, z posádky, z celé situace. "Ale znáte ho, ne?"

"To ano, pane." Zdálo se, že se v odpovědích střídají. Nebo byli všichni napojeni na síť jako Kaplan a dostávali odpovědi odjinud.

"Kaplane," řekl Bren.

"Pane!"

"Co kdybychom si zašli za mosfeirskou delegací a potom se vypravili do jídelny?"

"Obojí je ve stejné sekci, pane."

"No výborně," řekl Bren. "Tak proč to neudělat?"

"Ano, pane," řekl Kaplan.

"Nechcete jít někdo s námi?"

"Musíme se vrátit do služby," řekl jeden z nich.

"Samozřejmě. No, přeji vám všem dobrý den. Doufám, že vás ještě uvidím." Bren se usmál a vyšel ven. Stále s úsměvem prohodil atevsky: "Proti těmhle lidem byl Jase, když přiletěl, nevázaný extrovert."

"Zdá se, že se hodně bojí," poznamenala Jago.

"Zdá se, že se bojí," opakoval Bren, zatímco následoval Kaplana. "Pravděpodobně je sem přivedli, abychom je viděli. Neviděli Jaseho a neviděli žádné soubory, které jsme sem posílali, ty o atevcech."

"Jeden se rozhodně ptá, proč," řekl Baniči.

"To se rozhodně ptá," řekl Bren. "Kaplane, čeho se ti lidé bojí?"

"Cizinců, pane."

"Baniči a Jago přece nejsou cizinci. Cizinci jsme my. Tam dole je jejich planeta."

"Ano, pane." Kaplan nevypadal, že by ho to uklidnilo. Bren také ne. Lod' mu dělala starosti.

"Bojoval jste někdy?" zeptal se Kaplana.

"Pane?"

"Musel jste někdy bojovat, doopravdy bojovat, muž proti muži?"

"Ne, pane," řekl Kaplan.

"Bojoval někdy někdo na téhle lodi?"

"To si nemyslím, pane, tedy měli jsme tu pár rvaček, to ano, ale nikdy s někým zvenčí, pane."

A tohle prosím řekl člověk ověšený orientačním, nahrávacím a obranným vybavením, který vzhledem připomínal pochodující špehovací stanici.

"Brene."

"Pane?"

"Jmenuji se Bren. Můžete mi říkat Brene. Formálně se mi říká Brene-nandi, ale mé jméno na ostrově je pan Cameron. Vám se říká Kaplane?" Na každé uniformě bylo vyšitě jméno - a byly to opravdu uniformy, všechny naprosto stejné. Jaseho kdysi děsily textury. Děsily ho rozdíly. Ted' Bren viděl, že všechno na stanici je jednobarevné, že všechny uniformy jsou stejné: že stříhy se v obecných rysech (ale ne v detailech) podobají... jedna velikost padne všem a Bren musel napínat zrak, aby si všiml drobných rozdílů, které byly asi pro někoho, kdo znal řeč těla všech lidí na palubě, okamžitě patrné. Bren hádal, že Kaplan dokáže někoho poznat i zezadu a na nějakou vzdálenost přes tyhle podivně zakřivené chodby, a že on sám má v tomto ohledu handicap. Rozdíl, který Bren představoval, musel tyhle lidi šokovat; stejně tak je museli šokovat Mosfeirané. A co si mysleli o atevcech? Asi se na ně dívali jako na nový druh: jejich schopnost integrovat vzory a rozeznávat jednotlivce byla náhle zahlcená, protože nevěděla, jaké rozdíly jsou významné.

Tři roky na postavení raketoplánu?

Tři roky, aby uvedli Jasona do atevských způsobů - a to se Jase opravdu snažil.

Při stavbě na stanici nebyla největším problémem technika. Byla to psychologie osob na zemi, které z různých důvodů nechtěly chápat situaci. Patologie osob, které měly dost problémů už s orientací ve svém vlastním světě. Patologie lidské společnosti, která tady byla zavřená, citlivá jen na úzký rozsah slabých pocitů a signálů.

Bren měl starosti o Jaseho. Jeho neustálá nepřítomnost, tak či onak obhajovaná, vzbuzovala obavy. A tak tlačil silněji. Věděl, jaké nepřátelství chová hluboko uvnitř k těm, kdo se chovají nepřátelsky. Odvážil se připustit, že i on by mohl být součástí problému?

Byla to dlouhá cesta přes neoznačené teritorium. Další a další neoznačená, nečíslovaná území, dokud nedošli k Mosfeiranům. Hlídka u jejich dveří je vpustila a na nic se neptala - jistě výsledek Kaplanovy přítomnosti. Vstoupili do malého prostoru, který byl Mosfeiranům vyhrazen. Lund a Feldman vyšli z různých místností. Tvářili se udiveně.

"Pojďte se napít," řekl Bren. "Platí místní menza."

Lund a Feldmanová se na něj zadívali. Objevíly se i Krogerová se Shugartovou - stejně tak podezřívavě.

"Naši hosté se chovají nepřátelsky," řekl vesele Bren atevsky. Byla to velmi prostá věta, protože bral v úvahu slovník, kterým oba tlumočníci disponovali. Bylo vidět, že Feldman i Shugartová znejistěli.

"Dobrý nápad," řekl Feldman duchapřítomně. "Půjdeme."

"Půjdeme, to zrovna," řekla Krogerová. "O co vám jde?"

"Poslouchejte ho, nadiin," řekla Jago. V tu chvíli se už Kaplan střídavě díval na jednoho a na druhého.

"Kaplane," řekl Bren a položil mu na elektroniku oplácené rameno přátelskou ruku. "Kaplane, kamaráde, je tady někde bar?"

"To je, pane," přisvědčil Kaplan.

"A je na seznamu?"

"Ano, pane," řekl Kaplan.

"No tak tam všichni půjdeme a napijeme se." Kaplan začal něco namítat a Bren zesílil sevření. "Ale no tak, nekažte to. Pojdte s námi. Buďte vítán. Ukažte nám ten bar."

"Pane, já nemůžu pít ve službě."

"Bojím se toho, z čeho to tady vyrábíte," řekl Bren. Kaplanovu váhavost ignoroval, tlačil na něj. "Ale už jsem moc dlouho bez pořádného drinku."

"To zní dobře," řekl Lund. Krogerová se ale mračila.

"Feldmane, vy tu zůstanete," řekla. "Dobrá, Camerone. Doufám, že máte důvod."

"Dokonalý důvod. Kaplane, je nějaká naděje, že byste mohl Jaseho uvolnit, aby se k nám připojil?"

"To nemyslím, pane. Je s kapitány."

"No tak pojdte, pojdte. Feldmane, je mi to líto."

"Ano, pane," řekl zmateně Ben.

Aspoň že Krogerová pustila do baru jednoho ze svých tlumočnicků. A že s sebou nebrala ostrahu.

Znovu prošli kolem hlídky. Tentokrát šli jen krátce, než dorazili k opravdovému malému baru, té neobyčejnější věci na světě - ovšem pro Mosfeirany. Bren sám o barech vůbec nepřemýšlel, pokud nebyl mezi svým druhem, a pro Baničiho a Jago to muselo být jedno z nejpodivnějších míst na světě. Bylo tam přítomí, páchlo to tam po alkoholu, na nástěnné jednotce běžel v televizi nějaký starý film, a když vstoupili, všichni se k nim otočili.

"Toto je místo," řekl Bren atevsky, "kde se lidé stýkají za účelem konzumace alkoholu, mluvení a hraní her.

I přes to, že pravidla jsou tu uvolněná - nebo právě kvůli tomu -, se nepřátelské chování netoleruje. Je to taková náhrada obývacího pokoje. Můžete tady sedět, mluvit a pít. Budete mluvit s mladou paidhi, zatímco já si popovídám s Lundem a Krogerovou. Zjistíte, co ví, upřímně jí vysvětlíte naše obavy a poradíte jí, jak může tyto obavy sdělit svým nadřízeným. Je povoleno a doporučováno se během řeči opírat o pult, na kterém se podávají nápoje."

"Jeden se pokusí," řekl Baniči.

"Shugartová," řekl Bren, "běžte si s nimi trénovat tlumočení. Ale nepoužívejte žádná jména."

"Žádná jména." V atevštině to byl obtížný výraz.

"Lundě," řekl Bren a objal kolem ramen delegáta ministerstva obchodu. "Co si dáte? Nebo lépe řečeno, co tu mají, Kaplane? Vsadil bych se, že vodku."

"Máme vodku," řekl Kaplan. "Máme vodku a pak máme vodku s příchutí."

"To mě nepřekvapuje," řekl Bren. "Je vůbec něco, z čeho se nedá udělat vodka?"

"Já nevím, pane," řekl Kaplan. Jeho okulár v matném osvětlení zářil. To bohužel dělaly i oči atevů, stejně zlaté jako byl Kaplanův okulár černý. To přitahovalo nervózní pohledy - jak od barmana, tak od pětice u jednoho stolu. Pohledy se snažily být kradmé a nebyly příliš přátelské.

"Zná tady někdo Jase Grahama?" zeptal se nahlas Bren. Jestli ho někdo neznal, neřekl to, ale nikdo ani nepřiznal, že ho zná. "Je to můj přítel. Ztratil se mi na palubě."

"Je na debriefingu s kapitány, pane," zamumlal tiše Kaplan.

"Já vím, že to říkáte. Tady. Sedněte si."

"To nemůžu..."

"Nemůžete si sednout? Ale mně připadáte, že byste to určitě dokázal."

"Ano, pane," řekl Kaplan, "ale pít nemůžu."

"Můžete si dát nějakou limonádu. Předpokládám, že tu budou mít něco takového, ne?"

"Ano, pane," řekl Kaplan. Posadili se. Barman k nim přistupoval ostražitě, jako by byli nepřátelští šílenci. "Sodovku," řekl Kaplan.

"Jaké příchutě vodky tu mají?"

"Citrónovou a pepřovou."

"Myslím, že budu hrát na jistotu," řekla Krogerová, "a požádám o čistou. S ledem."

"To zní docela rozumně," řekl Bren. "Tak tedy s ledem." Citron, to byla příchut'; kdysi se tak označovalo nějaké ovoce, ale na Phoenixu při nehodě žádné citróny nebyly. Pozemský pepř sice rostl i na Mosfeire, ale většina "pepře", který Mosfeirané používali, se vyráběla z místních rostlin. Bren byl zvědavý, ale zajímaly ho informace, ne nové příchutě.

Objednali si. Baniči a Jago se atevsky bavili s mladou vyjevenou tlumočnicí. Dorazily nápoje (nepříliš nadšeně servírované). Jejich průvodce dostal sodovku a oni do sebe obrátili nedůvěryhodnou vodku.

"Kaplan nás tu prováděl," řekl Bren nejsilnějším mosfeirským přízvukem, jaký ovládal. "Vlastně jsme to chtěli dělat s Jase, ale nemůžeme ho najít. Podařilo se mi spojit se s pevninou i s Mosfeirou; Tabini-aiji je docela spokojen; doufám, že prezident bude také."

"Také jsme se spojili," přiznala Krogerová. Dívala se na svou sklenici a prsty, jako by tam byl poradní sbor. "Musíme projet nějaká čísla. Vlastně už jsme s tím začali."

"To já taky," řekl Bren. A potom probírali detaily, zatímco Kaplan usrkával sodovku a vodka začala ovlivňovat jejich nervové soustavy. Krogerová se trochu uvolnila; Lund se docela rozveselil. Bren si nebyl jistý, jestli někdo z nich

pochopil jeho varování ohledně Jaseho zmizení, ale doufal, že se Baniči a Jago dostávají přes jazykovou bariéru. Shugartová se nervózně zasmála a zahanbeně svěsila hlavu. Baniči a Jago se také zasmáli - to bylo povzbudivé.

Na to se celý bar uvolnil. Baniči, Jago a Kate Shugartová zatáhli do svého rozhovoru i barmana - evidentně šlo o televizi. Barman nejprve přepnul kanál a stiskl několik knoflíků, a potom, zatímco u Brenova stolu se mluvilo obchodně, Baniči a Jago si prohlíželi knoflíky a Shugartová překládala a zkoumala je sama.

A po dvou drincích, výměně čísel a přátelské výměně názorů Bren návštěvu baru ukončil. Atmosféra byla rozhodně uvolněnější, než když přišli. "No," řekl, "raději se vrátíme do naší kajuty. Uvidíme, jestli je z téhle věci kocovina."

"Nepřijde mi tak špatná," řekl Lund. Ten měl tři skleničky.

"Ale měli bychom radši jít," přisvědčila Krogerová.

"Ale měli bychom je tady oficiálně pozdravit," řekl Bren. Možná to bylo tou vodkou - ale jeho motivem byly čistě jen vztahy s veřejností, protože to v baru šlo tak dobře. Přешel ke druhému stolu a přiměl Kaplana, aby je všechny představil. I Baničiho a Jago, kteří nepromluvili slovo mosfeirsky a dost necharakteristicky se usmívali na všech pět členů posádky.

"Moc rád vás poznávám," řekl Bren. Většinou téhle rutiny prošel ještě jednou s barmanem. Jmenoval se Jeff a, ano, ukázal jim, jak tu funguje zábavní systém.

"Vidí ve tmě?" chtěl vědět Jeff. Bren hádal, že ho zarazila záře atevských očí.

"O trochu lépe než my v šeru," řekl. Jakožto člověk dobře věděl, jaký strach vzbuzují v lidech bytosti schopné vidět ve tmě... potom si ale vzpomněl, že tenhle Jeff vlastně ani neví, co to šero je. Neznal ani úsvit a soumrak. "To je něco jako tady," doplnil. "Nejsem si vlastně jistý - i když se dobře známe - jak na tom jsou s vnímáním barev; myslím, že se snad v tomhle ohledu nikdy nedělaly žádné vědecké testy. Ale velké rozdíly tu nebudou."

"Hm," řekl zamyšleně Jeff. Bren oddrmolil zdvořilostní formalky a vystrkal svou skupinku dveřmi na chodbu; Lund se trochu opozdil. Všichni byli veselí, dokonce i Krogerové vehnala vodka do tváří trochu červeně.

"No, už je asi čas, abychom se vydali do našich sekcí," řekl Bren. "Co kdybyste se zastavili zítra? Můžeme vám nabídnout něco, co zdejší jídelna na jídelničku určitě nemá. Svůj personál musím uvědomit předem, ale prostřít pro pár dalších lidí není žádný problém."

"Já nevím," řekla Krogerová.

"Cokoli, jen ne zdejší jídlo," řekl Lund a potom se podíval na Kaplana. "Bez urážky."

"Všechno, co můj personál přivezl, vyhovuje lidské chuti," řekl Bren. "Kaplane, můžete je zítra přivést na večeři, řekneme třeba v osmnáct nula nula místního času? Vy sám jste samozřejmě také vítán. Najezte se s námi."

"To nejde, pane. Ne ve službě."

"Ta vaše služba je dost nepříjemná věc."

"To ano, pane," přiznal Kaplan. "Ale je to moje povinnost."

"Na tom nesejde. Můžete dostat šálek čaje a jednu dvě oplatky. Vesmír to přežije."

"Osmnáct nula nula," řekla Krogerová.

"Pokud přežijeme kocovinu," řekl Bren. "Věďte nás, Kaplane. Ukažte nám cestu."

16

"Jeden se omlouvá, nadiin-ji, za své podivné chování," řekl Bren, když se setkali s personálem, on, Baniči a Jago s Taném a Alginim jakožto zaujatými přihlížejícími, kteří vyšli ze stanice ostrahy.

"Bylo to podivné místo," řekl Baniči.

"To rozhodně," potvrdila Jago. "Ale dokázali jsme Kate-ji sdělit situaci."

"Slyšel jsem smích."

"Řekla, že je ohrožená ryba, a potom že jsme tři rozvášnění starci."

Bren se musel usmát, i když jeho bolest hlavy ze suchého vzduchu vodka rozhodně nevylepšila. Ráno zkoušel inhalovat vodu, v baru zkusil vzít prášky proti bolení hlavy, ale pořád cítil příliš velké sucho. Tohle vypitá vodka skutečně nevylepšila. "Vztahy s Krogerovou a Lundem jsou rozhodně lepší, i když nemyslím, že bychom komunikovali nějak výrazně lépe než vy s Kate Shugartovou. Kolem nás je příliš mnoho strachu z cizinců. Nevím, jestli se posádka víc obává vás nebo Mosfeiranů. Podle mě začínají chápat, že nejsou jako oni."

"Tihle lidé se nikdy nesetkali ani s jinými lidmi," řekla Jago. "Jase-ji se také bál, když poprvé uviděl, jak je velký Šejidan."

"Jase se bál velmi mnoha věcí, ale rychle se zlepšil," poznamenal Táno. "Nadiin-ji, víme o něm něco?"

"Ne to, co bychom chtěli," řekl Bren. "Vždycky říkají, že je s kapitány. Tvrdí, že už nemá nic společného s aijiho dvorem: chtějí ukázat, že jsou jeho nadřízení, a to já nestrpím. A aiji také ne. Co říkala Kate, nadiin?"

"Že Krogerová-nadi se zpočátku velice zlobila," řekl Baniči, "a že se stále zlobí kvůli archivu. Ale jeden se domnívá, že už se s tím smířila a je spokojená s dohodou, za kterou by mohla sklidit slávu. Kate říká, že všichni jednají s přesvědčením, že je sledují. Podle toho, co jsem slyšel, v tom nejsou příliš dobří, ale při těch nejcitlivějších diskusích o své politice se snaží být diskrétní."

"Tlumočníci se tedy domnívají, že nejsou ze žádných diskusí vyloučeni?"

"Ano, ale málokdy mají příležitost něco říct. Kate řekla, že se jim všem líbí myšlenka, že by atevové dolovali a stavěli; věří, že by sem dokázali dostat komerční podniky, ale obávají se ztráty ekonomické iniciativy ohledně výroby pro pevninu."

"Takže tlumočnice si vedla velmi dobře."

"Dělá strašně chyby," řekla Jago, "ale je vidět, že má dobrou vůli a snaží se být zdvořilá. Dává pozor, aby neurazila."

"Přestože nás označila za vznešené zloděje," dodal Baniči.

"Odpusťte jí."

Jeho ostraha se bavila. Slova pro "vraha" a "zloděje" byla podobná, a archaismus "vznešený" a slovo "cechovní" ještě podobnější. "Možná, že jsme vznešení zloději. Možná, že jim ukradneme našeho asociovaného, až budeme odlétat. Možná ukradneme Mosfeire všechnu výrobu."

"To první mám v úmyslu. To druhé ne. Léky. Elektronika. Rafinace. Orbitální produkce potravin. Můžeme vykolikovat propojené domény. Principy jsou definované, nemusíme nic vymýšlet."

"Ještě neotevřeli svoji obranu," řekl Baniči. "Nevěří nám. Jeden se musí zeptat, nandi, jak daleko má zajít s nimi, nebo s Kaplanem-nadim - ať už v důvěře nebo v povolení nečekaných pohybů."

Vážná otázka. Moc vážná otázka. "Sledujte mě. Pokud někoho udeřím, nemusíte brát na nic ohledy. Ale Kaplana mám docela rád."

Rád, to se používalo pro saláty; byl to starý vtip, ale Baniči a Jago tomu rozuměli - jedna z těch přechodných náklonností, které lidé měli, která se mohla měnit hodinu od hodiny... zatímco u atevů byly takové změny vyvolaly emocionální a asociační zemětřesení, která obracela životy naruby.

Aspoň chápal, jak vnímá situaci. Bren dodal: "I Lunda a Feldmana mám rád; co se Shugartové týče, ta je v pořádku. I Krogerová působí čím dál tím lépe. Tam v tom letadle na pevninu jsme nezačali nejlépe. Já si myslím, že Krogerová má asociace se Stranou lidského odkazu, ale je na ni příliš chytrá. Je moc chytrá na to, aby se skláněla před jejími vůdci, je příliš vzdělaná ve svém oboru, příliš rozumná na to, aby spolkla to, co říkají. Teď už, myslím, uviděla, jak to mezi našimi druhy může fungovat. Nepodá zastáncům tvrdé linie hlášení, které by je potěšilo. Oni nás z politických důvodů chtějí brát jako nepřátele. Chtějí mít celou stanici, a já si nemyslím, že jim v tomhle Krogerová vyhoví. Podle mě je poctivá. Vidí ve Straně lidského odkazu způsob, jak dosáhnout poloviny toho, co chce. Myslí si, že je to pořád lepší než se asociovat s lidmi, kteří by raději na vesmír vůbec nemysleli. Podle mého, pokud vidí způsob, jak sem dostat Mosfeirany tak, aby nebyli pod přímou vládou Cechu, stačí jí to."

"Jeden má podezření," řekla zamysleně Jago, "že Krogerová je v té skupině aiji. Ano, aiji."

"Pořád si nejsem jistý, jakou autoritu má Lund. Možná má stejnou náchyllost velet. Možná dokonce sám patří ke Straně lidského odkazu, ale jestli ano, tak je pěkně prohnáný - jeho ministerstvo členy Strany přímo přetéká, ale on umí s lidmi vycházet daleko lépe, než je u nich běžné. Krogerová je vůdce, v tom smyslu, že je vždycky po jejím a že nemá man'či k těm, kdo se pokládají za její vůdce. Má trny, nelíbí se jí nic cizího, ale má taky mozek a já myslím - tedy doufám -, že ho během posledních pár dnů používala. Začínám Krogerovou respektovat, i když se mi do toho zrovna moc nechce. Doufám, že to vydrží."

"Jeden také doufá," přisvědčil Baniči.

"Zítra - večere; pozítří odpoledne - schůzka se Sabinovou; jeden doufá, že se spojíme s Jasem. Na jeden den práce to není špatné."

"Mají se k vám u večere připojit Táno a Algini?" zeptal se Baniči.

"Rozhodně." Bren neměl nic proti tomu, aby se jeho personál střídal u formální tabule a užíval si dokonalého jídla; navíc počítal s tím, že bude mít příležitost poskytnout oběma atevům přesnější informace. Baniči a Jago ať si vezmou volno. Nebo ať spolu plánují. Nebo ať si dopřejí pořádnou koupel... prostě cokoli chtějí. V poslední době se moc nevyspali. Bren vlastně pořád neměl ani to nejmenší ponětí, jestli v jejich partnerství někdy bylo něco osobního.

I kdyby ano, nežárlil. Oběma vděčil za svůj život i zdravý rozum.

"Jeden se půjde obléknout," přikývl Táno, a tím to bylo vyřešené.

Bren sám si šel převléct košili... byl zázrak, jak se čerstvě vyžehlené košile objevovaly přesně ve chvíli, kdy je potřeboval, ale Bren nad tím moc nehloubal. Byla to jedna z vymožeností vysoce postavených a Narani si díky tomu mohl dovolit určitou samolibost divotvůrce.

Bren si zapnul knoflíky a spustil počítač. Ještě před večerí si chtěl vybrat zprávy.

Byla tu jedna krátká od Tobyho:

Brene, Jill a děti jsou pryč. Nemůžu je najít.

Praštil do zdi tak silně, že prohnul panel.

"Nandi?" Ten ustaraný, ale mírný hlas patřil Sabiso. Bren se sebral a zdvořile se k ní otočil.

"Obtíž, Sabiso-ji, malá obtíž."

Určitě si všimla poškozeného panelu. Váhala s odchodem. "Mám zavolat Jago, nandi?"

"Ne," řekl klidně. "Ne, to nemusíte." Nejraději by pěští zeď prorazil, ale zlomené zápěstí by mu teď nijak nepomohlo. Nechtěl Sabiso vyplašit. Nechtěl tuhle situaci vysvětlovat své ostraze.

Zuřil kvůli bratrovi, a to ani nevěděl, proč se vlastně dostal až na pokraj iracionality.

Nechoval se rozumně. Vůbec ne. Poškodit ten panel nebylo profesionální. Vlastně to byla nebetýčná pitomost, takhle zanechávat důkazy svého vzteku. To se mu nepodobalo. Bylo to nahromaděným stresem. Narychlo spíchnutými časovými plány. Frustrací ze své pozice.

Bren přešel k toaletnímu stolku a pokusil se uklidnit studenou vodou. Jednou mizernou hrstí vody, kterou dokázal dostat z těch zatracených pružinových kohoutků.

Sabiso tu pořád ještě byla, nechtěla asi nechat blázna samotného. Bren slyšel, jak přešlapuje. "Nemusíte si dělat starosti, Sabiso-ji. Prosím, běžte za svými povinnostmi."

"Ano, nandi." Teď už jí nezbývalo nic jiného než odejít. Bren by se vsadil, že za chvíli se objeví Jago.

Proč měl takovou chuť uškrtit svého bratra? Byla to úplně normální zpráva o Tobyho osobních problémech - tak proč kvůli ní mlátí do panelů?

Odpověď byla prostá. Toby ho právě v jedné zprávě požádal, aby ho už k čertu nechal na pokoji; a Bren souhlasil a

poslal matce dopis, který se nedal vzít zpátky. A teď Toby porušil svoje vlastní nové pravidlo a chtěl, aby si Bren dělал starosti... ovšem ze ztraceného dobrého důvodu; Bren si dokázal představit, jak se asi Toby cítí.

Ale takhle, k čertu s tím, jeho rodina fungovala odjakživa: nejdřív ultimátum "neplet' se do toho" a potom, o dvě hodiny později, volání o pomoc, které nemohl ignorovat a se kterým pravděpodobně nemohl vůbec nic dělat, leda starostmi nespát.

V tomhle konkrétním případě nemohl s Jill a s dětmi dělat nic. Kdesi uvnitř, ve svém osobním psychologickém sklepě, tušil, že jeho prosba, aby se Toby vrátil do hlavního města, mohla být poslední kapkou, kterou přetekla Jillina číše trpělivosti. Byla to jeho chyba. Jeho.

Ale museli se dostat z cyklu, ve kterém vězeli. On přece nemohl řešit Tobyho problém. Nemohl jít hledat Jill.

Musel to brát tak, že Toby udělal jen to, co měl v oblibě i sám Bren: poslal mu upozornění. Tohle právo Toby měl. Jeho žena a děti zmizely... ve světě, kde političtí šilenci házeli kameny do oken a stříleli na cizince. Ve světě, kde musela ostraha z Národní bezpečnostní agentury z bezpečné vzdálenosti hlídat bratrovy děti.

Kde sakra byly strážce, když si Jill vzala děti? V první řadě bylo třeba kontaktovat Shawnovu kancelář. Věděl Shawn, kde Jill je? A řekne to Tobymu?

Krucinál, byl teď tady nahoře, posílal na planetu archivy, právě se provalilo, jaké mise tady nahoře probíhají, a Jill si musí vybrat zrovna tuhle chvíli, aby zmizela.

Usadil se a přesně tohle mu napsal, jen mnohem klidněji. Je mi to strašně líto, Toby. Nic víc nemůžu říct. Asi bude na chatě nebo odjela ke své rodině. Určitě je v pořádku. Pověz jí, že jsem řekl, že to byla moje chyba a že se může zlobit na mě...

Vymazal poslední větu, protože to by se znovu pletl do Tobyho domácnosti. Místo toho napsal: Kontaktuj Shaw-na. Dostaň z něj odpovědi. Nic nepředpokládej. Tohle je otázka bezpečnosti. Hrdost s tím nemá co dělat. Chraň je.

Zpráva byla strohá a nepříjemně krátká. Bren věděl, že Toby udělal zcela správnou věc, když ho kontaktoval. Neodvažoval se zavrhout možnost, že by to mohlo být víc než jen zlost.

Bren byl ten, kvůli komu jeho rodina potřebovala bezpečnostní opatření, ozbrojené strážce, takové věci. Pomalu se na ně začali spoléhat. Toby už přece určitě zašel za lidmi z ostrahy. A oni mu nemohli nic říct?

Bren mohl nanejvýš poslat zprávu Shawnovi skrz kanály s omezeným přístupem. Tobyho žena a děti jsou pryč. Potřebuju vědět, kde jsou.

...a věděl, že jestli se tenhle dotaz dostane k Jill a ona bude mít z manželské rozmlýšky ostudu, mohla by to být opravdová poslední kapka.

Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Nemohl si tyhle starosti dovolit. Nemohl si dovolit přemýšlet o tom. V poklidu napsal další zprávu pro Mogari-naí, tentokrát pro Tabiniho.

* * *

Strávili jsme dnes zajímavý den. Prohlíželi jsme si stanici a setkávali se s různými členy posádky. Našeho asociovaného jsme dosud nenalezli. Ujišťují nás, že je pečlivě vyslýchán. Mám v tomto ohledu obavy, ale nevidím jinou možnost. Ke své minulé zprávě jsem připojil detaily mých jednání se všemi stranami.

Prosím, aiji-ma, potvrďte, že jste ty soubory dostal. Stále jsem přesvědčený o šťastném výsledku, ale zjišťuji, že jisté reprezentace jsou pochybné. Byl jsem příliš velkým optimistou - ne v očekávání rychlého pokroku, ale jeho rozsahu. Vztahy s mosfeirskými delegáty jsou teď hladší, ale vztahy s lodními aiji naopak pochybnější. Navíc se ztratila rodina mého bratra a já doufám, aiji-ma, že se na to ve vši diskrétnosti zeptáte Shawna-nandiho. Zmizení předcházela osobní hádka, ale v dnešní nejisté době si dělám starosti.

Na druhou stranu, podařilo se nám po jistých obtížích naplánovat schůzku se Sabinovou-kapitánem. Doufáme, že její otázky zmírní obavy dvou méně dostupných kapitánů a dostanou nás blíže k rozumné dohodě. Opakovaně jsme prohlašovali - a já tomu stále věřím, aiji-ma -, že budoucí asociace s lidmi z lodě prospěje všem stranám včetně Mosfeiranů a že je to jediný rozumný způsob, jak ochránit vše živé. Více než kdy jindy se domnívám, že značné zkušenosti Mosfeiranů a atevů v urovnávání rozdílů mezi našimi druhy mohou být pro lidi z lodě matoucí nebo i alarmující; ale právě tyto zkušenosti nám nabízejí jistější obranu, než je jakákoli zbraň, kterou by mohli vyvinout.

* * *

Odeslal zprávy. A doufal, že Shawn Tobymu řekne, kde je Jill a děti.

* * *

K večeri byla vůbec poprvé nakládána zelenina: takové věci byly kabíu, vhodné, a neporušovaly ani zákaz konzervovaného masa. Táno a Algini seděli u stolu s Brenem. O Tobyho problémech se nezmiňoval - s těmi jeho ostraha nemohla dělat nic. Za ta léta si Bren vypěstoval schopnost soustředit se zcela na pevninu a odsunout mosfeirské problémy někam, kde je téměř nevnímal. Teď se už navíc dokázal úplně soustředit jen na svůj personál, na problémy Sabinové a Krogerové, na pracovní síly v různých regionech, na letové plány raketoplánů a na zdroje stanice. Táno a Algini vlastně celý den pracovali na ostraze sekce, kterou teď ovládali, a na tom, co se dělo ve stěnách, v podlaze a v klenutém stropě, ať už to bylo něco, co je sledovalo, nebo něco, co mohli sledovat oni.

A zrovna ve chvíli, kdy chtěl Táno vysvětlit konzoli, ta v jídelně náhle ožila a vydala hlasité zavytí.

"Bože," řekl Bren. Táno a Algini se zvedli ze židlí. Konzole nebyla jediným zdrojem zvuku - a rychle zmlkla, když se za dveřmi ozvaly kroky.

Byla to Jago.

"Omlouváme se," řekla. "Našli jsme hlavní vypínač, nadiin, nandi."

Sluhové se zasmáli, Táno a Algini se zasmáli a Bren se pobaveně, i když trochu roztřeseně posadil zpátky na židli.

Obrazovka znovu potměněla.

Večeře pokračovala posledním chodem, což byl lehký ovocný krém.

Z chodby se ozýval zvuk, který mohla být tekoucí voda nebo také puštěná televize.
Po krému musel Bren Tana a Alginioho poslat, aby zjistili, co to je. Vzal si šálek čaje a rozhodl se jít za nimi.
Teď to znělo jako bomby.
Vstoupil do stanice ostrahy.
Na jednom kanálu byl vidět hmyz, jak opyluje zářivé květy, na této zemi neznámé. Byly to včely - Bren je znal ze základní školy, včely a jabloně květy. Na další obrazovce řada lidských žen s korunkami skákala do modrého bazénu. Na třetí vybuchovaly budovy.
Sluhové, užaslí a ohromení, se nahrnuli do dveří za Brena.
Místo růžových květů se objevili černobílé odění jezdců.
"Mečeity!" řekla Sabiso. Spletla se zhruba o jeden metr a půl tuny.
"Koně," řekl Bren. "Baniči, co jsme to našli?"
"Jeden má za to," odpověděl Baniči, "že jsme odhalili architekturu tohoto archivu. Je v něm jistá organizace."
Objevovaly se nejrůznější obrazy. Kdykoli jindy by to Brena potěšilo. Třeba by se i smál.
Ale zatímco ateové zaujatě sledovali lidskou historii, Bren přešel chodbu do své kajuty k počítači, aby si zkontroloval zprávy z C1.
Toby odepsal. Nemusíš panikařit. Jill je u své matky.
Bren dosedl na studenou, umělohmotnou židli.
Žádné... díky, Brene.
Žádné... ostraha to věděla.
Žádné... jedu tam.
Žádné... bude to v pořádku.
Chlad pronikal Brenovi hluboko pod kůži a tam se držel. Chvilí se nehýbal.
Dobrá, Toby, věděl to Shawn? Poslal něco Tabini?
Zkazil jsem to, Toby?
Zatraceně, já chci, abys byl v bezpečí. Není to tam bezpečné. Teď není ta pravá chvíle na to, aby Jill utíkala před svojí ostrahou...
Napsal: Toby, vysvětli jí, že teď není ta pravá chvíle...
A smazal to. Jill odešla z domova, utekla od Tobyho. To nebyla žena, která by měla na paměti své osobní bezpečí.
Možná ho dokonce odmítala.
Zprávy o tom, že na stanici jsou ateové a navíc on, se brzy roznesou po celém ostrově - jestli se tak už nestalo.
Všechny nestabilní elementy od pevniny po Mosfeiru dostanou nevidaný záchvat paranoie. Bren byl trnem v oku.
Straně lidského odkazu, která se vyžívala v ozbrojených přípravách na invazi; jeho a Tobyho matka se omylem dostala před ten zatracený autobus. Jestli se tahle nehoda nedostane do zpráv, bude to zázrak; a tahle zpráva poskvrní všechno, co Bren udělá, jako by na tom bylo něco nekalého a osobního. Fáma mohla vzniknout z čehokoli. Cokoli mohlo popudit nestabilní živly, které denně pročítaly noviny a hledaly v nich něco, co by podpořilo jejich teorie, a ty teorie už vůbec nebyly legrační. Každou chvíli se může na ostrově provalit, že vesmírnou stanicí budou spravovat ateové; a i když většina Mosfeiranů nechtěla znovu žít pod nadvládou Cechu a nechtěla spravovat stanici, nechtěli se jí ani vzdát.
A Jill si vybrala zrovna tuhle chvíli, aby zahodila svou ochranu.
Bren nemohl psát přímo věci jako Děti jsou v nebezpečí. Spojení s Mosfeirou nebylo dost bezpečné, aby si mohl dovolit naprostou upřímnost; nevěděl, jestli je matka právě v autobuse, který míří k nemocnici, nebo jestli si zavolala taxi... jestli třeba neutekla své ostraze. Věděl, že hrozí nebezpečí, věděl, že jisté živly by klidně udeřily na nevinné, jen aby ho zasáhly. Zkoušel kdysi svou rodinu dostat na pevninu pod mnohem dokonalejší ochranu Tabiniho ostrahy. Ale nefungovalo to.
Nemohl je chránit. Stejně jako nemohl zabránit té nehodě.
Opřel si hlavu o propletené prsty a stahoval svaly, dokud mu nezačalo prskat v kloubech. Chtěl...
Ale nemohl se plést do věcí Tobyho, Jill, Barb ani matky.
Nemohl vycouvat ze své práce a nemohl se ptát, proč sakra nemůžou lidi trochu používat rozum. Tuhle otázku si kladl, dokud nepochopil, že na ni žádná prostá a jednoduchá odpověď není.
A nemohl svého bratra vinit z toho, že se zlobil. On se taky zlobil. Dokázal přesouvat věci na nebi, měnit Tabiniho názory a pohybovat na základě osobního privilegia s mechanismy aišidi'tatu. Ale nemohl udělat nic pro to, aby zabránil nezamýšleným následkům.
Dostán se k ní, přál bratrovi. Dostán se k Jill. A dostán ji i s dětmi zpátky pod ochranu. Neváhej. Nehádej se. Prostě to udělej.
A prokristapána, až budou všichni v bezpečí, napiš.

Aiji-ma, stále ještě čekáme na potvrzení od ostatních kapitánů, především pak Sabinové, čísla tři, která si se mnou domluvila schůzku na zítřek podle staničního času. Zatím nevím, jestli se sejdu jen s ní, nebo i s ostatními kapitány. Jasehojsem nebyl schopný kontaktovat - stále tvrdí, že má prý schůzku s kapitány. Ani já, ani delegace z ostrova jsme nedokázali kontaktovat Merchesonovou. Stav zdejších chodeb působí nešťastně, stejně jako absence jakýchkoli čísel a označení. Z historie víme, že se na podobných místech odstraňovala čísla a barvy, když obyvatelé chtěli, aby se tam vetřelci nemohli orientovat. Kdykoli někam jdeme, doprovází nás jeden z místních, a já jsem si jistý, že se do jeho

okuláru promítá mapa a do sluchátek dostává instrukce. Na ostrově tato zařízení známe, ale používat je za takových okolností je poněkud zneklidňující - vždyť cestu touto matoucí spleť chodeb by stejně tak dobře mohlo vyznačit několik málo namalovaných cedulí!

Dostal jsem zprávu přímo od bratra. Jeho žena se na něj zlobí a odešla bydlet do domu svých rodičů. Děti vzala s sebou. Mám ohledně tohoto přesunu vážné obavy, co se ostrahy týče, ale nedovolím, aby přebily mou snahu dostat svým povinnostem k vám, aiji-ma.

* * *

Bren si znovu přečetl zprávu a hledal slova, která by někomu jinému mohla napovědět, o čem pojednává. Nakonec se rozhodl poslat ji tak, jak je, a postavil svůj počítač na stůl k nástěnné konzoli.

Zadal kód. "Dobré ráno, Cl."

"Dobré ráno, pane."

"Odeslat a přijmout."

"Ano, pane."

Počítač vydal zakvilení a vzápětí se z reproduktoru ozvalo druhé.

"Přeji dobrý den, Cl. Děkuji."

"Končím, pane."

Cl nevěděl moc o ránech. Bren uvažoval, že by se ho zeptal, jak se jmenuje... alespoň ten, který tam byl ráno nebo tuhle směnu, podle lodního a staničního počítání času.

Čekala na něj snídaně, ale on chtěl nejdřív vidět, co se dnes ráno chytilo do jeho sítě. Toužil po zprávě od Tobyho, jenže ten měl teď určitě plnou hlavu jiných věcí než bylo posílání zpráv bratrovi. Když nepošle zprávu, znamená to, že se mu zřejmě povedlo dovolat se včera v noci do domu Jilliny matky. Pokud se něco pokazilo, tehdy od něj možná něco uslyší.

A žádná zpráva od něj nepřišla. Nic z ostrova, nic z Mogari-nai.

Přišla jedna zpráva od Tabiniho. Docela prostá: Byli jsme v kontaktu s ministerstvem zahraničí ohledně záležitosti, na kterou jste se ptal. Má oddaná žena poslala zprávu přes váš úřad a ministerstvo vnitra vaší paní matce - vyjadřuje starost a doufá, že se paní brzy uzdraví.

Brena to ohromilo. A byl za to vděčný.

A doufal, že jeho matka, proboha, poslala slušnou odpověď.

Ne, ne, na to už Shawn dohlédne. Odpověď bude naprosto korektní.

Musí lady Damiri poděkovat. A měl vážné podezření, že to byl signál. Tabini o všem věděl a měl v úmyslu ho uklidnit.

Trochu se styděl, že Tabini tohle udělal... i když u významných mužů z provincie nebo od dvora se to dělávalo: byla to prostě otázka zdvořilosti. Bren nevěděl, jak bude jeho bratr reagovat na zprávu od Tabiniho. Nebyl si jistý, jestli se jeho rodina bude chovat slušně, o to tu v podstatě šlo. Trochu se zastyděl, když si uvědomil, že na ně nahlíží takhle... i když to možná bylo oprávněné.

Byly tu i zprávy od různých dalších osob. Určitě další pracovní záležitosti od předsedů komisí, kterým poslal zprávy. Pár rozhořčených textů, jejichž pisatelům se nelíbilo, že ateverskou delegaci vede člověk, a nebrali si kvůli tomu servítky. Tradicionalisté měli své názory a Bren s nimi vlastně do jisté míry i souhlasil, nemohl se ale protivit aijiho rozhodnutí, které ho sem poslalo. Nechal je Ilisidi a doufal v to nejlepší.

Byla tu zpráva od studentů Astronoma emerita. Brenova cesta je ohromila a potěšila a ptali si, jaké divy světa hvězd odtamtud vidí.

Jaké nebeské divy? Lidskou paličatost a podezřívavost, ale to nebyla odpověď, kterou studenti chtěli. Kapitáni, k čertu s nimi, poslali dolů obrázky z jiných hvězd, ale rozhodně odmítli sdělit jejich souřadnice nebo prozradit, kde se nacházejí v lidském hvězdném systému.

Před třemi lety Bren požádal Univerzitu o lidský katalog hvězd, o vztažné soustavy a o názvosloví. A Jase jim nakreslil mapu... byla to neumělá ruční práce, ale odkazovala na mapy. A tak si (až na jisté uzavřené kruhy) neochoty Cechu v této věci nikdo nevšímal.

A studenti chtěli obrázky?

Tady nahoře byly divné věci. Nepřátelské. A Bren vlastně dočista zapomněl, že existuje také něco venku, že kolem něj jsou hvězdy a síly daleko mocnější, než je vůle kapitánů.

Šel na snídani a celou tu dobu přemýšlel, co s těmi obrázky udělá. V jeho hlavě dostaly prioritu před vším ostatním, protože s ničím jiným dnes moc dělat nemohl. Potom ho to trklo: archiv, samozřejmě. Byly tam obrázky, a ty teď byly odvíšované na planetu.

Ale v obrovském vesmírném archivu se nedaly najít bez správného klíče. A Bren tušil, jak ten klíč najít, tušil, co by to mohlo být, slova jako navigace, data, hvězda a mapa. Jeho personál by s nimi mohl archiv prohledat. Prostě se porovnají dvě oblasti na mosfeirských mapách a mapách z archivu... prostě! To byl hloupý vtíp. Ale provést se to dalo.

"Na co myslíte?" zeptal se ho Baniči a Bren se musel nepřítomně zasmát a vysvětlit mu, že myslí na slovníky a hvězdné mapy.

"Je to užitečné?" zeptal se Baniči. Baniči zjistil, že taková fakta, jako že slunce je hvězda, mají vliv na jeho práci, a to dokonce dost zásadní vliv, jak se ukázalo, ale při jejím výkonu na to nemusí brát zřetel.

"Jsme tady uvnitř a hvězdy nevidíme," řekl Bren. "A studenti Astronoma emerita po mně chtějí obrázky a data."

"Jsou tu okna?" zeptala se Jago.

"Já bych řekl, že asi ano, ale ne nutně taková, jaká byste čekala. Většinu toho, co stanice vidí, obstarávají elektronické oči. Kamery."

"Zajímavé," řekl Baniči. Bren přemýšlel, proč asi. V Baničiho případě tu bylo několik znepokojivých možností.

"Samozřejmě," řekl Bren, "že na opačné straně všech stěn a oken, tam, kde jsou ty kamery, je vakuum."

"Jeden si vzpomíná," řekl Baniči. "Ale pohled na stanici zvenčí by se mohl hodit. Jeden by rád znal vztahy mezi jejími částmi."

"To bych vám mohl zařídit. Můžu se zeptat Cl. Třeba tam něco takového budou mít."

"Zajímavé," přidala se Jago.

Dojedli snídani. A po tradičních komplementech kuchaři a personálu - což byl dnes Bindanda - Bren přešel k nástěnnému panelu v jídelně a zavolal Cl.

"Cl," řekl, když měl potvrzené spojení. "Jsme tady už dlouho a ještě jsme neviděli hvězdy. Můžete nám je ukázat?"

"Kamery vám toho moc neukážou," ozvalo se. "Ale pohled z trupu je aktivní."

Obrazovka se rozsvítila a odhalila ohlazený povrch, který vrhal oslepující odlesky a absolutní stín.

"Tohle je kde?" zeptal se Bren. Tušil, o co Baničimu jde. Do jídelny vrazili Táno a Algin - Jago je zřejmě informovala, co se chystá.

"To je pohled dozadu přes trup z přední kamery číslo dvě," řekl muž z Cl.

"Támhle to je raketoplán?" zeptal se Bren. Světlo se odráželo od hladkého povrchu, možná okraje křídla.

"Měl by být," řekl muž z Cl. "Můžu kameru naklonit pro lepší výhled. Tady ovšem není skutečná tma. Svítí tu na nás planeta, o hvězdě ani nemluvě. Jestli chcete hvězdy, pane, měl byste být o něco dál."

V řídícím centru musí být nudné ráno, pomyslel si vděčně Bren. Byl to opravdu raketoplán.

"Musím už končit," řekl muž z Cl. "Nechám vám kameru dvě, řekněme na C45."

"To je skvělé," řekl Bren. "Těšilo mě, Cl. Děkuji vám."

"Zajímavé," řekl Táno jako předtím Baniči, když Cl ukončila spojení.

"To je lepší spolupráce než předtím, nadiin," řekl Bren. "Tenhle muž si na nás nedává pozor. Ti ostatní ano. Opravdu zajímavé."

Tázavě se na něj podívali. "Na začátku s námi spolupracovali," řekl Bren. "A spolupracovali široce. Ti, kdo s námi souhlasili, snadno přistoupili na naše návrhy. Nemyslím, že by se to dalo připisovat mým diplomatickým schopnostem - spíš jsme pouze slovy vyjádřili to, co se rozumělo už předtím. A teď tu máme tyhle průtahy."

"Rozkol," řekla Jago.

"A konejšivá gesta sluhů," dodal Baniči.

Atevové nahlíželi na věci jinak, ale tohle byl možná opravdu nejlepší způsob, jak popsat situaci s Cl.

"Ale není bezpečné tlačit na ně," řekl Bren. "Ne víc než v ateveském domě. Ten muž je podřízený."

Po tomhle malém představení se Bren pustil do práce. Někomu, kdo byl víc zvyklý myslet jako člověk, by určitě ta věc s pohledem kamery napadla mnohem dřív. Krogerová a její lidi o to už pravděpodobně požádali. Bylo to něco, co Cl mohla na požádání zařídit, něco, co by hosty pobavilo, ale přitom jim to dalo zhruba stejně užitečné informace jako ty neoznačené chodby.

Večer se měli setkat s Krogerovou, pokud všechno půjde podle plánu. Bindanda za Brenem rozhodně zašel a rozpačitě se ho vyptával na různé věci ohledně výběru a pořadí jídel. "Vynikající," řekl mu Bren, "a jeden by tam přidal ještě jednu dvě sladkosti. To je potěší."

"Nandi," odpověděl Bindanda a s Naranim v závěsu odešel do špižírny.

Domácnost pracovala bez velkého úsilí. Atevové se pohybovali a bzučeli, a Brena téměř nerušili, leda snad, když mu doplňovali zásobu čaje. Mohl tedy v klidu sedět u malého stolku a sestavovat dopisy a odpovědi různým korespondentům.

Tobymu napsal:

* * *

Napiš, až budeš moci. Vyříd' Jill a dětem, že je mám rád a že se moc omlouvám.

* * *

Žádný dopis dnes nepřišel. Příliš ho to nepřekvapilo.

Potom napsal matce - tady měl vedlejší motivy, chtěl, aby mu napsala, a také chtěl zjistit, co slyšela o Tobym... pokud vůbec něco slyšela, což nebylo zdaleka jisté.

O důvod víc, proč se přesvědčit.

Daří se mi dobře. Tady nahoře je to zajímavé.

Škrtl to. Matka by se mohla urazit, že se mu na zajímavém místě daří dobře. Bylo by to od něj trochu sobecké. Zkusil to znovu.

* * *

Jen chci vědět, jestli jsi v pořádku. Doufám, že Barb už je na tom lépe. Chci, aby ses nezanedbávala - neboj se, já jsem v pořádku. Doufám, že mě budeš informovat a že budeš dost odpovídat. Vím, jak se někdy přepínáš. Myslím, že jsem tyhle sklony zdědil. Nechoď nikam, kde to není rozumné. Víš, jak mohou být jisté živly nebezpečné, když se objevím ve zprávách, a myslím, že v nich právě jsem. Hádám, že tam jsem. Nezapomeň, že těmiluju.

* * *

Po poslání toho druhého dopisu, dopisu, který mohl ublížit, Bren získal určitý odstup. Dělal si kvůli němu starosti, velké starosti; říkal si, že od něj bylo možná příliš tvrdé pokládat každý matčin tah za sobecký. Bůh ví, že ona o něj měla starost. Byla to matka. Měla syna na nedosažitelné vesmírné stanici, který jí říkal, že je všechno v pořádku, a přitom ji a všechno, co dělala, hlídala ozbrojená ostraha. Bren byl zoufalý; snažil se uvolnit, ale možná až příliš silně.

* * *

To, co jsem napsal, bylo v tu chvíli upřímné, ale byla to jedna z těch věcí, o kterých začneš přemýšlet; a oba tví synové tě moc milují. Ve věku třicet a něco jsem se dostal do stadia, kdy jsem chtěl být volný a jít svou vlastní cestou.

Dost pozdě, ale už je to tak. Nevydal jsem se stejnou cestou jako Toby - domov, dům a všechny ty věci. A když přišlo na to odpoutat se, moc jsem zatlačil. Ted, když jsem to udělal, zjišťuju, že toho lituju; že chci vědět, jak se ti daří, a říct ti, že mi na tobě záleží. Nechci si to rozmyslet, ale chci ti říct, že mi na tobě záleží. Myslím, že lidské je obojí.

* * *

Když to znovu četl, vyskočilo na něj ono myslím. Ale ono to opravdu bylo myslím. Už to nevěděl s jistotou, nevěděl to od té doby, kdy jako teenager vstoupil do programu na Univerzitě a začal se odlučovat od kultury, do které se narodil.

* * *

Nevím, co víc bych mohl říct, leda snad, abys na sebe dávala pozor - ve všech ohledech. Kéž bych mohl zůstat déle. Oba jsme to potřebovali. Ale játu mám práci, myslím, že už vidíš její důsledky. A doufám, že díky tomu, co dělám, budou mít Tobyho děti budoucnost.

Předsedům komisí napsal:

* * *

Děláme pokroky a doufáme ve vaši trpělivost. V principech se sice shodneme, ale je tu řada detailů, které musíme teprve vypracovat. Doufám však, že výsledkem bude dobrá spolupráce mezi našimi lidmi.

* * *

Psal, dokud nezačal ve slově naděje vidět problémy.

A potom se posadil s Jago a dlouho hovořili o jižních provinciích aišidVtatu, o jejich etnických otázkách, materiálních zdrojích a vůli mobilizovat, o rozdělení loajality a bohatství, které sice znal, ale jako člověk ho nemohl cítit s takovou přesností jako ateva. A nemohl ho ani znát tak dobře jako ateva, který v něm byl ponořený celý svůj život a měl potřebné spoje na to, aby pocítil tah provinciální záští.

Stavělo malé městečko železnici ke kosmodromu? Jen se zkuste zeptat, co udělají různé provincie, když uvidí, že mají prosperitu na dosah. Ateva mohl vyrobit hrnec, který přetrval sto let, a ateva také dokázal využít beze zbytku ovoce včetně slupek; ale atevové také mohli mít barevnou televizi v domě, ve kterém byly elektrické dráty natažené po straně kamenné podlahy a pod odkrytými dřevěnými trámy, z nichž některé mohly být vyměněné kdysi v minulém století.

Atevové zakládali rodiny a vytvářeli pouta v rámci man'či. A své domy, spolu se svými dluhy a projekty, předávali dalším generacím. Atevové měli extrémně neformální směnný obchod a zároveň pevné tradice... plus minus to, co jim poslali lidé.

Až přijdou atevové na stanici, možná s sebou vezmou rodiny. I staré tety a dědečky - a tomu lidé, se svou ekonomikou a svým zaměřením, možná neporozumí.

"Bude to jako sloužit v domě?" zeptal se Jago. "Nebo přijdou i manželé a manželky?"

"Možná obojí," řekla Jago. "Manželé a manželky tvoří svazky v domě."

Atevské svazky mohly být, stejně jako ty lidské, pomíjivé. "Svazky v domě vydrží. Jako by se cítily povinné vydržet."

"Nebo se rozejdou v míru," řekla Jago. "Jak je jen možné. Nebo se rozejdou kvůli dětem a potom se dají znovu dohromady."

Bylo to tak. Milenci v domě si po vzájemné dohodě mohli pořídit děti jinde, aby nepřivedli děti do jinak bezdětného domu.

"Já bych děti nikdy nezakazoval," řekl Bren a napůl si přál, aby tu nějaké byly.

"Jenže Bu-javid je pro ně špatné místo," namítla podle pravdy Jago.

Měli mluvit o vesmírné stanici; ale Bren se díval na Jago, se kterou občas sdílel lože... když byla příležitost. Přemýšlel o dětech, které rozhodně nebyly pro ně - jednak biologicky a pro něj i osobně... nikdy by nechtěl nechat svou vlastní rodinu na druhé straně průlivu.

"Tady nahoře by mohly být děti. A nebo ne, to podle libosti."

"Na květinových plachtách," řekla Jago, "děti byly."

Bylo to děsivé, ale tehdy před lety děti opravdu byly v kapslích, které spadly na svět.

"Byly," řekl. "A děti jsou i na lodi." To mu řekl Jase.

"Jako Jase-ji," řekla Jago.

"A také děti se dvěma rodiči," přisvědčil Bren. "Jase a já jsme o tom mluvili, že posádka ví, kdo je s kým spojený, ale lidé zvenčí ne. A oni své děti nevykázali z Bu-javidu, abych tak řekl. A existuje tam politika osobních vztahů."

Jago pozvedla obočí. "Jeden vidí, když není na výběr."

"Opravdu, na výběr není. Nemají jiné místo."

Jago si zhluboka povzddechla. "A jak máme ty vztahy zmapovat? Jak je jeden vnímá?"

"Jeden prostě ví, kdo je s kým v posteli." Zasmál se. "To je takové rčení v mosfei'. Mění to man'či. Nebo to z něj někoho vystrčí, když se vztah zhroutí. A ono je to běžné, Jago-ji; taková zhroucení jsou běžná. Máme sociální struktury... Jsem si jistý, že ty existují i v rámci lodi... aby byla možná vůbec nějaká interakce. Krevní msta u nás není dovolená."

Druhé pozvednutí obočí. "Takže ta invaze na pevninu nebyla krevní msta? Jeden by ji tak mohl brát, Brene-ji."

To stálo za suchý úsměv. A pokrčení rameny. "V ideálním případě je politika oddělená od pokrevních linií," řekl.

"Nebylo to tak vždycky, ale dnes ano. Lidé měli kdysi národnosti. A rodinná pouta, ještě menší. Jenže zdejší lidé neměli žádnou národnost, dokud se nevrátila loď. Ted' nevědí, co se s nimi stalo. Ted' možná Mosfeirané zjistí, že atevové jsou pro ně ta bližší kultura."

"Jeden neví, jaký by byl svět bez lidí," řekla vážně Jago. "Jistě jiný. Nemyslím, že by se většina atevů ráda obešla bez televize a bez aišidVtatu."

"A já myslím, že lidé si docela zvykli na čerstvé ovoce - a na to, že aiji zabrání každému ozbrojenému konfliktu. Mají

pocit bezpečí. Od té doby, co se vrátila loď, je to bezpečí ohrožené. A to se zdá, že jsme si sotva uvědomili, že ho máme."

"To platí i pro nás. Sotva jsme pochopili cenu lidí, zjistíme, že mají nepříliš vhodné příbuzné."

Zasmál se; musel. "Naše životy jsou mačimi," řekl. "Příbuzní přicházejí zpoza kopce a chtějí svůj podíl z lovu."

"A dostanou ho?"

Bren zvažil, o co tu jde. "Myslím, že místo se pro ně najde," řekl. "Když uvážíme, jak je vesmír velký a že se sami dost činili... budeme jen muset přistavět další křídlo."

"Tak," řekla Jago. "Tady nahoře."

"Tady nahoře," řekl Bren, "kde to nebude kazit výhled. - Jaké to pro atevy bude, žít tady? To je důležitá otázka. Můj dům je první, který to může posoudit. A vy to posoudit musíte."

Já nemůžu vědět, jestli to, jak se vám tu snažím vydobýt místo, budete vůbec snášet. Třeba budu muset všechno předělat, aby sem atevové mohli volně přicházet a odcházet odsud. Mohli by se tu atevové rodit a žít tady? Je moc důležité, Jago-ji, co mi řeknete. Napadá vás něco?"

Jago vzhledla ke stropu a podívala se na světla. Vážně se rozhlédla po místnosti a až potom obrátila pohled zpátky k němu. "Atevové, kteří tu budou žít, budou mít man'či k tomu, kdo je povede," řekla. "Budou součástí aišiditatu? To nedokážu předpovědět. Ale až tu budou děti a domy, nebudou spadat pod kapitány, Brene-ji. Nikdy nebudou spadat pod kapitány."

"Myslím, že na tom kapitánům ani moc nesejde - ti se spíš bojí, že nebudou mít vůbec žádný přístav." V tomhle ohledu se díky svým znalostem o lidech musel opravit. "Naučit kapitány, že prostě budou muset jednat jinak... to je děsivý úkol, Jago-ji. Alespoň pro mě."

"To pro každého, kdo o tom přemýšlí," řekla Jago. "Atevové, kteří sem přijdou jednat s lidmi, musí být velmi moudří. Ne moc kabiů."

Ne moc kabiů. Ne moc "vhodní". Ne tak věrní tradicím, co se týče jídla, chování a filozofie.

"Ne moc kabiů, to ale umožňuje rychlé změny," řekl Bren. "A možná nemoudré."

Jago o tom chvíli přemýšlela. "Paidhi to možná vidí velmi jasně," řekla. "Možná bychom se tu opravdu měnili velmi rychle. A nastaly by problémy."

* * *

Ta myšlenka ho trápila. Napsal Tabinimu:

* * *

Hovořil jsem se svým personálem ohledně toho, jaké pocity tyto chodby a ta ubíjející jednotvárnost vyvolává v atevech. Se svou druhou příslušnicí ostrahy jsem diskutoval o otázce kabiů a zda je nezbytné pro ochranu atevů před příliš rychlými změnami man'či. Myslím, že na tomto názoru může něco být, a přál bych si, aby to zvažily moudré hlavy. Nevzal jsem si s sebou fotoaparát. Je to chyba, kterou mám v úmyslu napravit při své příští návštěvě. Je těžké popsat, jak cizí tohle místo atevům připadá.

Ale právě ta cizota by mohla pomoci s potvrzením man'či v rámci aišiditatu: a malé úpravy, které tu udělal můj personál, poskytují úlevu očím i srdci.

Přál bych si, aby aiji věnoval především pozornost hlubokým otázkám ohledně man'či těch generací, které tu budou žít. Představte si život v prostoru, který je pro atevy stejně tak cizí jako osvětlená jeskyně; v prostoru, kde bude obtížné udržovat těsná pouta s příbuznými na planetě. Psychologické elementy posoudit nemohu, ale přesto dál věřím, že tu musí být zastoupena atevská autorita. A proto neměním svůj kurz a spoléhám se přitom na soudy ostatních a svou moudrost.

Mezitím očekávám, že se k nám na večeri připojí Mosfeirané. Doufám, že dosáhneme dohody mezi zástupci planety, protože jednání, která nás čekají, budou zřejmě ještě těžká a mohou mezi nás zasít rozkol.

* * *

Kaplan přivedl Mosfeirany v určenou hodinu... chyběla jenom Shugartová, což Bren postřehl už ve chvíli, kdy Narani otevřel dveře a vpustil je do de facto recepcce, která byla zároveň centrální chodbou.

Shugartová zjevně hlídala doma, aby tam v jejich nepřítomnosti nikdo nic neprováděl. Krogerová byla stále opatrná... a Brenova skupina také. Algini zavřel dveře ke stanici ostrahy. A neměl je v úmyslu otvírat, pokud by tím hostům umožnil nahlédnout dovnitř.

Bren zavřel i dveře do své kajuty - jednak kvůli symetrii, jednak aby jediné zavřené dveře nepřitahovaly pozornost. Otevřená byla tedy jen jídelna a kajuty pro služebnictvo, dvoje dveře na konci chodby.

Krogerová, Lund a Feldman - i když ten tu zjevně neměl žádné postavení a během pozdravů a potřásání rukama se držel trochu zpátky.

Stejně tak Kaplan, chodící odposlouchávací systém. Budou ho muset zavřít venku nebo jinak zaměstnat.

Stejně jako Brenova ostraha, ani Kaplan neměl večer s ostatními.

Když jsi v Římě... říkalo staré rčení. Celá tahle stanice byla Řím a zdejší zvyky byly neznámé.

"Kaplane. Chtěl byste taky něco k jídlu?"

"Jsem ve službě, pane."

"Jste si jistý?"

Kaplan se za vším svým vybavením zhluboka nadechl. Chodbu prostupovala vůně z kuchyně. Jeho viditelné oko bylo rozšířené a nervózní. Ústa... nepůsobila tak rozhodně.

"Táno, dohlédli byste na to, aby se Kaplan-nadí najedl?" Přepnul jazyk. "Paní Krogerová, Kaplan povečeří tady s Taném. Tano-ji?" Další přepnutí. "Myslím, že tu máme nějaké ty ovocné sladkosti, že? Ty, které má Jase tak rád? Pro Kaplana by to mohla být nová chuť. Máme dost, abychom se s ním rozdělili, nadí?"

"Jeden věří, že ano," řekl Táno.

"Mohl by s nimi jít i Ben." Krogerová se chýtila šance zbavit se tlumočníka, který vypadal trochu zklamaně - nepochybně se na formální večeři těšil.

Ale Krogerová chtěla asi při večeři, jak bylo na Mosfeire zvykem, mluvit o práci. A Táno mohl Bena pohostit víc než bohatě. "Dobře," řekl Bren. "Ginny. Tome. Pojdte. Večeře je skvělá, ale nerada čeká."

"Doufám, že dávali pozor na jedy," řekla Krogerová.

"Ach, to rozhodně," řekl Bren. "Jednu porci pošleme i Shugartové. Necháme ji zabalit."

"Jste dobře zásobeni," poznamenal Lund.

"To my vždycky," řekl Bren. "Je to zvyk. Zvyk, který se mi moc líbí." Odvedl své hosty do místnosti, přeložil zdvořilostní fráze Naranimu a ostatním atevům a všichni se usadili. Baniči a Jago se omluvili kvůli protokolům... ne že by nutně brali jako samozřejmost lordské postavení mosfeirské delegace, ale takhle to bylo jednodušší. Kandana obratně odstranil židle připravené pro Feldmana a Shugartovou, obměnil kytici, aby byla šťastnou kombinací i pro tři osoby, a přidal misku bonbonů, všechno tak dovedně, že Mosfeirané nepropásli téměř jediné slovo z probíhající konverzace.

"Ozvali se vám kapitáni?"

"Kromě toho, že mám zítra schůzku, nevím nic," odpověděl Bren. "Nebylo jasné, kolik kapitánů tam vlastně bude. Sabinová určitě."

"Aha," řekla Krogerová. "A o čem chcete jednat?"

"O čemkoli, o čem bude Sabinová ochotná jednat: o rekonstrukci stanice, o stavebních pracích, které po nás chtějí. Jakýkoli hovor o obchodních zájmech na stanici přenechávám vám a vaší misi."

Kroger o vá rozhodně nevypadala, že by ji to nějak mrzelo.

"A vám se ozvali?" zeptal se Bren.

"Ogun říkal, že se s námi chce setkat, ale nebylo jasné, v jaké věci."

"Zajímavé. Rozděl a panuj? Myslím, že bychom si měli vzájemně říkat, co se dozvíme a na čem se shodneme. Co víc, myslím, že bychom měli koordinovat, na čem se shodneme, a předložit našim vládám sjednocený balíček."

"Naši občané nebudou pracovat venku," řekla rozhodně Krogerová.

"Pobočky," řekl Lund. "Koordinované s tím, jak budou atevové otvírat nové obytné sekce."

"S obojím rozhodně souhlasím," řekl Bren, "a rozdělení poboček ponechám moudřejším hlavám, než je ta moje. Co se týče prací venku... o to se postarají atevové. S příslušnými bezpečnostními opatřeními."

Krogerová poslouchala, opřená s přivřenými očima. Odmlčela se, dokud to nezačalo být nápadné, a potom pomalu a s rozmyslem řekla: "Povím vám takovou teorii, pane Camerone."

"Brene."

"Brene." Zdálo se, že se Krogerová dobře baví. "Povím vám jedno slovo. Robotika."

"To je zajímavé slovo."

"Velice průmyslové slovo. A je to něco, co byste mohli použít - jediný způsob, jak by venku mohli pracovat Mosfeirané, kdybych do toho měla co mluvit. Co se týká oprav stanice, na ministerstvu vědy se v této souvislosti hovoří převážně o robotech, ale chyběly nám některé klíčové informace. Informace, které byly v tom archivu, v tom ztraceně těžko získatelném archivu. Já jsem je vypátrala - po dvou dnech úsilí."

O takových teoriích Bren slyšel, ale nevěnoval jim moc pozornosti. Teď ale poslouchal.

Krogerová se naklonila kupředu. "O roboty, které Phoenix původně měl, jsme přišli u první hvězdy. Byla to jen hrstka potřebná k získání materiálu pro stavbu stanice, tak aspoň znělo oficiální prohlášení. Místo toho naši předkové zjistili, že je musejí použít v prostředí, které ničí kov stejně rychle jako lidská těla. Když jsme pak přiletěli sem, našli jsme jen o trochu méně nepřátelské prostředí. A místo abychom použili ty zdroje, abychom roboty získali zpátky, opravili nebo postavili nové, tak jsme riskovali životy."

"Proč?" zeptal se Bren. Tohle nebylo poprvé, co ten příběh slyšel, ale nikdy ne v tomhle prostředí, nikdy od vysoce postavené příslušnice ministerstva vědy a nikdy s pochopením toho, proč nebyli roboti rozumná možnost. Tuhle možnost prostě už dávno vyloučili. Moudré hlavy říkaly, že roboti selhali tam, kde lidé uspěli. Bylo to součástí legendy o jejich přiletu ke hvězdě.

Krogerová stáhla ústa do tvrdého úsměvu. "Oficiálně? Oficiálně se proti tomuhle zdravému rozumu spikly dvě věci. Za prvé, že jsme neměli dost zdrojů, abychom postavili roboty, kteří by nám dávali další zdroje. Za druhé, že pod managementem Cechu mělo získávání zdrojů nejvyšší prioritu."

"A neoficiálně?"

"Měli jsme podezření - ale nikdy se to neprokázalo -, že Cech chtěl udržet populaci kolonistů zaměstnanou: když kladli co největší důraz na hrdinství a riziko, byli by kolonisté svolněji k přestěhování. Podle těch záznamů měl plán Cechu pro opuštění této soustavy dvě fáze. Chtěli se přestěhovat na Maudetta."

To bylo něco úplně nového. Maudetta, kam podle Krogerové chtěl Cech letět, obíhala kolem slunce dále než země atevů. Byla to ne-tak-úplně-planeta v hustém pásu asteroidů.

"Cech doufal, že hned po získání dostatečného množství zdrojů zde poletíme k cílové hvězdě. Tohle místo, na oběžné dráze kolem vnitřní planety, bylo bezpečné - jak si aspoň mysleli - jako provizorní opatření, ale doufali, že tu jen založíme malou základnu, dokud nebudeme mít dostatečnou populaci, abychom se přestěhovali k Maudettě - tam je totiž ve vesmíru až nepříjemně moc kovu. Dobře známý fakt je, že i tak jsme o kolonii málem přišli. Tahle soustava, pane Camerone, je špinavá - ve všech ohledech. Dráhu této planety protínají meteorické roje. Neznali jsme jejich dráhy; byli jsme tu cizinci; neměli jsme tak podrobná data. Tam, odkud jsme přišli, jsme takhle rizika znali, ale ne do téhle míry, a ta míra byla pro naše vybavení smrtící."

Smrtící. Možnosti, které si Bren začínal představovat, dostaly vážnou trhlinu.

"A ti důlní roboti... pořád existují?"

"To je těžko říct. Velcí výtlační roboti přežili - tahle stanice je toho důkazem. Zdá se, že pořád existují - podle záznamů jsou někde na téhle stanici. Ale ti menší, stroje schopné bezpečné těžby na asteroidech..." Pokrčila rameny. "Cech zatím otevřel jen malý zlomek celé stanice. Na základě záznamů věřím, že jeden dva roboti by mohli být pořád uloženi v sekci pět. Většinu rozebrali kvůli kovu: tehdy v počátcích to byl jediný zdroj kovu, ke kterému jsme se mohli dostat."

"Můžeme zařídít, aby pracovali?"

"Pane Camerone... Brene... pokud existují, pokud je vaši atevové dokáží zprovoznit, možná že budou fungovat, ale pracovat ne. Zpevnění. To je další slovo, které vám dám. Právě kvůli tomu, že původní vybavení nebylo dost zpevněné, jsme ho tolik ztratili: nebyli jsme připraveni na prostředí, do kterého jsme se dostali; a na tohle už vůbec ne. Problém se zprovozněním důlních robotů tedy spočívá v tom, že ve špinavém systému s minimálními informacemi se nedaly sehnat zdroje na náhradní díly. Kdybyste chtěl, aby pracovali teď, a s určitou ekonomickou životaschopností, musel byste je udělat méně choulostivé. V archivu máme specifikace, ale nic, co tam najdete, vám neumožní postavit robota nebo pilotovanou loď schopnou bezpečného provozu v tomhle systému, o provozu efektivním ani nemluvě. Zároveň jsem si ovšem jistá tím, že to dokážeme udělat lépe. Vy chcete, aby všechno dělali atevové, pane Camerone... Brene. Ale já bych ráda nadhodila, že ateveská výroba a plány spojené s mosfeirskými zdroji, co se týče elektroniky, optiky a robotiky, by mohla zachránit spoustu životů. My to dokážeme udělat lépe."

Bren byl tlumočník. Psal slovníky. Během své práce se musel naučit víc o fyzice a inženýrství, než kdy plánoval. O některých věcech ovšem nevěděl nic a v tom, co bylo zamčeno na nejrůznějších mosfeirských ministerstvech, bylo takových věcí hodně.

"To zní velice zajímavě," řekl Bren. Tón Krogerové zcela odpustil. "Pokračujte."

"Společné úsilí, společný rozvoj."

"Atevesko-mosfeirská společnost," dodal Tom Lund. "Která to bude vyrábět."

"Pořád mě to zajímá," řekl Bren. Představoval si nějaké stínění, aby chránilo ateveské operátory. Stínění ale znamenalo hmotnost: další z těch situací "červ požírající svůj ocas": důlní loď, které budou získávat palivo, samy nějaké palivo spotřebují. Kdyby se všechna ta hmotnost navíc odstranila - tedy atevové, stínění a podpora života -, ušetřilo by se palivo. Ale Krogerová měla pravdu: pokud by všechn zisk spolky opravy robotů, problém byl pořád stejný. Kdyby se někdy vesmírný průmysl dostal do pasti klesajících výnosů, mohlo by to zase skončit jako tehdy: kolonisté opustili stanici a vydali se na planetu, protože Phoenix spolkl všechno palivo, všechny zdroje, všechno, co mohli kolonisté vyprodukovat. A proč? Protože tehdejší kapitáni věřili, že mohou odletět a najít lidskou zemi.

Od té doby se toho stalo hodně. Kapitáni, kteří se vrátili, tu našli obydlenou planetu a schopnou průmyslovou základnu. A obyvatelé planety nejenom že mohli vyrábět to, co Cech chtěl, ale také mohli pochopit, co se napoprvé pokazilo, a napodruhé to udělat správně.

Sluneční soustava dokázala, jak se ukázalo, ošklivě překvapit, to Bren z neúplných záznamů věděl. Když navrhl atevo coby těžaře, věděl, že tahle ošklivá překvapení jsou problém, který se bude muset řešit. Jak velký problém? To nevěděl - na to bude muset počkat na záznamy z archivů.

Astronomická pozorování - sledování nebeských těles - byla disciplína, v níž atevové už několik staletí zaostávali: astronomie si užila ostudu, když astronomové nedokázali předpovědět objevení se Cizí hvězdy na jejich obloze. I s novou revolucí, s Astronomem emeritem a jeho dílem, atevové stále nevěděli nic o vesmírném smetí, pokud se neobjevilo na obloze jako pravidelné každoroční roje padajících hvězd.

Mosfeirané byli na smrtící prostředí, z něhož unikli, ještě méně zvědaví. Oblast sluneční soustavy, kde budou muset pracovat, aby doplnili zásoby Phoenixu a stanice, nemluvě o té nové lodi, kterou po nich chtěli kapitáni, nebyla vůbec zmapovaná - lada snad v historických záznamech, které budou - jak Bren doufal - v tom archivu.

Od záznamů a od prvních průzkumů očekával špatné zprávy, ale tohle... tahle věc s robotikou... to byla zajímavá informace mimo jeho sféru.

Začal daleko lépe chápat, proti čemu tu stojí.

Začal vidět všechny své návrhy jako uskutečnitelné.

Přesto ale položil pár otázek... otázek, které se rozhodně jeho expertízy dotýkaly.

"Říkáte tedy, že roboty zabily politické problémy."

"Politické a praktické," přisvědčila Krogerová. "Politické, protože lidská těžba byla součástí celé té mystiky; protože ji obstarávala frakce kolonistů. A vůdci se možná obávali, že kdyby horníky nahradili roboti, ztratili by politický vliv."

"Máte pro to důkazy?"

"Jen podezření," řekla Krogerová, "důkazy ne. Ale myslím si, že ani na jedné straně nebyli zrovna světcí. Musel být nějaký důvod, proč kolonisté netlačili na rozvoj robotů, když padali jako mouchy; musel být nějaký důvod, proč se vedení nesnažilo vymoci odklad pro doplňování paliva a přehodnocení priorit, aby získali funkční roboty. Možná to byla obyčejná ignorance. Možná ideologická slepota. Tu jsme ostatně mohli do jisté míry vidět i v naší generaci. Faktem bylo, že v té době byli radikálové mezi kolonisty podezřívaví k čemukoli, co Cech navrhl. Když to navrhl Cech, musel mít nějaký postranní motiv. Tihle radikálové byli ve vedení. A dokud umíralo dost lidí, vztek kolonistů je tam udržel."

"Tohle se mi vůbec nelíbí," řekl Bren, "ale nemůžu vaši tezi nijak popřít."

"Oni to mohli udělat," řekla Krogerová. "A neudělali. A ti, co chtěli přistání, tlačili víc a víc."

"Otázka je," řekl Bren, "jestli roboty nepostavili, protože by nefungovali, nebo jestli máte pravdu vy. Já doufám, že je nějaká třetí odpověď. Opravdu doufám, že je, že jsme přece nemohli být tak zkorumpováni."

"Oběma frakcím šlo o vyšší dobro," řekla Krogerová. "Obě myslely, že mají pravdu a že kdyby v jednom bodě

ustoupily, přišly by o všechno. Byly to zoufalé časy plné podezíravosti. Obě strany věřily, že pokud nebude po jejich, zemřou všichni. Roboti. Ztracený zdravý rozum, pane Camerone!"

"A společný podnik," řekl Lund. "Vaše rozsáhlé inženýrství, naše elektronika, naše řídicí systémy."

"Nevidím žádné problémy s takovou dohodou," řekl Bren. "Opravdu vůbec žádné." Jeho vlastní lidé měli plán. Byl sice zahrabaný někde v hlubinách vládních ministerstev, ale byl to díky bohu plán, a dokonce proveditelný. Poprvé za posledních deset let byl hrdý na to, že je Mosfeřan. "A můžete to udělat?"

Krogerová zhluboka, roztřeseně vydechla. "Pane Camerone, sedmáct z nás obětovalo celou svou kariéru tomu, abychom to mohli udělat. Vyznáme se v metalurgii - a že nebylo jednoduché ji náležitě rozvinout, když musíme všechny potřebné materiály dovážet z pevniny - ale ztraceně, my jsme to udělali. Co se robotiky týče, tady byl problém v těch specifických designech. Záznamy se ztratily. Teprve teď jsme je získali zpátky, pane Camerone."

"Kdyby ty plány v archivu byly," začal Bren, ale Krogerová udeřila pěstí do stolu.

"Camerone, ty plány tam jsou. Jsou tam. Dívala jsem se. Vím, jaké soubory by to měly být a kde by měly být.

Celý svůj živoř jsem obcházela tu mezeru v záznamech, věřte mi, vím, kde je hledat."

Celý svůj život... byl to jen řečnický obrat?

Jak dlouho? ptal se Bren sám sebe. Náhle ho nervózně zamrazilo. Jak dlouho už na tom Krogerová pracovala? Před víc než třemi roky se zapojila do provesmírného hnutí, které mělo kořeny ve Straně lidského odkazu, protiatevské straně Gaylorda Hankse.

Jenže to neznamenalo, že každý člověk, který se vydal touhle cestou, protože provesmírané jinou cestu neměli, je automaticky duchovním bratrem Gaylorda Hankse. Program, který hnutí nedávno předložilo, byl provesmírný, ale ne protiatevský. Bylo jistě možné, že Strana lidského odkazu přitáhla poctivé a rozumné lidi, snílky ochotné ignorovat temnější stranu svých asociací...

Krogerová, ať už byla cokoli, nebyla hloupá. Seděla v ateuském domě, užívala si večeri a spolu s Lundem navrhovala spolupráci. Navrhovala program, který bude zachraňovat ateuské životy, pokud se aiji ujme té horší části celé operace. Byl to návrh na vylepšení toho, co si Bren představoval. Návrh, kterým by Krogerová pomohla projektu.

"Myslel jsem, že byste mohla být Hanksův člověk," řekl Bren. "Ale teď už si to nemyslím. Podle mě jste v jednání poctivá, paní Krogerová. Doktorko Krogerová. A pan Lund také. Myslím, že tohle by mohlo být naprosto proveditelné."

Krogerová odpověděla: "K čertu s Gaylordem Hanksem, pane Camerone. Pěkných pár z nás by vám tohle řeklo."

"K čertu s Gaylordem Hanksem?" usmál se najednou Lund. Krogerová poněkud zanedbala hlavní chod, ale Lund ho už stihl spořádat. Teď se bystře rozhlížel a zjevně věnoval pozornost tomu, co se děje. "Já Gaylorda Hankse znám. Znáám ho už ze školy a teď ho zná ještě mnohem víc lidí. S radostí vám oznamuji, že Strana lidského odkazu má ještě jedno křídlo, a podle názoru většiny z nás ať si Gaylord Hanks klidně vezme člun a odpluje na sever."

"Takže mám hosty ze Strany lidského odkazu." Bren si předtím u Krogerové všiml některých náznaků, co si myslí. Okamžiků, kdy dala nevědomky najevo své předsudky. Tady a teď ale nic takového neviděl. Možná to znamenalo, že se Krogerová hlídala. Záleželo jí na tom.

"Rozhodně nejsme Hanksovi stoupenci," řekla Krogerová. "Ani jeden z nás. Já nejsem dogmatik; jsem vědec. Tom je ekonom, dělá různé čachry a čáry a já nevím co, ale není to Hanksův stoupenec o nic víc než vy nebo já."

"To je docela dobrá zpráva."

"Když invaze ztroskotala, ve straně se to tiše oslavovalo," řekl Lund. "Neříkáme to nahlas, ale, bože, to opravdu nebyl směr, jakým jsme se měli dát, a hodně z nás to vědělo. Neměli jsme jak to zastavit. Když se loď vrátila, někteří jásali, jiní - a někteří dost překvapivě - dosud ne. Někteří provesmírané tu loď nechtějí. Abych byl naprosto upřímný, chtěli to dokázat sami; a rozhodně nechtěli další éru s nadvládou Cechu."

"Znám ty lidi," řekl tiše Bren.

"Robotika," opakovala Krogerová. "Co jsme měli udělat od začátku, co jsme nemohli udělat tehdy, co můžeme udělat teď."

A teď promluvil Tom Lund: "Nejste sám, Brene. Ani vy ani atevové. I ostatní sdílejí vaše nadšení pro tuhle novou příležitost. Když už ničemu jinému, tomuhle věřte."

"Já vám věřím," řekl Bren. "A rozhodně hodlám přednést to aijimu - a silně doporučit."

U stolu zavládlo ticho, nejisté ticho plné naděje.

"No vida!" řekl Lund. "No vidal Dobře! Ale doufám, že tato místnost je bezpečná. Vaši zaměstnanci jsou, jak jsme slyšeli, v takových věcech dobří."

"To jsou."

"Slibte Sabinové, co budete muset," řekl tiše Lund, "a zatím si sestavíme vlastní dohodu. Předložíme to jako hotovou věc, už podepsanou. Potom to sdělíme kapitánům."

Bren se pousmál. Tihle dva byli docela slušný tým. Někdy se zdálo, že velí Krogerová, někdy Lund. Bren začínal mít pocit, že jsou zvyklí na to, prodírat se k dohodám pomalu a opatrně, stejně jako aiji.

Ale tihle dva byli ze Strany lidského odkazu, možná z pro vesmírného křídla, možná z nějaké zamotanější - asociace bylo ale ateuské slovo, nabitě emocemi a jednotou. Koalice zájmů, to bylo lepší slovo, lidský způsob spolupráce velmi podobný tomu ateuskému, a přece tak odlišný od všeho, čemu by rozuměli.

"Vyhradím si to, o čem jsme diskutovali," řekl, "a budeme o tom diskutovat dál. Tady je bezpečno. To je jeden z důvodů, proč jsem chtěl, abyste sem přišli. Doufám, že se vrátíte."

"Máme to v úmyslu," řekla Krogerová.

Byl to úspěch, nesmírný úspěch, říkal si Bren. Překážky padaly napravo nalevo, protože situace si žádala spolupráci a prastaré rivality a názory to prostě nepřežily. Nebyl to jeho triumf; byl to triumf zdravého rozumu po dlouhé noci plné

špatných rozhodnutí. Tři roky, kdy Gaylord Hanks nebyl u moci, a Mosfeirané se sebrali a přivedli lidi, jako byla Ginny Krogerová, dost blízko k trpělivé, celoživotní práci. Provesmírané udělali tah.

Díky bohu, pomyslel si.

Sluhové pracovali téměř bez hluku, vyměňovali si tiché signály, nosili jídla na stůl a ze stolu. Teprve na konci Bren pokynul Naranimu, aby se přišel seznámit s hosty. Představil je atevsky i s překladem, a potom řekl v mosfet: "Zdvořilé je pokývnout hlavou. Nevstává se, nepodávají se ruce."

Jeho hosté této zdvořilosti učinili zadost; sluhové se seřadili a velmi potěšené se uklonili. Všude kolem byly úsměvy - tuhle schopnost si obě rasy nesly z genetického dávnověku... Bren o tom nikdy moc nepřemýšlel ani mu to nepřišlo divné, dokud neviděl, jak se na sebe usmívají Bindanda s Krogerovou, a oba přitom vypadají naprosto sebevědomě, každý svým způsobem... možná, že u všech vzpřímených druhů existoval takový mechanismus proti loveckému pohledu, tohleto uklánění a usmívání: bylo těžké se usmívat a zároveň někoho upřeně pozorovat.

"Moc dobré," řekl atevsky. "Děkuji vám, Narani-ji, z celého srdce. Jak si personál vede s Kaplanem-nadim a Benem-nadim?"

"Moc dobře, nandi," řekl Narani. Zdálo se, že je se sebou velice spokojený; od zdvořilostí se přešlo k pozdnímu drinku a společenské chvílce, která se protáhla. Zůstali, což nebylo zrovna obvyklé, u stolu; obývací pokoj tu chyběl a do lordovy ložnice se příliš nehodilo vodit hosty.

Narani dal dohromady večeři pro Shugartovou, osamocenou na svém místě. Když hosté odešli, vtiskl ji Feldmanovi a Baniči, Jago a Táno se se všemi rozloučili, i s Kaplanem a jeho elektronickým vybavením... aspoň že si na večeři sundal okulár a nacpal se, jak Bren zjistil, jídlem a ovocnými sladkostmi.

"Nesmírně mu zachutnaly," řekla Jago. "Snědl jich příliš mnoho, než aby mu mohly ještě chutnat, a chtěl další."

A tak jsme čistě náhodou skrz Bena-nadiho naznačili, že by si mohl nějaké dát do kapes."

"Moc ho to potěšilo," řekl Táno. "Stejně jako Jase nikdy necítil tak výraznou chuť."

"Jeden doufá, že bude opatrný," řekl Bren.

Ovoce. Zelenina. Jase jim říkal "chuti vody" a "chuti země" a říkal, že mu po nich teče z nosu. Ani to mu ovšem nezabránilo v tom, aby se jimi cpal až k prasknutí. Táno to věděl a Bren věřil, že Kaplana varoval dřív, než mu naplnil kapsy.

Ovocné sladkosti.

Kaplanova první chuť. Tohle se pravděpodobně začne dovážet jako jeden z prvních artiklů. Jase říkal, že nejvíc ze všeho mu bude chybět ovoce.

A jestli zítřejší schůzka proběhne dobře a oni se s kapitány dohodnou, nebude mu muset chybět dlouho.

Bren odeslal a přijal dopisy, ale od Tobyho žádné zprávy nepřišly. Takové ahoj, udobřili jsme se a všechno je v pořádku, to by byl dokonalý závěr večera.

Jenže nic takového nepřišlo... což bylo pochopitelné. Během posledních pár let se Bren v Tobyho životě moc angažoval; bylo víc než načase nechat ho, ať si vyřeší svůj život, své manželství... své děti. On se do toho plést nemohl.

Ostatní - to byla malá záplava zpráv, které odpovídaly na ranní poštu, odpovědi z pevniny, a také poznámka z úřadu, kde se ptali, jakou prioritu by měli dát překládání datového přenosu, což byl v podstatě archiv. To byla otázka, která si rozhodně zasloužila odpověď na základě více informací, než měl Bren momentálně k dispozici. Musí poslat dotaz na Univerzitu, jestli by neuvolili současnou verzi rejstříku.

Mezitím byl Alginí vysvobozen z izolace - večeři mu totiž donesli do jeho stanice. Bylo potřeba sdělit ostraze situaci, a to také Bren udělal - bleskově jim atevsky shrnul to, o čem diskutoval s Krogerovou a Lundem.

"Stroje řízené počítačem," řekl Bren, jenže to bylo moc neohrabané. Roboti, to zase bylo nepříjemně podobné vulgárnímu výrazu pro "blázna" - to by mezi atevskými dělníky nebudilo zrovna důvěru.

"Botiini," řekl nakonec. Znělo to jako atevský termín pro průvodce nebo vládce. "Jako výrobní stroje, ale takové, které se dokáží samy dopravit tam, kde mají pracovat, do velmi nebezpečných oblastí. Jeden si prostě sedí v bezpečí a ovládá je."

"Řízení leteckého provozu," řekl Baniči, čímž shrnul hodně toho, co atevové pokládali na mosfeirských způsobech za zvláštní. O systému RLP se pořád vedly zuřivé debaty, které se týkaly předností různých osob, historických pořadí a šťastných čísel.

Bren se musel zasmát, i když nevesele. Tušil, že ho čeká bitva - ale taková, kterou může vyhrát.

Kterou vyhraje. "Musím napsat dopis Tabinimu," ohlásil dychtivému personálu. "Chci, abyste mi pomohli - musí to znít lépe než řízení leteckého provozu."

Mysleli si, že tohle bylo legrační, a pobavený Bren si odešel dát večerní sprchu. Svlékl se, hlavu plnou toho, jak atevům vysvětlit roboty. Vešel do sprchy a přemýšlel, jak vznést dotaz, zda by atevové mohli dostat překlad rejstříku pro vyhledávání v archivu.

Zuřivě se drhnul, šťastný, jako nebyl celá léta.

Očekával, že zítra se objeví protínávrh. A také čekal, že ho nedostane on. Možná, že to kapitáni chtěli zkusit s Krogerovou a její stranou. Rozhodně je někdo musel informovat, že hosté vedli soukromé diskuse. V tomhle ohledu si budou dělat starosti.

Najednou byla voda studená. Studená, až to pálilo. Kromě toho nastala absolutní tma. A ticho.

"K čertu!" zařval. Na okamžik byl úplně ztracený, ale potom ho pocit nebezpečí napjal jako strunu. V naprosté tmě vylezl po hmatu ze sprchy.

A na chodbě uviděl slabé světlo. Baterka.

Pohybovaly se tam atevské stíny. Jeden z nich vstoupil dovnitř, namířil na něj baterku a uviděl ho. Bren zvedl ruce a

světlo se zaměřilo na stěny a přestalo mu svítit do očí.

"Zdá se, že vypadl proud," řekla Jago.

"Jsem celý od pěny," řekl Bren, pořád dost vyvedený z míry. "Bojím se, že věci šly až moc dobře. Nadi-ji, informujte prosím personál. Výpadek proudu tu znamená smrtelné nebezpečí. Palivové válce v kuchyňce nás snad udrží v teple, ale pokud vím, teplo se může vytratit hrozně rychle. Šetřte s nimi. Shromážděte personál u kuchyňky."

"Měly by vystačit dost dlouho," řekla Jago. "A naše vybavení také." Přidal se k ní Bindanda a zoufale se mu pokusil podat župan.

Přijal ho. "Prosil bych teplou vodu, kdyby to šlo." Nehorázné požadavky nebyly nehorázné, když šlo o to, najít pro personál nějakou práci; kromě toho - byl celý od mýdla. "Dokončím koupel."

"Hned to bude, nandi."

Hned to přece jen nebylo, takže Bren měl dost času poslouchat, jak jeho personál snáší tuhle ránu. Měl taky dost času pokusit se použít komunikační panel a dost času zjistit, že nefunguje.

Teplá voda dorazila i tak celkem rychle a Bindanda Brenovi pomohl spláchnout mýdlo. Baterku přitom postavil na stolek jako svícen.

"Moc dobré," drkotal Bren zuby. Raději se nepokoušel představit si globální výpadek.

Velký stín ve dveřích zakryl matné světlo z chodby. "Brene-ji?"

Baniči.

"Nějaké zprávy?" Žádné nečekal. "Jestli vypadl proud, pořád ještě tu je samotná loď, ledaže by to byl útok cizinců."

"To by byla velice špatná zpráva," řekl Baniči se svým ledovým klidem.

Jenže v tu chvíli se z větracích mřížek ozval nějaký zvuk. Větráky se roztočila a zase utichly.

"No vida," řekl Bren. "Snaží se to spravit. Vzduch se pokouší dostat skrz." Podkasal si vlhký župan se stopami od mýdla s představou, že zavolá C1, pokud půjde proud. Bindanda z něj rychle župan stáhl a místo něj mu dal suchý přehoz. Bren si ho přehodil přes ramena a zadal C1.

Bez odpovědi.

"Zámek je elektronický," řekl Baniči, "a my se můžeme dostat k němu a ven z této sekce."

"Nemáme úplnou jistotu, že na druhé straně těch dveří je kyslík," namítl Bren. Přál si, aby mohli dodat energii do panelu - jenže k čemu by to bylo, když nikdo neposlouchal? "Baniči-ji, máme rádio?"

"To máme," řekl sebevědomě Baniči. "Ale raději bychom ho nepoužívali."

"Chápu," řekl Bren. "Dokonale." Uklidnilo ho, že v případě naprosté nouze mohou nějak kontaktovat loď nebo raketoplán a zjistit tak, co se děje mimo jejich sekci.

Světla se rozsvítila. Větráky začaly znovu pracovat.

Bren a Baniči se na sebe tázavě podívali a Bren si zhluboka povzdechl.

"No," řekl Baničimu, "snad to bude fungovat dál. Dokud nebudeme vědět, co se děje, snažte se se vším šetřit."

"Jeden to udělá," řekl Baniči. "Mezitím... se pokusíme učit."

"Počkejte," řekl Bren a znovu zkusil C1. "C1. Co se děje? Slyšíte mě?"

"Nouzový stav skončil," odpověděla C1. Nebyl to muž z hlavní směny; tohle byl ženský hlas. "Není třeba mít obavy."

"C1, stává se tohle často? A co se vůbec stalo?"

"Myslím, že se technická četa pokouší problém napravit, pane. Je to drobná potíž. Končím, pane."

C1 přerušila spojení. Možná měla jiné problémy. Bůhvíjaké.

"Invaze cizinců to není," řekl Baničimu. "Centrální komunikační důstojník říká, že nezná důvod výpadku."

Tohle Baniči pravděpodobně pochytil sám.

"Jeden přemýšlí, jak rozšířený ten výpadek byl," poznamenal. Objevila se Jago a mezi personálem se ozývalo nezvyklé volání, jak si sdělovali, kde jsou vypínače.

"To opravdu netuším," řekl Bren. "C1 to rozhodně věděla."

"Jeden by si měl odpočinout, Brene-ji," řekla Jago. "Jeden z nás je vždycky na stráži."

O tom Bren nepochyboval. Ani o tom, že je ta rada správná, ať už se se stanicí děje, co chce.

V noci už další poplach nebyl.

Ráno ho ani moc nepřekvapilo, když C1 řekla, že Sabino vá zrušila jejich dohodnutou schůzku. A nepřekvapilo ho ani to, že spojení s Mogari-nai bylo přerušeno. Loď ani stanice s nikým nekomunikovaly.

"Je pořád stav nouze?" zeptal se. "Je stanice neporušená?"

"Naprostě, pane," odpověděl muž z C1, ten obyčejný, co tam býval ve dne. To Bren uklidnilo. "Promiňte. Nemám detaily. Musím už končit."

Bylo to frustrující, a možná hůř. Bren šel ohlásit personálu, že se plány pro tento den změnily.

"Proč, to nevím," řekl jim. "Kdyby to byl výbuch nebo srážka s nějakou troskou, ucítili bychom přece náraz - i když u tak velké struktury si tím nejsem úplně jistý. Budu dnes pracovat tady. Prostě udělám to, co se musí udělat."

Svým způsobem to byl pomalý den, frustrující a plný starostí, ale aspoň že přívod energie ani nezakolísal.

Bren si vypsál poznámky z diskuse s Krogerovou. Odpovídal na dopisy. Psal dopisy... musel se přemáhat, aby nenapsal Tobymu. Ptal se sám sebe, kdy bude spojení zase funkční.

Večere byla tichá. Bren prohlásil, že nemá velký hlad - možná se den předtím trochu přejedl. "Skoro tu necvičím," řekl Naranimu. "Nechodím tolik, jak bych měl. Samozřejmě - nechci zklamat personál. Ale miska polévky je všechno, co budu dnes potřebovat."

Po celodenní práci si především přál, aby spojení se zemí zase fungovalo - a zdálo se, že opravdu funguje.

Jenomže všechny zprávy byly z pevniny.

"Spojte mě s Jensem Grahamem," řekl. Tohle byl už s C1 skoro rituál.

"Pane, stále má jednání."

"A já myslel, že se všemi těmi problémy, které teď stanice má, nebude mít tolik práce."

"Říkají mi, že má stále jednání."

"Co Yolanda Merchesonová?"

"Stále má jednání."

"Kapitán Sabinová?"

"Stále má jednání, pane, omlouvám se."

"Kapitán Ramirez?"

"Pane, všichni kapitáni mají jednání."

Bren přemýšlel, jestli se někde na lodi nebo na stanici vůbec něco dělá. Chtěl působit vesele, aby nedeprimoval služebnictvo, ale hluboko uvnitř si zoufal, protože si byl pořád víc a víc jistý, že Ramirezovi se nepodařilo získat většinu a že to jednání, kterého se účastní Jase a Yolanda, pravděpodobně zahrnuje sezení ve střežené, izolované místnosti, kde musí čas od času odpovídat na otázky asociace kapitánů, která se zastavila na mrtvém bodě.

A to byla ještě ta neoptimističtější z jeho představ.

U postele se zjevil naprosto tichý stín - prostě se tam tyčil, absolutně černý, až Brenovi poskočilo srdce leknutím.

"Přejete si?" Jago nasadila ten nejtišší možný hlas. "Nadi?"

"Brene-ji," opravil její skluz k formalitě. "Tohle lordství zahrnuje i věci, které se mi moc nelíbí. Sedněte si." Udělal jí na úzké posteli místo a v tu chvíli si uvědomil, že se tam oba nevejdou - rozhodně ne pohodlně.

Posunul se, aby měla místo, a její ruce ho objaly. Hlubší myšlenky a chmurná nálada pomalu zmizely a uvolnily místo velice příjemné asociaci a mírné, laskavé útěše Jagina objetí. Bren vzdychl. Nemusel ani snášet vlastní váhu, ne s Jago, která ho podepírala, aniž by o tom zvlášť přemýšlela. Její dech mu čechl vlas, přebíhal přes ramena jako letní vánek a potom už vůbec nemyslel, dokud nebyl na pokraji spánku.

Do jisté míry ovšem váhal. Trochu se styděl - kajuty byly tak malé a personál v nich byl natlačený. A ta postel vyžadovala opatrné manévrování.

"Tady přece nemůžete mít pohodlí," řekl. "Nechci, abyste se kvůli mně probudila se ztuhlými zády."

"Nemám žádné problémy," řekla.

Bren byl chladný, což obvykle nebýval, když měl Jago v posteli. Ale skutečně nechtěl, aby tenhle malý prostor působil potíže.

"Možná byste měla jít i z jiných důvodů," zašeptal jí. Vždycky cítil vinu za tenhle vztah, tuhle událost, ať si tomu říkala, jak chtěla. Jago měla partnera. Bren do dneška neměl ponětí, jestli její přítomnost tady není nějaké povolené narušení partnerství. Vlastně ani nevěděl, jaký vztah mezi ní a Baničim je - ale každopádně v tom byla důvěra, kterou rozhodně nehodlal zradit. Nikdy předtím nebyli v tak těsném prostoru. Ona ho vždycky ujišťovala, že Baniči to chápe, chápe, chápe, ale dnes v noci měl Bren obavy.

"Z jakých dalších důvodů?"

"Tak například byste se mohla trochu vyspat."

"Kdyby nand' paidhi nemluvil, třeba bych usnula."

"O to tady nejde," řekl Bren a cítil napětí, které vytvářel. "Jago-ji, vždyť to musí vědět všichni z personálu."

Její smích cítil než slyšel. "Jeden si je jistý, že ano."

Tyhle vytáčky už nemohl dál snášet. Vyklouzl z jejího sevření a nejspíš se usadil na opěrci u kraje, kde jí mohl hledět tváří v tvář. "Jago-ji. Nechci ubližovat Baničimu. Chovám k vám velkou úctu a vím, že vy byste nikdy nebyla neuctívá k němu, ale mám obavy, Jago-ji, obavy, co si asi myslí."

"Baví se tím."

"Já vím, že to říkáte, ale muž je muž a atevové jsou atevové, tak jako lidé, jsou lidé a to, že něco říkají, ještě neznamená, že je to tak, Jago-ji. Já ho rozhodně nechci urazit. Zničilo by mě, kdybych mezi vámi vyvolal svár."

"Žádný není. Nikdy nebyl."

"Jste milenci, Jago-ji?" Celé ty roky jejich vztahu se té otázce vyhýbal. "Byli jste, promiňte, že se ptám, ale měl jsem z toho hodně viny a obav -" Byl právě vystavený jejich útoku a setřásl ho. Tentokrát přece už musí vyslovit to, co se snažil vyjádřit aspoň tucetkrát. "- viny a obav, že jsem překročil nějakou hranici, kterou jsem třeba nepochopil..."

Jago se mírně zachvěla. Po chvíli Bren pochopil, že se směje. Mozolnatá, něžná ruka mu pomalu přejela přes rameno. "Brene-ji. Ne."

"Co myslíte tím ne, nadi? Byli jste milenci?"

"Brene-ji. On je můj otec."

Bren zůstal celý zkoprnělý. Skácel se dozadu, dopadl na polštář a díval se do stropu. Celý vesmír se náhle změnil.

Potom se tenká matrace prohnula a v šeru se objevil Jagin obrys. Jedním loktem se opírala na Brenově druhé straně a prsty mu přejížděla od brady dolů.

Baví se tím, říkala. Baniči se bavil tím, co prováděli.

Nezlobilo ho to.

Ale její otec?

"Brene-ji. V našem Cechu příbuzenské vztahy nezveřejňujeme. Říkám vám to důvěrně."

"To respektuji."

"Jeden ví bez nejmenších pochyb, že paidhi je diskrétní," řekla Jago a našla jeho ucho, jeho ruce... bylo těžké ji zastavit a on se o to ani nechtěl pokoušet. Vůbec poprvé měl, když byl s ní, relativně čisté svědomí - a musel ji vytrestat za ten žertík. Přitáhl ji k sobě a odmítl být i jen myslet na to, že služebnictvo je nablízku.

Nečekaně jim došla postel. Dorazili na okraj a málem spadli.

Jago se prostě překulila na zem, strhla Brena a povlečení s sebou a smála se.

18

Když se Bren probudil, Jago byla pryč a on ležel v posteli, zatímco z chodby se nesla vůně snídaně.

Bindanda a Kandana před ním uhýbali pohledem. Bren se obával, že s Jago udělali ostudu celé domácnosti. Nevěděl, co říct, asi by se měl zeptat Jago... skutečně, naléhavě by měl od někoho zjistit, co se mezi personálem povídá. Ale koho? Baničeho rozhodně ne; Bren si neuměl představit, jak by takový rozhovor vypadal. Červenal by se, to bylo jisté. Jago možná pronásledovalo nemilosrdné veselí - ani té by se ptát neměl.

Třeba by se mohl zeptat Tana... rozhodně spíš Tana než vážného, důstojného Naraniho. Mohl by to udělat na cestě na snídani, ze které by se jinak mohla stát pěkně nepohodlná záležitost.

Dnes měl v plánu pracovat doma, a tak se oblékl neformálně: svetr a tenké kalhoty a přes to kabát na ven - vzduch byl dost studený na to, aby se to hodilo. Potom propustil Bindandu a Kandanu, zapnul počítač a zavolal CI. Po odeslání a přijetí zpráv si prošel svou obvyklou litanii otázek - odmítal se vzdát Jaseho, Yolandy a přímého kontaktu s kapitány. Od tří z nich by moc rád něco slyšel.

Nic od Tobyho, nic od matky, a dokonce ani nic od Tabiniho - asi přemýšlel o minulé zprávě, nebo měl možná na práci jiné věci než paidhiho denně utěšovat. Do vysílání se dostaly dvě reklamy, jedna na povlečení, jedna na rybářské vybavení, a Bren je krátce prohlédl, jestli v nich není něco z ministerstva zahraničí, nějaký náznak tajné zprávy. Výrobce rybářského náčiní pocházel ze severního pobřeží, byl to ten samý, jehož výrobky používal Toby.

Ale ne, šlo prostě o jedno z těch škobrtnutí komunikačního filtru. Tyhle věci chodily do jeho schránky na ostrově a neměl tam žádný personál, který by je pro třídil.

Zpráva od předsedy Dopravní komise ohledně toho, jak pokračují práce na novém kosmodromu. Byli napřed.

Bren si napůl zapnul kabát a vyšel na chodbu jako každý den.

A vrazil přímo do hrudi nějakého cizince.

Trénink, který mu vštěpovala ostraha, ho přinutil okamžitě odskočit. Už už se vrhal pozpátku do svých dveří, když zaregistroval, že dotyčný cizinec se tváří dost vylekaně a uctivě se uklání.

Atevská přítomnost na stanici byla silně omezená, a co víc, Bren toho muže znal: jméno mu teď sice vypadlo, protože se lekl, ale rozhodně to byl jeden ze stevardů z raketoplánu.

"Nand' paidhi," řekl ten muž a znovu se uklonil. "Omlouvám se. Jsem Nojana, z aijiho posádky Šai-šanu."

"No jistě, že jste," vykřikl Bren a rychle se nadechl. "Jak jste se sem dostal?"

Už nebyl na chodbě sám. Jeho úhybný manévř totiž přilákal Tana, Alginiho a Jago ze stanice ostrahy a Bindandu z jídelny... což mohlo něco napovídat o Bindandových asociacích s Cechem: toho si Bren v návalu adrenalinu všiml.

"Baniči mě poslal, nand' paidhi," řekl Nojana. "Chtěl si promluvit s kapitánem."

"Myslíte Parija. Kapitána raketoplánu." Kapitánů tu bylo až moc.

"Tak, nand' paidhi." Nojana na sobě vlastně neměl uniformu stevarda, ale černé oblečení Cechu vrahů... Cechu ostrahy. Výškou a šířkou odpovídal Nojana Baničimu a měl i jeho svalnaté ruce a ramena. Tohle nebyl někdo, kdo by byl zvyklý rozdávat pití a prášky proti nevolnosti, jenomže jeho předešlá uniforma to skrývala.

"A tohle je vaše uniforma, nadi?"

"Ne, nand' paidhi, není."

"A jak dlouho už tu jste?"

"Od půlnoci, nadi."

Bren vrhl pohled na svou ostrahu a potom s mírným rozhořčením přímo na Jago. Jen díky její přítomnosti v jeho kajutě mu mohlo uniknout, že se dveře sektoru v noci otevřely a zase zavřely.

Jago, a to ji šlechtilo, pod jeho pohledem spokojeně zvedla hlavu a pousmála se.

Pořád lepší než dát mu něco do pití, pomyslel si. Nemyslel si, že by se s ním Jago milovala jen kvůli tomuhle, to byl jenom výrazný vedlejší motiv.

A Bren by nekáral někoho jako Jago před cizincem nebo před sluhy. Jednoduše se sebral, usmál a přikývl, jako že uznává úspěch jejich operace "oklamejte paidhiho a dostaňte Baničeho ven bez konzultace s ním." Dotazy směřoval na Nojanu.

"A vy jste snídal, nadi? Přidáte se k nám?"

"Dostal jsem čaj při příchodu, nandi, a děkuji paidhi-mu za laskavé pozvání, protože od té doby jsem neměl nic. Byl bych velice poctěn."

"No tak se k nám přidejte," řekl Bren a jediným pohledem předal Nojanu do péče Tana a Alginiho.

Jago zastavil sraštěním obočí.

"Jak, k čertu?" ztišil hlas. "Jak se tam dostal? Oni pro něj přišli..." Uměl si představit, že posádka raketoplánu se na stanici do jisté míry vyzná: nebyli tu přece poprvé, "...nebo použil mapu?" I s mapou to bylo riziko, mohl by narazit na kapitány lodě nebo někoho, jako byl Kaplan. Ta představa Brena děsila... jenomže pokud Baniči něco takového udělal, Bren mu důvěřoval, že si to napřed promyslel. "Jago, vím, co jste udělala. Nezlobím se. Ale co to dělá on?"

"Chce se ujistit, že raketoplán bude připraven podle plánu."

"A bude?"

"Nojana říká ano. Vůbec žádné problémy. Všechno v normálu. Nebýt několika detailů, mohl by odletět i s předstihem."

"Nepotřebuju, aby odletěl s předstihem... nebo se tu děje ještě něco, o čem nevím?"

"Jeden si přeje mít jistotu. Baniči měl obavy ohledně chování kapitánů."

To Bren také. Ale aby se kvůli tomu vydal do nepřehledného bludiště chodeb...

"A co kdyby ho někdo zastavil?"

"V tom případě by z vlastní iniciativy obhlížel opravy stanice."

To nebyla špatná lež. "A co kdyby se tu prostě ztratil? Jago-ji, máme sice mapy, ale oni tu od té doby udělali nějaké změny! Jak se sem dostal Nojana? Nemyslím, že byste se ptali Kaplana."

"Ne," řekla mile Jago a pokrčila rameny. "Kaplana rozhodně ne. Vy si myslíte, že tu neumístili nápisy, aby se tu Mosfeirané ztratili, že?"

"Abychom se tu ztratili. Vy říkáte, že se neztratíte?"

Další pokrčení rameny. "My jsme odtamtud šli, Brene-ji."

Dneska už se nestávalo často, aby Brena rozdíl mezi atevy a lidmi tak dokonale zaskočily. Zhluboka se nadechl, zopakoval si ten výrok a vyšel mu stejný význam jako předtím. "Vy chcete říct, že neztratíte nit při počítání dveří."

"Ano," řekla vesele Jago; zase ten nepříjemný atevský zvyk souhlasit se zápořem. "Vy ano?"

Když o tom Bren přemýšlel, zdálo se mu, že by možná dokázal najít cestu ke Krogerové: on počítal všechno, co viděl; celá léta trénoval, aby to dokázal, od obrazovek na Univerzitě po zoufalé okamžiky ve skutečném jednání a při skutečných konfrontacích. Naučil se vnímat svět takhle a ano, chápal, že mysl, která tak vnímá normálně, by měla ještě lepší výsledky než ta jeho. Opatření, která kapitáni podnikli proti invazi, neměla prostě proti atevské paměti na množiny a struktury šanci. Bylo to stejné, jako když se atevové podívali na plány počítačů, které lidem sloužily celá staletí, a začali kritizovat jejich základní koncepty podle svého zcela odlišného náhledu na vesmír.

"Úžasné." Víc říct nedokázal. "Opravdu úžasné. Neměl se ale plést do potíží, Jago-ji."

O její diverzi včera v noci neřekl ani slovo. Nedokázal říct, jestli by Baničeho odmítl, kdyby se nabídl, že se půjde podívat, jestli je raketoplán v bezpečí. Bren byl s Baničem a Jago hodně opatrný... a oni pravděpodobně s ním. Nemohl popřít, že měli své důvody - on byl tady nahoře ztraceně cenný. V jistém slova smyslu byla pěkná hloupost, že ho sem vůbec pustili.

Nemohl se ale nechat ochromit představou vlastní hodnoty; aby měl hodnotu, musel dělat svou práci, a s tím se nedalo polemizovat.

Baniči mu poslal Nojanu a Bren z toho hodlal vytěžit, co se dá.

"Tohle stojí za tu cestu, nand' paidhi." Nojana si pochutnával na jídle: z toho ho Bren mohl jen stěží vinit. "Opravdu to za ni stojí a já jsem poctěn."

Nebylo úplně zdvořilé ptát se atevy na cechovní příslušnost, pokud nebyla zjevná nebo pokud o ní sám nemluvil, ale když se Bren díval na Nojanovu atletickou postavu, měl o jeho příslušnosti jistou představu. Jeho paže úplně vyplňovaly vypůjčenou uniformu. Na hrudi mu byla trochu volná, ale ne moc. Možná byl o trochu vyšší: rukávy se zdály být moc krátké.

A Nojana byl příslušníkem Cechu vrahů a Brenův personál ho moc dobře znal z dřívějška: Cech byl malý a velice dobře postavený a aijeho převážně podporoval (se vzácnými a vyváženými výjimkami). Paidhi neměl přístup do politiky Cechu a přišlo mu moudřejší se o něj ani nesnažit. O to se nesnažil ani sám aiji.

Nojana měl rozhodně zdravou chuť k jídlu.

"Jak dlouho tu zůstanete?" zeptal se Bren a otázku Co má k čertu Baniči za luhem? si schoval, až bude jen se svým personálem.

"Jeden neví jistě, nand' paidhi."

Byla to docela všeobecná odpověď, která napovídala, že dotčený ateva se odpovědi vyhýbá. A kdybyste na něj tlačili, bude se vyhýbat ještě šikovněji... ale je dost zdvořilý na to, aby vám přímo nelhal, leda byste ho opravdu zatlačili do kouta.

Bren tedy jeho odpověď přijal a už o tom nemluvil. Místo toho později zatáhl Jago do své kajuty a zeptal se jí.

"Nevím," zněla její odpověď.

"Dobrá," řekl. "Ale já zase nevím, jestli poletím dolů s příštím letem. V tom se můžu rozhodnout."

"Jeden si dělá starosti," řekla Jago. "Personál to zvládne. Zvládne to někdo méně hodnotný."

"Méně hodnotný pro aijeho, protože by třeba udělal méně. Jestli mohu zařídít setkání s kapitány, pak bych ho zařídil mel. Jestli dokážu Ramireze přimět, aby on osobně ctil naši dohodu, třebaže ostatní nesouhlasí, měl bych to udělat. Jestli můžu osvobodit Jaseho, měl bych ho osvobodit. A mezitím, Jago-ji, připravím věci k odeslání, pokud budu mít víc než pár hodin."

"Jeden má víc než pár hodin. Řekla bych, že o dost víc, nadi."

"Co dělá?"

"To jeden nemůže říct."

"Dobrá," řekl nepřítomně Bren, "dobrá, tak Nojanovi ukažte, co by měl vědět, a já připravím ty věci k odeslání. A až bude odcházet, ohlaste mi to aspoň s hodinovým předstihem."

"Nevím, jestli tohle dokážu," namítla Jago.

"Vím, že dokážete zázraky," řekl Bren. "Věřím, že se vám to podaří. - A nebudete se vystavovat riziku, Jago-ji! Vy odsud neodejdete, pokud vám neřeknu jinak."

"Takové rozkazy nemohu přijmout," řekla Jago, ale rychle dodala: "Nicméně v tuto chvíli nevidím důvod, proč bych měla odcházet."

"Hodinový předstih," zdůraznil Bren, a aby zamezil překvapením, odešel dát Nojanovi ty samé instrukce. Že má zprávy, které se musí dostat k Tabinimu, a že chce, aby je Nojana odnesl.

Takže musel svoje poznámky nějak uspořádat a dát jim určitou koherenci. Co víc, musel je uložit na pomíjivou kartu, kterou u sebe nosil od těch starých, špatných časů, kdy Jase sestoupil v kapsli a Deana Hanksová se pokusila vylodit

na pevnině. Tahle karta měla mechanismus, kterým bylo možné fyzicky, pomocí žíraviny, zničit médium uvnitř, aby ho už nebylo možné přečíst. Bren ji používal nerad - vždycky měl obavy, že se autodestrukce spustí během jeho zápisu; a v situaci, kdy by to potřeboval, by možná musel beztak zničit celý obsah svého počítače. Tohle použití přece jen nebylo tak děsivé - musel prostě ten záznam předat Nojanovi a požádat ho, aby ho osobně předal šéfovi ajiho ostrahy.

"A jenom jemu," zdůraznil Bren. "Vidíte tady ten proužek? Nesmí se porušit, leda byste si myslel, že by mohla padnout do cizích rukou. Jakmile ho strhnete, záznam se zničí. Kdyby se o přečtení pokusil nepovolaný stroj, dopadlo by to špatně pro záznam i pro něj."

"Jeden rozumí," řekl vroucně Nojana. "Záznam se dostane k ajiho gardě."

"Velmi dobře," řekl Bren. "Jestli bude čas, pošlu ještě další zprávu. Ale tohle je základ."

"Obává se paidhi o bezpečnost zde nebo na zemi?" odvážil se Nojana zeptat.

"Primárně zde. Ale dávejte pozor a hned po přistání požádejte o eskortu; myslím, že nebudete muset žádat dvakrát."

Tušil, že tenhle muž může mít nějaká tajemství, a tak se zeptal: "A máte vy nějaké obavy, o kterých by měla moje ostraha vědět?"

"Se vším důležitým jsem se seznámil, nadi."

"Seznamte nás s tím všechny," řekl Bren. "Chci to slyšet přímo od vás a mít možnost klást otázky."

"Ano, nandi," přikývl Nojana a potom jim nad nejméně třemi šálky čaje, který Algini uvařil přímo ve stanici ostrahy, řekl, co ví.

"Někteří členové posádky se s námi sblížili," řekl Nojana, "a hovoříme s nimi i mimo rámec služby. Dělíme se s nimi o jídlo, dáváme jim malé sladkosti, kterých si velmi cení, a získáváme jejich dobrou vůli. Oni mluví o své rekreaci a svých asociacích, které tak známe a o kterých vám můžeme říci."

"Udělejte to," řekla Jago, a Nojana to udělal: řekl jim o všech lidech, jejichž jméno nebo práci znali, a o všech jménech, která jsou s nimi asociovaná, na koho si stěžovali, koho chválili: Nojana měl na takové věci velice dobrou paměť, pro atevy to byla druhá přirozenost. A tyhle vztahy byly u lidí velmi významné, i když ne přímo tak, jak by si Nojana myslel.

"Velmi, velmi dobře," řekl Bren. Spolu s Jaseho informacemi měl teď už dost jasný obrázek. Na lodi byly jakési rodiny, dokonce rodové linie a domy, kde bylo manželství tradicí, byť nepříliš často praktikovanou. "Vy znáte Jase-jiho, že? Setkal jste se s ním?"

"Ano, nadi, měl jsem tu čest."

"Bydlí tu jeho matka a možná i jiní asociovaní. Nedokázali jsme ho kontaktovat: kapitáni vydali rozkazy, aby nám v tom bylo zabráněno. Pokud vám řeknu, mohl byste využít jeden z vašich nevinnějších kontaktů k tomu, abyste ji poslal zprávu? Myslím, že se k ní daleko snáz dostanete z druhé strany. Všechna naše komunikace jde přes jeden kanál; zdá se, že nemáme volný přístup ke komunikaci, a mám podezření, že jiní mají." Něco ho napadlo. Zeptal se: "Jak se vy spojujete s velením stanice?"

"CI pro komunikaci a QI pro komunikaci s dokem; známe ale i pár dalších čísel."

"Nemáte problémy dovolat se jich?"

"O žádných nevím. Mluvím dostatečně dobře mosfei', nandi, takže když nás potřebuje zavolat nějaký dělník, často hovor přijímám já. Když nějaký z nich dorazí se zpožděním, zavolá nám, a my jim občas poskytneme malé výmluvy, jako by byli v práci."

"Chcete říct, že po vás chtějí, abyste zakrývali jejich pozdní příchody a absence?"

"Vzniklé deficity velmi ochotně nahrazuji. Nikdy s tím nebyly problémy, nadi. Děláme něco špatně?"

"Ale vůbec ne," řekl Bren. "Ani zdaleka ne." To, že se posádka snažila občas ulít z práce, bylo jen lidské. Ale zameškanou práci nahrazovali, protože tahle posádka chápala pracovní plán a byla ho ochotná plnit. A to se od nich naučili i atevové. Jenže by nemuselo být moudré snažit se dostat k Jaseho matce takhle... alespoň prozatím. Mohlo by to vést k podezření ze zlého úmyslu, druhá strana by mohla kontakt odmítnout a jeho navázání pořád ještě nebylo úplně naléhavé. "Ale kterého člověka byste požádal, aby kontaktoval někoho mimo vaši oblast, kdybyste musel?"

"Kelly. Je to mladá žena." Nojana se ani nerozmýšlel. "Má milence. Občas se s ním setkává. Zná Jaseho, a velice dobře."

"Přišla na něj řeč? Nedokázali jsme s Jasem navázat kontakt; dělám si trochu starosti, nadi. Vyjádřila obavy?"

"Snažila se mi sdělit něco, co se Jaseho týkalo, ale neporozuměl jsem jejím slovům. Myslím, že se snažila vyjádřit, že Jase je asociován s Ramirez-aijim."

"On je. To je pravda. Ramirez funguje jako jeho aiji, nebo jeho otec."

"Ano. Kelly řekla, že Jase-nandi je s Ramirezem."

Nojana použil mosfeirské slovo.

"S, to znamená velmi mnoho věcí. Zeptejte se jí, jestli je Jase v nebezpečí."

"To slovo znám. Mám se nadi Kelly zeptat?"

"Pokud to dokážete udělat diskrétně."

"Jeden se pokusí o diskrétnost."

"Výsledky dotazu ohlaste Tabini-aijimu, až mu budete předávat zprávu. Pochybuji, že by bylo bezpečné nechat zprávu i mně, ledaže bych letěl dolů s vámi... můj personál si to, zdá se, přeje. Já mám své pochybnosti."

"Udělám to," řekl Nojana. "Opravdu ano, nand' paidhi."

Hovořili; Nojana šel spát a druhý den se probudil spolu se sluhou. Dostal další soubory a jedl s Brenovým personálem.

"Jak dlouho tu bude?" zeptal se Bren přímo Jago.

"Dlouho ne," zněla její odpověď. "Možná odejde dnes večer."

"Jak vůbec našel cestu sem?" přemýšlel Bren. Ta myšlenka ho začala trápit.
"Baniči ho poslal i s instrukcemi," řekla Jago. "Jsem si tím jistá. A Baniči by nic nevynechal."
"Co byste k čertu dělali, kdybyste narazili na strážce?"
"Jeden se vynasnaží nenarazit na ně," odpověděla Jago.

S některými věcmi se prostě nedalo polemizovat; a někdy prostě nebylo nic, co by mohl říct. Baniči se vrátí. Tomu Bren implicitně věřil. Baniči se vrátí.

A Nojana, přesně podle Brenových instrukcí, ohlásil, že má v úmyslu o půlnoci odejít. Vypil s Brenem šálek čaje, poděkoval sluhům za jejich pozornost a připravil se k odchodu. Po chodbách dorazí k výtahu, který ho odveze do jádra, a nebude mít o nic víc zavazadel, než s čím přišel... nebo to tak aspoň bude vypadat.

A jak by mohl člověk minout vysoký stín atevy v bledě žluté chodbě, kde nebylo kam se schovat?

Atevové měli dobrý sluch, pravda; ale takhle dobrý? O tom Bren pochyboval. Baniči byl ozbrojený a proti neozbrojenému člověku by zbraň ani nepotřeboval, ale poslední věc, kterou Bren chtěl, bylo, aby se někomu v posádce něco stalo. Ať by to bylo sebenepatrnější.

"Mám všechno, co jste mi svěčil, nand' paidhi," řekl Nojana.

"O tom nepochybuji," odpověděl Bren. Nojana, jak se zdálo, vnímal jeho obavy jako nedostatek důvěry v jeho osobu, a to Bren rozhodně neměl v úmyslu. "Vím, že ani Baniči nepochybuje."

"Nandi," řekl Nojana.

A potom Táno obratně otevřel dveře a nechal ho vyjít ven, aby se ještě jednou vydal na cestu cizími chodbami.

19

Čekali, že se Baniči vrátí někdy po půlnoci. "Probudte mě," řekl Bren Jago, která byla tu noc u něj v posteli. Věděl, že má dobrý sluch a lehké spaní - Baničiho příchod určitě nezaspí.

"Nezlobte se," požádala ho.

"Nebudu," řekl Bren a přitiskl se k ní. Když o tom přemýšlel, věděl, že je rozrušený, a přál si, aby se Baniči zeptal předtím, než tohle udělal. Ale zlobit se, to bylo moc silné slovo. Baniči dělal chyby jen vzácně. Bren si vlastně na žádnou jeho chybu nemohl hned vzpomenout.

"Udělal vůbec někdy nějakou chybu?" zeptal se jí a ona se tiše zasmála.

"Pár ano," řekla Jago, ta Jago, která, jak se Bren domníval, znala Baničiho lépe než kdokoli jiný na světě. "Třeba ta záležitost se střechou na jihu. A také když věřil, že jistý člověk bude poslouchat rozkazy."

"Jistý člověk má své vlastní představy," řekl Bren. "A jedna z nich je, že můj personál by neměl chodit po chodbách bez toho, abych o tom věděl."

"V aijiho službách," řekla Jago, "má naše slovo větší váhu než paidhiho. A aijiho rozkazy mluví o paidhiho bezpečném návratu."

"Aijiho rozkazy také zahrnují paidhiho úspěch na jeho misi."

"To je pravda, ale musí se na to jít opatrně. Opatrně."

"Opatrnost moji práci neudělá." Vyváděla ho z míry. V tom byla Jago dobrá. Úplně ztratil přehled o svém argumentu. Navíc si ho šetřil pro Baničiho, až se po půlnoci vrátí.

Ale když se ráno probudil, první věc, kterou si uvědomil, byla, že Jago už vedle něj není, že na chodbě se naplno svítí a že se podává snídaně. Všechno naráz.

V příštím okamžiku si uvědomil, že už je určitě po půlnoci, že se rozednilo a že Jago neudělala, o co ji požádal.

A nebo se nestalo to, co se stát mělo.

Vykulil se z postele a popadl župan. Na cestě do centrální chodby si odhrnoval vlasy z obličeje. Vrazil do stanice ostrahy, kde u konzole seděli Táno, Algini a Jago... věděli o něm už od chvíle, kdy vyšel ze dveří.

"Kde je Baniči?" zeptal se bez zbytečného zdržování. "Vrátil se?"

"Ne, nadi," odpověděla Jago; bylo vidět, že má starosti. "Nemáme o něm žádné informace."

"Říkal něco o tom, že možná přijde pozdě?"

"Říkal, že je to možné," řekla Jago, "pokud prý nenajde žádný způsob, jak se pohybovat diskrétně."

"Diskrétně? Po holé chodbě?" řekl znepokojeně Bren. "Zatraceně, já mám obavy."

"Myslím, že je docela dobře možné, že se zdržel s posádkou raketoplánu," řekla Jago. "Pokud si něčeho všimli nebo pokud se něco změnilo, možná by počkal, aby to zjistil. Jeho instrukce nebudily dojem, že by svůj plán bral jako něco pevně daného."

"Tak do čeho potom nakráčel Nojana? Šel tam a čekal, že v poklidu dojde domů."

"Nojana je z našeho Cechu," řekl Táno, "a očekává všechno."

"V tom případě o něm nepochybuji," řekl Bren, "ale stejně, nadiin-ji, co bude někdo z nich dělat, když narazí na nějakého člena posádky, který si půjde po své práci?"

"Dojde k poruše dveří," řekl Algini.

"Dojde k poruše dveří. Doufám, nadiin, že se neotevrou do vakua!"

"Jeden zná bezpečnou cestu," řekl Táno. "Baniči zvážil rizika, nandi, ale velmi si přeje mít jistotu, že naše linie ustupuje otevřená."

"S účelem jeho jednání souhlasím, ale to riziko..."

"Brene-ji," řekla Jago, "při tom výpadku energie se něco změnilo. Vzory aktivity, které tu monitorujeme, se posunuly - možná, že část stanice už není použitelná, nevíme."

"Jak tohle víte?" Bren chápal, že Cech monitoruje aktivitu v Bu-javidu - po celém jeho bytě tam měli rozmístěná různá

zařízení, některá smrtící, ale tady, na vesmírné stanici, kde neměli žádné další instalace...

Ale... jednu další instalaci přece měli.

Samotný Šai-šan.

A pokud už na stanici Cech vrahů byl alespoň občas, podle toho, jak raketoplán přilétal a odlétal, pak by tu mohlo být i vybavení, které přišlo a zase odešlo v Noja-nových zavazadlech.

"Monitorujeme zvuky a aktivity," řekl Algin. "Velmi slabé. Známe vzory stanice z dřívějška; a známe ty nynější. Struktura k nám promlouvá. Teď, od chvíle toho výpadku, promlouvá jinak."

Jakožto paidhi-aiji, který zprostředkovával převod lidské technologie na pevninu, a také jakožto člen vysokých atevských rad, Bren věděl o atevských zlepšeních, která ničím nepřipomínala technologii známou z Mosfeiry. A velká část těchto zlepšení byla právě v oblasti sledování a monitorování.

Bren byl trochu zapojený do specifikací kuchyňky: ale tahle změt monitorů a panelů a nástrojů, které si přinesla jeho ostraha... o tom věděl opravdu málo. A neptal se. Věděl, na které straně dnes je, a jenom doufal, že nikdy nevleze do jedné z pastí, které strážily jeho spánek.

"Můžete mi to ukázat?" zeptal se.

"Ano," řekl Algin.

Nebyl to povzbudivý obrázek, vzhledem k tomu, jak málo toho Bren o stanici věděl. Ukazovalo to změny od chvíle výpadku proudu. Minimálně došlo ke změně v tom, jak Algin odhadoval, že jsou osoby rozmístěné, a v tom, kudy se pohybovali. Všechno ukazovalo na to, že určitá oblast byla porušena a žádala si zacházky.

"Netuším, co tohle způsobilo," řekl Bren. "Kapšana-nadiho se zeptat nemůžu. Moc bych tím prozradil. Odmítám žádat Cl, abych mohl jít a setkat s kapitány, když se ztratil jeden z našich atevů."

"Ale jeden nemůže narušovat vzorce," řekl tiše Táno. "Nandi, možná bude nejmoudřejší chovat se tak, jak se chováte pokaždé."

"Obléhat Cla žádat o Jaseho?" zamumlal Bren. "Vidíte nějaké změny aktivity v oblasti raketoplánu?"

"Nic, co by se vymykalo předešlým vzorcům," řekl Algin, "kromě aktivit konzistentních s doplňováním paliva."

"Moc dobrá práce." Žasl nad svou ostrahou, žasl nad tím, jaké informace mu mohli poskytnout.

Nic ale nenapovídalo, proč se Baniči opozdil.

"Myslím," řekl pomalu Bren, "že budu raději spoléhat na to, že se Baniči k tomuto zpoždění sám rozhodl a že cokoli, co bych udělal, by mohlo vést k nepříjemným důsledkům. Myslíte si to také, nadiin-ji?"

"Jeden věří, že ano," řekla Jago, ale Bren měl velmi ošklivý pocit, že by se mohla vydat za svým partnerem - za svým otcem - bez toho, že by ho informovala.

To ale byla myšlenka vycházející z lidského srdce. Bren si připomněl jistý kopec a mečeity. Jak se na něj zlobili, když se rozběhl špatným směrem, jako kdyby pod palbou najednou ztratil rozum.

On byl lord a oni se pod palbou instinktivně sbíhali k němu. Jenomže to byl slepý instinkt, ten druh oddanosti, kvůli kterému lidé běželi ke svým manželům, manželkám, dětem a posvátným objektům. Proběhli by ohněm, aby se k němu dostali, a jenom extrémní disciplína mohla tenhle instinkt otupit. Pokud tu Baniči nebyl, musel svůj instinkt potlačovat. Baniči tu chtěl být.

Byla hrozná zodpovědnost vědět, že vaši ochránci nemají na výběr a musí tohle cítit. Že jediné Brenovo slovo je může přimět k totálnímu a možná smrtelnému nasazení. Byla to ošemetná věc, bylo tak těžké, morálně těžké, prostě říct: ať si Baniči své problémy vyřeší sám.

Jenomže při tomhle mezidruhovém překřížení drátů to bylo nejrozměnnější, co mohl udělat.

"Vyrazil, když měli noc," zamumlal Bren. "To má nějaký důvod? Já bych čekal rovnoměrné rozdělení směn. To je tradice."

"Tam je také zvláštní vzor," řekl Algin, "protože před tím výpadkem měl provoz na chodbách víceméně rovnoměrnou frekvenci, zatímco teď... Včera v noci bylo hodně pohybu těsně po naší druhé hlídce a jejich první, a potom velké ztišení. Děje se to teď každou noc, jako by se přesunovala skupina lidí."

"Myslíte, že lidé z lodě mají takovéhle sledovací vybavení?"

"O tom nemáme informace," řekl Táno, "ale Jase-ji se nám svěřil, že o sledovacích systémech v chodbách ví jen velmi málo. Netlačili jsme na něj: Baniči se domníval, že už tím, že jsme se ho zeptali, jsme překročili naši autoritu."

Od Tana se to dalo čekat. Cokoli, co souviselo s ostrahou, se týkalo jejich Cechu a zajímalo ho to. Táno získané informace nepochybně předal i šéfovi Tabiniho ostrahy. Na jedné straně, té lidské, se Brenovi nelíbilo, že Táno potají kladl Jasemu takové otázky; na druhé straně, té přizpůsobené atevům, dokonale chápal, že je práce ostrahy vědět o všem, co se dotýká státních záležitostí.

"Zlobil se Jase, že jste se ptali?" zeptal se Bren. Lidská otázka. Hledal lidský stupeň pravdy.

"Ne," odpověděl Táno, který měl ze všech příslušníků ostrahy k Jasemu nejbližší. "A věděl, že to ohlášim aijiho personálu. Ale jeden měl pocit, že by bylo nebezpečné ptát se příliš podrobně, protože pak by Jase mohl odhalit kapacitu našeho vybavení."

"Ale některé věci jsme vědět potřebovali," dodal Algin. "Jinak bychom nevěděli, jak navrhnout tuhle konzoli, jak věci co nejlépe využít a proti čemu se bránit. A Jasi-ji věděl některé věci, ale o jiných prostě netušil. Jeden se domnívá, nandi, že loď samotná má jistý interní sledovací systém, aby mohla bránit svá operační centra, ale že obyčejné chodby na lodi i na stanici jsou sledované jen velmi málo. Samozřejmě tu jsou přenosné jednotky, ale jeden má podezření, že vestavěná ostraha velice rychle zastará - nebo se najdou způsoby, jak ji obejít; to by se pak jeden musel neustále hrabat ve stěnách, aby prováděl změny. Podezíráme světla na chodbách, na jejich energii by se dalo napojit až příliš snadno, ale prozatím jsme v této sekci nenašli nic."

Algin mluvil velice málo, když nešlo o jeho oblíbené téma - bezpečnostní technologii. A to, co teď řekl a co jeho

ostraha dostala z Jaseho během posledních několika let, to bylo mnohem rozsáhlejší, než Bren doufal.

"Proto si zřejmě Baniči myslel, že se může vydat na tak dlouhou procházku," řekl Bren.

"Má prostředky jak ovládat tyhle dveře," přiznala Jago, "a kdyby ho uviděli, může je použít."

"Ale tam, kde je vypnuté topení, je hrozná zima," namítal Bren. "Strašná! A taky se tam možná nevyměňuje vzduch."

"My neztrácíme teplo tak snadno jako lidé," řekla Jago. "Vzduch ovšem představuje problém."

"Ano," řekl Bren v naději, že jeho personál trochu omezí svou činnost. "Vzduch představuje problém. A já nechci, abyste chodila tam ven a hledala ho, a jestli ho chytili, domnívám se, že o tom uslyším. Ale prosím, nadiin-ji, takhle mě nepřekvapujte!"

Střetl se s absolutně neprostupnou stěnou uctivých pohledů.

"Uděláte to, co víte, že máte udělat," řekl Bren tiše a trochu ustoupil, "ale prosím vás, buďte opatrní."

"Jeden bude opatrný," řekla Jago. "V určitých hodinách je na chodbě méně pohybu. Jeden očekává, že můj partner použije svůj skvělý rozum a bude čekat."

"Ano, zavřený v nějaké sekci bez vzduchu!"

"On má své zdroje," řekla Jago. "Nebojte se. Není vaše práce bát se o něj."

Musel odejít do svého pokoje, sednout si k počítači a ztratit se ve zprávách a dopisech. Jinak se přemýšlení o Baničim a katastrofám vyhnout nemohl.

Pořád neslyšel nic od Tobyho, nic od své matky... z ostrova ticho, od Tabiniho taky nic, jenom pár dopisů z komisí, které potvrzovaly příjem jeho předchozích dopisů. Vzato kolem a kolem, strašně málo pošty. Nic informativního, nic zajímavého.

Že mu matka nenapsala, to se dalo čekat: když se urazila, tak nemluvila, nepřela se a nehádala, nikomu nedávala nic, čeho by se mohl chytit.

Doufám, že chodíš ke svému doktorovi, napsal jí na třech stránkách. Doufám, že se Barb lepší.

Nebyl to zrovna ten nejinspirativnější dopis.

I Tobymu napsal. Vím, že nejsi zrovna v situaci, kdy bys mohl odepisovat, a ani odpověď nečekám. Jen natahuju ruku, abych ti řekl, že jsi můj bratr a že o tebe mám starost. Začal psát, že nedostal dopis od matky, ale takhle se vlastně on a Toby dostali do téhle situace: že používal Tobyho jako své oči a uši, kde se jednalo o jejich matku. A jako ruce a nohy. A jestli Toby a Jill měli ještě nějakou šanci, tak to znamenalo, že musí tenhle kanál zavřít a už ho nepoužívat, ani kdyby se matka kvůli tomu dostala do nebezpečí. Alespoň by to bylo nebezpečí, které si zvolila sama.

Odeslal a přijal. Druhá várka pošty byla ještě slabší než ta první.

"Cl," řekl. "Můžete mě spojit s Krogerovou?" Už to došlo tak daleko, že si prostě přál slyšet lidský hlas, ale muž z C1 odpověděl:

"Krogerová momentálně není na příjmu. V této oblasti byly problémy s komunikací, pane. Promiňte."

Problémy s komunikací.

Odpojil se a šel to nahlásit své ostraze.

"Není to na Baničiho cestě, že ne?" zeptal se.

"Ne," řekl Táno. "Nemělo by být."

"Tak si říkám," řekl Bren, "co když s Baničim nic v nepořádku není? Co když Nojana narazil na problémy a vůbec se k němu nedostal?"

"Tuhle možnost jsme uvážili," řekl Algini. "Ale máme zařízení pro nouzové informování, velice hlasitý vysílač. A ten jsme neslyšeli."

To bylo uklidňující. Další maličkost ohledně jeho ostrahy, kterou mu nikdo neřekl.

"Kolik dalších překvapení ještě máte?" zeptal se.

"Moc ne," odpověděla Jago. Bylo zjevné, že si přeje, aby jich bylo víc. Měla starosti, a Bren měl podezření, že man'či, které ji poutá k Baničimu, a man'či, které ji drží na jejím místě tady, u něj, jsou právě v bolestivém konfliktu.

"Pojďte se mnou," řekl jí. Nechtěl, aby se jeho ostraha rozhodovala na základě emocí. Posadili se u něj a on jí nabídl drink. Odmítla, ale přijala šálek čaje. Byla ve službě a zůstávala ve střehu. Podělili se o malou večeři, na kterou nikdo z nich neměl velkou chuť a kterou jim naservírovali zamlklí sluhové.

Hodiny se přehouply přes půlnoc jejich času.

A potom se otevřely dveře a někdo velmi tiše vklouzl do jejich sekce.

Bren i Jago vyskočili. Když se dostali na chodbu, sbíhal se už celý personál a Táno a Algini vycházeli ze své stanice. Baniči vypadal docela v pořádku. Ani vlasek nebyl neupravený.

Ale kdo ho znal, mohl vidět, že se tváří ustaraně.

"Obávám se, že Ramirez-aiji padl," řekl úvodem a Bren se nadechl.

"Je někdo za vámi?" zeptala se Jago okamžitě.

"Ne," řekl Baniči. "Jeden lituje zpoždění, paidhi-ji."

"Dostal se Nojana do bezpečí?"

"Ano," řekl Baniči.

"Dáme si drink ve stanici ostrahy," řekl rychle Bren. Porušil tím sice zvyklosti, ale chtěl, aby se celá jeho ostráha dozvěděla všechno najednou, a neodvážil by se zrovna v tuhle chvíli nechat přístroje ve stanici bez dozoru. "A čaj." Polovina jeho ostrahy byla ve službě a alkohol by odmítla.

Ale Baniči, ten si zasloužil skleničku něčeho ostřejšího. Jen málokdy na něm byla vidět únava, ale teď ano.

Ramirez že byl pryč? Padl? A Ogun ani Sabinová neřekli ani slovo, a Bůh ví, že ani Pratap Tamun ne.

* * *

Mohl začít chrlit otázky. Ale přímé dotazy jen málokdy vylepšily Baničiho střízlivé, uspořádané hlášení. Teď šlo jen o

to, jestli Brenovy nervy takové hlášení vydrží.

"Když jsem tam byl, Parano, druhý pilot, zaslechl techniky, jak mluví o výpadku proudu. Druhý pilot má naneštěstí značné mezery ve znalostech mosfetů. Technici, jak tomu rozuměl, se ptali jeden druhého, jestli slyšeli nějaké zprávy o Ramirezovi, a potom diskutovali o tom, jestli je podle nich mrtvý nebo živý, případně kde by mohl být - tak to aspoň Parano interpretoval. Když zjistili, že je Parano-nadí v doslechu, změnili výraz a začali s ním hovořit pracovně. Parano toto nahlásil svému kapitánovi Carsinabrimu a Carsinabri mně. Potom jsme spolu promluvili, Parano, Carsinabri a já, a tedy mé informace pochází přímo od Parana. Pokusili jsme se během práce zaslechnout i další věci. Posádka raketoplánu a lidští dělníci udržují dobré vztahy... hovoří spolu jen velmi omezeně, porovnávají přeložené seznamy, překládají ze seznamu klíčových slov, aby vyjasnili téma, všechno je to velmi pomalé, ale vyvinuli systém gest, který používá číselné kódy k označení jednotlivých operací. Casnadi myslel, že by se jich mohli na Ramireze zeptat, kdybych chtěl: mají důvěru v dobrou vůli této posádky. Ale já jsem je požádal, aby to nedělali. Brene-ji, já kladu velký důraz na to, abych zaručil vaše bezpečí."

"Tady nás nikdo moc neobtěžoval," začal Bren a zrovna chtěl dodat, že to v žádném případě nebere jako něco absolutního, když se Baniči zamračil.

"Ne. Tím jsem myslel, že vás musím poslat domů, nand' paidhi. Mít vás tady je příliš nebezpečné. Měli bychom pokračovat, jako bychom nic nevěděli, naplánovat odlet a dostat vás z dosahu politického převratu."

"Ramirez je starý. Parano to třeba špatně pochopil. Jazyk posádky je plný idiomů."

Viděl, jak se všichni staví proti němu. Tohle byla teprve vzpoura.

"Vy odletíte, Brene-ji," řekl Baniči svým hlubokým hlasem. "Mám v tomto ohledu aijihovu autoritu. Žádám, abyste uposlechl."

"Má užitečnost spočívá v tom, že dokážu jednat a domlouvat podmínky."

"Vaše užitečnost se vytratí, pokud se aijimu ztratíte jako Jase. Šel jsem do raketoplánu, protože jsem měl obavy a přál jsem si mít jistotu, že stále máme bezpečné útočiště. Věřím, že ho máme, a trvám na tom, abyste ho využil."

Aijihovu autoritu.

"Baniči má za těchto podmínek pravdu," řekla Jago. "Měl byste jít."

Bren nechtěl jít. Měl své pochybnosti o tom, že je tady, každý den přemýšlel o své užitečnosti, když kapitáni pořád znovu odkládali schůzky, ale teď se situace bez varování změnila. Teď musel znovu přemýšlet o všem, o každém gestu, které kdo udělal, o každém náznaku spolupráce či jejího odmítnutí.

"Nejsem si jistý, jestli můj odlet zlepší naši pozici," řekl. "Zatím nás neohrožovali. Jenom nám blokovali schůzky. Nevíme proč. Jestli je starší kapitán nemocný nebo odstoupil... to prostě nevíme."

"A oni nechtějí, abychom to věděli, nandi," řekl Táno. "Nabídlí nám vůbec nějakou dobrou vůli? Omluvili se, přiznali něco?"

"To ne," připustil Bren a hlavou se mu prohnala situace s Jase jako letní blesk; záblesk, který osvětlil krajinu. "Ale pokud odletíme, necháme tu Jaseho."

"Pokud budou mít vás i Jaseho," namítl Baniči, "nijak to naši pozici při jednání nevylepší. Když tu zůstanete, mohli by se pokusit udělat něco proti naší přítomnosti zde. Pokud se ztíšíme, třeba to neudělají a zanechají nám pevnost."

"Jestli ten raketoplán zmeškáte," řekla Jago, "možná potrvá velice dlouho, než budete mít další příležitost."

"Je jedenáctého," odpověděl Bren. "Raketoplán odlétá patnáctého. Máme čtyři dny."

"Během těch čtyř dnů nezmůžeme nic," řekl Baniči. "A - Brene-ji, vaše ostraha vám velmi silně doporučuje, abyste tomuto Cechu nedal najevo, že víte, že něco není v pořádku. Víme, že lidé někdy dělají velmi zvláštní věci, ale dělat jim ostudu by vypadalo jako provokace. Nemůžeme předvídat tuto situaci ani jejich chování, ale zvrát v očekávání, jak se zdá, netěší lidi o nic více než atevy."

"V tom máte naprostou pravdu."

"Potom by ale překvapení nebylo dobré."

"Ne," přiznal Bren. "To by nebylo, Baniči-ji. Děkuji vám. Děkuji, že jste udělal opatření."

"Nemůžeme udělat dostatečná opatření," řekl Baniči, "abychom vám na příštích pár nocí zajistili bezpečí. Doufáme, že raketoplán odletí podle plánu. Přípravy plánu odpovídají. V tomto ohledu k žádnému zastavení prací nedošlo. Neviděl jsem žádné důkazy monitorování chodeb, nepočítáme-li Kaplanovo osobní vybavení. V diagramech jsem žádné monitorovací systémy nenašel a opravdu se zdá, že tu teď žádné nejsou. Ale je tu stále možnost, že ty pohyby pozorovali a nic s nimi neudělali."

"Je dost možné, že tu nikdy žádné takové systémy nebyly," řekl Bren, "leďa v administrativních oblastech. Tohle byly obytné oblasti a lidé by taková opatření nepřijali s nadšením - brali by je spíš jako narušování jejich soukromí než jako bezpečnostní nutnost. Jejich hlavní opatření je, zdá se, nepřítomnost nápisů. Oni se tu nedokáží orientovat bez mapy. Myslí, že to je nemožné. Neuvažují o tom. A proto nepokládají za nutné chodby sledovat."

"Slepá skvrna," řekl Algini.

"Slepá skvrna," přisvědčil Bren. "Lidé nejsou jediný druh, který se dopustil takové chyby. Nechci jim to říkat, v tuhle chvíli ne."

"Jeden si rozhodně nepřeje říkat jim to," odpověděl Baniči. "Ale kdyby mě zastavili, byl bych prostě Nojana. Jeden pochybuje, že by poznali rozdíl mezi námi."

"Existují pokročilé technické prostředky," řekl Bren, "i za předpokladu, že lidé nedokáží tak přesně rozeznávat jednotlivce. Nesmíme to už znovu riskovat, Baniči-ji. Moc vám děkuji, že jste to udělal, ale žádám, abyste se trochu omezil. Chápu vaše obavy." Viděl, že jeho ostraha chce něco namítnout, a zvedl ruku. "Vyslechnu vás. Ale dejte mi čas ode dneška do patnáctého, abych dospěl k nějakému výsledku s kapitány - neřeknu jim ani slovo z toho, co víme."

"Do čtrnáctého," řekl Baniči. "Mise tu může zůstat. Vy, Brene-ji, nemáte žádná zavazadla - prostě tedy půjdete do

raketoplánu dříve a nastoupíte na palubu. Já půjdu s vámi. Ostatní zůstanou."

Nebylo pochyb, že k tomuhle závěru Baniči zrovna dospěl - od chvíle, co vešel do jejich sekce, neměl čas konzultovat s ostatními cokoli, ale bylo jasné, že se tu nejedná o žádný rozkol. Baniči ohlásil svůj plán a ostatní neřekli ani slovo.

Navíc to byl plán, který dával smysl: neprozradit se kapitánům příliš brzy, jen o kousek předběhnout cokoli, co by mohli udělat, aby mu zabránili v odletu. Většina jeho personálu tu zůstane, Táno a Alginí převezmou velení mise, služebnictvo je bude podporovat, a kdyby se k nim náhodou dostal Jase, někdo tu bude.

Vtom ho ale s ochromující silou zasáhla další myšlenka. Kdyby odletěli, bože, kdyby on odletěl, Krogerová by si myslela jen to nejhorší. Kdyby lidská delegace nevěděla, jaké podezření Baniči má, a ono se potvrdilo, pak si Bren rozhodně nemohl dovolit nechat je tady... Kdyby si Krogerová myslela, že je zradil a nechal napospas Cechu, bylo by to víc než nebezpečné. Mezi Mosfeirany a atevy bylo několik staletí hořkých rozkolů, zrovna se jim podařilo dospět k nějaké rozumné dohodě... ne, Bren se neodvažoval nechat Krogerovou samotnou s problémy, které se vynořovaly na stanici.

Především proto... další temná myšlenka... že pokud se něco pokazilo mezi kapitány, pak by mohlo dojít jak k frakčnímu rozkolu, tak k osobnímu uchvácení moci.

"Musíme upozornit Mosfeirany," řekl Bren. "Z diplomatických důvodů nebo minimálně ze zdvořilosti. Jestli si budou myslet, že jsme je podvedli, budou jednat s druhou stranou. Dojdou k závěru, že nám nemohou věřit. Musí mít stejnou šanci dostat se odsud jako my. Musí vědět, že jsme na jejich straně."

"Jeden s nimi těžko může bezpečně hovořit přes interkom," namítl Baniči.

"To ne," přiznal Bren. Snažil se vymyslet, co bude dělat.

"Není to tak daleko," nadhodil Baniči. "Můžu tam dojít a promluvit s Benem."

"Vy jste měl drink. Nejste tedy ve službě. Ne!"

"Možná si dám ještě jeden. Když mě najdou na chodbě, nepochybně se budou domnívat, že jsem v podroušeném stavu opustil svou sekci. Řeknu, že potřebuji Kaplana, aby mě dovedl domů. Lidé podroušenost chápou. Vzpomínám si na vaše mačimi. Pokládají ji za vcelku zábavnou."

"Zatraceně, ne když jste ve špatné chodbě. Tyhle dveře nemáme být schopní otevřít."

"K tomu by se jeden musel rozhodně přiznat."

"A pak je tu ještě jeden problém - i kdybyste se dostal k Mosfeiranům, jak je přimějete, aby vám uvěřili?"

"Pak mi pro ně dejte svůj odznak. Copak tohle není mačimi?"

"Celou tu dobu to bude o nervy," zamumlal Bren. Situace se vymykala kontrole a on viděl stále menší a menší šanci vypořádat se s tím. "Jeden nemá ani to nejmenší tušení, co by mohla Krogerová provést. Ta žena mi velice snadno nedůvěřuje. Nemůžeme prostě -"

"Zástava by byla tradiční."

"Ne mezi lidmi. To spíš prsteny. Dopisy." Celé to bylo směšné. "Je to zatracená komedie a nic jiného." Baniči nebyl někdo, kdo by dělal šílené návrhy. Bren měl pocit, že s ním manévruje a tlačí ho k ultimátu.

"Přes interkom to ale půjde těžko," namítl Baniči. Mluvil uhlazeně, jeden drink na něm nebyl ani znát.

"Mohl bych je prostě pozvat na večeri a přímo jim to říct. Žádné další procházky po chodbách. To rozhodně ne."

Baniči si povzdychl. "Jeden se na to těšil."

A Bren si byl náhle jistý, že v tom bylo víc než jen prosté potěšení, že riskuje krk; jestli to Baniči myslel někdy vážně, měl zřejmě své vlastní důvody, proč se na tu cestu vydat. Spíš se ho ale snažil dostrkat k tomu, aby přišel s nějakým plánem. "K čertu s celým tím nápadem! Ne. Já je pozvu. Narani něco zařídí. Nějakou zábavu."

"Mačimi," řekla Jago.

Bren se podíval na ni, pak na Baničiho, a uviděl spiknutí a pevný záměr.

Co víc - třetí ošklivá myšlenka - zatímco on se snažil zabránit Krogerové v pochybnostech, vždycky tu byla šance, i když malá, že ona o všem věděla. Že jenom neprozradila jemu pravdu o Ramirezovi a nějakém plánu Sabinové a těch, kteří daleko více jednali s Mosfeirany.

To byla naprosto nevitáná myšlenka. Bren vylezl z postele po půlnoci, musel přemýšlet o tom, že bude muset opustit všechno, co tu dělal, zjistil, že všechny dohody, kterých tu dosáhl, jsou ohrožené, ne-li rovnou zrušené, a nakonec se nechal vmanipulovat do situace, kdy musel Krogerovou požádat, aby tu byla a mohla si poslechnout podmínky ústupu.

A co by vlastně Krogerová řekla? Počkejte na nás, poletíme taky? Nebo: Jen leťte napřed, drazí spojenci, my už to tady zařídíme?

"Vzhledem ke zdejšímu jídlu nemyslím, že bychom měli problémy s tím dostat je sem," řekl Baničimu. "Pokud k nim ovšem dostaneme zprávu. Ale, zatraceně, Krogerová může věci pěkně zamotat. A možná to i bude chtít udělat."

"Byly nějaké problémy s komunikací?" zeptal se Baniči.

"Z Mogari-nai nepřišlo nic, co by za něco stálo," řekl Bren, který si tenhle fakt právě zařadil do kontextu. "Pořád tam jsou výpadky a selhání, takže by nikdo neposílal opravdu důležité zprávy - mohla by dorazit jenom polovina, nebo by si s ní mohl po cestě někdo hrát. Původně jsem jim ty výpadky věřil. Teď už ne. Možná je to jen výmluva, aby nás mohli odstříhnout od komunikace. Nedostal jsem od aijiho nic, co by za něco stálo. Nevím, jestli on dostal moje zprávy: nikdy mi nedošlo potvrzení. A to, nadiin-ji, je kritické: pokud nemáme ani jistotu, že naše zprávy procházejí... jestli nám tu lžou, nemůžeme dělat naši práci. Ale jestli se vzdáme naší zdejší základny, nemáme ani zaručeno, že se budeme moci vrátit. Pokud se nemůžeme spolehnout na Krogerovou, pokud probíhají nějaká tajná jednání výhradně s Mosfeirou, potom máme vážný problém."

"S tím by jeden souhlasil," řekl Baniči a klidně přijal druhý drink - dosáhl všeho, čeho dosáhnout chtěl. "Ale nebudeme testovat jejich úmysly na vás."

"A na kom tedy? Je důvod, proč Tabini poslal zrovna mě. Je důvod, proč tu sedím já a ne strýček Tatiseigi, Baniči, a tenhle prostý fakt nemůžu popřít. Pokud nebudu dělat tuhle práci, pak ano, máte pravdu, nikdo jiný to dělat nemůže. Ale prostý fakt je, že pokud nebudu dělat tuhle práci, tak to taky nikdo jiný dělat nemůže!"

Sklenice se zastavila na cestě k Baničio rtům. Baniči ji položil a pátravě se na Brena zadíval.

"Je to dilema, že?"

"Dilema, které nemůžu vyřešit."

"Dilema, které se nemůžeme odvážit prohrát," řekl Baniči. "Mám instrukce od aijiho, že se musíte v bezpečí vrátit. Udělejte, co můžete. Využijte všeho, co vám tyto dny nabídnou. Pak odleťte dolů, a když bude všechno v pořádku, můžete se za třicet dní vrátit s dalším letem."

"A pokud všechno v pořádku nebude, zanechám tu svůj personál v pěkně nepříjemné situaci."

"Prostě zamkneme dveře," řekl Táno, "a budeme vzdorovat."

"Vzdorovat lidem, kteří ovládají světlo a teplo, Tano-ji?!"

"Vy se vážně domníváte, že by nás mohli zabít?" zeptal se Táno. "To by od nich bylo velice hloupé, pokud něco chtějí od aijiho."

A Krogerová jasně řekla to, co už Bren věděl, a sice že jen velmi málo Mosfeiranů by pracovalo pro loď podle starých podmínek. Robotika, ona chybějící část rovnice, byla možná její specialita, ale navrhnout a stavět takové stroje ve vesmíru - protože na zemi to možné nebylo - pořád vyžadovalo riskovat v prostředí, které už kdysi zabíjelo.

Musel s nimi mluvit. To byl základ. Musel mít představu, jak bude Krogerová reagovat, až se to dozví, a až se dozví, že Bren ví, že Ramirez má nějaké potíže. Jase, to byl další problém, a Bren věděl, že jeho personál na něj nepřestával myslet, ale nikdo z nich si nemohl dovolit něco s tím dělat.

K čertu, to bylo ale nepříjemné. A co se vlastně stalo s Ramirezem, a kde byl Jase, a proč, jestli měl na palubě matku, nedošlo k absolutně žádnému kontaktu?

Brenovi se nelíbilo, jak to vypadá. A Baničimu zjevně také ne - ten ve výpadku proudu viděl něco, co nemusela být nehoda.

A nehoda to také nebyla, teď si tím byl Bren jistý. Něco se stalo. Na stanici došlo k nějakému zápasu, možná se dokonce rozdělila posádka. Nebo se něco zařídilo, aby se Bren a jeho personál vylekali a aby ospravedlnili neochotu Sabinové setkat se s ním - bůhví, jestli se tajně scházela s Krogerovou nebo ne - a komunikační problémy, které mu odřízly přístup od rad a informací z planety.

Musel to nějak obejít. Musel dát planetě nějak najevo, že tady nahoře není něco v pořádku.

* * *

Matko, napsal jazykem, který staniční špehové určitě dokázali přečíst, je mi líto, že jsem nebyl k zastížení. Měli tu nějaké problémy s komunikací. Miluji tě. Tím si buď jistá. Doufám, že se všem daří dobře. Kéž bych si sem vzal svůj fotoaparát. Nejvíce ze všeho mi tu chybí obrázky domova. Třeba ten, na kterém jsi v těch červených šatech, pamatuješ na něj? Myslím na něj, a na sníh na Mt. Adams. Západ slunce a sníh. Oheň a led. Ty.

Nenašla jsi manžetový knoflíček? Myslím, že jsem si ho nechal v pokoji.

Snad už je to s Barb lepší. Řekni jí, že na ni myslím a přeju jí brzké uzdravení.

Tvůj syn Bren

* * *

Žádné červené šaty neexistovaly. Jeho matka červenou nikdy nenosila, tvrdila, že je to její nejhorší barva; proto se dohodli, že to bude jejich nouzový kód. Červené šaty: poplach, zavolej Shawna; dávej na sebe pozor. Byl to jediný kód, který by mohl proniknout i bezpečnostní stěnou... protože velení loď mu dovolilo dostávat nedůležité zprávy, ale ty, které měly Tabiniho podpis, rozeznalo a zablokovalo. Jestli budou mít jen trochu podezření, zablokují i tuhle. Nebo jestli si všimli Baničio cesty k raketoplánu.

Důvěřujte mi, prosil kapitány, kteří ještě měli moc. Věřte mi.

Bože, doufal, že si nikdo nevšiml Baničio pohybu.

"Cl," řekl, "chtěli bychom, aby sem Kaplan eskortoval mosfeirskou delegaci, pokud se mi podaří dohodnout s nimi setkání u večere v osmnáct nula nula." Zadržel dech. "Bude to problém?"

Muž z Cl poněkud roztržitě odpověděl: "Kaplan, pane. Neměl by být."

"Jase se k nám asi přidat nemůže." To byl zavedený vzor. Bren to odmítal vzdát.

"Ne, pane, Jase Graham má stále jednání."

"A co kapitán Sabinová? Je nějaká šance, že bychom znovu dohodli tu schůzku? Mohli bychom ji klidně přijmout tady, kdyby si to přála."

"Vyřídím jíto, pane," řekl muž z Cl a o pár minut později ohlásil: "Všichni kapitáni mají jednání, pane. Říká, že lituje, a ptá se, zda by to šlo osmnáctého."

To byl den, kdy měl raketoplán odletět, měřeno podle lodního kalendáře. Byla to jasná otázka.

"Řekněte jí, že budu potěšen. Připravíme speciální večeri."

Sabinová nebyla jediná, kdo mohl zmeškat schůzku. Bren se svou drobnou lží ani nezaváhal - a jen těžko se mu chtělo věřit, že si Sabinová neuvědomila význam toho data.

Odlétá? Bude na palubě? Tou otázkou Sabinová dávala najevo, jak moc to chce vědět.

A odváží se říct Krogerové pravdu včas, aby mohla odletět také?

Rozhodně by nebyl dobrý nápad říkat jí všechno, co ví.

"Navrhuji, že bych na pár dní odletěl dolů na planetu," řekl Bren během hlavního chodu poté, co při aperitivu mluvili o lyžování na Mt. Adams a těch lepších barech na severním pobřeží. "Stupeň spolupráce, kterého se nám dostalo, mě silně zklamal. Bud' se setkáme s kapitány, nebo ne. Předpokládám, že se s příštím letem vrátím, ale není to jisté. Dříve či později musíme poslat ten testovací náklad."

Ostatní zvedli obočí. Byli rozesazení stejně jako poslední: Krogerová a Lund u formální tabule, Kaplan a Ben s Taném, který odváděl jejich pozornost a vytahoval z nich tolik informací, kolik jen mohl.

"Vy přerušujete jednání?" zeptala se Krogerová. "Nebo se jen odlétáte poradit?"

"Odlétám se poradit. Rozhodně mám v plánu vrátit se. Je ale otevřená otázka, jestli to bude během téhle rotace raketoplánu nebo ne. Mám na pevnině administrativní povinnosti... a na ostrově rodinnou krizi." Bezostyšně tak naznačil, že odlétá z osobních důvodů. Na těch by sice záležel nemělo, nicméně docela dobře mohlo. "Myslím, že měsíční zdržení, během kterého by kapitáni mohli myslet a analyzovat, by nemuselo být tak špatné."

Krogerová nepřestala jíst, ale pohyby jejího přístroje se na okamžik zpomalily. "My jsme byli připraveni zůstat déle."

"Můj personál tu zůstane a bude pracovat. Jestli je kuchyně na stanici opravdu tak špatná, jak jsem slyšel, můžete tu během mé nepřítomnosti bez obav jíst. Můj personál se rozhodně nebude zlobit, že bude mít hosty, na kterých může uplatňovat svůj talent. A Ben a Kate mohou samozřejmě cvičit své schopnosti."

Na okamžik zavládlo ticho a přístroj se pomalu zastavil - to se Krogerová snažila zvážit všechny možnosti... možná včetně té, že personál zná dost mosfeí, aby to představovalo problém.

A také možná zvažovala realitu toho, že ateové odsud už neodejdou.

"Kdybyste si přála letět dolů a předložit aijimu vlatní prohlášení," řekl Bren, "jistě by vám cenu za cestu tam a zpět nepočítal."

"Takovou autoritu já nemám," řekla Krogerová, zjevně vyvedená z míry. "To si musíte promluvit s ministerstvem vnitra."

Zajímavá volba slov. Pro ucho naladěné na jazyky dokonce velmi zajímavá. Lidé z různých ministerstev měli sklony - i když ne vždy - zkracovat jejich jména... musíte si promluvit s Vnitrem. Musíte si promluvit s Vědou. Krogerová to nedělala - a to by ukazovalo na to, že byla někdo zvenčí, někdo, koho ministerstvo vybralo pro danou misi, ale kdo nebyl přímo z něj, kdo nebyl povoláním diplomat. Expertka přes robotiku, vybraná, aby sem letěla a přesvědčila se, jak to tu vypadá se stroji a s vědou.

Protože tohle by rozhodovalo o tom, jak by se lidským bytostem do té práce chtělo.

Brenovi ztuhl úsměv na tváři, zatímco jeho mysl tékala z jednoho bodu na druhý. "Najdu někoho, kdo to udělá," řekl. "Myslím, že bychom měli potvrdit naše dohody."

"To zní jako dobrý nápad," prohodil Lund. Přestal jíst a věnoval jim veškerou pozornost. "Mně, na druhou stranu, by taková cesta nevadila. Pevnina mě zajímá."

A třeba bych mohl něco říct i aijimu, kdybyste pro mě překládal."

Krogerová sraštila obočí, ale neřekla ani slovo.

Tahle mosfeirská skupina měla opravdu zajímavou mocenskou strukturu. Lunda jste nemuseli brát v potaz, ale byl z Obchodu a měl, jak ho Bren občas podezíral, určitou autoritu ve své oblasti: v obchodu a obchodních vztazích.

A ono to opravdu dávalo tak trochu smysl, jak jim to Bren předložil. Bylo to dobré řešení dilematu, kolik toho říct Mosfeiranům o situaci, která mohla být ještě nebezpečná, a to hlavně pro jeho vlastní delegaci.

Alespoň nikdo nemůže říct, že je o svém odletu neinformoval. A ještě mohl dostat Lunda, zjistit, jak se bude chovat v kontextu Tabiniho dvora, a spřátelit se s ním.

"Radím vám, abyste svou sekci nevyklízeli," řekl Bren. "Sbalte si batoh, šaty, takové věci. Aiji vám může zajistit let na ostrov, pokud byste chtěli, mám silné podezření, že tam budete muset něco konzultovat. Raketoplán znovu startuje za měsíc a vy v něm máte zaručené místo."

"Dva dny," mumlala Krogerová. Na přípravu to byla velice krátká doba. "Já nevím, Tome."

"Vždycky se můžete rozhodnout na poslední chvíli," řekl Bren. "Bohužel raketoplán letí dolů nenaložený. Což bychom měli napravit. Vyjde to hrozně drahé."

"Tak tu rozjeďte nějakou výrobu," řekl Tom. "Máme plný archiv věcí, které by se tu daly vyrábět; v jádře jsou tucty opuštěných instalací v mikrogravitaci. Léky, proboha. Kovy. Keramika."

"Nejdřív tu musíme mít dost ateveských pracovníků, abychom mohli ty oblasti uznat za bezpečné," řekl Bren. "Při své přísti cestě nahoru plánuju vzít s sebou pár atevů od techniky." Nemluvě o dalších příslušnících ostrahy, ale vezme i několik ateveských výrobních expertů, kteří se vyznají ve strojích, co stavějí vozidla, tisknou, lisují a vrtají. Roboti. Nové slovo pro třídu strojů, kterým nikdy nikdo nepřisuzoval stopy inteligence.

Ti, které navrhovala Krogerová, byli mnohem nezávislejší, dokázali se rozhodovat a vyžadovali, jak Bren tušil, dokonalejší počítačovou technologii, než kdy Věda přiznala, že existovala.

A podle toho, co se domníval, ta technologie existovat musela. Věda to Vnitru neřekla, ne na Brenově úrovni, ale existovat musela; a teď se ta technologie musela dát i atevům. Počítačová technologie - oblast, kde ateveské zlepšovky děsily lidské plánovače... jediná oblast lidského snažení, kde ateové prostě přijali nabízené informace, odnesli si je, a když se vrátili, předvedli veliké nové pokroky.

Lidé dnes byli hodně nervózní, když došlo na atevy a počítače.

"Mohli bychom to zařídit stejně?" zeptala se Krogerová. "S cestou zdarma?"

"Myslím, že prominutí poplatků zařídit můžu," řekl Bren. "Jednorázové. Ku prospěchu všech."

"Dva dny," záupěla znovu Krogerová. "To je zatraceně málo."

"Nabitý měsíc," řekl Bren, "dole na zemi. Ale při každé cestě by měl raketoplán přivést pár lidí a atevů. Můžeme to zařídit tak, aby určitý počet převážel zdarma, pokud budou jen doplňovat náklad."

"To by šlo," řekla Krogerová.

"Alespoň pro tuhle misi," řekl Bren a zapíchl do večere vidličku. Byl moc rád, že vyřešil problém lidské mise. Pořád si kladl otázku, jestli má Kroger o vé říct i to další, ale nakonec se rozhodl, že ano. "Dostali jsme informace, že místní administrativa může být narušená. Že by Ramirez mohl mít zdravotní problémy. Že ta zpoždění mohou být kvůli tomu."

"To myslíte vážně?" zeptala se vyděšeně Krogerová.

"To je další důvod, proč jsme se rozhodli letět dolů teď." Byl moc rád, že ji to překvapilo. "Myslím, že se tu snaží něco vyřešit; a dokud to nebude, my toho asi moc neuděláme. Myslím, že je to dobrá chvíle na konzultaci."

Krogerovou to zjevně vyvedlo z míry. "To vrhá na věci jiné světlo."

"Ne zas tolik. Je to zpoždění." On si vybíral, jaké světlo na věc vrhne, a nebylo příliš jasné. "Kapitáni přicházejí a odcházejí. Na tom nám moc nesejde. Řeší si své záležitosti a my zase své."

"Jak tohle víte?"

"Máme své způsoby," řekl Bren. "Je to interpretace toho, co vidíme, ne pozorovaný fakt, ale vsadil bych na to."

"Jinými slovy, hádáte."

"Jinými slovy, k tomuto závěru nás vede pozorování," řekl Bren, schválně nejasně. "To není hádání. Nakolik tomu budete věřit... no, to je otázka úsudku, ale já to беру velice vážně. Tak vážně, že pokud si dávají kapitáni tolik práce, abychom na to nepřišli, nebudu jim o svých odhadech říkat. Jednoduše na ně přestanu tlačit, nechám je, aby si vyřešili své věci, a já tak budu mít Čas postarat se o další problémy, které se mi hromadí doma na stole. Prostě si myslím, že teď nastane pauza v konstruktivní práci, a potom se do toho dáme znovu."

Uprostřed toho všeho byla poměrně složitá lež. Vlastně to byla - technicky vzato - pravda, protože to byl opravdu Brenův nejlepší pokus, jak Krogerovou upozornit a nevyzradit přitom úplně všechno: promiňte, paní Krogerová, ale možná jsme se áostali do středu místní války; bude nejlepší držet se zpátky... nebo aspoň nevstávat a nemávat, aby si vás všimli.

Ona mu zjevně věnovala hodně pozornosti. Měla šedé, chladné oči - to byl jeden z jejích nejvíce zneklidňujících atributů. Soustředila se jen na něj.

"Brene, vy říkáte, že hrozí nebezpečí?"

"V naší situaci je nebezpečí vždycky, ale můžeme ho zmenšit, když si budeme hledět svého, což se dá udělat prostě tak, že zůstaneme v našich kajutách a počkáme, než to vyřídí. Jenomže já mám prostě příliš mnoho práce dole na planetě. Když to aijimu řeknu osobně, můžu udělat něco konstruktivního. Ono je, upřímně řečeno, mnohem snazší přesvědčit ho, když s ním můžu mluvit přímo a nemusím se starat, že se to ta nebo ona frakce dozví. Tabini-aiji a já dokážeme při jedné hodině u čaje víc než čtyřicet stran hlášení na jeho stole. Tak jako my tady. Jestli se cítíte nejistě a chcete odletět, myslím, že bychom nějakou výmluvu našli, ale jestli vám nevadí zůstat tady a jednat s mým personálem, vaše přítomnost na stanici by se nám určitě hodila."

Led v jejím pohledu trochu roztál. Krogerová si podepřela bradu ohnutým prstem a řekla: "V tom bude víc, než mi říkáte."

"Od chvíle, co jsme sem dorazili, se mi nepodařilo sehnat Jaseho Grahama. Měl jsem o něj strach - pořád mám, a upřímně řečeno, ano, může tu hrozit jisté nebezpečí. Ale jestli něco chtějí od planety, a já myslím, že chtějí, byli by hlupáci, aby nám ublížili. My nejsme Členové jejich posádky. Jase bohužel ano a podle mě mu kladou velmi ošemetné otázky o nás - anebo mu brání, aby nám řekl, co se děje v jejich mocenské struktuře. Tak to prostě vidím. Je možné, že kapitán, který nám byl nejvíc nakloněn, je mrtvý. Ale s tím my nemůžeme nic dělat."

My je nemůžeme zahnat do kouta a oni nás také ne. Neříkám, že je musíme mít rádi nebo s nimi souhlasit, ale kvůli naší misi s nimi prostě nakonec musíme spolupracovat. A abychom mohli spolupracovat, musíme jim věřit - aspoň do té míry, do jaké se naše zájmy shodují. A proto jim o tomhle neříkám. Sestrojili fikci, které máme věřit, a naším úkolem je pochopit to a neobtěžovat je a zároveň dělat naši práci tak, abychom s nimi mohli spolupracovat."

"Jinými slovy, máme udržovat tu fikci."

"Taková je naše práce. A to nejméně měsíc, dokud sem znovu nedostaneme raketoplán. V tu chvíli mi můžete dát verbální signál - řekneme zprávu tady pro Torna, že by podle vás bylo dobré, abychom oba znovu přiletěli nahoru. Nebo můžeme zůstat dole a vy to tu budete řídit. Ale hlavně musíme udržet naši dohodu a omezit počet stran tady nahore. Je tu moc velká šance, že zkusí něco ve stylu "rozděl a panuj", a pokud ano, udělají, co bude v jejich silách, aby vytěžili co nejvíc výhod, a pak se zaprou a vytvoří většinu s naší druhou polovinou. Nedovolme jim, aby tuhle strategii použili. To není v našem zájmu. A ani ve vašem."

Krogerová to zvážila. Její oči byly oknem do továrny myšlenek. Ústa ale neprozrazovala nic.

"Zajímavé," řekla po chvíli.

"Něco na tom je," poznamenal Lund. "Můžeme se dohodnout."

"Dobře," řekl Bren. Měl pocit, jako by mu po kůži lezli mravenci. Nikdy předtím své obavy nevyslovil, ale když je teď předložil (třebaže ne úplně přímo), musel se soustředit na hrozbu, dokonce do té míry, že uvažoval, nemá-li Tornovi poradit, aby vyrazil k raketoplánu s předstihem, jako on sám.

Na tohle rozhodnutí měl ale ještě dva dny - a Baniči mu pomůže, mezi jinými. Ochrana jejich útočiště teď měla prioritu. Jestli něčeho litoval, pak svých starostí o Jaseho. Jestli měl pravdu, jeho odlet mohl pro Jaseho dokonce znamenat víc svobody, než měl předtím.

Jinak mu rozhodně pomoci nemohl - musel získat větší moc, než měl teď.

V bezpečí jídelny hovořili o detailech, zatímco z vedlejší místnosti sledovali každé tiknutí a vlnový vzorec, který se tu vyskytl. Na závěr večere si tiše vyměnili sliby a přání všeho dobrého a Bren doprovodil mosfeirskou delegaci na chodbu a ven.

Když se dveře otevřely, uviděli, že Ben a Táno tam umístili stůl a Kaplan sedí s nimi. Vyskočil a velmi oficiálně si

nasadil helmu. Bůhví, jaký záběr měli ti, co je monitorovali, když ta věc ležela na stole a navíc nakloněná... a sledoval je teď skrze ni vůbec někdo? Byla nastavená tak, aby viděla na dveře...

"Nemusíte být tak upjatý, Kaplane."

"Ne, pane." Kaplan měl něco v puse. A nacpané kapsy.

"Chutnají vám bonbóny?"

"Moc, pane."

"Já osobně mám rád ty oranžové."

"Oranžové jsem neměl. Jenom červené."

"Nadi-ji," obrátil se Bren k Naranimu, "dejte prosím tomuto mladému muži výběr sladkostí, včetně damig-hindi, ano?"

Ze všech lidí na stanici právě Kaplane chtěl Bren udržet v dobré náladě. Jednak proto, že mu možná bude časem dlužit omluvu; jednak proto, že Kaplan byl oním prstem na spoušti, alespoň tím nejbližším a nejpravděpodobnějším. A Bren chtěl, aby Kaplan, kdyby došlo k nejhoršímu, na okamžik zalitoval a zaváhal - na okamžik, který by poskytl šanci jeho ostraze. Oni by žádné slitování neměli, ale nezabili by ho, pokud by nemuseli; takové byly stále rozkazy.

Bren měl dost času, aby si uvědomil všechny důsledky Baničeho varování. Věděl, do jaké míry je cenný, a věděl také, že stejně tak jako se on bránil letět sem, tak se i Tabini hrozil toho, že ho sem pošle. Baniči a Jago od něj dostali přímé rozkazy - a byli tady.

Řekl Krogerové všechno, co se říct odvažoval. Ten zbytek... ten zbytek závisel na tom, jestli se dostanou k raketoplánu a bezpečně odletí. Kapitáni odmítli držet krok s jejich plány.

Nemělo by je tedy překvapovat, jestli se ty plány samy od sebe rozvinou a drasticky změní.

Narani se vrátil s plnými hrstmi sladkostí, které si Kaplan okamžitě nacpal do všech kapes, kde mu ještě zbývalo místo. Červenel se, děkoval jim a pořad si cpal kapsy, dokud mu z nich nevykukoval celofán.

"Pár jich budete muset sníst," řekl vesele Bren. "Jinak je po cestě poztrácíte."

"Ano, pane. Děkuji, pane."

Bren přemýšlel, jestli Kaplan po takovém množství cukru vůbec dokáže usnout. Jasemu přišly sladkosti stimulující, více než jedním způsobem, a návykové. Rozneste je, přál Bren Kaplanovi beze slov. Rozdělte se se zbytkem posádky.

Až sem raketoplán poletí příště, budou muset vzít pár beden sladkostí a ovocné šťávy.

21

Uplynul další den a ještě jeden - poslední den, který měl Bren strávit na stanici. Ani slovo od matky. Ani slovo od Tobyho. CI tvrdila, že stanice má stále problémy a že v Mogari-nai možná došli k závěru, že po tolika poruchách přístrojů přestali vysílat úplně.

"Já tomu nevěřím," řekl Bren Jago. "Zpráva, kterou jsem dostal od Tabini-aijiho, je tak nemastná neslaná, jak je jen možné. Použil slovo šěstis plurálem pro populace."

"Je falešná," řekla tiše Jago. "Mají k dispozici text z ai-jiho zpráv."

"Ale nepoznají jeden plurál od druhého," přisvědčil Bren. "Máte zatraceně pravdu, že je falešná."

"Je to nehoráznost," prohlásila Jago.

"Proti které nicméně v tuto chvíli můžeme jen stěží protestovat." Na planetě, v aišid'tatu, by to znamenalo rozsudek smrti. "Jeden prostě musí být trpělivý. Oni nechápou, jak vážný je to přečin. Toleranci, toleranci."

"Jeden má toleranci," řekla Jago s pochmurným a odhodlaným výrazem. "Ale kde je Jase, Brene-ji? Je tohle tolerance?"

"Dobrá otázka," řekl Bren. Potom ho ale napadla strašlivá myšlenka, která se týkala Baničeho cesty k raketoplánu. "A já vám absolutně zakazuji, abyste se ji snažila vyřešit, Jago-ji. Vy, Baniči, Táno i Algini. Zůstanete tady."

"Když jde o vaše bezpečí, neriskujeme, Brene-ji," ujistila ho Jago. "Jeden si přeje, aby si paidhi prostě sbalil těch několik naprostých nezbytností, a můžeme jít hned, bez Kaplane-nadiho."

"Já jsem sbalený," namítl Bren. "Stačí, abych složil svůj počítač a vzal si ho."

"Nechete ho nechat tady, pod Tanovým dohledem."

"Jakkoli věřím jemu, neodvažuji se přivolávat k němu problémy. Kdyby si mysleli, že je počítač tady, mohli by se pokusit záutočit; napadnout mě si ale pořádně rozmyslí, ať už bych je urazil jakkoli."

"Ale přesto," řekla Jago, přešla k zásuvce v jeho spartánské kajutě a vytáhla malý látkový balíček. Přinesla mu ho a začala ho rozbalovat. Ta velikost a tvar... Bren měl velmi nepříjemný pocit, že ví, co to je.

"Jago-ji, to vážně není tak velká hrozba..."

"Ale přesto," opakovala a podala mu pistoli, která ho v jeho zavazadlech následovala z jednoho místa na druhé celou jeho kariéru. "Dejte si ji do pouzdra na počítač."

"To udělám," řekl. "Nebo ji budu mít někde u sebe. Naprosto vás chápu. Nehodlám ohrozit vás a Baničeho tým, že bych se nemohl bránit, ale znovu říkám, že nejlepší obranou mi je moje postavení a jejich potřeby."

"Ale přesto," řekla Jago potřetí.

"Souhlasím," řekl Bren a strčil pistoli do vnější kapsy pouzdra - doufal, že její tvar nebude moc vidět. "Tak. Věřte tomu, že budu mít zdravý rozum." Něco ho napadlo. "Věřte tomu, že bych neměl o nic větší výčitky svědomí ze střílení na lidi než ze střílení na atevy."

"Jinými slovy, příliš velké," odpověděla Jago. "Ale souhlasíme s vámi, že chceme projít v míru a zažít naprosto nudný zpáteční let."

"Zmeškám večeri s kapitánem," řekl Bren.

"A trápí to paidhiho?"

"Není to jako odmítnout večeri s aijim. Věděla o tom, když se mě ptala. Moc ji to nepřekvapí. Rozhodně to nebude brát osobně. Je v tom jen velmi málo osobního. To je právě ten problém."

"Jak je to problém?" zeptala se.

"Kdyby to bylo osobní, už bychom spolu mluvili. Ale nemluvíme a já si nemyslím, že má v úmyslu termín schůzky dodržet o nic víc než ten minulý. Jenom se mě ptala, jestli odletím. Měla by to být přímá otázka, ale ona se mě přímo nezeptala. To mi něco říká o myslí kapitánů: oni pokládají všechno, ať je to jakkoli prosté, za komplikované a tajnůstkářské. Jase mi říkal, že na lodi nikdo nikdy prostě neprozrazuje své úmysly - leda by dostal rozkaz; jenže kapitáni jeden druhému nerozkazují."

"Chovají se takhle i při výběru kurzu lodi?"

Zasmál se. "Tak daleko to, myslím, nejde."

"V tom případě může jeden z nich rozhodovat."

To si Bren musel promyslet, a pořádně. Jestli byly pověsti pravdivé, pak byl tím kapitánem Ramirez - nebo, lépe řečeno, už nebyl.

"Jsem připraven odejít, kdykoli to budete vy a Baniči pokládat za vhodné," řekl.

Koutkem oka zahlédl něco u dveří. Když se podíval pořádně, uviděl Naraniho, který nesl, ze všech možných věcí, stříbrný podnos na zprávy ze stolku v hale.

Tohle byla vůbec poslední věc, kterou by čekal, že se využije. Zřejmě nějaká závěrečná zdvořilost od jeho personálu, přání bezpečného letu, slib vzorného vykonávání jejich povinností.

"Rani-ji," řekl a zavolal ho k sobě. Narani mu nabídl stříbrný podnos.

"Od nějaké ženy," řekl Narani.

Zvenčí? Psaná zpráva stočená do svitku v atevském stylu?

Rozechvěle ho rozbálil.

Špatnou dvorskou atevštinou tam stálo:

* * *

Tato zpráva riskuje naše životy, ale potřebujeme vaši pomoc, potřebujeme ji extrémně zoufajícím. Pokud nás najde nepřátelská osoba, všichni zemřeme. Vaše lordstvo nesmí věřit žádným vůdcům člunu. Pokud můžete udělat odemcené dveře v noci, pokusil jsem se navštívit, se vši nervozitou týkající se ostrahy.

* * *

"To je Jase," řekl Bren a i na tomhle bezpečném místě ztišil hlas. "Je to jeho rukopis." Psaný jazyk dvorních dokumentů dělal problémy i vzdělaným atevům, ale Jase se rozhodně snažil. "Nikde tam není ani jeden zatracený meloun."

Jase měl jisté problémy s homonymy. Ale nikdo jiný na stanici nedokázal psát tímhle napůl kompetentním způsobem.

"Narani-ji," řekl Bren a předal dokument Jago. "Byla to Kate?"

"Ne, nandi," řekl Narani. "Starší žena, pokud to mohu posoudit. Snažila se dostat co nejrychleji pryč."

Jaseho matka byla na stanici. A také jeho přítelkyně. Sestřenice. Bůhví, kdo to byl; jejich sledovací systémy ji asi zachytily, ale v podstatě bylo úplně jedno, kdo zprávu přinesl. Důležité bylo, že pocházela od Jaseho. Jedinou děsivější věcí bylo, že pokud ji přinesla Jaseho matka, mohla teď být v nebezpečí i ona.

"Chce se pokusit dostat k nám," řekla Jago. "Dnes v noci. Je tu nějaká možnost, že by to mohl být padělek, Brene-ji? Je to možné?"

"Pokud vím, tak ne. Ani s počítačem... ani s tím nejpokročilejším počítačem... na druhé straně jsou vidět otisky pera a ten papír... Jago-ji, na lodi žádný papír není. Prostě se tam nevyrábí. Než Jase přistál, nikdy nepsal na papír, jenom na tabulky. A nikdy nepoužíval pero, jenom takovou zašpičatělou tyčku."

"Jeden si vzpomíná," řekla Jago a dodala: "Jase si s sebou vzal poznámkový blok."

"Vy jste mu prohlíželi zavazadla?"

"Měl nějaké šaty a pak pár věcí, které loď, jak vím, postrádá: sladkosti, tlustý blok, sadu per, lahvičku parfému. Osobní prohlídkou neprošel." Jago vypadala, což u ní nebylo obvyklé, že není ve své kůži. "To od nás možná bylo závažné opomenutí. Ale ani vás jsme neprohlíželi, nandi."

Zbraně byly v jednom slova smyslu to, čeho si jeho ostraha všímala nejvíc - na těle cizince; ale v jiném slova smyslu byly zbraně obyčejné až k neviditelnosti, když je měl spojenec na očích.

"Bože," řekl tiše Bren. Potom vzal v úvahu všechny možnosti, včetně toho, co by Jase mohl provést na základě přehnané nechuti ke kapitánům, a odpověděl si na otázku, která ho napadla. "Ne, to by neudělal. Neudělal, Jago-ji. Nikdy by nedestabilizoval naši situaci tady. To nemohl udělat. Pořád přece říkají, že má jednání."

"Podle vás lžou."

"Vím, že lžou. Ale podle mého názoru věří, že nás Jase nemůže kontaktovat, a to znamená, že ho hlídají nebo mají pod kontrolou. Jestli něco pronesl a oni mu prohledali zavazadla, jak si jistě uvědomoval, že by mohli - ale nemohl přece žít tři roky pod vaším vedením a udělat něco tak zbrklého."

"Jeden by aspoň doufal, že se nenechá chytit," řekla rychle Jago. "Je jasné, že blok má."

"A pekelné načasování! Bože! Co s tím mám dělat?"

"Co je moudré udělat, nandi?" zeptala se Jago. "Co musí být pro tuto misi uděláno?"

To byla rozhodně otázka Cechu, otázka jejího Cechu: střízlivá a naprosto profesionální. Co je moudré udělat?

Nepřijít na schůzku s Jase? Nechat ho zranitelného?

Nebo se zamíchat do vnitřního chodu Cechu pilotů, což by přineslo problémy, které by těžko někdy skončily?

Celou tu dobu, celá ta léta, co spolupracovali s Cechem pilotů, byl tenhle problém nevyhnutelný. Tabini teď pokládal Jaseho za jednoho ze svých. Bren také. Jejich strana by rozhodně podporovala Jaseho pozici, ať by chtěl dělat cokoli.

V tuhle chvíli Brenův plán nepočítal s tím, že by na stanici nezůstali žádní zástupci planety. Jenže teď už nebyla situace inertní a neměnná - teď se do věci mohl vložit Jase, pokud byl nějak zapletený do Ramirezových problémů, a všechno změnit.

Mohl tu udělat bůhví co, zatímco on bude na planetě, bez možnosti zjistit, co se děje.

"Jestli chce pryč, jsme jeho jediná jízdenka odsud," řekl Jago. "Víš, že raketoplán odlétá. Chopil se šance a vyrazil k nám."

"Man'či," řekla Jago, i když velmi dobře věděla, že tu má co do činění s lidmi, kteří ho cítili nepředvídatelně; tu neodolatelnou touhu zamířit při krizi na svou stranu, ke svému aijimu.

"Něco takového," řekl. "Ale on proti němu není bezmocný. Vím, co bychom kvůli němu riskovali. Vím, že nemůžu jednat ani ve svém vlastním zájmu, natož v jeho, když by to ohrozilo celou tuhle ztracenou planetu. To po mně chtít nemůže. Tohle bych neudělal ani pro svou vlastní matku, Jago! Jak bych to mohl udělat pro něj?"

"A žádá něco takového?" zeptala se zcela rozumně Jago. Bren se musel znovu nadechnout, tentokrát ne tak zpanikařené.

"Ne. Nevím, že odlétáme, a nevím, že odlétáme předčasně, ale ví, jak pracujete. Nevím ani, že můžeme ty dveře otevřít, má jen podezření, že to dokážete. Tohle není výraz sebevědomí, Jago-ji. On je zoufalý. Já myslím, že je úplně zoufalý. Ale k čertu! K čertu s tím vším!"

"Měla bych to říct Baničimu."

"Měli bychom to říct Baničimu," přisvědčil Bren. "Měli bychom na chodbu postavit nějakou hlídku. Nevím, co jejich ostraha všechno vidí, ale nenechával bych ty dveře odemčené déle, než bude nutné."

"Víme, když se tam venku něco hne," řekla Jago. "O to se nebojte, Brene-ji. Ale až přijde, možná se budeme muset velice rychle vydat k raketoplánu. Jeden by měl být připravený."

Jeden by měl být připravený. Bren se tedy připravil a čekal celé hodiny. Povídal si s Taném a Alginim, kteří to tady budou mít na povel, a také s Naranim a ostatními, kteří budou jednat s Krogerovou, až oni odletí.

Měli už vyrazit. Teď už měli být u raketoplánu. Byla technicky vzato noc, těsně po půlnoci, hodina nejnižší aktivity. Počítač byl sbalený, Bren měl kabát, Baniči a Jago také...

A tak čekali. Vynesli si židle na chodbu, před stanici ostrahy, aby Bren mohl mluvit zároveň s Taném a Alginim a ostatním personálem. Jak šly hodiny, nabídli mu šálek čaje; ten ale Bren odmítl. Na druhém konci jejich dnešní cesty budou možná muset čekat - a čekat dlouho -, až bude vzduch čistý. Bren nechtěl během čekání netrpělivě přešlapovat. Strčil si do kapsy pár Kaplanových sladkostí: ty nakyslé pomáhaly zahnat sucho v puse a v jádře stanice byl vzduch suchý a ledově studený. V kapse měl pořádné rukavice.

A čekali na návštěvu.

Najednou se Táno a Algin začali věnovat svým pultům a dali signál Baničimu.

Baniči vstal; všichni vstali. Baniči připojil nad vypínač malé zařízení a otevřel dveře.

Byl tam Jase, Jase v tom prokletém rybářském kabátě, bledý, zpocené Jase, u konce s dechem a s ošklivou pohmožděninou na tváři.

Bren ho přivítal a objal ho. Jeho ostraha poněkud znejistěla, ale i Jase ho pořádně objal, zatímco Baniči zavíral dveře.

"Kde jsi byl?" zeptal se Bren hned zkraje. Udržoval si odstup a hledal v Jaseho dobře známé tváři odpovědi. "Co se tu k čertu děje?"

"Postřelili Ramireze. Ale žije. Brene, potřebuju tvoji pomoc!"

To, čemu se Bren chtěl především vyhnout, bylo zaplést se do vnitřních problémů Cechu pilotů. Cokoli, jen tone.

A Jase mu ty problémy donesl přímo pod nos.

"Jak jsi přišel k té modřině? Praštil tě někdo?"

"To jak jsem se snažil dostat Ramireze pryč," řekl Jase. Ztěžka dýchal - měl strach, což bylo jen logické, ale teď aby se začali bát i oni. "Schovával jsem se. Musel jsem věřit. Musel jsem zabránit tomu, abys odletěl."

Mluvil ve svém vlastním jazyce - posledních deset dní neměl příležitost hovořit jinak a asi teď ani nedokázal myslet v atevštině; přesto ale bylo nutné, aby personál pochopil všechny nuance. "Atevsy," řekl Bren tímto jazykem. "Tady je aijihův území. Nevzdáme se ho, nadi-ji. Jste tu v bezpečí."

"V bezpečí ne," řekl Jase roztřeseně a objal sám sebe kolem ramen. "Brene, Brene, - nemůžu myslet. Nemám slova. Vodu, pít."

"Žádá vodu, Rani-ji. - Kde jsi byl?"

"V úkrytu. Zima. Žádné jídlo. Žádná voda. Ramirez, dali jsme jemu - ale moc nezbylo."

"Pojď dovnitř a posad' se." Bren ho nasměroval do nejbližších dveří, což byla stanice ostrahy. Posadil ho vedle Tana - ten mu pomohl dosednout. "Kde jsi byl?" naléhal Bren. "Jase, snaž se, ať je ti rozumět. Jde po tobě někdo? Je v tomhle stavu celá stanice? Co se děje?"

"Nemyslím, že by mě někdo sledoval. Bečky, moje matka, pár lidí nám přineslo jídlo a vodu, ale ne moc. Mrzne tam. Deky. Nevěděl jsem - nevěděl jsem, jestli to vydrží; jednou jsem se snažil dostat sem. Nešlo to. Bečky je s ním. S Ramirezem. Posádka to neví. Nechtějí, aby se to vědělo."

"S tím se dá něco dělat," řekl Bren.

"Jsou chytří. Předběhnou nás. Budou lhát."

"Kdo bude lhát?"

"Tamun. Tamun a jeho posádka. Nemůžu tady zůstat. Musím se k němu vrátit. Brene, máš nějaké léky? My nemáme nic. Nádobý na vodu."

"Nemůžete jít po chodbě naložený jako mečeita na trhu, nadi. Jestli po vás jdou, nemůžete si vzít ani ztracený oběd na piknik."

"Já vím. Já vím. Co se mi vejde do kabátu. Nemůžu ho opustit. Nemůžu zůstat tady."

"Ale my máme zítra odletět v raketoplánu!"

"To mě právě napadlo." Jase sáhl po vodě, kterou mu nabídl Narani, a napil se. A ještě jednou. "Á, taje výborná."

"Já se starám o aijihův záležitost! Víš dobře, že svou moc nemůžu používat v osobních záležitostech!"

"Vím, že bys to neudělal," vydechl Jase a podíval se na něj. Napil se potřetí, tentokrát pořádně.

"Bože, tys mě dostal do pěkné kase!"

"Dostal jsem ho odtamtud!" odsekl Jase. "Mám ho živého!"

"Baniči-ji," řekl Bren, "máme tu dost vážný problém."

"Jeden pochopil dost, aby došel ke stejnému názoru," řekl Baniči.

"Co chceš, abychom udělali?" zeptal se Bren Jaseho.

"To nevím. Kdybych to věděl, udělal bych to. Brene. Brene!" Bren se na okamžik otočil k Baničimu a Jase se snažil získat jeho pozornost. "Brene, oni mezi posádkou rozšířili, že Ramirez byl zastřelen, když jsem se ho snažil vzít jako rukojmí. To je jejich verze. Tohle říkají. Že je to celé plán atevů, jak prosadit svou, a že já jsem v tom s nimi."

"Nemůže to Ramirez popít?"

"V jejich rukou by nepřežil ani deset minut."

"Tak ho přiveďte sem."

"To nemůžeme. Nejsme v místě, odkud bychom ho mohli přenést chodbami. Jsme ve služební chodbě, kde se pracovalo. Ještě tam není energie, ale máme pár..." Nadechl se. "Ne každého tohle překvapilo. Teď tam nepracují, ale ti, co tam pracovali, věděli, jak to nastavit. A udělali to. Varovali mě, že je Ramirez v nebezpečí, ale já nevěděl jak moc. A teď jsme tam a není tam moc teplo a není tam voda, protože neteče v trubkách, ale je tam vzduch, protože je to přechodová komora, a tam vzduch můžeme dostat."

"Vy žijete v přechodové komoře?"

"Je to přechodová komora v pracovní oblasti. Velká. Je nás tam šest." Jasemu začaly cvakat zuby; snažil se to ovládnout. "Věděl jsem, že to bude těžké, Brene. Ale nevěděl jsem, že to bude až takové. Myslel jsem, že se dokážu s Ramirezem dohodnout. Myslel jsem, že on zvládne ostatní. Nevěděl jsem, že zajdou až tak daleko."

"Zařídili jsme Brenův odsun ze stanice, jak to jen šlo, Jase-ji" řekl Baniči. "Jakkoli vás chovám v úctě, aijihův zájmem nejvíce prospěje, pokud odsud Bren co nejdříve odejde."

"Já nemůžu jít," řekl Bren. "Ne teď." Jeho ostraha byla zjevně připravená praštit ho do hlavy a odnést do raketoplánu v bezvědomí, ale to on nemohl dovolit. "My do toho jsme zapleteni. Já jsem to nechtěl, ale Jase je tady a ať uděláme co uděláme, nemůžeme ho tu jen tak nechat."

"Můžeme ho vzít s sebou," řekl Baniči. "Také bychom ho mohli držet v této sekci a ať si ho kapitáni zkusí získat zpátky. Existují alternativy."

"Situace na palubě se mění," řekl Bren. "Baji-naji. Pokud odvedeme Jaseho, Ramirezovy zájmy úplně padnou. Anebo na stanici začnou jednotlivé frakce bojovat proti sobě - a to si může aišid'tat jen stěží dovolit."

"A nemůže si dovolit ztratit vás, nadi. Takové riziko nemůžete podstoupit."

"Nemám žádnou cenu, pokud nečinně sedím, Baniči."

"Toto není rozhodnutí na patnáct dní," řekl Baniči. "Je na třicet dní - raketoplán zůstane na zemi dvakrát tak dlouho."

"V tom případě se může vrátit s další ostrahou," řekl Bren. "Jase-ji, jaká je pravděpodobnost, že Ramirez svá zranění přežije?"

"Pokud dostane léky, mohl by," řekl Jase. "Nastupuje u něj horečka. Neodvažujeme se ho někam stěhovat. Musím se k němu vrátit, Baniči." Vrátila se mu část jeho atevštiny. "Není to jenom man'či, ale i logika. Bez tohoto muže mí lidé upadnou pod Tamunovu kontrolu. Budou používat jen Mosfeirany, a tím je destabilizují. A pokud se něco pokazí, destabilizují i aišid'tat."

"To má pravdu," řekl Bren. "Jestli bude Tamun jednat s někým, jako je Gaylord Hanks, máme problém. Mosfeirané by byli zase pod nadvládou Cechu, kvůli tomu by vypukla občanská válka a my v aišid'tatu bychom měli pěkně ošklivou pozici - jediný zdroj dopravy mezi zemí a oběžnou dráhou a nad námi ve vesmíru zbraně, nadiin-ji. Nezapomínejte, že loď je těžce vyzbrojená. Ve špatných rukou by mohla začít vyhrožovat aišid'tatu. Ignorovala by planetární realitu; mohla by vyvolat větší válku, než byla Válka přistání, a potom nebýt schopná dosáhnout míru. Baniči-ji, jakkoli je situace špatná, já nemohu být v lepší pozici, než mám teď. Máme Jaseho. Máme varování. Posádka ještě nepadla do Tamunových rukou. Ještě můžeme něco udělat."

"Ale paidhi může také něco udělat na zemi," poznamenal Baniči, "v bezpečí. Jeden je může odříznout od pracovních sil a od zásob a sedět a čekat. To je rozumnější metoda, nand' paidhi. Můžeme zachránit Jaseho a ten pak může potvrdit pravdu o tom, co se stalo. A jestli budou chtít zásoby, budou s tím muset něco udělat. Mosfeirané raketoplán postaví nemohou. Nemají potřebné materiály. Co musíme udělat především, je dostat náš raketoplán pryč odsud, dokud ještě můžeme. Nemůžeme dovolit, aby ho získali oni."

Baničihův argument o něm hodně vypovídal. Pomalé vítězství. Připravil Cech o pracovní sílu a zásoby, což by mohlo vést až k pádu vzbouřených kapitánů.

"Jenže když zjistí, že jsme se nalodili s Jasem a že odlétáme dolů na pevninu a už se nevrátíme," namítl Bren, "mohli by proti nám něco podniknout. Můžeme taky skonat s poškozeným raketoplánem nebo s raketoplánem, který někdo zadržuje násilím."

"Máme i jiné raketoplány. Nejsou ještě dokončené, ale blíží se tomu."

"Ale bez stanice a bez lodí s nimi nemáte kam létat," vložil se do řeči Jase. "Nadiin-ji, já nemohu nechat Ramireze zemřít. Musím se k němu vrátit, a to hned. Musí dostat léky. To je odpověď na tohle všechno. Nesmí zemřít. Souhlasím, že ho musíme dostat sem. Musíme pro něj sehnat pomoc. Ale momentálně potřebuje pomoc tam, kde je, a čím dále tu

jsem, tím větší je možnost, že se změni podmínky na chodbách."

"Čekat třicet dní," řekla Jago. "Třicet dní a nepředvídatelná situace."

"Jaká situace? Žádnou takovou informaci jsme nedostali," řekl Bren s předstíraným rozhořčením. "Nikdo nás nenavštívil. Nic nevíme. Odřizli nás od Tabiniho zpráv a kdoví od čeho ještě, ale o tom my nic nevíme; nic netušíme a říkáme si, že nám Tabini prostě nemá co říct. Třicet dní budeme takhle žít a čekat, až se naše zprávy dostanou dolů s posádkou."

"Třeba bychom mohli vyměnit jednoho stevarda za jednoho sluhu," řekl Baniči. "Nojana by se nám tu hodil. Raketoplán se bez něj obejde."

"Dost nebezpečné," řekl Bren.

"V každém případě jim musíme dát vědět," řekl Baniči. "Pokud se neobjevíme, dojde na raketoplánu k malé mechanické závadě, objeví se nějaký malý problém, dokud od nás nedostanou zprávu."

Jak to, že jsem tohle nepředvídal? říkal si zdrceně Bren. "Takže je musíme kontaktovat... a musíme to taky vyřídit s Krogerovou. Nemůžeme dovolit, aby klidně pokračovali, zatímco my budeme měnit plány. To by je rozběsnilo."

"Jeden má své úkoly," řekl Baniči.

Bren na něj vrhl nešťastný pohled.

"Nejdřív musím zjistit, kde Jase žije," řekl Baniči, "a dohlédnout, aby se tam bezpečně vrátil. Potom přijde na řadu Krogerová. Ale Kandana může jít do raketoplánu a velmi snadno se vyměnit s Nojanou. Pokud pak No-jana dorazí, budeme vědět, že dostali naši zprávu."

"Buďte opatrný," řekl Bren.

"Mám to v úmyslu," odpověděl Baniči. "Půjdemé najít ty léky, Brene-ji?"

"Udělejte to," řekl Bren a položil Jasemu ruku na rameno. "Jestli s tebou to místo, kde se schováváte, udělalo tohle, Ramirezovi rozhodně neprospěje. Musíme ho dostat sem, do tepla, a pečovat o něj tady."

"Ale on nechce," řekl Jase. Bren viděl, že mluví čistou pravdu. "On s tím nebude souhlasit. Já se ho snažil přesvědčit. Možná se zbláznil, ale já si to nemyslím. Je sám, ale pořád má velení. Neprosil o pomoc nikoho jiného, nikoho zvenčí. Až bude dost silný, bude zase vydávat rozkazy posádce."

"Jak špatné to s ním vlastně je?" zeptal se Bren. "Jakou dostal pomoc? Jakou má péči?"

"Máme lékaře," řekl Jase. "Jinak by mohl i umřít. Dostali jsme tam zásoby. Máme pro něj deku. Jenom se nám tak nějak všeho nedostává."

"Potřebuje teplo," přeložil Bren. "Jase, myslí v atevstině."

Bylo vidět, že se Jase usilovně snaží. "Pokouším se," řekl teatsky. "Jsem jenom unavený. Otázky. Spousta otázek. Žádný spánek. Skrývání se. Nemyslí mi to nejlépe."

"Jeden z mých svetrů," řekl Bren. "Vím, že jsme jich pár přivezli. Pomůžeme ti, jak budeme moci. Je váš jediný problém zima?"

"Zima, tma, není tam prostě moc..." Na okamžik Jase vypadal, jako by měl upadnout na obličej, a Bren ho chytil za rameno, aby ho podepřel.

"Vždyť vůbec nejsi natolik v pořádku, aby ses tam mohl vrátit!"

"Musím," odpověděl Jase. "Nemám na výběr."

"Baniči, jestli tam dokážete zhodnotit podmínky, zjistěte, prosím, jestli máme něco, co by jim mohlo pomoci."

"Máme nouzové zásoby, kondenzáty, ohřívací válce, kyslík, vodu."

"Vodu nemáme - tedy ne kapalnou," řekl Jase. "Ale bereme si led. Tohle, všechno tohle by nám pomohlo."

"To se snadno zařídí," řekl Baniči. "Měli bychom se dát brzy do pohybu. Jase-ji má pravdu."

V téhle době je na chodbách jen malá aktivita; ale za půl hodiny začne stoupat. Jago půjde za Krogerovou, Kandana za Nojanou a já zjistím, kde se skrývá Jase."

"A zvládne to Kandana? Neztratí se?"

"Jsem si jistý, že ne," odpověděl Baniči. "A Nojana instrukce nepotřebuje."

"Dobře, udělejte to," řekl Bren. Někdy přišla chvíle, kdy musel rozumný člověk prostě věřit, že jeho ostraha má pravdu, a potlačit poplašné signály, které cítil v žaludku, jakožto nedůležité.

Ale bál se. Hrozně se bál. Poslat Baničiho a Jago na jejich obtížnou misi bylo stejně tak riskantní jako poslat Jaseho do jeho skrýše.

"Pověz jim," řekl nakonec Jasemu, "že jestli ti ublíží, aiji to bude brát velice vážně. Že aiji má, ať si myslí co chtějí, pevný vztah s Mosfeirou; řekni jim, že mosfeirská vláda si tě také velice cení a že jestli ti zkriví jediný vlasek na hlavě, se žádnou spoluprací nemůžou počítat."

"Já nikdy nebyl tak přesvědčivý jako ty," řekl Jase a zasmál se. Znělo to trochu zoufale.

"Jestli ti ublíží," řekl Bren, "jakkoli ublíží, tak ohlásím Úmysl. Nedělám si legraci. Osobně je dostanu, jak mě k tomu opravňuje atevské právo."

Jase se začal ze slušnosti smát, ale potom, jak se zdálo, pochopil, že to Bren myslí vážně. Po tom, co Jase viděl na planetě, velmi dobře chápal Baničiho Cech.

"Za tohle nestojím," řekl Jase.

"Jestli se chovají špatně k jednomu z vlastních lidí, k někomu, kdo jim přeje jen to nejlepší," řekl Bren, "tak k čertu s nimi a budeme tu vládnout my. Aiji bude vládnout celé sluneční soustavě podle atevských zákonů. Aiji toleruje různé provokace, ale přemýšlej, Jase. Chaos je nejhorším nepřítelem aidišťatu a on to nedovolí, nedovolí, aby se tu ubližovalo jeho asociovaným. Řekl jsem ti, že máš moc. Použij ji!" Chytil Jaseho za ruce - nalevo trochu povolil, protože Jase sykl. "Vrať se sem, slyšíš? Nenut' mě udělat něco tak ukvapeného. Tohle ti kladu na srdce, protože jestli se ti něco stane, rozeberu tohle místo na kousky. Slyšíš mě?"

"Slyším," řekl Jase. "Budu opatrný."

"Vyjedeme si na ryby," řekl Bren. "Slibuju."

"Platí," odpověděl Jase. "Musím už jít. Musím jít teď hned."

"Tak běž," řekl Bren. "Baniči."

"Jdu s nand' Jasem," řekl Baniči. "Jago-ji, dejte Kandanovi instrukce."

"Ano," řekla Jago a Baniči Jaseho vyprovodil dvěma, teoreticky zamčenými, ven. Žádné otálení, žádné zdržování.

"Tohle by ty dveře dělat neměly," řekl Bren. Měl pocit, že věci nejdou tak úplně podle jeho představ. Před půl hodinou se domníval, že letí na planetu, kde Tabinimu omluvně vyloží, jak se stalo, že celé jednání zkrachovalo, a zeptá se bratra, jestli dokázal najít svou ženu a děti.

Teď byla ovšem situace jiná. Právě se zapletl do toho, co chtěl nejméně ze všeho. Jenže takhle mohl získat pro Tabiniho to, co chtěl, pokud udrží Ramireze naživu... pokud se vrátí tým ostrahy živý. A Jase.

Někdo byl ve smrtelně nebezpečné situaci. V posádce propuklo frakční násilí a Bren mohl nanejvýš prohlédnout obranu a doufat, že jeho ostraha počítala se skutečností, že nepřítel ovládá jejich teplo, světlo a vzduch.

Nemohl dopustit, aby se situace zvrtila. Měl naplánovanou schůzku, i když si byl jistý, že Sabinová její termín nedodrží. Měl Ramireze na dosah ruky, a možná i prostředek - možná - jak to dát vědět posádce... kdyby se dokázal spojit s tím téměř přátelským důstojníkem z O...

Sedl si k počítači a načrtl prohlášení:

Kapitán Ramirez se po útoku, který byl podniknut na jeho život, skryl...

Někdy jste viděli věci jasněji, když jste je napsali do konceptu. Jestli tuhle zprávu vypustí, okamžitě se vynoří protífáma, že to udělali cizinci; a jestli Ramirez zemře, bude nad nimi to obvinění viset dál.

Ale jestli Ramirez zemře, bude obětním beránkem Jase. Jase, který měl vazby na cizí mocnost. Jase, kterému už se nemohlo věřit.

Viděl, jak se kolem nich stahuje síť. Viděl absolutní chaos, který přijde, když Krogerová odletí a on zůstane a atevové se budou v malých skupinkách potulovat po chodbách.

Toužil po něčem proti překyselení žaludku.

Napsal: Disidentskd frakce Cechovní rady zaútočila na kapitána Ramireze a zranila ho. Žádá o podporu posádky. Posádka musí požadovat Ramirezův návrat a podporu jeho dohod...

Kdo? ptal se zoufale sám sebe. Kdo by ty programy podporoval?

A vtom si vzpomněl na Ogunovu tvář, na Ogunův stisk a na to, že si Ramirez vybral za partnera právě Oguna. A vzpomněl si, jak se během jejich setkání měnil Ogunův výraz a postoj - i on dospěl ke stejnému rozhodnutí jako Ramirez.

Vymazal druhý koncept a napsal:

* * *

Kapitáne Ogune, kapitán Ramirez potřebuje vaši pomoc. Jase Graham mu zachránil život při útoku spáchaném někým, kdo chtěl zrušit jeho dohody. Myslím, že víte lépe než já, kdo to mohl být. Budeme stát při vás, při Ramirezovi a při dohodách; odvrhli jsme šanci vrátit se na planetu. Během této krize vám nabízíme jakoukoli podporu včetně bezpečných prostor.

* * *

Rozhodl se, že Cl zatím o pomoc žádat nebude. Napsal však:

* * *

Aiji-ma, věci jdou stejně dobře jako v kterémkoli mačimi o návratu domů.

* * *

A své matce, v mosfet'.

* * *

Prosím, dej mi vědět, jak to jde.

* * *

Chtěl napsat: Nevím jistě, jestli dostáváš mé zprávy, ale neodvažoval se tak silně naznačovat své podezření, že většina jeho zpráv končí kdesi v černé díře, a ty, které dostává, jsou jen recyklované staré zprávy.

* * *

Místo toho napsal: Měl jsem hodně času na přemýšlení o tom, jak moc se rodinné záležitosti a očekávání točí kolem mě, a myslím, že to bylo vždycky pro všechny vyčerpávající. Věř mi, že se mi daří dobře, mamí, a že jsem šťastný tam, kde jsem. Z mého bratra vyrostl pozoruhodný muž a já doufám, že ho uvidíš a obejměš za mě jeho skvělé děti. Oba nás můžeš počítat mezi své úspěchy. Já jsem jen skončil trochu jinak, to je všechno, a jsem spokojený s tím rozdílem i s volbami, které jsem udělal. Nikdy tě nepřestanu milovat, tebe ani Tobyho, a ať budu kdekoli, myslí a srdcem budu vždy s tebou.

* * *

Byl to jeden z jeho lepších dopisů. Snad se k jeho matce dostane.

Napsal také několika radním, jen obvyklá ujištění, že na ně nezapomněl. A také že nezapomněl. Napsal svému personálu, aby využili všech možností odpočinku, protože se zdá, že se blíží další práce.

Alespoň doufal, že se blíží.

Čekal skoro do úsvitu podle staničního času. Čekal, dokud se tiše nezjeví Narani.

"Nadi," řekl Narani, "Nojana bezpečně dorazil. Kam ho mám přidělit?"

"Zatím na Kandanovo místo," řekl Bren a s úlevou si vydechl. Snad raketoplán nevybočil z plánu. "Poděkujte mu. Po snídani s ním promluvíme."

Za malou chvíli vklouzla dovnitř Jago.

"Tak jak to přijali?" zeptal se jí ze všeho nejdřív Bren. "Jak to tam venku vypadalo?"

Jago půvabně pokrčila rameny. "Baniči se ještě nevrátil?"

"Ještě ne."

"Málem jsem narazila na jejich ostrahu," řekla Jago. "Zaslechla jsem je a obávala jsem se, že by mohli jít mým směrem. Vyjela jsem nahoru výtahem a potom zase dolů, když, jak jsem doufala, odešli."

Sluch. To byla atevská výhoda, na kterou Bren často zapomínal.

"Snad si Baniči pospíší," řekl. "Hádám, že Mosfeirané moc rádi nebyli, co?"

"Rádi ne. Tom-nadi přesto odletí, chce podat hlášení na Mosfeire; doufá, že se vrátí s příštím letem. Gin-nadi zůstává. Děkuje vám za vaši radu a chce se s vámi setkat."

"Řekla jste jí o Ramirezovi."

"Ano, nadi." V tomhle ohledu Jago nic netajila. "Řekla jsem Kate-nadi, aby při předávání zprávy dbala na přesnost, a požádala jsem ji, aby ji nešířila ústně, ale napsala ji malým písmem a aby o tom nemluvili nahlas ani mezi sebou. Také jsem jí naznačila, že se domnívám, že jsme monitorováni. Odpověděla mi písemně a já jsem se zprávu naučila z paměti a pak ji zničila: říkala toto." Nadechla se. "Kontrolu převzali stoupenci tvrdé linie. Chtějí jednat jen s námi a využívat jen mosfeirskou pomoc; nechť atevy na oběžné dráze. Chtějí doplnit posádku trénováním Mosfeiranů. Řekla jsem jim, že nemůžeme produkovat zdroje a nemůžeme vyrobit to, co potřebují. Mluví o tom, že ten problém překonají. Loď je ozbrojená, ale nevím, co mohou udělat. Věřím, že můžeme mít problémy. To je její odpověď, slovo od slova. Tom-nadi poletí dolů, aby varoval prezidenta."

"To nejsou dobré zprávy."

"Chtějí začít další válku?" zeptala se Jago. "Ten odkaz na ‚zbraně‘ - znamená to zbraně obrácené proti pevnině?"

"Nevylučuji to. Spíš ale myslím, že tím mysleli, že sem mohou Mosfeirany dostat. To by ale znamenalo získat raketoplán a umět s ním létat."

"Raketoplán nemá přistupného autopilota," připomněla mu Jago.

Autopilot v raketoplánu byl, ale jeho aktivace vyžadovala složitý kód, který by atevští piloti neprozradili. "Budu se cítit lépe, až budu vědět, že je raketoplán bezpečně pryč," řekl Bren a sám pro sebe si pomyslel: A až bude zpátky Baniči.

22

"CI," řekl Bren, "odeslat a přijmout přes Mogari-nai."

"Ano, pane."

Na raketoplán, který měl za chvíli odlétat, se ho nikdo neptal. Nojana je informoval, že kapitánovy instrukce byly jasné a že raketoplán pokračuje v normálních předstartovních přípravách. Kandana už bude na palubě. Lund se tam každou chvíli vydá, start měl být v 9:00 místního času a Baniči stále v nedohlednu. Jase se také neozval. A zatím se ani neozvala Sabinová, že ruší schůzku - a Bren očekával, že zavolá každou chvíli.

Tak pojdte, prosil Baničeho. Všechny personál se snažil předstírat veselí i přesto, jaká byla situace. Jago přicházela a odcházela, veselá a břítká.

S každým druhým nádechem Bren myslel na to, že Baniči je pryč. Říkal si, že jestli se Baničimu něco stane kvůli němu, Brenovi, nikdy si to neodpustí. Skoro se ani nemohl podívat na Jago. Neměl veselí na rozdávání.

Zprávy obsahovaly v podstatě hlavně přání bezpečného letu z nejrůznějších stran a od matky...

Od matky přišel opravdový dopis.

* * *

Říkají, že jsi na vesmírné stanici a že proto nemůžeš přijít k telefonu. Asi by mě už nic nemělo překvapovat. Vím, že si určitě děláš starosti o Barb. Poslala jsem jí tvým jménem květiny. Prodělala operaci. Je hrozně silná. Zbavila se pár trubiček, říkala, že už bylo načase. Neřekla jsem jí, káe jsi. Na tu nehodu si vůbec nepamatuje. Ptá se, jestli upadla na eskalátoru nebo ji někdo střílel nebo co se stalo.

A já jito řeknu, ale ona to zapomene. Pořád ji drží pod sedativy a ona se mnou někdy je a někdy ne. Mluví o tom, že s tebou pojede na Mt. Adams, do chaty. Prý jsi jito slíbil. Nevyvracela jsem jí to. S nemocnými lidmi se rozumně nedomluvíš a teď na to navíc není čas.

Volal mi Toby; je ve špatné situaci. Má problémy s Jill. Prý se jí nelíbí, že sem jezdí - jako by ona sama nenavštěvovala svou rodinu dvakrát třikrát do roka - a nestrkala své děti k Louise. Myslím, že tady by si měl Toby dupnout. Děcka pořád někde pobíhají a vím zcela jistě, že se v noci plíží z domu. Louise s nimi nedokáže držet krok a jestli na ně nebude Jill trochu tvrdší, za pár let s nimi budou problémy. Toby si prostě myslí, že cokoli chce Jill, tak je v pořádku, a děti jsou rozmazlené úplně stejně. Moc majetku, málo času na rodinu, a podle mého názoru moc přejíždění na člunu. Nikdy jsem nesouhlasila s tím, aby ukazovali dětem pevninu. Vím, že tam je hodně věcí, které ty zvládáš. Ale děti by je vidět neměly.

Každopádně je tu teď klidněji. Kéž bys tu byl.

* * *

Proč se jen nechal vyvádět z míry takovými věcmi? Měl přece spoustu svých starostí, některé z nich ohrožovaly celý svět, tak proč mu začal stoupat tlak zrovna z tohoto dopisu? Jak v něm jen mohl vyvolat pocit, že je lump hodný opovržení, když hned všeho nenechá a nepoběží domů, aby matku přivedl alespoň trochu k rozumu?

Tady logika nepomohla. Byla to jeho matka.

Kéž by dnes nenapsala. Bren si opravdu přál, aby nenapsala. A cítil se kvůli tomu provinile. Byl rozzlobený, když

pomyslel na Barb, která leží v nemocnici, s kyticí, kterou matka poslala jeho jménem.

Jak se jen mohla opovážit? Snadno. Prostě to udělala, to bylo všechno. Ona ví všechno nejlíp. Jen se jí zeptejte.

"Brene-ji." To byla Jago. Naklonila se dovnitř a opřela se o rám dveří. "Venku jsou čtyři muži."

To mohlo znamenat konec. Brenovy myšlenky přeskočily na úplně jinou dráhu: co když Baniči narazil na vážné potíže? Mohl by se z toho možná vymluvit, ale ne s hrstkou ozbrojených mužů.

Jenže ateveské domy se stavěly, jak se stavěly, z jistého důvodu. "Mantos an," řekl Bren, což bylo něco, co se nedalo přeložit a nepotřebovalo k tomu nic dodávat. Jago to předala dál, mantos an, a během deseti vteřin se všechny jejich dveře pozavíraly.

Jago zůstala na jeho straně dveří. Táno a Algini, tím si byl Bren jistý, byli ve stanici ostrahy za zavřenými dveřmi.

Prakticky viděl Naraniho, jak jde sám ke dveřím.

Lidé ze stanice mohli vnější dveře otevřít a získat pro sebe taktickou výhodu. Ať se dělo cokoli, rozhodli se to neudělat.

Bren si vzal z pouzdra na počítač pistoli a vstal. Přemýšlel, jestli lidé od kapitánů Naraniho srazí a otevrou jejich dveře elektronickým klíčem - potom by byl jedinou šancí ozbrojený odpor. Chvilí tiše čekal a snažil se venku něco zaslechnout.

Potom se ozvalo lehké, tlumené zaklepání. Jago opatrně otevřela: Bren namířil pistoli.

Stál tam Narani. Byl sám a nesl stříbrný podnos s podivným útržkem růžového celofánu. Obal od bonbonu. A kartička.

"Válečky na zprávy, jak se zdá, neměli," řekl Narani. "Je to Johnson-nadi a jeho asociovaní, ti, kteří nám museli vyklidit prostor."

Bren vrhl na Jago kradmý pohled. Nechápal, co se tu děje. Ale docela jistě to byl obal od čokoládové tyčinky a nějak se dostal do transakce s Johnsonem a jeho asociovanými. "Kaplan," odhadl okamžitě - to byla jediná možnost, jak se to mohlo stát. Opatrně odložil zbraň na stolek a vyšel s Naranim na chodbu.

Hlavní dveře byly otevřené a na chodbě uctivě čekali Johnson, Andresson, Pressman a Poláno.

"Pane Camerone?" řekl Johnson. "Přišli jsme si pro svou oplátku." A když na to Bren nic neřekl, pokračoval:

"Odměňujete tu lidi sladkostmi. Máte ještě nějaké?"

Jeho ostraha měla nejvyšší stupeň poplachu, Baniči byl kdoví kde a Bren měl jisté podezření, že se vydal na průzkumnou misi; ale přesto poctivě Naranimu přeložil, o co jde. Ten se uklonil a šel najít příslušné zásoby.

"Šéf mého personálu je hledá," řekl. "Vy jste Kaplanovi přátelé?"

"Bratranec," řekl Andresson.

"Aha. Nechcete jít dál a dát si čaj?"

"Neznám čaj, pane."

"No, asi bych vám ho dávat neměl. Když ho Jase poprvé ochutnal, celou noc pak nemohl usnout. Ale vidím, že dovezené zboží tu bude velice populární."

"Ty sladkosti mi moc chutnají, pane."

"Sám je mám rád." Uslyšel přicházet Naraniho, ale neotočil se - od Baničiho a Jago se leccemu přiučil. Převzal malou krabičku, obyčejnou plechovou krabičku, a podal ji Johnsonovi. "Moc rád jsem vám vyhověl."

"Chcete ji vrátit, pane?"

"Tu krabičku? Jestli se vám líbí, je vaše."

"Vždyť jsou na ní obrázky," namítal Johnson.

Na krabičce byly vytištěné květy a různé ovoce, a také tam byl ovál se zobrazením moře. Ano, ve světě, kde neznali papír, to opravdu byla pěkná krabička.

"Doufám, že si je užijete. Díky vám tu máme skutečné pohodlí. Kdybyste někdy chtěli přijít, až budete opravdu mimo službu, můžeme vám ukázat některé z Jaseho oblíbených. Nejste náhodou ten Johnson, o kterém se zmiňoval?"

"Na palubě je třicet Johnsonů," odpověděl Johnson. "A on je na úrovni kapitánů a tam my se moc často nedostaneme."

Někdy Brena posedl ďábel. Jinak si to nedokázal vysvětlit. Chtěl dát posádce vědět, co se děje, a v tomhle kratičkém okamžiku osobního kontaktu a důvěry uviděl příležitost a skočil po ní. "Slyšel jsem, co se povídá. Už chytili toho, co to udělal?"

"Cože jste slyšel, pane?"

"Že postřelili Ramireze. Vy jste to neslyšel? Možná to není pravda."

"Postřelili, pane? O čem to mluvíte?"

"Já nevím, prostě jsem něco zaslechl. Vy jste Kaplanův bratranec, že?" Celá ta záležitost s bonbony už mu dávala smysl. Kaplan dostal bonbony jako odměnu za osobní laskavost. Těmhle lidem slíbil oplácet jejich laskavost; chtěli bonbony a bůhví, za kolik se mezi posádkou prodávaly. "Snaží se obvinít Jase Grahama, a to je zatracená lež. Jase má Ramireze rád. Vím zatraceně dobře, že by na něj nikdy nevystřelil - a kde by vzal zbraň, když právě prošel bezpečnostní kontrolou? Ale jiní neprošli. Jsem pěkně naštvaný. Měli jsme dohodu, že doplníme lodi palivo, a teď se tu někdo snaží Ramireze zabít - ten je asi teď někde zamčený a bojí se o život."

"Vy si z nás děláte legraci."

"Mám jenom starosti. Posledních pár dní jsem nemluvil s nikým kromě vás. Nelíbí se mi, co se doslechnu, a myslím, že se tu možná děje něco zatraceně špinavého. Když se vrátíte a budete si se mnou povídat, rád povím vám a komukoli dalšímu z posádky, co vím - a vím tolik, že se připravuje něco ošemetného. Někdo si usmyslel, že tu budou pracovat Mosfeirané, jenomže oni nebudou, nechťejí. A někteří lidé na stanici se k smrti bojí atevů, kteří se vši silou snaží pomáhat... Narani, pojdte blíž. Usmívejte se... Připadá vám jako nepřítel? Je to naprosto poctivý, mírumilovný muž s

vnoučaty."

"Ano, pane," zamumlal Johnson. "Ale my jsme ostraha, a kdyby se něco dělo, měli bychom o tom vědět."

Ostraha? Byli naivní jako děti a snažili se získat úplatek - i když by asi dokázali být pěkně bojovní, kdyby chtěli. "Podívejte se sami, jen se pořádně podívejte. Máme tu stůl, který, jak jsem pochopil, porušuje nějaké pravidlo, dědečka, který dělá svou práci, jak nejlépe umí, a mou kajutu, všechny mé tajné aktivity jsou přímo tam, všem na očích... Jago, uklidte tu pistoli a pojdte se usmát tady na pány."

Jago přišla, usmála se a velmi mile se uklonila, i přesto, že měla v pouzdře zastrčenou osobní zbraň.

"Nadiin," řekla a dodala atevsky: "Dejte si na ty lidi pozor, nandi."

"To si rozhodně dávám," odpověděl Bren a potom pokračoval nejlepší imitací Jaseho dialektu, jaké byl schopen: "Je to zatracená mela. Můj personál si dělá starosti."

"Kde jste to slyšel?" zeptal se přímo Johnson. "Kdo vám to řekl?"

"Mosfeirané," zalhal Bren. "Ti to tuším zaslechli v baru ve své oblasti. Je to fáma. Ale faktem je, že jsme se měli už před několika dny setkat s Ramirezem a pořád se to odkládá a odkládá a nikdo se s námi nikdy nesejde. Vyřídte Ogunovi, co jsem vám řekl."

"Měli bychom radši jít," řekl Poláno a ostatní si to mysleli taky. Ustoupili ke dveřím i se svou krabicí bonbonů.

"Vyřídte tomu, komu podáváte hlášení, že nás to čekání už zatraceně unavuje," řekl Bren, "a že je nám jedno, s kým jednáme, ale že jsme tu, abychom jednali a uvedli tohle místo do provozu. Vyřídte Kaplanovi... vyřídte mu to taky. Dlužím mu vysvětlení. Řekněte mu, ať sem přijde."

"Ano, pane," řekl Johnson a dveře se zavřely.

Bren se zhluboka, roztřeseně nadechl. Ještě víc teď litoval, že se Baniči neukázal. Teď se už asi neobjeví, dokud aktivity na chodbách znovu neklesne. Někde teď ležel a čekal, tak to muselo, prostě muselo být. Tam, kde byl Jase, začalo být horko a Baniči si nemyslel, že je tam bezpečno.

Nebo Baniči dělal doktora. V tomhle ohledu nějaké schopnosti měl. Řídil by se vlastním rozumem.

"Zmínil jste se před nimi o Ramirezovi," poznamenala Jago, když se dveře zavřely.

"Nejenom že jsem se zmínil," řekl Bren. "Já jsem jim řekl pravdu. Jsou z ostrahy, ale jsou také částí posádky a bonbony nebonbony, radost z toho nemají. Pošlou nám další, Ráni-ji?"

"Bonbony, nandi? Ano. Kandana to výslovně poznamenal."

"Dobře." Vyklepal smluvený kód na dveře stanice ostrahy a nijak ho nepřekvapilo, že ho tam uvítali s namířenými zbraněmi. "To je v pořádku," řekl, ale nevěděl, jak by je měl ještě víc uklidnit. "Porušil jsem mlčení před posádkou, baji-naji. Baniči je pryč a neví o tom... nevím, jestli jsem udělal dobře, nadiin-ji, ale máme jen omezené prostředky, jak oznámit, co víme. Raději bych to řekl Kaplanovi, ale rozhodl jsem se. Nevíme, kolik máme času. Předpokládáme, že raketoplán odletí podle plánu. Udržujte hlídku. Očekávejte odpojení světla a vzduchu."

"Jsme připravení neustále," řekl Táno.

"Copak bych mohl pochybovat?" odpověděl Bren. Nepochyboval, o nich ne.

O sobě a svém šíleném kurzu skrz útesy, no, o tom měl pochyb dost.

Mohl počkat, až bude raketoplán pryč, než udělá něco tak zbrklého.

Aleo nepočkal.

A tak čekal a potil se, dokud mu Cl, jak očekával, nepřčetla zprávu od Sabinové, v níž říkala, že lituje a omlouvá se, že zmeškala schůzku s ním. Nový termín bylo 13:00 šestnáctého.

"Samozřejmě," řekl tiše Bren. "Raketoplán, předpokládám, bezpečně odstartoval?"

Bylo po určené hodině. Tak či onak nemusel nic říkat.

"Přesné na čas pane. Všechno v normě."

"To je moc dobře," řekl Bren. "Děkuji vám, moc vám děkuji, Cl."

Jago byla zrovna v jeho kajutě a prohlížela si jednu část plánů stanice.

"Raketoplán odletěl," řekla atevsky.

"Tak tak," přisvědčil Bren. "A prý bez nehody." A potom dodal, protože to byla pravda: "A teď budeme čekat, Jago-ji. Musíme čekat velice umně a velice chytře a doufat, že to, co jsem dnes udělal, nám nezpůsobí problémy."

"Jeden pochybuje, že bychom mohli žít dlouho z vlastních zásob," řekla Jago. "Ale identifikovali jsme záklopy, díky kterým se nezdá pravděpodobné, že by použili proti této sekci speciální opatření. Zdá se, že máme společné přívody s poměrně rozsáhlou obydlenou oblastí. Naše přístroje ukazují velký odběr. Odříznout nás by znamenalo odříznout i je."

"To je moc dobrá zpráva," řekl.

"Na druhou stranu," řekla Jago, "my bychom to mohli narušit a způsobit potíže. Věříme, že tam jsou zálohy. Ale konkrétně zásobování vodou není zcela závislé na rotaci stanice. Rozvodu napomáhají pumpy a jsou tam záklopy proti nečekaným průsakům; pohyb vzduchu zase zařizují větráky. To jsou zranitelné systémy. Věříme, že můžeme vytvořit alternativní ovládání a získat nad nimi kontrolu. Prostě jen musíme sledovat jejich normální operaci. Víme, že dokážeme zabezpečit vodu a ovládat dveře; domníváme se, že stejně tak dokážeme ovládat přívod vzduchu."

To Brena příjemně překvapilo. "Velice dobrá práce, nadi-ji."

"To dělal Algini," řekla vesele. "On je moc dobrý v tom, co dělá."

"Budu to mít na paměti," řekl Bren, "ve své vlastní práci. Nehodlám celý měsíc nečinně čekat, Jago-ji, zatímco frakce, která, jak soudím, stojí proti nám, bude mít volnou ruku. Já našeho ztraceného kapitána chci. Chci ho živého. A potom nám v úmyslu zabrat teritorium, řekněme až po centrální chodbu, pokud na něj můžete vznést nárok... ale teprve tehdy, až to bude rozumné. Můžeme si dělat územní nároky až k Mosfeiranům, prostě se s nimi spojíme a zabereme chodby mezi námi."

Jago zvedla obočí a jeho šílenou nabídku přijala v naprostém klidu. "Nepočkáme na Baničiho, nadi? Očekávám, že

bude mít nějaké zprávy. Kapitánův stav se mohl změnit, jeden doufá, že nikoli k nejhoršímu."

"Myslím, že bychom měli počkat, dokud nebudeme vědět," souhlasil Bren a dodal: "Opravdu doufám, že má Ramireze."

"Víš, že si to přeješ," řekla Jago, přestože Bren mu přímo neřekl, aby Ramireze přivedl, jenom to navrhoval Jasemu. Co by Baniči udělal, kdyby ho Bren požádal, to byla jedna věc, a co by pokládal za bezpečné, kdyby se naskytla příležitost, to byla věc jiná. Bren v tomhle nebyl moc dobře informovaný, a tak se neptal.

Vrátil se ke svým poznámkám. Byl rozhodnutý, že nebude netrpělivě přecházet po chodbě. Hezky tu počká, dokud se Baniči neozve.

Především si říkal, že čas je rozhodně netlačí. Když Baniči odešel s Jase, rozhodně se nechoval, jako by čekal, že k ohlášené schůzce s kapitánem Sabinovou skutečně dojde. Proč by se tedy měl Bren chovat, jako by věřil, že se bude muset dnes nebo zítra přestěhovat? Tam, kde pracoval Cech vrahů, byla jednou ze základních ctností trpělivost. Subtilita. Finesa měla svůj ateveský protějšek.

A díky Alginimu to dokonce vypadalo, že nebudou muset snášet problémy vzniklé tím, že někdo někde na stanici zmáčkne pár knoflíků.

Když teď Jago studovala konstrukční diagram, který získal Bren, nepochybně Alginioho schémata ještě doplňovala. Jeho sadu bodů, kterými by mohl ochromit pokusy stanice ochromit je.

Tricet dnů čekání.

Tricet dnů, během kterých by se mohlo rozpoutat pravé peklo. Možná, že bude chtít udržet teritorium Krogerové jako svou předsunutou základnu, protože se nacházelo hned vedle oblastí obývaných lidmi. A možná také, že stáhne Krogerovou i s jejím týmem sem, do bezpečí. Nemyslel si, že loď chce Mosfeirany urazit. Ne, pokud chtějí víc pracovních sil než těch zhruba patnáct stovek, které už měli.

* * *

Baniči nedorazil ani po půlnoci. A nedorazil ani následujícího dne.

A za celý den žádné zprávy. Nic. Jago začala být netrpělivá. Ne že by znervózněla - to ona nikdy -, ale dívala se do prázdna, naslouchala každému zvuku, a nakonec po večeri oficiálně zašla k Brenovi.

"Myslím, že bych se měla jít po Baničim podívat, Brene-ji," řekla. "Tohle už je dost dlouho. A myslím, že tuším, kde je."

"Tam, kde je Jase?"

"V jisté chodbě. Neodvažujeme se ho sledovat příliš daleko, ale nemyslíme si, že daleko je, nadi."

"Chcete říct, že vydává nějaký signál? On vám volal rádiem?" To Brena trochu vyděsilo.

"Nevolal. Už nějaký čas se neozval. Ale kdyby si myslel, že by to mohlo prozradit jeho pozici, tak by mlčel. Jenže jeden má prostě starosti."

"To já také. Ale nemůžeme jen tak pobíhat po chodbách. Dalšího z nás už riskovat nemůžeme. To ne."

Zdalo se, že Jago je s tím srozuměná. Zeptala se. Možná byly doby, kdy by odešla bez ptaní, ale tohle byla trhlina v man'či - ateva tažená dvěma různými směry.

"Třeba by mohl jít Nojana," navrhla. "Ten zná zdejší chodby. A mluví trochu mosfei'."

"Ne," řekl Bren, ale nebyl si už zdaleka tak jistý, že má pravdu.

* * *

Jill a já jedeme do hor, psal Toby.

Měli jsme dlouhou debatu. Děti necháme u Louisy. Je mi líto, že to takhle dopadlo, nejlépe, jak to šlo, ale s mámou končí - už to nemůžu dál dělat.

Myslím, že dám výpověď v práci. Jill chce, abychom si na severním pobřeží zřídili turistickou chatu. Prodám člun a seženu půjčku na nový, trochu větší. Budeme vozit turisty na vyjížďky.

* * *

Mohl bych mu pomoci, napadlo okamžitě Brena. Měl sice řadu problémů, ale peníze mezi ně nikdy nepatřily. Vyjížďky na lodích? To byl dobrý způsob, jak zkrachovat.

Ty opravy, závazky...

* * *

Vím, že řekneš "pomůžu ti", ale tentokrát ne. Tohle všechno bude až tehdy, pokud Jill přemluvím a pokud si dokážeme vzpomenout na to, kdo jsme, a dostat zbytek světa a tvoje lidi od ostrahy z naší ložnice. Tohle je moje trumfové eso. Vždycky jsme o tom mluvili.

* * *

Co budeš sakra dělat s dětmi? ptal se Bren. Toby, copak jsi zešílel? Rozhodl ses přece pro rodinu, pro dům se zahradou.

* * *

Co se týká dětí - nevím. Jsou už dost velké na to, aby nám pomáhaly. Třeba by mohly dělat školu přes rádio. To by šlo. Třeba jim to prospěje.

* * *

Žít na lodi? To by je přece nadobro odřízlo od normální společnosti, pomyslel si Bren. A zrovna teď, ve věku, kdy se děti učily myslet na lásku a jiné děti, a tyhle se navíc blížily do věku vzpoury proti autoritám. Až tohle uslyší, budou pěkně vyvádět.

A pak to nebezpečí, počasí, na moře jste se nikdy nemohli spolehnout, ani když byl krásný den a příznivý vítr... a děti na palubě? Matka bude taky vyvádět.

Jenomže Toby měl sen. Toby měl plán. Bylo to pořád bezpečnější než to, čím se živil jeho bratr.

A pokud Toby dokáže přesvědčit Jill, aby mu uvěřila, pokud ze sebe dokáže vykřesat ještě romantiku a upřímnou lásku i před dětmi a ukázat jim rodičovskou lásku místo mezigeneračního obviňování, možná tu byla nějaká šance i pro děti.

Nevěděl, co víc by mu mohl říct. Odepsal tedy: To je skvělé. Z celého srdce ti přeju všechno nejlepší, bráško.

Tabini se neozval vůbec. Bren posílal zprávy, a ty končily v černé díře.

Po několika nezdařených pokusech o zfalšování Tabiniho formálních pozdravů to kapitáni, jak se zdálo, vzdali.

Ale raketoplán přistál - Bren alespoň doufal, že přistál bezpečně - a Tabini určitě uslyší zajímavé věci od Kandany a možná i od Lunda, než ten nasedne do letadla, aby sdělil Hamptonu Durantovi a Shawnovi, že to tady není úplně optimální.

A Baniči se pořád ještě nevrátil.

Zavolal tedy Krogerové a řekl jí: "My jsme vám dali večeri. Strašně se tu nudíme. Na téhle proklaté stanici se nic ani nehne. Nedalo by se náhodou nějak zařídit, abychom byli pozvaní do vaší jídelny? Místní stěny mě už unavují."

"Přijďte sem," řekla stejně rychle. Nebyla tak hloupá, aby probírala detaily, a Bren také ne; ale přesto se jim podařilo jeden druhému sdělit, že něco není v pořádku.

Ginny Krogerová přerušila spojení.

"Cl," řekl Bren. "Pošlete na sedmáct nula nula Kaplana. Půjdu na večeri k Mosfeiranům."

"Předám váš požadavek," řekl muž z Cl, ale o hodinu později se ozval znovu: "Pane, v tu dobu nemáme nikoho k dispozici, aby vás eskortoval."

"A dříve nebo později?"

"Nemáme nikoho k dispozici, aby vás eskortoval."

"Možná prostě vyjdu ven a třeba to najdu."

"To nemůžeme dovolit, pane. Zůstaňte prosím ve své sekci."

"To už mě zlobí," řekl Bren. "Chci Kaplana nebo někoho jiného, a chci ho v sedmáct nula nula."

"Uvidím, co se dá dělat," odpověděl muž z Cl a za další hodinu ohlásil: "Budete mít eskortu, pane. Nevím, kdo to bude, ale někdo přijde."

Nakonec v 17:00 přišel cizí, starší bělovlasý muž, který měl jen jednu ruku. Jedním bystře vypadajícím okem vrhl zasmušilý pohled na Brena, Jago a Tana.

"Hezký den," poznamenal Bren na půl cestě do mosfeirské sekce. "Pěkný den. Nemyslíte?"

"Nevím," odpověděl muž a vrhl nevlídný pohled na Tana a Jago... Bren netušil, jestli by někdo na palubě dokázal rozeznat Tana od Baničiho, pokud by je neviděl stát vedle sebe. Všichni doufali, že ne. "Rozumějí skutečný řeči?"

"Nemluví s cizinci," řekl Bren, který poznal těžký případ, když ho viděl. Napadlo ho, že by mohl dodat Ani se sluchy, ale rozhodl se tolik to nehrotit.

Algini byl mezitím pečlivě zavřený doma s Nojanou. Teď měli šanci seznámit s cestou Tana, a Bren jí využil.

Jak tak šli, prohlížel si stěny po obou stranách a přemýšlel, jestli se v nějakou chvíli nemůže v nějaké chodbě objevit signál od Baničiho.

Ten ale nepřišel.

A Krogerová pro ně neměla žádné dobré zprávy. "Administrativa stanice nám ani trochu nepomáhá," řekla, když se k nim s Feldmanem přidala. Starý muž jejich skupinu dovedl po zcela prázdné chodbě do zcela prázdné jídelny.

Nikde ani jediný člověk.

"To je v baru vždycky takhle živo?" zeptal se Bren.

"Bar je zavřený," odpověděla Krogerová a zvedla obočí. "Předpokládám, že asi nebudete mít volnou skleničku vodky."

"Myslím, že budeme," řekl. "Nespravedlivá příkoří, ano? Jak je to v té básni, Feldmane?" Přešel do kostrbatých atevských veršů:

* * *

"Průvodce poslali jiného, falšujícího zprávy. Jestli se bojíte o život, Přijďte a zůstaňte s námi."

* * *

"Ano, pane," řekl Feldman a předstíral nervózní smích.

Špatné improvizované veršování a mladík dostatečně vytrénovaný v diplomacii a uskokách, aby nic nevyhrkl.

Dokonce se zmohl na vlastní veršovanou odpověď, i když rytmus dost pokulhával:

* * *

"Nikdo tu není, nikdo nemluví,
nikoho nevidíme, nový průvodce nemluví."

* * *

"To je moc dobré," řekl se smíchem Bren. Na nováčka opravdu impresivní. A informativní. "Měli bychom ho nechat trénovat s Jago a Baničim," řekl Kroger o vě. "My dva si musíme promluvit."

Vyzvedli si jídlo z police. Byla to nádoba s čímsi šedým a čímsi oranžovým a další nádoba s jakousi tekutinou.

"Tohle je ono," řekla Krogerová, když si sedli a otevřeli nádoby. "Neptejte se, co to je. Nechci to vědět."

"Poslal jsem pro jídlo," odpověděl Bren. "Za třicet dní bychom k vám měli dostat něco jedlého." Ochutnal.

Nechutnalo to nijak. Bylo to skoro neuvěřitelné. "Mohl bych vám poslat pálivou omáčku. Třeba by to vylepšila."

"Je to prostě a jednoduše špatné," řekla Krogerová. "A vede to, promiňte mi ten výraz, k fyziologickým problémům."

"Myslím, že bych uhodl, k jakým." Báł se jíst toho moc a jen se v tom přehraboval plastovou lžicí. "Musíte přijít k nám. My vás už nakrmíme."

"Jestli máte dost na to, abyste nám poslali něco k jídlu, budeme vašimi dlužníky."

"Tohle je nelidské," řekl Bren. Oranžová hmota, na rozdíl od šedé, chuť měla. Chutnala jako rybí tuk.

"Řekli mi, že se má sníst jedno a pak druhé. Pomůže to. Prý jsou v tom všechny potřebné živiny."

"Bože, to je příšerné."

"No, mají i lepší jídla. Ale od té doby, co Tom odešel, tu máme jenom tohle."

Vedle nich probíhala konference Feldmana, Jago a Tana. Občas ji přerušoval smích nad frázemi typu "Silně nedůvěřujeme nejmladší autoritě; věříme, že jsou tu ohroženy životy" nebo "Ozval se vám někdo z vašich úřadů?"

"Ne," odpověděl Feldman Jago. "Máme starosti, nadi."

"Co byste chtěli?" zeptal se Bren Krogerové. "Ryby? Těch máme spoustu. A chleba."

"Vezmeme absolutně cokoli," řekla Krogerová. Určitě věděla stejně dobře jako on, že skutečná výměna informací probíhá mezi Feldmanem a Brenovou ostrahou, v rámci hovoru, kterému nerozuměla. "Tohle naše žaludky už moc dlouho nevydrží. Ani střeva."

"Rád jsem pomohl," řekl a přešel k diskusi o dovozu, koncesích a ekonomice, aby ukolébal špehy, kteří je poslouchali. Feldman mezitím pokulhával - spletl si několik podstatných jmen a Brenovi se zdálo, že v jednu chvíli zaslechl něco o tom, že se zelenina vyplašila.

Ne, naznačoval Feldman, Krogerová nedokázala protlačit žádné ze svých zpráv. Nic neslyšeli. Nikdo se nezmiňoval, že by se raketoplán potýkal s nějakými problémy.

Dávalo to, svým způsobem, smysl. Kapitáni, kteří uchvátili moc, se neodvažovali bránit jim v odesílání zpráv na zem, ale omezovali instrukce, které odtamtud mohli dostat.

To ticho znamenalo třicet dní, během kterých budou moci tito kapitáni získat kontrolu nad situací. Věří, že oni nebudou jednat, když nedostanou instrukce. Bren sám byl nejnebezpečnější osobou na palubě, protože mohl jednat bez rozkazů.

A že to měl momentálně v plánu.

Bůhví, kde byl Baniči. První věc, o kterou se musí kapitáni-disidenti postarat, je, aby Ramirez zemřel, pokud možno beze svědků, kteří by věděli příliš mnoho. A Bren těžce sázel na to, že Ogun nebude takovému plánu příliš nakloněný.

Bůhví, co udělala ta fáma, kterou rozšířil přes Johnsona a Andressona, jestli se pořád ještě šířila, nebo jestli s ní pánové z ostrahy a milovníci bonbonů šli rovnou za kapitány, kteří zaútočili na Ramireze, a řekli jim, že by měli Brena a jeho atevy rychle umlčet.

Nemohl říct Krogerové všechno, tady ne. Nechal to na Jago, která se snažila najít podstatná jména, kterým by porozuměl tlumočnicko-nováček, a zároveň se vyhnout všem jménům vlastním.

A celou tu dobu se od jejich stolu ozýval laskavý, dobromyslný smích. To se od nováčka v tréninku očekávalo... pokud tedy někdo v tomto odříznutém světě dokázal vůbec porozumět, co se tam předstírá.

Aspoň by je to mohlo zmást. Feldman sám mluvil v celkem dobrém kódu - atevové totiž od malička věděli, že termín pro "zeleninu" se dá velice snadno poplést s termínem pro "nadřizeného".

Nakonec své jídlo spořádali, i s přebrepty a se vším.

"Nechcete se stavit na drink u nás?" zeptal se potom Bren. Krogerová zabalila další porci nechutné večeře pro Shugartovou, která hlídala jejich kajuty.

"Ne," odpověděla. "Kate by si dělala starosti."

To ve skutečnosti znamenalo, že ona si dělala starosti o bezpečí Kate Shugartové. Nechtěla nechat jednoho ze svých lidí někde, kde by ji loď mohla kdykoli odříznout přístup. Buď byla ve své práci čím dál tím lepší, nebo měla daleko víc rozumu, než jí Bren zprvu připisoval. Nejspíš obojí.

Přijal její prohlášení s respektem, a když se v doprovodu nevraživého staříka vrátili, uctivě se s nimi rozloučil.

"Opatrujte se," řekl Krogerové a Shugartové, a nebyla to pouhá zdvořilostní fráze.

* * *

Potom je čekala cesta zpátky do kajut. Nedozvěděli se skoro nic, leda snad to, že Mosfeirané jsou na tom ještě hůř než oni a že se stejně jako oni snaží předstírat, že se nic neděje, nebo alespoň že nevědí o tom, že nedostávají zprávy od své vlády.

"Zjistili jste něco?" zeptal se Jago, když byli zpátky ve své sekci.

"Ne," řekla Jago. Tvářila se daleko ustaraněji než obvykle, dávala najevo své skutečné city. "Nic nevědí. Řekla jsem Benovi-nadimu, co víme my. On to řekne jí. - Brene - ji, nechte mě, abych šla při téhle pomalé směně ven. Uvidíme, co dokážu zjistit."

"Ne," řekl Bren. Nikdy nebyl tak nervózní, jako když musel dávat své ostraze rozkazy, které se týkaly její práce. "Co by řekl on, Jago-ji? Co by vám řekl Baniči, kdyby to slyšel?"

"Řekl by, abych zůstala na místě," připustila Jago, což o něčem vypovídalo. "Ale Brene-ji - i on se tu a tam zmýlil."

"A proto si to my dovolit nemůžeme. Není po něm ani stopa. Je velmi pravděpodobné, že je to jeho záměr. Možná zůstal, aby pomohl kapitánovi; nebo jim dokonce našel lepší úkryt: možná dokonce ani není tam, kde si myslíte."

"To je možné," přiznala Jago. "Ale - nadi, on by mi dal vědět."

"Ještě jeden den," řekl Bren. "Jago-ji, tohle žádám. Věřím, že si to přeje."

"Jeden den," řekla Jago. "A potom. Potom vám doporučím, abyste mě ho poslal hledat, nadi."

Táno a Alginí, kteří stáli poblíž, nic neřekli, a Jago se na ně ani nepodívala.

I Nojana se tvářil vážně - Nojana, jehož partner odletěl raketoplánem. Raketoplánem, o kterém od té doby neslyšeli. Nedostatek informací je trápil všechny.

Jago nešla spát. Místo toho se zasmušile procházela po stanici ostraha a sledovala každé tiknutí přístrojů, které, jak Bren věděl, nyní monitorovaly i ty nejslabší zvuky, dokonce i průtok vody trubkami: Jago naslouchala všemu, čemu naslouchat šlo.

Bren se pokoušel spát a hodně dlouho se vznášel na hranici bdělosti.

Pak se vnější dveře otevřely a on vyskočil, popadl župan...

A v naprosté tmě narazil do zavřených dveří.

Pokusil se nahmatat vypínač. Bud' ho tu zavřela stanice, nebo jeho vlastní ostraha. Našel nástěnný panel.

Dveře se otevřely na pokyn odjinud, jako se předtím zavřely, a Bren uslyšel venku hlasy: byla to jeho ostraha a také jeden lidský hlas: Kaplanův.

Vyšel ven, aby se podíval, co se děje. Jeho ostraha byla ozbrojená a nervózní, stál tam i Kaplan... a Narani a Bindanda. Byli tam všichni, všichni se vyhrnuli na Kaplana, který vypadal - a nebylo divu - vyděšeně.

"Pane," řekl Kaplan. "Pane!"

"Pusťte ho, nadiin," řekl Bren a ostraha pustila Kaplana blíž k němu. Ten se vyděšeně rozhlížel, když procházel chodbou plnou dveří - za kterýmikoli z nich se mohlo skrývat monitorovací vybavení. Musíme se o to postarat, řekl si Bren a soustředil se jen na Kaplana. Byl bez svého obvyklého vybavení, měl jenom kabát.

"Slyšel jsem, co jste říkal," začal roztřeseně Kaplan, "a váš přítel říkal, že situace je lepší, a chce ho přesunout sem, pokud to půjde, pokud projde, a to je děsivé. Já myslím, že by to neměl zkoušet, ale on to zkusí a potřebuje pomoc."

"Je s ním Baniči?"

"Ten velký chlap? Nevím. Nemůžu tu zůstat. Musím jít. Můžu vás tam zavést a pak se musím vrátit zpátky, kam patřím, nebo mě chytí."

"Jago," řekl Bren a čelil dilematu. Týkalo se Jaginy znalosti mosfeí (ne zrovna dokonalé), Kaplanova přízvuku a Jaseho a Baničiho bezpečí. Nemohl tohle místo připravit o jeho ochranu, ne, když v něm spočívala jejich jediná šance, že vydrží do návratu raketoplánu. "Půjde Jago a já. Ted' hned."

"Brene-ji," protestoval Táno. "Vezměte aspoň jednoho dalšího."

"Jago," řekl Bren, ať už to bylo dobře nebo ne. Hledali nejen Jaseho a Ramireze, ale i Baničiho, a Jago se v chodbách vyznala nejlépe. "Dejte mi dvě vteřinky," řekl, vklouzl do svého pokoje a vzal si z pouzdra na počítač pistoli.

Bindanda šel za ním - ve spěchu se oblékl -, pomohl mu a dal mu malý balíček převázaný stuhou. "Jídlo," řekl mu. "Léky."

Copak jeho personál předpokládal úplně všechno? "Jste úžasný, nadi-ji," řekl Bren a vyběhl na chodbu. Další zázrak ze stejného zdroje - Kaplan tam vystrašeně svíral pozlacenou krabici s květinovým vzorem. Jen ho udržet uplaceného, pomyslel si Bren. Doufal, že jim zásoby vydrží.

Jago byla připravená; už několik dní.

"Půjdeme," řekl Bren Kaplanovi a rychle vyrazili chodbou. "Je nějaká šance, že nás monitorují?"

"To si nemyslím, pane. Oni sem pořád něco dávají a ti vaši atevové to zase berou."

Ať už tomu Jago rozuměla nebo ne, nic neřekla; Brena vydělala představa, že Baniči tiše likvidoval monitorovací vybavení, kdykoli na něj narazil. Tady probíhala nevyhlášená válka, byly věci, které stanice neřkala, a věci, které zase neřikal Baniči... ani jemu samotnému.

Ted' byl ale Baniči pryč. Odešel z vlastního popudu a Bren věděl, že jsou instrukce, které Baniči dostává ne od něj, ale od Tabiniho a od svého Cechu.

"On říká, že Baniči odstranil sledovací zařízení stanice," řekl Jago. "Je to pravda?"

"Tu a tam," připustila Jago.

"A neřekl mi to? Vždyť to mohlo ovlivnit jednání!"

"To mohla i jejich přítomnost," řekla Jago. Byla to čistá pravda, to Bren nemohl popřít. Co mohli špehové na druhé straně říct? Zničili jste naše štěnice?

Ne, místo toho se je pokusili znovu umístit a zajistit...

Bože, co asi Baniči namontoval ve zbytku stanice?

Že by takhle Jago věděla, kde Baniči je? Obyčejné rádiové vysílání to být nemohlo - to by stanice jistě dokázala zaměřit. Něco ale udělali.

Že by se napíchli na vodovodní potrubí? Nebo klepali na zdi?

Kaplan si nacerpal do pusy bonbon a pospišil si s nimi. Kapsu kabátu měl vybroušenou, jak do ní strčil krabici.

A ted' je Kaplan zavedl do jedné chodby a do druhé a přes další dveře. Nakonec je s vyděšeným výrazem ve tváři dovedl do výklenku ke dveřím, které nevypadaly zrovna nejlépe.

"Je tam zima," řekl s plnou pusou, "ale aspoň tam je vzduch. Ted' slezeme do nižšího patra. Zastrčte si ruce do rukávů."

Lezli rychle. Mráz jim otupoval plíce, tváře i ruce. Bren měl rozhodně tisíc chutí zastrčit si ruce do rukávů, aby se udržel na žebříku. Sestupoval po Jago - Kaplan šel poslední a zavřel za sebou dveře. Kromě světla, které držela Jago, tu byla absolutní tma. V téhle trubici byly další dveře a malá plošinka. Jago se rozkročila mezi žebříkem a plošinkou a otevřela je. Za nimi bylo světlo a jiné patro.

Trubice se ale táhla ještě mnohem dál.

"Jak to jde daleko?" zeptal se Bren. "Kolem celé stanice?"

"Kdyby nefungovaly výtahy," vysvětlil Kaplan. "Dole jsou tlakové uzávěry. Ty se nesmí otvírat. Uděláte to a celá zatracená sekce vyletí do povětří. Povězte jí to."

"Říká, že pod námi jsou tlakové uzávěry a jejich otevření by vedlo ke smrtící dekompresi, Jago-ji."

"Jeden rozumí," řekla Jago.

A najednou popadla svou pistoli a vyletěla po přičkách, jako by ji bodla včela.

"To jeden opravdu rozumí," řekl z temnoty pod nimi Baničiho hlas. "Nadiin-ji. Jeden vás velice rád vidí."

"Prý, vidí," odfrkl si Bren. Sám neviděl skoro nic a mluvil do prázdna. Srdce mu tlouklo tak hlasitě, že měl problémy udržet se. Kaplan vyjel a ten zvuk se šířil tunely.

"Ramirez je v bezpečí a jeho stav se zlepšil," řekl Baniči. "Nechceme, aby někdo věděl, kde je. A tak děláme hluk v systému. Udělejte nám laskavost a vraťte se další chodbou, nadiin. My jsme v bezpečí. Jak jste na tom vy?"

"No," řekl Bren, "zatím nemáme žádné zprávy o raketoplánu."

"Bezpečně přistál," řekl Baniči a Bren si v tu chvíli zahanbeně uvědomil, že se mohl zeptat Kaplana. "Přinesli jste léky?"

"Mám je," odpověděl Bren a podal je Jago. Ta slezla po žebříku a předala balíček dolů.

Baniči si je vzal.

"Začínají mi umdlévat ruce," musel se ozvat Bren. "Mám je zkrchlé zimou."

Jago okamžitě vylezla nahoru a uchopila ho za ruku. Bren skoro věřil tomu, že by byla schopná vylézt až nahoru a přitom ho táhnout za sebou.

"Odved'te ho do bezpečí," řekl Baniči. "Spoléhejte na nás."

"Ano," řekla Jago a postrčila Brena nahoru.

On se pohnul, Jago se pohnula, Kaplan se pohnul... Bren netušil, jestli má Kaplan rukavice, nebo jestli má lépe izolovaný kabát, ale on už by se vážně nedokázal moc dlouho udržet. Zapíral se nohama a snažil se Kaplana podporovat stejně tak jako Jago jeho, ale příliš dobře si uvědomoval, jak nebezpečný manév'r to je.

Kaplanovi se podařilo dostat je do horní chodby. Tam narazili na nějakou ženu, ale Kaplan na ni udělal nějaké znamení. "Ramirez!" sykl.

Žena vykukla oči a o krok ustoupila. A ještě o jeden. Potom se dala do běhu. Jago vytáhla pistoli, ale Kaplan ji vyděšeně skočil do rány.

"Sestřenice," řekl, jako by se tím vysvětlovalo všechno.

"Kolik bratranců a sestřenic vlastně máte?" zeptal se Bren a gestem Jago zastavil.

"Nikdy jsem je nepočítal," řekl Kaplan a zatáhl ho za rukáv. Vedl je teď opačným směrem, do dveří, kudy předtím nešli.

Ty vedly do další chodby. Další cesta. Brenovi se začínal vracet cit do rukou; pálily. Tvář ho pálila z mrazu, kterým prošel, a plíce měl jako sežehnuté. Takový vzduch nikdy nedýchal, dokonce ani na zasněžených svazích Mt. Adams. Zakašlal a pokusil se to utlumit.

Další dveře sekce, pak další dvoje a znovu zatočili. Za čtvrtými dveřmi byla příčná chodba.

"To je ono," řekl Kaplan, "tady bydlíte, já musím běžet."

"Tak počkejte chvíli," řekl Bren a chytil ho za rukáv. "Jsou to naše dveře, Jago?"

"Ano," odpověděla, a v příštím okamžiku se otevřely - jejich tým je zahlédl, Bren netušil jak. Pustil tedy Kaplana, poplácal ho po rameni a Kaplan vyrazil zpátky, odkud přišli.

Dveře se za nimi zavřely. Byli v bezpečí a Jago vypadala mnohem šťastnější.

"Přežili jsme," řekl Bren. V hlavě se mu převalovaly obrázky z celé té chaotické návštěvy. Bylo neuvěřitelné, že ten tmavý, chladný vnitřek existoval, ale oni tam byli - a teď byli zpátky, Ramirez byl naživu a ta zpráva se šířila.

Bren měl silné podezření, že to nebyly bonbony, co Kaplana udrželo na jejich straně. Někdo jako Johnson a jeho kamarádi by se nenechal svést na zcestí bonbony. Bren si nebyl jistý, lidským způsobem, jestli Kaplan, Johnson a ostatní vůbec chtějí logicky uvažovat o následcích toho, co dělají: Jase mu vyprávěl o mentalitě lidí z lodi - termín "vzpoura" vůbec nebyl v jejich slovníku. Ale nepřímá vzpoura, vzpoura nespolečným, pasivní vzpoura proti silám, které vládly nad jejich vzduchem a potravou... mohla by se tu najít vůle dělat mírně protizákonné věci proti mírně protizákonné autoritě.

Samosebou.

Když se ta žena dostala tam, kam měla namířeno, nerozezněl se žádný poplach. Nenahlásila svého bratrance. Lidé na lodi chápali něco jako man'či, stejně jako lidé na ostrově.

Tohle bylo poprvé, kdy Bren pocítil k těmhle lidem skutečnou náklonnost. První opravdové pochopení.

"Co je v sousedních místnostech?" zeptal se toho večera Jago.

"Byly vyklizeny," odpověděla Jago, "jak se domníváme, když Johnson-nadi a ostatní odešli. Ve vedlejší místnosti nainstalovali štěnici. Její odstranění byla jedna z prvních věcí, které tu Baniči udělal. Nikdo jiný se tam neobjevil."

Takže nárazníková zóna. Bren si sedl k počítači a vyvolal mapu. Pokoušel se zjistit, jak velkou oblast by pro sebe mohli zabrat, kdyby k sobě dostali Krogerovou a její tým.

"Je velké množství Jaseho asociovaných, o kterých jsme nikdy neslyšeli," řekl později svému týmu ostrahy. "A asociovaných Mercheson-paidhi. Domnívám se, že zprávy o té záležitosti s Ramirezem se tiše šíří posádkou. Nikdy se nám neozvala Jaseho matka, ani Merchesonová, její matka nebo příbuzní vůbec. Mezi lidmi se to nedá přesně předvídat, ale man'či je v takových asociacích silné a to ticho samo o sobě znamená problémy."

"Myslíte, že jim v tom zamezují, nadi Brene?" zeptal se Táno.

"Kaplan-nadi má mnoho bratranců a sestřenic. Jednu z nich jsme potkali na chodbě a vy jste ji velmi moudře nezastřelili, Jago-ji. Myslím, že všichni tihle lidé jsou potenciální spojenci. Kapitáni, kteří napadli Ramirez, by nepochybně neradi ublížili všem těmto lidem. Oni prostě nemůžou zastřelit každého člena posádky, který by stál proti nim. Man'či nutí posádku poslouchat kapitány, už proto, že jim chybí technické znalosti a bez vysokých důstojníků by nedokázali ovládat systémy. Jediná produktivní možnost je, aby nechali důstojníky vyřešit své problémy a předstírali, že je nevidí. Posádka se neodvažuje spoléhat s řešením na nás. Ale Jase říkal, že mají ve zvyku ignorovat spory v

nejvyšším velení."

"Mart'či a praktické ohledy?" zeptal se Algini.

"Velmi praktické. Zdravý rozum v prostředí, které nezná kompromisy a neuznává hlasování. Myslím, že začínám Kaplana chápat, i s jeho slabostí pro sladkosti. Myslím, že nás nechává, abychom si ho koupili; myslím také, že Johnsonovo jasné přiznání, že jsou z ostrahy, je další nabídka, abychom jim věnovali pozornost a koupili si je. Nevědí, jak k nám přistupovat bez nějaké výmluvy. A kdyby je chytili, mají podle mě v plánu hrát naivní hlupáky."

To jeho atevské posluchače pobavilo a zděsilo zároveň. "Opravdu, nand' paidhi?" zeptal se rozpačitě Nojana.

"Já si to myslím. Myslím, že musí mít výmluvu. Co víc, myslím, že musí mít výmluvu, aby sami sebe přesvědčili, že nedělají nic špatného."

"Oni chtějí, abychom je uplatili?"

"Já myslím, že ano. Myslím, že to chápu. Oni nás chtějí, každý z nich, vidět. Chtějí hodnotit naše chování, naši trpělivost, naši toleranci... krátce a dobře, nikdy předtím atevy zblízka neviděli. Bojí se, ale pracují na tom, aby si zvykli. Stačí jeden špatný pohyb a mohou se obrátit proti nám a vytáhnout zbraně, ale myslím, že právě teď se blíží k víře, že nejsme zas tak strašní a že by s námi mohli jednat. Svým způsobem se asi pokoušejí odhadnout, jestli měl nakonec Ramirez pravdu ohledně jednání s námi. Jeden musí obdivovat jejich odvahu a zdravý rozum, s jakým se na to snaží přijít. Nejsem si jistý, že si to celé promysleli. Ale myslím, že jsou opravdu zvědaví na bonbony... na planetární zdroje... a na nás. Jídlo je svým způsobem velice základní, instinktivní dar z dobré vůle. A oni si ho berou. Sblíží se s námi. Podporují Ramireze."

Jeho ostraha se na něj zadívala, jako by se on a celý jeho druh zbláznili a vyběhli do ulic.

"Oni zkoušejí, jestli mají stále mait'či k Ramirezovi?" zeptala se Jago. Byla vždycky nejlepší v chápání lidského chování. "Testují své city?"

"Něco velmi podobného," řekl Bren. "V tomhle případě to není tak intelektuální jako obvykle. Je to mnohem víc instinktivní... mnohem jednodušší, v mnoha ohledech. Těmhle lidem nezůstala žádná možnost, jak si vybrat své vůdce, ale oni si vybírají, tím jsem si relativně jistý. A každý z nich riskuje."

"Nebezpečí?"

"Nebezpečí pro celou loď. Mocenská struktura není instinktivní, aspoň ne úplně; je pragmatická. A funguje i proti jejich vůli. Podle mého názoru velká část posádky doufá, že Ramirez přežije, ale v tomto stavu tomu nijak zvlášť nevěří; chovají se, jako by byl jeho stav beznadějný, ale přitom se doopravdy naděje nevzdali. Baniči nic neřikal, ale podle mě ho ukrývají někteří členové posádky - a ani v nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby to byl Jase, Merchesonová a řada dalších lidí s nimi spřízněných. Uskoky a nepřímé akce se mohou klidně přenášet přes příbuznost. A zdá se, že i kapitánství se dědí v příbuzenské linii, namísto aby se získávalo zásluhami."

"Kdo je Ramirezova rodina?" zeptala se Jago - zamířila rovnou k věci. "Je to Jase, že ano? Neslyšela jsem někde, že Ramirez nemá žádné potomky?"

"Je to Jase. Jase a Yolanda. Ramirezova žena zemřela už dávno. Její síť, jak jsem pochopil, zůstává vázaná k němu. Jase se mi pokusil ty vztahy vysvětlit. Přiznávám, že dokud jsem nepotkal Kaplana a jeho bratrance a sestřenice, nebylo mi to tak úplně jasné."

Jase a rodokmen, který nakreslil, byl, jak si Bren začal říkat, možná nakonec daleko důležitější než mapa stanice a jejich systémů.

"Posádka nemá zbraně," řekl Algini.

"Žádné." Tohle s Jasem taky probírali, a pokud věděl, je to tak. Posádka neměla k ručním zbraním přístup. Na lodi sice byly, ale klíče od nich měli důstojníci. Dalo se jen těžko odhadovat, jaký odpor posádka chovala ke střílení na bratrance a důstojníky. "Ale my máme Ramireze, pokud ho dokážeme udržet naživu. Myslím, že je dobrý důvod pro to, abychom ho sem nevodili. Posádka musí věřit, že má stále autoritu - a ne naši autoritu: svoji autoritu. Jestli zemře, všechny jejich naděje na kapitána jeho ražení zemřou s ním. A naším problémem je ten čtvrtý kapitán, ten, se kterým jsme se ještě nesetkali ani s ním nejednali."

"Tamun."

"Právě ten. Podle mě by se Ogun mohl postavit na Ramirezovu stranu, jestli bude mít šanci. Možná to právě dělá, co já vím? Možná je teď zabarikádovaný na nějakém bezpečném místě a snaží se přežít."

"Tamun musí padnout," řekla Jago.

"Ale nesmíme ho svrhnout my," řekl Bren.

"Copak oni nejsou pragmatici?"

"Ale jsou i emocionální bytosti. Neměli bychom to udělat, pokud se tomu můžeme nějak vyhnout. Kapitáni jsou rezervovány zkušeností, když přijde na to, jak řídit loď - něco takového nemůžeme jen tak vytáhnout z archivů; to máte stejné, jako když posádka hvězdné lodě nedokáže létat s raketoplánem. Nemůžeme jen tak loď ovládnout a myslet si, že ji dokážeme řídit. A bez lodi nemáme žádnou obranu, pokud cizinci existují. Musíme dostat Ramireze zpátky k moci, ale s Tamunem budeme možná muset uzavřít mír, i kdyby to bylo jen kvůli tomu, co ví."

"Takový výsledek by nebyl dobrý," řekla Jago.

"Ne," řekl Bren, "to by nebyl. Ale naše možnosti jsou omezené, můžeme se jenom snažit udržet alternativu a neděsit posádku. Jestli nám dojdou bonbony, budeme rozdávat sušené ovoce a nabízet vodku a sliby. A budeme doufat, že Baniči zůstane v bezpečí. Snaží se udržet Ramireze živého a daleko od jeho vrahů. To je dobrá věc. Myslím, že Jase mu říká, jak důležité to je, a my ho musíme podporovat. Musíme dostat ke Krogerové pořádné jídlo a vysvětlit ji a ostatním situaci."

"Věříme jí, Brene-ji?"

"Když nám tady hrozí konflikt v posádce a to, že se k moci dostane někdo, koho neznáme?" Bylo něco, co Mosfeira

nenáviděla ještě víc než změnu, a sice nejistotu. "Celá historie Cechu pilotů a kolonistů mluví v náš prospěch. Myslím, že v téhle věci s námi budou velmi pravděpodobně spolupracovat."

Raketoplán bezpečně přistál - to byla velice vítaná zpráva.

Dnes Brenovi nepřišel ani jeden zatracený dopis od předsedy nějaké komise. Bylo sice teoreticky možné, že Tabini nenapsal, ale zdaleka nebylo možné, aby se přání všeho dobrého z pevniny nedostala do Mogari-nai a k jeho personálu. Když o něm mluvíme, tak ani ten se neozval.

Rozčilující. Problematické. Brena napadala celá řada slov, která vystihovala současnou situaci.

Od bratra ani slovo. Ani od matky. To byla znepokojivá situace. Stačilo by, aby se zmínila, že raketoplán přistál, a kapitáni by mohli její dopis zcenzurovat. Těžko by to pochopila, když jí syn nenapsal a Toby se pokoušel zachránit své manželství a nemohl si tedy vyčlenit čas na řešení další krize, která vlastně celý ten problém způsobila.

Bren odnesl počítač zpátky ke stolu a opatrně a trpělivě si vybudoval pozitivní náladu... trvalo mu to celou hodinu, ale díky tomu mohl celý zbytek dne konstruktivně pracovat na dalších úředních dopisech pro Tabiniho.

Ty poslední prošly. Bren si byl relativně jistý, že Tabini už teď dobře ví, že všechno není v takovém pořádku, jako naznačovaly první dopisy.

Uprostřed noci se otevřely a zavřely vnější dveře. Bren se vykulil z postele a šmátral po pistoli.

Jeho dveře se zavřely. Okamžitě. Čekal ve tmě a třásl se zimou. Napjatě poslouchal. Vnější dveře se znovu otevřely a zavřely.

Potom se otevřely dveře jeho pokoje. Proti tlumenému světlu na chodbě se rýsovala postava Jago.

"Zpráva," řekla. "Nic, s čím byste si musel dělat starosti, Brene-ji. Baniči říká, že v tunelech vypukl hon a že bychom měli dělat, že ho neslyšíme."

"Hon na Ramireze."

"Začali s domovními prohlídkami, tvrdí, že jsme někoho propašovali na palubu, nadi. Baniči se do jejich sítí nechytí. Běžte spát."

"Po tomhle?" zeptal se. "Jago-ji, on tam nemůže zůstat navěky. Jestli jste s ním ve spojení, řekněte mu: k čertu s nezávislostí, přiveďte Ramireze sem. Zvýšíme sázky. Jen ať si, zatraceně, zkusí vzít nám ho!"

"Já myslím, že by k tomu byl svolný," řekla Jago. "Lidem se možná nechce."

To asi nechce, pomyslel si, jak se snažil usnout. Už se mu ale vůbec nechtělo spát. V posádce bylo zřejmě hodně Ramirezových stoupenců - z důvodů, o kterých už přemýšlel -, ale když udržovali zraněného člověka ve skryši, riskovali tím všechno; všechno, co lidstvo v tomhle koutě vesmíru mělo.

Pojďte sem, prosil Baničiho a díval se do tmy. Neposlouchejte lidské důvody. Přiveďte Jaseho k rozumu.

Řekněte mu ne a vraťte se sem. Dostaňte ho zpátky, než někoho zabijí. Pořád ještě se to dá vyřešit.

Pouhá přání tady ale nepomohla.

Sendviče ano. Nebo aspoň zlepšily potravinovou situaci u Krogerové - další úder ve válce nervů.

Večer asi na patnáct minut zhasla světla; potom se rozsvítila; a o hodinu později zhasla znovu.

Svíčka na chodbě představovala pro atevy dostatečné osvětlení, a tak v klidu povečeřeli.

"Obávám se, že možná vědí o našem monitorování," zašeptal Bren po večeri k Tanovi v naprostém tichu a temnotě. "Nemyslí si jeden, že by proti nám mohli zakročit?"

"Velká část toho monitorování je pasivní," řekl Táno, "a my posloucháme, nadi Brene, posloucháme, jestli se něco takového neděje. Tu a tam jsou v tunelech nějaké zvuky, ale nic poblíž nás."

"Není důležité, že my nevíme, kde Ramirez je. Jistí lidé by si mohli myslet, že se ukrýl u nás."

"My to hlídáme, nadi Brene. Hlídáme to."

"To jeden ví," řekl Bren. Chtěl Baničiho zpátky. A hned.

Ale přecházet po místnosti nebo znervózňovat ostrahu k ničemu nebylo. Vždycky tu byla možnost, že se už světla nerozsvítí. Byla tu šance, že zmrznou ve tmě, i když jeho ostraha by to asi sotva dopustila bez boje.

On chtěl, aby ovládali sousední místnosti.

A potom mu hlavou bleskla velice nepříjemná představa, kde by mohl Baniči být, kde by mohl být Ramirez, a jak kapitán na útěku dostával jídlo, vodu a péči. Vrhл nejistý pohled na Tana, ale raději o celé věci pomlčel.

Vrátil se do postele - bylo tam tepleji. Brzy nato se světla znovu rozsvítila a větráky se začaly točit.

"Jeden pochybuje, že by záměrně nechali zamrznout vodovodní trubky," prohodila druhý den ráno Jago. "Jeden se domnívá, nadi, že ty výpadky souvisejí s pátráním."

"S nasloucháním?"

"Zřejmě," přisvědčila Jago. "Asi doufají, že zaslechnou pohyb."

Bren jenom vrhl pohled ke dveřím a k sekci za nimi.

Jago pokrčila rameny. Mlčela.

Gestem naznačil sem! Důrazně. Přiveďte ho sem!

Jago odmítavě pokrčila rameny: není to moudré, říkala, tím si byl Bren jistý. Jeho ostraha by za žádnou cenu nevystavila nebezpečí jeho a nedopustila by, aby pátrání vedlo sem. Bren si vzpomněl na něco, co naznačoval Baniči - na působení hluku v různých místech kvůli odvedení pozornosti.

Opravdu nebezpečné manévry.

Zatraceně nebezpečné, říkal si Bren, ale pochyboval, že by svým vyptáváním posloužil něčí bezpečnosti: jestli byl Ramirez tam, kde si Bren myslel, že je, byl skoro přímo v jejich perimetru.

Den a další den, noc a další noc.

Z Mogari-nai nepřišla žádná zpráva, ani jediná. Požádal CI, aby odeslala a přijala, ale netušil, jestli se jeho zprávy vůbec někam dostaly. Psal radním, ministrům, svému personálu a matce. Neodvažoval se zmiňovat o tom, že nedostává

žádné zprávy nebo že má strach.

"Neozval se Jase Graham?" ptal se každý den, jako by se vůbec nic nedělo.

Občas zavolal Krogerové a dvakrát povolal Kaplana, aby ho doprovodil k ní a zpátky. Během cesty se nikdy nic nestalo.

Říkal si, že už musel dávno narazit na meze svých nervů a překonat je. S křikem a hádkami se dokázal vypořádat; ticho bylo určitý druh pekla.

Ale bylo důležité, aby to vydržel. A Jago byla někdy šťastnější, dokonce veselá... a potom byly dny, kdy měla starosti, že Bren si byl celkem jistý, že se děje něco, co mu jeho ostraha raději neříká. Proud vypadával dál. Jednou výpadek trval tak dlouho, že se Bren opravdu začal obávat o trubky.

Seděl u svíčky, oblečený a od hlavy k patě zabalený do pokrývky. Ruce měl zastrčené do podpaží a v nohách i přes všechna opatření ztrácel cit. Jak velký ten výpadek je a jestli zasáhl i Krogerovou, to netušil. Ticho bez šumění větráků bylo strašidelné... už si zvykl na ten jejich neustálý šum. Nehybný vzduch budil v tomto místě dojem hrobky.

Přemýšlel, jestli Tabini udělal to, co mu Bren navrhl, a zahájil přímé jednání s Hamptonem Durantem na ostrově. Mosfeirská univerzita takové jednání mohla zvládnout, Benů a Kate na to měla dost. Bren doufal, že to Tabini udělal. Doufal, že díky tomu, co poslal na planetu, se bytostí nadané zdravým rozumem dokáží spojit a nedat Cechu to, co by znamenalo jejich konec: protože jestli teď Cechu vládli xenofobové, lidé, kteří skutečně nechtěli mít nic společného s cizinci, ať už jakéhokoli druhu, lidé rozhodnutí odcizit si atevy, dřív než se postaví cizincům z vesmíru, ohrožovalo to všechno. To Bren Tabinimu jasně vysvětlil a napsal to i do dopisu pro Mosfeiru. Doufal, že Tom Lund jeho zprávu podpořil.

Někdy se zdálo, že s jeho vlastní pozicí jdou věci velmi pomalu k čertu. V temnotě ozářené jen svíčkou se Bren ptal sám sebe, jestli on sám nebo někdo z jeho týmu tohle přežijí, nebo jestli v tom budou ti hlupáci pokračovat, dokud nepoškodí stanici. Loď by pak zůstala bez paliva a planeta by se musela tomu, co přijde, postavit sama - na nic lepšího než raketoplán by se už nezmohla.

Bren prošel fází zoufalství a došel k otupělé trpělivosti - a vině, za to, že do téhle kaše zatáhl lidi i atevy, na kterých mu záleželo. Znovu analyzoval schůzku, kterou s kapitány měl, tu schůzku, kde šlo všechno až příliš dobře a rychle. Přemýšlel, jestli ten zvrat nevyvolal sám prostým faktem, že uměl jednat a kapitáni ne. Možná, pomyslel si, dotlačil protistranu k zoufalým opatřením.

Stát by se to mohlo. Možná že je dohnal k zoufalství nebo že Ramirez díky němu zaujal agresivní postoj, a proto padl... jestli to tedy bylo takhle.

"Pane Camerone," narušil dlouhé ticho interkom. Světla se nerozsvítila.

Bren seděl. Interkom to zkoušel ještě několikrát. On seděl. Možná se ho chtěli zeptat, jestli má dost, a on jim to nehodlal usnadňovat.

Světla a větráky se zapnuly do hodiny. Ostraha dál hlídala a nenahlásila v jejich oblasti žádný pohyb.

Bren si uvědomil, že je v pokušení nařídít obsazení vedlejších místností a hlavní chodby až k dalším bezpečnostním dveřím. Výpadky proudu by mohly být jenom lokální, a kdyby kontroloval větší oblast, měli by to jejich protivníci těžší. Ale nechtěl nikoho provokovat, dokud se nevrátí raketoplán.

"Pane Camerone," naléhal interkom. Bren odmítl odpovédět.

Tak to pokračovalo celý další den. Narani a sluhové si těch zvuků přestali všimát. Bren přestal se svým každodenním obtěžováním CI - jen ať se kapitáni trápí jeho tichem.

"Pane Camerone," ozval se nakonec interkom. "Víme, že nás slyšíte."

Tak nějak pochyboval, že by to mohli zaručit.

V noci ho vyrušili ze spaní.

Spustil se poplašný systém, na panelu začala blikat světla a hlasitý klaxon je všechny vymrštil z postelí.

V jeho posteli byla Jago. Zamotali se do přikrývek a Bren řekl: "Opravdu doufám, že je ten poplach pravý a oni mají špatnou noc."

"Měla bych jít za ostrahou," odpověděla Jago a vyklouzla z postele. Na cestě ke dveřím přes sebe přehodila župan.

Ležel a díval se do stropu, ozářeného pulsujícím červeným světlem. Z interkomu se ozvalo:

"Pane Camerone. Kapitáni jsou nyní ochotni se s vámi setkat."

To ho znepokojilo. Ale zůstal v posteli.

Venku se otevřely a zavřely dveře sekce. To ho z postele zvedlo, stále zabaleného do přikrývky.

Baniči byl zpátky; a na někoho, kdo byl obvykle dokonale upravený, vypadal dost vyčerpaně.

"Brene-ji," řekl. "Jeden se omlouvá za ty nepříjemnosti."

"Co se tu děje?" zeptal se Bren. "Bud'te tam venku opatrný, nadi-ji, snažně vás prosím."

Baniči to vzal jako šibeniční humor. Jago, která spolu se všemi ostatními (kromě Alginího) pronikla ven, se nesmála. Ostatní také ne.

"Ztratili jsme kontakt se spodní úrovní," řekl potom Baniči. Neznělo to šťastně. "Několik z nás je odříznutých. Žádám vás, nandi, o povolení vyřídít to."

Brena zamrazilo - a nebylo to jenom tím, že stál bosý na studené podlaze. Tenhle mráz mu projel až do morku kostí a napověděl mu, co že to po něm Baniči vlastně chce: politický souhlas s použitím smrtící síly.

"Já nevím dost na to, abych se mohl rozhodnout, Baniči. Porad'te mi. Od toho posledního výpadku mě kapitáni opakovaně žádají, abych se s nimi setkal. A já to stále odmítám."

Baniči to, jak se zdálo, vůbec nepokládal za dobrou zprávu. Ztěžka si povzdechl. "To není ze slabosti," řekl. "Je možné, že mají Ramireze."

Ne, to nebyla dobrá zpráva. "Doufal jsem, že by mohl být tady."

"Pokusili jsme se je přesvědčit, že je jinde," řekl Baniči. "Místnosti vedle nás jsou momentálně všechny prázdné. Všechny jsme stáhli, báli jsme se, že by tu na nás mohli zaútočit a ohrozit vás, nandi, ale nikdy jsme Ramireze nepřesvědčili, aby se přestěhoval na tuto úroveň. Pro vaše bezpečí, Brene-ji, žádám o povolení jednat."

"Pokud budete chránit toto místo, sebe nebo naše atevy, Baniči. Ale pokud ztratíme Ramireze, nemáme na výběr - musíme jednat s jeho nástupci."

"Nesmíte jít na jejich schůzku," řekla Jago.

"Ne," přisvědčil Táno. "To nesmíte."

"Nemůžeme vás chránit," řekl Baniči. "Nebylo by to moudré, Brene-ji. Vaše ostraha vás důrazně žádá, abyste takhle neriskoval."

"Promluvím s nimi," řekl. "Nepřistoupím na návštěvu u nich. Ale mám starost o Krogerovou."

"Její bezpečí zajistit nemůžeme," řekl Baniči.

"Ale stanice nemá žádný důvod stavět se proti ní," řekl Bren. "To mluví v její prospěch. Pokud se bude držet při zemi..."

"Jeden se obává, že ji kontaktovala Merchesonová," přiznal Baniči.

"Takže je do věci zapletená."

"Yolanda Merchesonová věřila, že má důvěru Mosfeiranů," řekl Baniči, "a jeden věří, že ji kontaktoval i Ramirez." Horší zpráva.

"Zůstaňte tady," řekl. "Narani, postarejte se o něj. Baniči, minimálně jednu dvě hodiny. Odpočiňte si. Najezte se. Cokoli. Já si promluvím s kapitány."

"Nepřistupujte na nic, co by zahrnovalo, že k nim půjdete, nadi-ji. Co nejdůrazněji vás před tím varuji. Ať by vás přemlouvali k čemukoli."

Zbývalo ještě sedm dní, než se raketoplán vrátí... a pak samozřejmě dalších patnáct, než bude připravený k letu. Jejich další šance dostat se z téhle stanice. Bren už jako diplomat v minulosti lhal, když to bylo absolutně nezbytné; jenže v tomhle případě... rozhodně se mu nechtělo lhát Baničimu a ještě méně se mu chtělo selhat jako diplomat.

"Udělám, co budu muset," řekl, i když věděl, že tohle není to, co chce Baniči slyšet. "A věřím, že má ostraha si odpočine, aby se s tím mohla vypořádat. Já s těmi lidmi jednat musím. Jestli se objeví hrozba, kterou očekávají, nemůžeme si dovolit zůstat léta v patové situaci. Musím zjistit, s čím se tady potýkáme."

"Nechodte tam" řekl Baniči. Takový důraz kladl Baniči na věci málokdy. Bren se zarazil a zamyslel.

"Nemůžu dát najevo, že se těch lidí bojím," řekl. "A oni mají jisté závazky - nemohou porušit příměří."

"Nejsou to Mosfeirané, Brene-ji."

"Ne," přisvědčil Bren. "A já bych kvůli nim své bezpečí neriskoval; ale, Baniči-ji, jestli si s nimi dohodneme schůzku a oni zaútočí, posádku to nepotěší. Kapitáni už vyčerpali všechnu její trpělivost, když zaútočili na Ramireze. Ale já věřím, že posádka má svou mez a že se kapitáni obávají, aby na ni nenarazili."

"Brene-ji," řekla Jago. "I my máme rozkazy od aijiho."

"Pak se jimi musíte řídit, nadiin-ji, tak jako já těmi svými, a mé rozkazy říkají, abych zabral tuto stanici. Mým způsobem je jednání a aiji mě sem poslal, abych jednal, co mi síly stačí. Věřím, že jsem situaci pochopil správně, a nebudu vám lhát. Mám v úmyslu tam jít. Konfrontuji je v jejich teritoriu a budu požadovat, aby ctili dohody."

"Kdyby to byli atevové," řekl zcela přímo Baniči, "pak byste se mýlil."

"Možná že se mýlím i tak," odpověděl Bren, "ale pokud se opravdu mýlím, dávám vám svolení na místě odstranit kapitány a jejich ostrahu."

"To pokládáme za uspokojivé," řekl Baniči.

24

Tentokrát je nevedl Kaplan, ale starý muž z dřívějšíka. Jmenoval se Carter, pokud se dalo věřit jeho jmenovce. Netvářil se přívětivě. Cesta byla dlouhá - až do administrativní sekce, tam, kde byly pokojové rostliny a lépe vyhlížející stěny.

Vedl je do místnosti na konci chodby, kde už jednou byli - tam otevřel dveře a pustil je dál.

Byl tam Ogun. A také Sabinová, Tamun a ještě někdo čtvrtý, šedovlasý muž, který nebyl Ramirez. Všichni seděli u stolu, s ozbrojenou ostrahou za vnitřními dveřmi a kolem nich.

Bren se postavil na konec konferenčního stolu a mávnutím ruky poslal Baničiho a Jago ke stěnám místnosti, každého k jedné. Oba byli připraveni střílet a očekávali problémy, ale podle jejich postoje byste to nepoznali. Baniči se postavil do neformálního pohovu, jaký by na aiji-ho dvoře nikdy nepředvedl, se založenýma rukama až na hranici neúcty.

Jago byla jako jeho zrcadlový obraz.

"Pane Camerone," začala Sabinová rozumným tónem. "Vaše výlety po stanici pomineme. Chápeme vaše bezpečnostní opatření. Upozorňujeme vás, že máme svá vlastní."

Zajímavé, pomyslel si Bren. Ogun tiše seděl. Sabinová, nyní číslo dvě, promluvila a Tamun stále mlčel. Nový muž mlčel stejně jako Ogun. "Jsem rád, že to chápete," odpověděl Sabinové. "Vidím, že jste se přeskupili. To nám nedělá zvláštní starosti."

"Také by nemělo," řekla příkře Sabinová.

"Můžeme se dohodnout," řekl Ogun, "pokud to budete mít na paměti."

Ogun před ním uhýbal pohledem. Když mu konečně pohlédl do očí, Bren analyzoval jeho řeč těla a došel k závěru, že Oguna současná situace nijak zvlášť netěší. Mohl by být na řadě jako další.

"Jsem kapitán Dresh," řekl čtvrtý muž. "Nastoupil jsem na Ramirezovo místo. Nebudeme tolerovat žádné vměšování do našeho velení na lodi."

"Co uděláte se stanicí -" Tamun promluvil vůbec poprvé, "- to je vaše věc. To je na vás a na Mosfeiranech. Nebudete se vměšovat do velení, nebudete se vměšovat do záležitostí lodě, jejích důstojníků ani jejího provozu."

Bren mírně naklonil hlavu. Tohle byl rozhodně pokus, jak mu otřást s nervy, takže si schválně uchoval dobrou náladu. Měl na své straně Baničiho a Jago a ostraha, která stála za kapitány, netušila, co to znamená, říkal si. Hrozby ignoroval, vyslechl si nabídku dohody a odmítl na ni jakkoli reagovat.

"Pane Camerone," řekla Sabinová. "Rozumíte nám?"

"Předám vaše vyjádření dál."

"Máme zprávy," řekl Ogun, "které naši pozici vyjadřují. Až s příštím letem odletíte, odešleme je. Budou to rozsáhlé a podrobné zprávy. Budou v nich uvedené dohody, tak, jak je vidíme my, naše požadavky a naše závazky vůči aijimu a mosfeirskému prezidentovi."

Mosfeira tedy zvláštní nabídku nedostala. Durant a Shawn na to byli příliš chytří - a Tabini také.

A s příštím letem odletíte! Bren to pokládal za přitažlivou možnost, dokud to oni nenavrhl - to znamenalo, že by to pro ně byla výhoda, nebo si to aspoň myslí.

"Mí úředníci mohou začít pracovat i beze mě," řekl.

"Pracovat začnete vy," řekla Sabinová. "A odletíte tím raketoplánem, pane Camerona. Už jsme projednali všechno, co jsme projednat chtěli."

"Dáme vám důvod," prohlásil Tamun a dal signál strážím za sebou. Muž nejbližší dveřím je otevřel, což neušlo pozornosti Baničiho a Jago.

Stráže přivedly muže ve špinavém overalu.

Jase.

Zjevně čekali, že Bren nějak zareaguje. Hluboko uvnitř také zareagoval a probral všechny své možnosti, jak odstranit Tamuna ze světa živých.

"Vezměte si ho s sebou," řekl Tamun. "Vezměte si ho, vezměte si Merchesonovou a jejich stoupence. Odmítli žít podle pravidel této lodi. Pořád tvrdíte, že potřebujete jejich pomoc při překladu. Máte ji mít."

"Jase," řekl klidně Bren. Jase byl pomuchlaný, odřený a na rukávu měl skvrnu od krve; jen stěží stál, ale signál, aby k němu přišel, pochopil. Stráže přivedly Merchesonovou, v podobném stavu; a potom dvě starší ženy a jednu mladší... Jaseho matka, pomyslel si Bren. Viděl ji na obrázku.

Všichni byli vyhnanci. Všichni měli odletět na planetu dalším letem.

"U nás se dissent projevuje málokdy," řekl Tamun. "Jenom na stanicích. V našem posledním přístavu nás opustila pěkná řádka disidentů, ale měli bohužel smůlu. Doufejme, pane Camerone, že tihle budou mít víc štěstí."

"Doufejme, že moje pošta začne zase chodit," řekl Bren. "Doufejme, že proud přestane vypadávat. Doufejme, že příjmu tento dar jako důkaz vaší budoucí vůle dojít k funkční dohodě a začít s prací. Jak do toho všeho zapadají Mosfeirané?"

Ošemetná otázka. To si myslel.

"Na to se zeptejte paní Krogerové," řekl Tamun. "Příště ať pošlou někoho, kdo bude mít povolení jednat."

"To budu nejspíš já," řekl klidně Bren. "Jsem pragmatik, kapitáne Tamune. Jednám, když musím, a jednám tak, aby mi to přineslo výhodu. Jaseho můžu využít; a určitě najdu nějaké využití i pro ostatní pomocníky."

"Nepleťte se sakra do našich záležitostí!"

"Chci přímou komunikaci s aijim a žádné zatracené cenzurování mých zpráv, kapitáne. Blokováním mých zpráv mi náladu nijak zvlášť nezlepšíte."

"Netlačte na nás."

"Zprávy a stálý přísun energie do naší sekce. Zabereme si sousední místnosti. Potřebujeme ten prostor."

"Raketoplán odletí podle plánu," řekl tiše Tamun, stejně tiše, jako byl ještě před okamžikem násilnický. "Bud'te v něm. Někdy čas bychom tu neradi viděli něco jiného než vědecké balíčky, pane Camerone. Budeme ctít dohody. Toto je velení, se kterým budete jednat. Přijměte to a běžte dělat svou práci, ať už je to cokoli."

"Moje pošta."

"K čertu s vaší poštou, pane! Vy tady žádné požadavky nekladete!"

"A vy je zase nekladete tam dole. Jestli chcete něco z planety, potřebuji přístup k poště, se kterou si nikdo nehrál. Vždyť vy jste změnili znění jedné z aijihových zpráv! To je v aišid'tatu hrdelní zločin, pane, a já to teď musím vysvětlit své vládě, což bude zatraceně těžké, pane! Jestli chcete vůbec nějakou spolupráci ode mě nebo od pevniny nebo od ostrova, tak pro vás musí být pošta svatá! Už jste na hranici, za kterou s vámi prostě jednat nebudeme."

"Vypadněte odsud!"

To byl bod, kdy hrozil výbuch. "Jase. Yolando. Hádám, že toto jsou vaši rodiče? Jdeme."

Otočil se a pokynul Baničimu. Ten vykročil za ním, i když předtím vrhl na kapitány velmi nepříjemný pohled. Jago se ze svého místa u dveří nepohnula, dokud nebyla celá skupina venku, ve společnosti nevrlého staříka, který je sem dovedl.

Potom teprve vyklouzla ven, s rukou na pistoli.

"Vrátíme se do naší sekce," řekl Bren průvodci a ten vykročil.

Když šli chodbou, spatřili skupinu ozbrojených mužů. Když se k nim přiblížili, stáhli se do postranní chodby, ale když kolem dotyčné chodby procházeli, už tam nebyli.

Jase neřekl ani slovo. Zdálo se, že má co dělat, aby se udržel na nohou, ale s oporou své matky to dokázal. Yolanda šla se dvěma zbývajícím ženami a Jago tvořila zadní voj - na nic nespolehala.

Celou cestu zpátky nikdo neřekl ani slovo, dokud nedorazili ke svým dveřím a ty se neotevřely, aby je vpustily.

Narani vyběhl k Jasemu, aby mu pomohl. Bindanda si převzal Yolandu a lehce se uklonil příbuzným.

Dveře se zavřely a nechaly průvodce venku; Jase sklouzl na podlahu skrz Naraniho sevření a ošklivě by se udeřil, kdyby ho Narani nezachytil podruhé.

Bren mu nabídl ruku a podepřel hlavu. Byl při vědomí jen napůl. Z druhé strany se ho pokusila podepřít jeho matka. "Omlouvám se," řekl Jase.

"Neomlouvěj se," řekl Bren. "Narani-ji. Použijte moji postel. Jase, co tě bolí?"

"Žebra. Sklouzl jsem po tom zatraceném žebříku."

"K čertu. K čertu. Netahejte ho, Rani-ji. Má zlomená žebra. Baniči?"

"Ovážu ho," řekl Baniči a vzal Jaseho do náruče jako malé dítě.

"Paní Grahamová," řekl Bren a položil jí ruku na rameno. "Yolando. Tohle je tvá matka a sestra, mám pravdu?"

"Ano." Yolanda bojovala se svou reakcí. Byla hrozně rozrušená, ale nevzdávala to. "To udělal Tamun."

"Tím jsem si zcela jistý," řekl Bren. "Jste zraněná?"

"Přežiju to," procedila Yolanda mezi zuby. "Moje matka, moje sestra... Tohle je Bren," řekla najednou, jako by to nevěděly.

"Paní Merchesonová. Olanthe, správně?"

"Ano, pane," řekla dívka. Bylo jí třináct nebo čtrnáct a byla hrozně otřesená. Po tváři jí stékaly slzy. Oči jí těkaly při sebemenším pohybu atevů poblíž ní.

"Tohle je moje rodina," řekl, aby ji uklidnil. "Jsi s námi v naprostém bezpečí. Pojď do jídelny a dostaneš něco k pití. Ovocnou šťávu, Bindando, mohl byste? Tahle menší je dítě."

"Jeden chápe," řekl Bindanda. "Yolando-nadi, mohla byste přivést ty dobré lidi? Pojďte. Budete mít všechno pohodlí, které budete chtít."

"Musím vám podat hlášení!"

"Nejdřív je musíte usadit," řekl Bren. "Klid. Máme čas. Bůh ví, že čas máme. Vy můžete mluvit s Bindandou. Oni ne."

"Dohlédněte na Jaseho," řekla nepřítomně a odešla dirigovat Bindandu. Yolanda se vždycky snažila získat kontrolu nad situací. Byl to její způsob, ale Yolanda pracovala tvrdě a snažila se ze všech sil. Odmítla to vzdát s Mosfeřany a pomáhala Jasemu, to Bren věděl.

Táno a Algini byli ve stanici ostrahy a horečně monitorovali veškerou činnost - Bren netušil, co všechno vidí. Nojana odešel pomoci Baničimu.

Jago byla vystresovaná a rozzlobená a neměla si kde vybit zlost.

"Neberu to jako zvrát," řekl Bren. "Jen jako překážku. Potřebuji další místnosti, nadi. Vezměte Nojanu a zaberte je."

"Ano," řekla zuřivě Jago a vyrazila za úkolem, až jí copánek kmítal.

* * *

"Bolí to," řekl Jase, který ležel mírně podepřený. "Na třech metrech jsem se praštil o každou přičku a navíc o okraj plošiny."

Brenovi běhal mráz po zádech, jen si to představil. "Baniči říká, že ta žebra zlomená nejsou. Ale nejspíš budou naprasklá."

"To já nepoznám."

"Takže tě nebili?"

Jase mírně zavrtěl hlavou. "Ne, jenom když jsem se vrhl na jednoho, co si to zasloužil. Oni nás museli pustit. Mohli postřelit Ramíreze. Ale nemůžou rozpoutat krvavou lázeň v posádce. A nemohli napadnout moji matku. Na tom ztroskotali. Ženy... ženy jsou u nás prakticky posvátné, vzpomínáš?"

Nezbytnost rození dětí. Zachování druhu. To byla priorita, kterou určil Cech a ženy proti ní bojovaly; a nakonec jim zůstalo právo na práci, jak Jase říkal, i když z toho rizika Cech skřípal zuby. Ale ženu jste nemohli napadnout. To prostě nešlo.

"Ještě že tak," řekl Bren.

"To nám moc nepomůže, když jsem tady a ona taky," řekl zasmušile Jase. "Když se nás a našich nejbližších příbuzných zbaví takhle, nikdo je kvůli tomu k zodpovědnosti nepožene. Za tři roky po tom nikdo ani nevzdechne. Možná by se pak mohla i vrátit a byla by jenom potízišťka."

"To chápů," řekl Bren, ještě raději než předtím, že se vydal cestou, kterou se vydal: tou klidnější a méně konfrontační. Měli teď nějaké zdroje, a ty ženy měly také svou hodnotu. "Jenomže my jim tu jejich loď budeme stavět tři roky, čtyři roky, pět let... a za tu dobu o tom uslyší. Uslyší o tom od nás. Uslyší o tom do omrzení."

"Myslím, že vědí, že jejich situace je povážlivá." Povážlivá bylo dlouhé slovo. Vyvolalo bolestnou grimasu. "K čertu! Ale tohle nevydrží. Oni se tam usadí. Nikdo nezpochybňuje něco, co už tu je dlouho."

"Co je zač ten Dresh?"

"Tamunův strýc. Ramírez ho nenávidí."

Přítomný čas.

"Oni Ramíreze nedostali?"

"Ne," řekl Jase atevsky.

"Víš, kde je?" zeptal se Bren tímtéž jazykem.

"Možná, že ano," řekl Jase.

Problém, pomyslel si Bren. Nehodlal se teď pouštět do konfrontace kvůli Ramírezovi, ne dokud nedostane do bezpečí důležité osoby. Jistě, zatím k žádnému velkému krveprolití nedošlo, ale kdoví, co by viníci udělali, kdyby se ocitli přitlačení ke zdi... to by mohli zapomenout i na lodní výhrady vůči prolévání krve, o osudu cizinců mezi nimi ani nemluvě.

Ale Bren se natáhl a poplácal Jaseho po ruce. Sevřel ji - a dával pozor, aby se nedotkl odřenin. "Právě jsme obsadili

další místnosti v téhle řadě. Tam stanice nemůže přerušit dodávku proudu, aniž by vypnula celý region - leda manuálně, a manuální vypínač je v našich rukou. Všichni dostanete postele, kajuty, teplo, vzduch, všemožné pohodlí. Jídla máme dost. Zabalili jsme i kuchyňský dřez."

"Nerozesmávej mě. Bože, nerozesmávej mě."

"Jsi v bezpečí."

"Jsem rád, že je máma z jejich dosahu. Ty nevíš, co všechno udělala. Pomáhala nám s jídlem, posílala zprávy, zavolala Yolanda... já nevím, kdo by mohl být ve větších problémech. Ona. Yolanda. Yolandina rodina. Myslím, že Tamun by nás nejradši zabil."

"Ale neodvážil se?"

"Neodvážil se. Kvůli nim. Kvůli tomu, co jsme já a Yolanda. To jim brání. Ale teď už ne."

"Zastavilo je to na dost dlouho," řekl Bren. "Kvůli tomu vás předali nám."

"Aby nás shodili na planetu."

"Kolik lidí tam můžou shodit? Je ještě někdo v ohrožení života?"

"Doufám, že ne. Doufám, že ne. Původně si vymysleli, že jsem Ramirez zabil já. To nezabralo. Potom přišli s tím, že se Ramirez nervově zhroutil a zastřelil se. Nikdo tomu nevěří, ale všichni musí dělat, že ano. Víš, jak to chodí."

"Ano, to vím. Jsem Mosfeiran, vzpomínáš? Popírat to, co máme přímo před očima, je u nás společenská dovednost. Znáš to moc dobře."

"Musíš s nimi žít, to je všechno. Oni dokáží ovládat loď. Ale potřebují techniky, ti potřebují posádku... tak to prostě je. Pokusí se spolupracovat s ostatními. A ostatní se podvolí. Loď nechce opustit nikdo, jen Yolanda a já. Moje matka... ta by radši umřela, ale půjde se mnou. Musíš to pochopit. Bojí se. Já tam dole žít můžu. Klidně bych tam žil po zbytek života. Ale pro ni je to hrozně těžké."

Jase se dostával do emocionálního stavu. Bren s ním cítil - jeho vlastní matka byla, jak se zdálo, zaměřená na nepřímou autodestrukci a on neměl žádné zprávy kromě Mel bys jí napsat...

"Dostaneme ji zpátky nahoru," slíbil Jasemu. "My to vyřídíme. Řekni jí to. Řekni jí, že to chvíli potrvá, ale že s ní budeme zacházet jako s princeznou; dostaneme ji sem nahoru, kdybychom ji měli jmenovat vyslancem dvora."

"To oceňuju," řekl roztřeseně Jase.

"Poslouchej. Poslouchej v atevštině." To znamenalo s pavučinami asociací. "Jestli nemáme na výběr jiné kapitány než tyhle, tak budeme jednat s nimi. Jestli se věci urovňají, možná tě vezmou zpátky."

"Já neodletím," řekl Jase. "Já tam dolů neodletím. Nebudu poslouchat Tamunovy rozkazy, to ani náhodou..."

"V krátkodobém horizontu uděláme to, co udělat musíme, abychom v dlouhodobém horizontu dostali výsledky."

"V krátkodobém termínu Ramirez umře. Brene, já nemůžu odletět. Ji pošli dolů, ale jeho tady nechat nemůžu. Oni ho najdou a zabijí. Dostaň mu sem nějakou pomoc."

"Promluvíme si o tom," řekl Bren. "My to tady neopouštíme. Nevzdáváme to. Prostě si odpočiň."

"K čertu s tím. Nechovej se ke mně tak blahosklonně." Jase dostal sedativa, mosfeirskou značku. Docházela mu energie i hlas. "Já neodletím."

"Promluvíme si," řekl Bren tónem, který jasně znamenal: později. Během posledních tří let se s Jasem občas chytli a měli své kódy, aby se vyhnuli hádkám. Viděl, jak se Jasemu zavírají oči - rychle se otevřely a zase zavřely. Síla, která ho držela na nohou, dokud se sem nedostal, ho rychle opouštěla.

"Posádka tě nebude poslouchat. Jeho ano. Mě taky. A moji matku. Tamun to chce udělat tiše. To se mu nepodaří."

Kousek po kousku ztrácel vědomí.

"Vyspi se trochu," řekl Bren. Jaseho víčka sebou ještě jednou zaškubala a to bylo všechno. Jeho poslední slova byla pravda - důsledek léků a důvěry.

A Jase ho poslouchal. Jase s ním pořád pracoval. Kapitáni se pokusili zbavit se odpadlíků ve svém stádečku, a tím mu dali do rukou zbraň, kterou rozhodně neváhal použít. A Jase sám neměl nic proti tomu, aby ho Bren takhle použil.

Možná že ani netušili, jak silnou zbraň Jase je. Neodvážil se, řekl Jase, kvůli tomu, co jsme já a Yolanda... Mystika: nedefinovatelná a nenahraditelná.

A Jase říkal, že někde - buď na palubě lodi nebo ztracení při střetu s cizinci - je celkem osm Taylorových dětí. Yolanda byla jedním z nich. Bren přemýšlel, jestli oněch šest dalších chová podobné city ke svému otci-autoritě, a jestli by je Jase nemohl kontaktovat.

A byla také otázka, proč se Jase za ty tři roky nikdy nezmínil o tom, kde jeho skoro-bratři a sestry jsou, a vyhýbal se otázkám na toto téma.

Bren a Jase byli ohniskem atevského man'či; Bren zavedl své atevy do téhle situace a musel použít všechno, co měl.

Měl ty ženy. Ty byly důležité. Kapitáni jim nemohli vládnout... a chtěli je dostat ze stanice, aby sešly z očí, sešly z mysli. Kapitáni měli absolutní moc nad zprávami, které se dostaly k posádce, a nechtěli, aby si někdo pamatoval, co vedlo k rodinnému násilí.

Aspoň si mysleli, že to mohou udělat.

Ale Bren a ostatní nedovolí, aby se o tom přestalo mluvit, kdyby měli po příštích deset let tisknout zprávy na obaly od bonbonů. Nakonec to zatlačí zpátky do klína kapitánům a možná z toho ani nebude velký boj.

Plus minus Ramirez, kterého - jak si Bren stále myslel - podporoval především Ogun.

Nevzdal se. Ale zdálo se, že všechny jeho trumfy jsou budoucí, dlouhodobé. A musel sázet na to, že nenastane nehoda, která by je všechny vyřadila.

"Jsme velmi zranitelní," řekl své ostraze. "Může nás tu potkat nehoda - můžeme přijít o vzduch, světlo, teplo nebo vodu, pokud budeme soustředění v této sekci. Jeden doufá, že se to nestane, ale kdyby nás nějak dokázali umlčet všechny naráz, posádka by pravděpodobně dělala, že o ničem neví. Kapitáni mají schopnosti, které není možné

nahradit, a oni věří, že jednoho z nich ztratili. Strach, že přijdou o kapitány, tu hraje největší roli."

"Domníváme se," řekl Baniči, "že jsme schopní ovládnout každý zámek a otevřít každou chodbu. Celá stanice je, jak se zdá, řešená ve stejném stylu."

"Nepochybuji o vás," řekl, "nadiin-ji. Dokážeme udržet to, co máme? Mám k nám zavolat nand' Gin? Nebo byly mé ambice přílišné?"

"Tyto místnosti udržíme," řekl Baniči bez nejmenších pochyb. "A kdykoli se můžeme přesunout jinam, i kdyby kladli odpor."

To bylo pozoruhodně uklidňující.

* * *

Tabini, k čertu s tím vším, se pořád neozýval.

Bylo možné, že od něj nedostal žádnou další zprávu po těch, které mu donesl Kandana, a že proto mlčí.

Bren odeslal všechny své předešlé zprávy Tabinimu v jediné zásilce.

Dostal jednu zprávu od matky, krátkou a věcnou:

Prosím, napiš. Mám starosti. Ted není čas hrát uraženého.

Takže ona jeho dopisy nedostala. Bren okamžitě znovu odeslal všechnu poštu, kterou tady napsal, a odolal pokušení udeřit do panelu.

"Cl. Hlasový kontakt s Mogari-nai."

"Pokusím se, pane." Za okamžik ho Bren měl, a Cech poslušně atevsky potvrdil, že žádné zprávy nedostali a že aiji vydal rozkaz, aby na stanici neposílali žádné běžné vysílání.

"Dokud se neozvete, nandi."

"Teď jsem se ozval," řekl Bren. "Vyřídte aijimu, že se omlouvám. Ramireze potkaly problémy. Určili nového kapitána, Dreshe, Tamunova příbuzného. Tuto informaci ihned předejte."

"Ano, nand' paidhi."

Bren přerušil spojení a vyšel na chodbu, která teď byla dvakrát tak dlouhá. Jeho území.

Narani a Bindanda tiše přinášeli harmonii do dalších místností. Stolek s miskou na zprávy se ocitl uprostřed chodby, na jejím vzdáleném konci, a za ním se objevily dva další v určitých rozestupech. Na každém z nich byl talířek s určitým způsobem uspořádanými dřívky a kamínky.

Sluhové se starali o šťastné konfigurace a zajišťovali tak štěstí.

Ale paidhiho pokus o totéž ještě neskončil.

Jaseho matka se na něj dívala, aby se uklidnila, a potom usnula v jídelně v atevské židli, naprosto vyčerpaná. Bren si šel tiše promluvit s Yolandou, která si sedla s matkou a sestrou do nového obývacího pokoje, prvního mimo starou sekci. Teplota v nových místnostech už byla docela snesitelná. Výzdoby tam pořád moc nebylo, ale všichni měli přikrývky a kouřící šálky čaje.

"Jase je v pořádku," řekl Bren. "Má jen pohmožděniny. Nic zlomeného. Při nejbližší příležitosti vás odvezeme dolů na planetu. Neberte to jako trvalé opatření, ale je to teď pro vás to nejbezpečnější místo."

"Tohle nemá na svědomí posádka," řekla Yolandina matka. "To Pratap Tamun."

"Možná," řekl Bren. "Ale i přesto pro vás bude na pár měsíců nejbezpečnějším místem planeta. Nepochybuji, že se věci uklidní."

Nepotěšilo je to. Mladší sestra se bála, nechtěla opustit své sestřenice.

Nechal jim tam sendviče, které by jejich žaludky měly bez problémů snést, a další čaj. Objednal pro ně několik kousků jejich vzácné měny, ovocných bonbonů, a přemýšlel, jestli má problémy i Kaplan.

Jenomže takhle velká a složitá rodina nemohla rozpoutat nějakou krvavou lázeň, aniž by se tím sama nezničila. Kapitáni to sami uznali, když předali Jasona a Yolandu Brenovi a rozkázali jim odletět.

Jenomže právě ty důvody, které tuhle skupinu zachránily, také znamenaly, že posádka prostě neměla žádnou možnost, jak se bránit. Kapitáni se nevolili. Určovali se doživotně, a určovali je ostatní kapitáni... kdo jiný by také mohl posoudit, nakolik se někdo na to místo hodí?

Zašel do stanice ostrahy, aby řekl personálu, co se dozvěděl. Našel tam Baničiho - vypadal polomrtvý.

"Vy, nadi," řekl mu Bren, "byste se měl vyspat."

"Nepotřebný zvyk," řekl Baniči. "Vede k nevědomosti. Co říkal Jase-ji?"

"Že Ramirez žije. Yolanda říká, že Ramirez možná žije. Po tom všem, co se stalo, jsem si prakticky jistý, že žije, a úplně jistý, že Jase k němu cítí silné man'či."

"Aha," řekla Jago. "Tohle je něco, čemu rozumíme. Tohle je staré dokonce i na mačimi."

"Je to tak," řekl Bren a zabodl se do křesla. Byl unavený. Nenapadlo ho, jak naprosto atevský je tenhle starý trik. Mačimi až po jilec a průzračný jako sklo. "Jenomže atevové obvykle dokáží o svém nutkání přemýšlet. Jase ale bude chtít jít přímo za Ramirezem, jakmile přestanou účinkovat jeho sedativa."

"To ale nesmí."

"To samozřejmě nesmí. Ale já jsem si celkem jistý, že v tomto ohledu bude poslouchat. Bude po nás chtít, abychom to udělali my."

"To je možné," řekl Baniči. "Ale ne dřív, než odletíte."

"Bez vás neodletím, nadi."

"Potom se o sebe musí Ramirez postarat sám."

"Možná že bychom měli něco udělat."

"A musíme dostat paidhie ze stanice."

"Já bych tu mohl zůstat," řekl Bren, "jestli dostaneme dolů Jaseho."

"Ne." To byl Baniči, Jago a Táno. Jednohlasně.

"Jase může překládat, nadiin-ji."

"Ne dost dobře," řekla Jago. "Melouny."

"To bylo před třemi lety."

"Létající ryby."

"Na lidské Zemi prý takové existovaly."

"I tak," řekl Baniči. "Jase-jiho si sice velmi vážíme, ale vaši práci dělat nemůže. Nemůže jednat s aijim, nemůže tak efektivně jednat s Mosfeirou, a kromě toho, paidhi-ma, máme rozkazy, abychom se bez vás nevraceli, takže jestli tu zůstanete vy, my také."

"Ať nám štěstí přeje, až budeme dostávat Jaseho do raketoplánu, jestli nic neuděláme pro Ramireze."

"To ještě potrvá mnoho dní," řekl Baniči. "Do té doby mohou být věci úplně jinak. Jestli uvidíme příležitost, možná budeme jednat. Ale jinak ne."

"Posádka nutí kapitány jednat. Kapitáni se bojí, že se jim posádka odcizí. Pokusili se svést Ramirezovo neštěstí na Jaseho; to nefungovalo. Ale neodvážili se pustit Ramireze na planetu, aby vysílal zprávy na stanici. Kdybychom mohli zajistit jeho bezpečí tady, podle mě by mohl posádku vyburcovat k akci."

"Tam, kde je, je ne vyburcoval," řekl Nojana.

"Ne tak, jak by to udělal ateva," řekl Bren. "Ale k určitému druhu akce je vyburcoval. Někdo ho ukrývá. Myslím, že to nebude malá skupina. Posádku tvoří poslušní lidé, opatrní a dbalí zákonů; najde se mezi nimi jen málokdo, kdo by doopravdy uměl opravit a obsluhovat stroje, na kterých závisí jejich životy. Takže se bojí zbavit se kohokoli, kdo tyhle znalosti má. I kdyby to byl ten nejhorší padouch, oni by ho přesto mohli chránit kvůli tomu, co ví, a podle toho, co mi Jase říkal, Ramirez není ten nejhorší z kapitánů. Myslím, že ani Ogun-aijiho, toho tmavého kapitána, se ti ostatní neptali, než svrhli Ramireze. Myslím, že se zřejmě bojí, že je teď řada na něm, a pokud mu záleží na jeho lidech, může se obávat důsledků krveprolití mezi kapitány. Může udělat hodně dobrého, když bude mířit Tamunův vliv, a myslím si, že právě to udělal, když trval na tom, že kapitáni budou dodržovat, co se dohodlo. Myslím, že to chtěla i Krogerová; myslím, že Tamun si myslel, že s ní může jednat k naší škodě, ale nepovedlo se mu to. Dlužím Krogerové velkou omluvu za všechna svá podezření: myslím, že to ona ho zatlačila zpátky k Ramirezovým dohodám s námi, a proti Krogerové a Ogunovi musel Tamun svůj postoj zmírnit."

"Ogun se celou tu dobu na Tamuna ani nepodíval," poznamenala Jago.

"Rozkol v asociaci kapitánů. A já myslím, že jeden by dokonce mohl mít podezření, že Sabinová byla proti jednání s námi a pro jednání s Mosfeirou, ale i ona teď může mít pochyby, když vidí Tamunova příbuzného jako čtvrtého kapitána. To nemůže potěšit Oguna a Sabinovou - teď mohou zjistit, že mají něco společného prostě proto, že nepatří k Tamunovi."

"Oni nejsou nepochopitelní," zamumlal Táno.

"V určitém slova smyslu jsou spíš jako aijiho dvůr než jako Mosfeirané," řekl Bren. "Obskurní konexe, podzemní dohody - aby se tak řeklo - kladení zájmů své vlastní malé asociace příbuzenství a příhodnosti do čela velmi rozsáhlé spřízněnosti. Když něco hrozí všem, může je to sjednotit; ale planeta a její nabídky jsou v jejich společnosti mocnou silou, která může přinést řadu změn; a kde jsou změny -" Pokrčil rameny.

"Zlato mezi vloděje?" navrhla šibalsky Jago. "To bylo takové přísloví: popud, který nejprve vedl ke sjednocení a potom ke krvavé disasociaci hnané sebezájmem."

"Něco takového. I když jeden by asi řekl... možná něco trochu vznešenějšího."

"Jistě," přisvědčila vážně Jago. "Další rozzlobená frakce - ti vznešení a spravedliví."

Bren se smutně pousmál. "Moc se obávám, že máte pravdu. Jaseho frakci tvoří lidé, které Tamun posílá do vyhnanství - právě ti lidé, které si posádka může dovolit ztratit nejméně. Jeden přemýšlí, o co asi přišli, když kolonizovali tu druhou stanici, a jací lidé tam zahynuli."

"Ramirez stvořil Jaseho," řekl zamyšleně Baniči. "Stvořil ho jako člověka, který by neměl žádné man'či, jen k lodi jako takové. Ramirez stvořil Yolandu. Tamun je teď oba posílá do vyhnanství. Co to znamená pro posádku?"

"Nic dobrého," řekl Bren. "Vůbec nic dobrého."

"Mohli bychom toho Tamuna-aijiho zastřelit," navrhl Algini.

"To je velice lákavé," řekl Bren. Atevové dokonce pokládali za správné, aby v konfliktech umírali vůdci a ne jejich stoupenci. "Ale abychom je uspokojili a mohli se s nimi později dohodnout, musíme poslouchat jejich zákony. Musíme doufat, že se najdou jiné prostředky."

* * *

Barb se lepší. Objevil se Paul a podepsal potřebné papíry. Moc toho nenamluvil. Toby se vůbec neozval. Nevíš, kde je? Mám strach o něj a o Jill a mám taky podezření, že Louise mi neříká všechno.

Lidi z ostrahy vyvádějí kvůli tomu, že jsem tady. Od chvíle, kdy ve zprávách ohlásili, že jsi odletěl na stanici, mi nedovolí zvedat telefon. To nesnáším. Na tomhle patře jsou strážé a další hlídají Barbin pokoj. Je to prostě šílené.

Volala jsem Shawnovi a taky do tvé kanceláře na pevnině, ať Tabinimu vyřídí, že se mi neozýváš.

Zítra jde Barb na další operaci.

Je to třetí operace, ale tentokrát už jí zastavili krvácení a chtějí jí vyndat nějaké trubičky a takové věci. Říká, že ti děkuje za květiny. Mohl bys jí aspoň poslat pozdrav. Už ze zdvořilosti.

* * *

Bren se nerozčilil. Místo toho sestavil zdvořilou, starostlivou odpověď a napsal Tabinimu:

* * *

Máme u sebe Jaseho, aiji-ma. Naši protivníci, asociace kolem čtvrtého kapitána, získali dostatečnou moc, aby mohli

žádat jeho vyhnání na planetu, ale ne takovou, aby mu mohli ublížit. Nejstarší ze čtyř se stal cílem pokusu o vraždu.

* * *

Shawnu Tyersovi napsal v atevštině a poslal zprávu přes svou kancelář:

* * *

Pokud můžu posoudit velitelka vaší zdejší mise statečně odolávala pokusům rozdělit naše zájmy. Vytrvává i přes potíže, kterým čelí, a my ji podporujeme, jak to jen jde. Prozatím jsem ji nepřesunul pod naši ochranu, neboť přítomnost více než jedné základny na stanici nám dává určitou operační flexibilitu. Chcete-li více detailů, prosím vás, abyste konzultoval s pevninou.

* * *

Víc se napsat neodvážil. Byla tu příliš velká šance, že se komunikace znovu přeruší, pokud už přerušená nebyla... a jestli nebyla, Bren to stejně nebude vědět jistě, dokud někdo ve své odpovědi jasně neprokáže, že jeho dopisy četl.

"Spojte mě s Krogerovou," požádal Cl.

"Krogerová nám dala vědět, že žádné zprávy nepřijímá," odpověděl muž z Cl. "Je právě spánková perioda."

"Cl, spojte mě s ní, nebo si tam dojdou."

"Musím to zkontrolovat," odpověděl muž z Cl, ale přesto ho spojil.

Tohle je zajímavé, pomyslel si, když se ozvala Krogerová.

"Bren Cameron," představil se. "Máme Jaseho, máme Merchesonovou, máme jejich rodiny, pokud víme. Jase se hýbe pomalu, ale všichni ostatní jsou, zdá se, v pořádku. Nechtěli byste přijít na večeři?"

* * *

Jase se zvedl z postele. Bolelo ho celé tělo, byl našťavaný a měl vůbec mizernou náladu. Bren si říkal, že v určitou chvíli je třeba prostě si toho vzteku přestat všimnout. Jaseho z ničeho nevinil.

"Nikam nepůjdeš," řekl Jasemu atevsky. Jak tam tak Jase stál v županu, nebudil dojem, že má bolesti, ale Bren věděl, že se jen přemáhá. "Přesně to totiž chtějí, abys udělal, a tak to neuděláš."

"To ještě neznamená -" začal Jase.

Bren to dokončil: "Jsi ze hry venku, Jase. Pochop to. K čertu s hrdoostí. Není rozumné zahodit svůj život a ještě jim pomoci najít člověka, kterého nechceš, aby našli. Tak buď zticha a sedni si."

Jase došel ke křeslu a posadil se. "Chvilíčku, nadi."

Bren mu tu chvilíčku nechal. Potom se sám posadil a nechal Jaseho v poklidu absorbovat bolest a fakta o jeho situaci. To, že si Jase vzpomněl na atevštinu a na sebekontrolu aijiho dvora, byl sám o sobě za daných okolností zázrak.

O jeho myšlenkách možná svědčilo i to, že si uhladil vlasy dozadu - jak je nosil, dokud si je tak mizerně neostříhal.

"Teď jsi součástí této mise," řekl Bren.

"Šaty," řekl Jase.

"Perou je a žehlí. Včetně toho kabátu."

Jasemu se podařilo zasmát, ale bolest ho brzy přinutila přestat. "Narani po tom tolik toužil."

"Zoufale."

"Můžeš si půjčit moje."

"Nemůžu nosit tvoje šaty."

"Zvláštní, mně nepříjde, že bys nějak přibral. Spíš bych řekl, že budeš mít problémy s tím, abys je vyplnil."

"Potřebuju lodní sáty."

"Ne, Jase, pravda je taková, že nepotřebuješ."

"On je tam venku; nemá, kdo by mu pomohl. Musím něco udělat, Brene!"

"Nemysli si, že nemá pomoc," řekl Bren. Mluvili o Ramirezovi, ale atevsky a vyhýbali se vlastním jménům. "Posádkou se šíří spiknutí. Raketoplán se brzy vrátí. Promluví si s delegáty z ostrova, máme patnáct dní, než zkontrolují raketoplán... musíme se odsud dostat. Nemáme už žádnou další rozumnou, racionální volbu. Nemůžu tě ztratit. Slyšíš mě? Kdyby se všechno zhroutilo, pořád tu jsi ty. To je jeho odkaz."

"Já nejsem on!"

"Ne. Ty jsi jeho projekt, jeho program, jeho ruce a jeho odhodlání, že bude po jeho. Nevzdávej to."

Chvilí bylo ticho, jak o tom Jase přemýšlel. Potom jeho tvář, navzdory bolesti, zakryla dvorská maska.

"Aijiho oblíbenci tak nějak končívají na předních místech," pokračoval Bren. "A atevové sem mají namířeno. Lod' nemá na výběr."

Jase na něj zíral, absorboval tu myšlenku, tu představu, tu nabídku.

"On to vyhraje," řekl Bren, "pokud neuděláš to, k čemu se tě kapitáni snaží dostat. Myslím, že nový nejstarší kapitán má asi k celé té věci velké výhrady. On je tvůj spojenec, jestli se ti ho podaří přesvědčit."

"Musím o tom přemýšlet," řekl Jase. V poledne už pokulhával po sekci - měl dlouhý soukromý rozhovor s Yolandou a pak Baničimu a Jago popisoval všechny detaily tunelů, kde byli, kde je odhalili a kudy utíkali.

Bren se zastavil, když o tom mluvil, posadil se a nasával informace.

* * *

"Jídlo je už lepší," řekla Krogerová, "ale nosí nám ho oni. Ohromně spolupracují; můžeme se volně pohybovat. Nebrání nám. Můžeme chodit, jak daleko chceme. Jen do jedné chodby nás nepustili. Prý je to konec sekce, kde je vzduch. Možná mluvili pravdu."

"Jste poblíž hranice," řekl Jase.

Jídelna byla nabitá k prasknutí. Baniči a Jago odešli jíst k bezpečnostnímu týmu a personálu, spolu s Kate Shugartovou, na které teď byla řada s překladem.

Merchesonovi a Grahamovi seděli u jednoho stolu; teprve po večeři a po drinku, když zůstali sami s Ginny Krogerovou, se začalo mluvit o vážných věcech. Bren, Jase a Krogerová tiše diskutovali o příměří a operačních záležitostech, jako by se nedělo vůbec nic neobvyklého.

"Nechtěl, abychom odletěli," řekla Ginny. "Tak jsem to aspoň slyšela. Doufají, že tak měsíc nebudou muset jednat s atevy - a potom se možná vrátíte vy, ale pan Graham už ne. Říkám to nerada. Myslím, že byste mohl být v nebezpečí."

"Aiji sem pošle, koho sám uzná za vhodné," řekl Bren atevsky a měl jasnou představu, že by to docela dobře mohl být právě Jase. Tabini dokázal dělat pěkné naschvály, když měl pocit, že na něj někdo tlačí. Bren to prohodil, aby Jaseho udržel vyrovnaného. Ten se ale usmál a pokrčil rameny. "Byli by hlupáci, kdyby na něj vztáhli ruku," řekl v mosfe'i. Byl si prakticky jistý, že je nikdo neodposlouchává, ale skoro si přál, aby je kapitáni slyšeli. "Aiji umí být pěkně paličatý, když někdo mačká ten správný knoflík, a tohle je přesně on. S tím zítřkem je to stejné. Jsem si docela jistý, že dostaneme náklad, a až raketoplán přistane, chceme u toho být. Docela dobře v něm může být Tom. Chcete se k nám přidat a zamluvit si, co je vaše?"

Ginny si to promyslela. Bylo vidět, že by se jí to zamlouvalo.

"Mohli bychom?"

Toho dne nebyl jejich průvodcem Kaplan, ale ten druhý, starý muž. Kaplan, Andresson, Johnson ani nikdo jiný z těch, kdo je navštívili, se už neukázal a Bren si nemyslel, že by byli všichni najednou nedostupní jenom tak náhodou.

"Nedovolím, aby jejich ostraha prohlížela náš náklad," řekl Bren. "A očekávám bednu bonbonů. A vy doufáte, že se objeví Tom. Oba na tom máme zájem."

"Můžu vás tam dovést," řekl Jase - ten poslední průvodce, kterého by si Bren přál.

"Vy musíte zůstat tady, nadi-ji," řekl Bren atevsky. "Tak zněly podmínky."

Jase z toho nebyl šťastný, to ani v nejmenším, ale léta na atevském dvoře poněkud oslabila jeho tendenci vrhat se do všeho po hlavě. Jakmile se jednou dostal ke slovu intelekt, dokázal Jase svůj temperament obrátit jinam.

"Když s vámi nepůjdu já a Yolanda," řekl Jase, "hádám, že to budete mít jednodušší."

25

"Cl," řekl Bren. "Jaký je stav raketoplánu?"

"Blíží se k doku," ohlásil muž z Cl. "Stav nominální."

Z toho Bren usoudil, že zbývá ještě tak asi hodina manévru a drobných úprav, než se otevře průlez.

Měl dost času dát si předtím horkou sprchu jako ochranu proti chladu.

"Jestli aiji poslal odpověď," řekl své ostraze, "nechci ji vidět zmizet během nějaké hádky o zavazadla. Doprovodíme Nojanu zpátky a možná znovu získáme Kandanu."

Jestli ne, byl si jistý, že s nimi Nojana bude muset zůstat, dokud nějak nezařídí výměnu. Ale to byla Baničeho sféra.

Dal si horkou sprchu, pod dvorský úbor si oblékl teplé hedvábné prádlo a doufal, že Kandanu napadlo přivést kromě ovocných bonbonů i rukavice. Pečlivě se připravil, jako by šel na dvorskou recepci.

"Cl," řekl, "prosím, pošlete Kaplana." Vždycky žádal o Kaplana, a zatím ho ještě nedostal. "Máme v úmyslu setkat se v doku s panem Lundem."

"Budu to muset prokonzultovat," řekl muž z Cl.

Bren se na neosobní nástěnný panel usmál. Neměl vůbec v úmyslu čekat, až to Cl prokonzultuje a za hodinu jim sem někoho pošle jako doprovod.

Upravil si krajky na manžetách - to byl poslední detail. "Jase," řekl, "máš to tu na povel."

Jase se v procedurách vyznal, a navíc měl vzdělání z aijiho dvora. Zjevně chápal, že ho jen tak nemůžou protáhnout před nosem staniční ostrahy.

"Dávejte si zatracený pozor!" řekl. "Z jejich spárů vás dostat nemůžu."

"Dám si pozor, nadi." Bren už pátral po chodbách a snažil se vybavit si to, co Baničimu nedělalo žádné problémy.

"Kdyby se náhodou něco pokazilo, zůstaňte v sekci."

"Ano," řekl Jase. Zase to prázdné, atevské ano. I přes přítomnost ostatních vklouzl zpátky do tohoto módu; dokonce i jeho postoj se zpevnil. Dvorská předběžná opatření. Každým dechem a pohybem z něj vyzařovalo, že pamatuje na svou bezpečnost. "Hlavně ať se vám nic nestane."

"Rozhodně si přeji, aby se nestalo. Pokud se objeví náš doprovod, neotvírejte dveře. Mluvte jenom přes Cl. Dostaňte sem Krogerovou."

"Rozumím," řekl Jase. To byla příprava na extrémní katastrofu.

Ale řekli Cl přesně, co udělají, takže to nikoho nevyděsí. Nebyla tu žádná možnost, že by získali kontrolu nad raketoplánem. Jednak jim stejně patřil, jednak nemohl nikam letět bez technické prohlídky a doplnění paliva. Byl to prostě výlet, který měl několik cílů.

"Jeden děkuje paidhimu za jeho laskavou pohostinnost," řekl Nojana, když se jejich malá skupina shromáždila k odchodu.

"I já jsem vděčný," řekl Bren, "za vaši vynalézavost. Vy a váš partner jste kdykoli mými vítanými hosty."

Když jste uvítali jednoho člena takového partnerství, museli jste uvítat i druhého. To bylo prostě povinné a Bren nepoužil formálního pozvání, ale neformálního. Nojana teď mohl odmítnout účastnit se jakéhokoli Ohlášení proti němu v Cechu, do kterého, jak si byl Bren jistý, patřil, a nebyly by z toho pro něj vyvozeny žádné důsledky. Stejně tak i Baniči by mohl odmítnout cokoli podniknout proti Nojanovu nadřazenému: ale protože tímto nadřazeným byl velmi pravděpodobně aiji, byly takové smlouvy velice nepravděpodobné.

Člověk z toho měl aspoň hřejivý pocit... a ateva možná rozšíření obzorů. Obojí byly dobré emoce.

Bren si říkal, že situace není přímo špatná. Věci se řešily; existovala cesta ze stanice, nebo přinejmenším bude existovat. Cech pilotů si vyřeší své vnitřní problémy, ať už s Ramirezem nebo bez něj. Jak se to stane, tím se může trápit Jase, ale on se tím prostě zatěžovat nesmí a Jase už byl natolik pragmatický, aby to pochopil. Řekněme, že by se sám Jase stal ohniskem pro disidenty v posádce... pak by s tím museli něco dělat, ale Baniči ho přesvědčil, že zmizet odsud je momentálně dobrý nápad a zajistit si únikovou cestu také.

Dostat se přímo k aijiho odpovědi byl taky dobrý nápad, i kdyby v té odpovědi nebylo nic důležitého. Nedostat ji, to by byl incident, a Bren neměl v úmyslu opustit stanici s nevyřešeným incidentem.

"Tak," řekl. "Baniči?"

Baniči jim otevřel dveře. Hned za nimi chodba zahýbala vlevo, protože si zabrali všechno až k hlavní chodbě.

A svižným krokem se vydali k výtahům. Jak to kdysi udělal Baniči, jak to udělal Nojana... to Bren netušil, ale možná to zahrnovalo, stejně jako teď, chůzi prostředkem chodby - vysocí, tmaví cizinci působili natolik impozantně, že museli posádku děsit k smrti.

Tentokrát potkali dva muže, kteří šli proti nim. Zůstali stát jako opášení a koukali na ně.

"Zdravím vás," řekl vesele Bren a zamával jim.

"Ano, pane," řekl tiše jeden z nich a s vykulenými očima sledoval, jak prochází kolem něj. Nic dalšího už neřekl.

Došli k výtahu.

Bylo překvapující, že se k nim někdo rozběhl chodbou?

Jeho ostraha zaujala mírně obranný postoj, s rukama u pistolí, když se z vedlejší uličky najednou vynořila udýchaná žena s podobným vybavením, jako měl Kaplan.

Když se k nim přiblížila, výrazně zpomalila a zvedla ruce, aby na ně viděli. "Pane. Tady nemáte být."

"Jdu jen dolů do doku. Ven do doku. Nahoru do doku. Nebo kudy to je."

"Nemůžete se tu jen tak procházet, pane!"

"Já se neprocházím. Jenom jdu do doku. Chcete jít s námi? Nemám nic proti. - Tohle je zřejmě doprovod, případně svědek, nadiin-ji. Nezasťelte ji."

Jeho vlastní doprovod ten vtíp pochopil a zasmál se. Ženu to dost vyvedlo z míry.

"Paulině Šatová," představila se. "Hlavní technik. Nemůžete jet výtahem, pane."

"To je v pořádku, ale nevidím tu žádný způsob, jak sejít dolů pěšky. Jste v kontaktu s CI?"

"Ano, pane."

"Dobře, v tom případě jste náš doprovod. Dovedte nás dolů do doku. Ven do doku."

Šatová vypadala, jako by slyšela hlasy. Nejméně jeden slyšela určitě.

"Ano, pane," řekla a nervózně se k nim zařadila. Když přišli k výtahu, otevřela dveře. Nervózně pokukovala po atevch a jejich zbraních, když nastupovali, a opatrně si je prohlížela, zatímco mačkala knoflíky a zadávala kabině výtahu instrukce.

"Co jsme na palubě, ještě jsme nikoho nezastřelili," řekl Bren, když se kabina rozjela. "Zatím tady střelili jenom kapitána Ramireze, a to jsme my nebyli."

"O tom já mluvit nemůžu," řekla.

"Jase Graham to taky nebyl," pokračoval Bren. "Podle me to byly nějaké interní třenice. - Ale my se nestavíme na ničí stranu."

"Ano, pane."

"Jak to vypadá s kotvením raketoplánu?"

Zaposlouchala se do hlasů, které zjevně nepotřebovaly, aby jim tu otázku zopakovala. "Dobře, pane. Právě teď kotví."

"To je dobře. Ved'te nás. Vedete si docela dobře. Berte to jako svátek. Takový náš posvátný zvyk, vítat hosty. Čekáme zpátky Torna Lunda. Kdo ví? Možná přijde i Ginny Krogerová se svými lidmi."

"Nemůžete jen tak pobíhat po stanici, pane!"

"To jistě ne. Ale my tuhle stanici řídíme, slečno Šatová, ať vám to už oficiálně oznámili nebo ne. A jsem si jistý, že to oznámí zatraceně brzy. My, čímž myslím atevy, budeme opravovat vaši loď a dělat jiné užitečné věci, zatímco Mosfeira vás bude zásobovat jídlem, takže bych řekl, že bude moc dobrý nápad prozkoumat tohle místo a zařídít nějaké rutinní protokoly ohledně raketoplánu. Absolutně nic, čeho byste se měla obávat. Ujist'uji vás, že to celé brzy bude rutinní operace. My nejsme hlupáci."

"Ano, pane. Vydržte, prosím. Jedeme nahoru."

"Držte se, nadiin-ji," opakoval atevsky. "- Neviděla jste během posledních pár dní Kaplana?"

"To si nemyslím, pane. Myslíte Lea Kaplana. Toho jsem neviděla."

Zrychlení je tlačilo k podlaze, ale iluze gravitace začínala klesat k pasu a ke kolenům... nebyl to dvakrát příjemný pocit. Bren se zhluboka nadechl a uvědomil si, že teplota vzduchu rychle klesá. Kabina se najednou několikrát zatočila a o něco se otřela.

"Zmáčkla jste správné knoflíky, že ano?" zeptal se Bren Šatové, když se kabina začala otřásat. "Jestli jste nás poslala někam, kam jste neměla, moje ostraha bude velice nepříjemná. Mají povinnost zastřelit každého, kdo mě ohrožuje. Chápete, že?"

"Je to to pravé místo," trvala na svém Šatová, i když bylo vidět, že má trochu strach. "Tohle to někdy prostě dělá. A nemůžete jen tak střilet lidi."

"V tom s vámi docela souhlasím," řekl Bren. Měl stále víc potíží s tím, aby udržel nohy na podlaze. "Všiml jsem si, že máte pistoli, mezi vším tím." Mávl směrem k těžkému nákladu, který na sobě měla, "- vybavením. Povězte mi, používáte ji proti jiným členům posádky? Například rodinným příslušníkům? Použila jste ji vůbec někdy?"

"Nevyhrožujte nám!" vykřikla Šatová, oči rozšířené strachem. Bren se zasmál.

"Nebojte se. Jenom to prostě nedělejte - za žádných okolností. Takové věci byste u sebe vůbec neměla nosit."

"Ano, pane." Pěkně ji vyvedl z míry. Měl pocit, že v ostrém světle vidí, jak se červená.

"Nebojte se," řekl. "Jsme přátelé."

"Mám své rozkazy."

"Tumáte." Pro případ, že se objeví Kaplan, si strčil do kapsy pár bonbonů. Teď jí je nabídl.

"To si nemůžu vzít, pane."

"Ale no tak, vždyť se nikdo nedívá. Nebo ano?"

"Nechci to, pane!"

"To je v pořádku. K ničemu vás nezavazují." Strčil bonbony zpátky do kapsy. Nastalo ticho.

Na panelu ve výtahu byla tečkovaná čára, kterou Bren pokládal za indikátor polohy. Světélko na schématu zřejmě ukazovalo jejich cíl. Vypadalo to, že tam už brzy budou.

Kabina zpomalila. Vznegli se do vzduchu. Kabina se jednoduše převrátila i s nimi.

"Zajímavé zařízení," poznamenala Jago.

Potom kabina zastavila.

Dveře se otevřely. Za nimi byl mrazivý dok - skutečně to bylo to místo, kde už jednou byli. Členové posádky v oranžových oblecích ručkovali po pavučině zábradlí.

Přímo před nimi byl průlez, který se při jejich přiletu spojil s průlezem Šai-šanu: takže tu opravdu byli dobře. Na světelném panelu bylo napsáno, v písmu, které přečetl každý Mosfeiran, Spojeno.

Šai-šan byl skoro určitě v doku.

Vtom se otevřely dveře vedlejšího výtahu.

A z něj se vyhnul tučet vznášejících se lidí, kteří se přidržovali zábradlí. Měli pušky.

Brenova ostraha vytáhla zbraně v okamžiku, kdy je spatřila. Během vteřiny byli všichni tři dobře ukotvení - lidé neměli žádnou výhodu.

"Ne!" řekl Bren a zvedl ruku.

Všichni ztuhli. Jen několik členů posádky se pohybovalo setrvačností dál. Pravděpodobně si teď přáli, aby nebyli tak dobrými cíli.

"To byste byli hlupáci," řekl Bren ozbrojeným lidem v mosfeí. V ledovém vzduchu mu šla od úst pára. Zima a strach vedly k tomu, že se musel přemáhat, aby se mu netřásl hlas. "Slečno Šatová, vysvětlete prosím těm, co vás poslouchají, že není absolutně žádný důvod, proč nadobro zkazit naše jednání. Toto je klidná návštěva našeho vlastního raketoplánu. Oficiální záležitost, která se tady bude opakovat do omrzení, a toto omrzení nastane mnohem dříve, pokud budete trvat na celních prohlídkách našich zavazadel nebo nad tím, aby nad námi stáli ozbrojení hlupáci. Vždyť už jste začali jednu válku s cizinci! Proboha, to si myslíte, že potřebujete ještě jednu?"

"Pane Camerone," začala Šatová a v tu ránu - špatné načasování - zablikalo světlo na přechodové komoře a ta se otevřela.

Vypluli z ní, poměrně svižně, atevové. Jakmile byli venku, během okamžiku si uvědomili, že lidé mají vytažené zbraně, a okamžitě vytáhli své vlastní.

"Zadržte!" vykřikl Bren v jednom jazyce a pak ve druhém. "Stůjte!"

Bylo tam dvacet třicet atevů v černém oděvu Cechu vrahů. Všichni ozbrojení, všichni na mrtvém bodě. A stále vylétali další.

A mezi tím vším vyplul ven bělovlasý ateva: Bren by přísahal, že to byl Cenedi.

A za Cenedim, v dlouhém zimním plášti s kožešinovým límcem, se vynořila Ilisidi. Černá kožešina, červený brokát, prošíváný zlatem. Hůlkou se velmi efektivně zahákla za lano.

"Nestřílejte!" vykřikl Bren a otočil se ke svému průvodci a lodní ostraze. "Tohle je atevská vládkyně! To je aiji-vdova, aijiho babička. Dejte ty zatracené pušky pryč, než se dostanete do potíží, ze kterých se nevyližete, ani kdybyste na to měli dva životy!"

Pušky se zachvěly a zvedly. Zdálo se, že jejich držitelé váhají, i když ve stavu beztlíže se to dalo poznat jen těžko.

Zato Ilisidi neváhala vůbec. A teď vyletěl ven i Tom Lund a za ním, čtyři, pět, šest dalších lidí. Ti se drželi za atevy.

"Vída!" řekla vdova a mávla volnou rukou. "Nand' paidhi, a co je tohle za nesmysl? Zbraně? Vidíme tu snad zbraně?"

"Chyba," řekl Bren. "Šatová, ona se velmi zlobí. To není dobré. Informujte kapitány, že vaším hostem je nejslavnější a nejuctívanější žena na planetě. Není známá svou trpělivostí a rozhodně očekává, že se hned dostane z chladu i se svými zavazadly a bude ubytována v oficiální rezidenci - ale pokud zařídíte vyložení nákladu, jsme připraveni tohle přehlédnout."

"Pane," protestovala Šatová.

"Jestli chcete, aby měly vaše argumenty nějakou váhu, musíte přesvědčit tuhle ženu. Ona je ten nejhorší možný nepřítel; a zatracené silný spojenec. Můžete všechno ztratit, nebo vyhrát!"

"Dostávám instrukce," řekla zoufale Šatová. "Tohle nikdo nedomluvil."

"Aiji-vdova si věci nedomlouvá ani se svým vnukem nebo s parlamentem. Odložte ty zatracené zbraně." Lidem Bren nerozkazoval, ale jednomu potenciálnímu zdroji násilí ano. "Baniči! Schovejte zbraně!"

"Ano, nandi." Baniči velmi ostentativně schoval pistoli, což ovšem nemělo na zhruba třicet dalších atevů z Ilisidi-ny gardy žádný vliv. Aspoň to ale trochu uklidnilo lidi z lodě.

Bren přeručkoval ke vdově a natáhl k ní ruku - měl pocit, že je zmrzlá na kost. Ilisidi jeho ruku uchopila a s překvapivou důstojností k němu připlula. Její vlastní ruka páčila jako oheň.

Tom Lund také vyletěl dopředu, čímž statečně zamíchal lidské cíle mezi ostatní, zamával a zavolal: "Schovejte ty

zbraně! Hned!"

"Aiji-ma," řekl úzkostlivě Bren. "Cenedi-ji. Nemusíte být tak napjatí. Tohle je vyděšená domácí stráž, která není zvyklá na ozbrojené hosty."

Cenedi dal hřbetem ruky signál a vdovina garda okamžitě zvedla zbraně. Byl to tak náhlý a disciplinovaný pohyb, že silně otrásl sebevědomím těch několika lidí, kteří na ně stále mířili. Pořád tu byla hrozba, že se mezi nimi najde někdo s hlubokou nedůvěrou k cizincům a nervózním prstem na spoušti, ale všichni ozbrojení lidé měli podobné vybavení jako Šatová, čekali na rozkazy, a zdálo se, že je dostali. Zbraně se nejistě zvedly - bylo vidět, že během okamžiku by mohly znovu zamířit.

"Jeden musí doprovodit vdovu do většího tepla," řekl Bren Cenedimu. "Buďte opatrný, nadi-ji! Jsme tu uprostřed sváru - jeden kapitán je zraněný a skrývá se, dva lumpové jsou u moci a poslouchají všechno, co se řekne lidským jazykem, a Jase střeží naši sekci, kde jsou věci daleko rozumnější." Objektivně si uvědomil, že je vyděšený. Vdova bude muset zůstat na stanici nejméně patnáct dní, dokud nebude raketoplán připravený ke zpáteční cestě. Všichni tu byli potenciálně ohrožení, kdyby lidé najednou začali střílet, ale šlo tady o víc, když jste vzali v úvahu situaci na stanici a na lodi. Teď dorazila skutečná planetární autorita a pokus Tamuna a jeho spojence uchvátit tady nahoře moc mohl narazit na sílu, která se jednoduše nepoddávala. Vzhledem ke scénáři, který jim loď předložila, bylo najednou docela dobře možné, že tohle skončí vyhubením některého druhu.

Ale Šatová mluvila dál. Popisovala, co vidí a jak interpretuje události, a do toho míchala prosby, aby nikdo nezačal střílet, a ujišťování, že tu není žádná hrozba. Zdálo se, že lidé z ostrahy stanice jsou zmatení. Několik atevů se schovalo za nosníky a Cenedi jim teď nařídil, aby úkryt opustili. Vypluli ven a chytili se zábradlí - na muže a ženy, kteří nikdy předtím nebyli v beztížném stavu, se pohybovali překvapivě sebejistě. Cech ovšem vždycky plánoval dopředu a jeho členové věnovali fyzické přípravě mnoho úsilí.

Atevové byli cizí, velcí, po zuby ozbrojení, a bylo jich hodně - na to, aby vydělali lidskou ostrahu, ani nepotřebovali namířené zbraně. Několik zbraní stále mířilo na cíl, a kdyby kdokoli vystřelil, kulky by se mohly odrážet jako roj smrtících včel a zasáhnout - prakticky cokoli.

Šatová se přiblížila k Brenovi a snažila se mu něco říct o nákladu.

"K čertu s nákladem... vydejte rozkaz, ať dají ty zbraně pryč!"

"Oni ten rozkaz dostali, pane."

"Ať jim to rozkážou ještě jednou! Neposlouchají."

Šatová to vyřídila. O chvíli později přestaly mířit i ty poslední pušky a Bren se zhluboka nadechl.

"K tomu nákladu, pane," začala Šatová.

"Ha!" Ilisidi nebezpečně zašermovala hůlkou poblíž výtahového panelu. "To se tu jeden vznáší, nebo je tu někde rozumná pevná půda?"

"Půda tu je, aiji-ma. - Chce najít místo s tím, čemu říká 'pevná půda'. Ona je hrozně stará, slečno Šatová. Sám vlatně nevím, jak stará, ale uctívají ji z jednoho kraje ai-šid'tatu na druhý. Určitě bude mít spoustu zavazadel. Potřebujeme víc místa. Ta druhá chodba bude stačit."

"Říká, že ta žena je mezi atevy hodně důležitá a že je hrozně stará a má spoustu zavazadel, pane," vyřizovala Šatová. "Chce víc místa." Zamžikala - dokonce i Bren slyšel zvuky z jejích sluchátek. "Já vím, pane. Ale jich je třicet, třicet šest, pane, a to nepočítám posádku raketoplánu." Znovu zamžikala.

"Povězte ctěnému kapitánovi, že kajuty, které jsem zabral minule, byly prázdné, což je důkaz, že na stanici je volné místo a aiji-vdova ho potřebuje. Její zdraví taky není nejlepší. Kdyby tady zemřela, ani se neodvažuji předvídat následky. Musíme ji hned dostat z tohoto mrazu. - Nand' vdovo, pojd'te prosím do kabiny. Baniči, Jago. Pojd'te." Nojanovi žádný rozkaz nedal - ten už totiž stihl někam zmizet, jak to atevové z Cechu vrahů měli ve zvyku. "Slečno Šatová! Hned!"

"Ano, pane." Pořád se bavila s kapitány. Zrovna říkala: "Ona je vážně stará, pane. Je malá - tedy na jednoho z nich - a hrozně šedivá a vrásčitá. Všichni se k ní chovají jako ke královně."

"A ona je," řekl Bren. "Bez debat. Zeptejte se Mosfeiránů. Její ostraha se nechá snadno vyprovokovat a je extrémně nebezpečná."

"Kapitán říká, pane, ať jdete k čertu."

"Jestli to přeložím, může to znamenat válku."

"Nepřekládejte to, pane." Šatová se odtáhla, když vdova promluvila přímo na ni. Řekla: "S kým to mluví?"

"S kapitány," řekl Bren. "Nandi."

"Tak jim řekněte, že tu mají zatraceně studený přijímací sál! A zatraceně neučesanou proceduru!"

"Zaznamenal jsem tuto stížnost, aiji-ma." Výtah se dal do pohybu a Bren rychle vysvětlil ostatním pasažérům - vdově a asi půlce její ostrahy -, jak se chovat při změně podlaží.

Ilisidi opřela svou hůlku o určenou podlahu a přečkala změnu bez zjevného nepohodlí. Oči jí plály a ústa měla sevřená.

"Vida, vida," řekla, když znovu začali něco vážit, "tak tohle je ten strašlivý přechod? Už jsme tedy na vlastní stanici? A setkáme se brzy s těmi problémovými kapitány?"

"Přeje si setkat se s kapitány," řekl Bren Šatové a Šatová to předala dál.

"Zítřka," řekla. "V -"

"V jedna nula nula," doplnil Bren.

"Ano, pane."

"To je místní označení pro svatého Dyndy?"

"Pane, já - já nerozumím."

"Svatého Dyndy, slečno Šatová, znamená nikdy! Tahle schůzka je dohodnutá, je pevně daná, a jestli chcete nějakou spolupráci, tak se postaráte o to, že se odehraje!"

"Nějaký problém, paidhi-ji?" zeptala se Ilisidi, když kabina projela několika křižovatkami mezi tunely - vždycky se přitom celá otřásla.

"Jeden klade důraz na to, aby byli kapitáni dochvilní," řekl Bren. "Bude vám vyhovovat zítřek?"

"Ne," řekla Ilisidi. "Až pozítří. Boli mě kosti. Chci si odpočinout."

"Ano, aiji-ma." Obrátil se k Šatové, tvář bez výrazu. "Vyřídíte jim, že se s nimi setkáme až den nato."

"Ale!" řekla Ilisidi. "Ramireze-aijiho přijmu ve své kajutě okamžitě."

"Říká, že ještě dnes promluví s Ramirezem."

Šatové se za jejím okulárem rozšířily zorničky. "Kapitáne, ona říká -" Odmlčela se. "To nejde."

"Ona Ramirez upřednostňuje. Měli byste ho raději sehnat."

"Pane, - pane, mám vám říct, že to není možné. Je mrtvý."

"Ale není. Dali jste nám Jaseho Grahama, ale předtím jste se na něj pokusili svést Ramirezovu smrt. To byla lež. Já náhodou vím, že je naživu, a to mi věřte, že bude lepší, když to tak zůstane. Teď mluvíte s Tamunem?"

"S kapitánem Tamunem, pane."

"Vida, vida, no tak mu řekněte tohle: Že ať už Ramirez odstoupil nebo jak to bylo, je to cenný prostředník a na jeho zdraví záleží. Spojte mě s kapitánem Ogunem."

"To nemůžu, pane."

"Že nemůžete? A co nám k tomu řekne Ogun?"

"Chci říct, pane, že tohle já neřídím. To Phoenixkom."

"No, v tom případě by měl Phoenixkom zatraceně najít všechny kapitány. Nebudeme si tu hrát na favority. Aiji-vdova s nimi chce mluvit se všemi; půjde jí to mnohem lépe, když bude kapitánů pět namísto čtyř. Atevové nesnášejí číslo čtyři. A dvě. Všechno je to uráží. Pět, slečno Šatová. A doporučuji vám, abyste jim to řekla ve vší vážnosti. - Baniči, nand' Cenedi, půjdeme do naší sekce. Doufám, že se tam budete cítit dobře, než pro vás zajistíme pohodlnější ubytování. Stanice je v dost špatném stavu a není přístupná celá."

"Ona bude chtít spát, Brene-nadi."

"Aha. Matrace! To je další věc. - Slečno Šatová, matrace, v dostatečném množství. Matrace a postele v atevské velikosti. Nebo jejich součásti - tohle je velice vynalézavá posádka."

"Pane." Šatová se tvářila, jako by prožívala nejhorší den za poslední rok, ale přesto poslušně předala zprávu někomu, kdo zjevně už tak slyšel docela dobře. "Kapitán říká, že je to nehoráznost a že to nebude trpět."

"Co je zač tenhle divný tvor?" zeptala se Ilisidi, zvedla hůlku a šťouchla do Šatové, která sebou vyděšeně škubla. Uhnout nemohla - kabina byla přečpaná atevy a lidmi.

"To je mladá žena, aiji-ma."

"Tak žena, ano? Vypadá jako chodící televizel To je nějaká zdejší móda?"

"Aiji zaujalo vaše vybavení. Říká, že připomínáte televizi, kterou nesnáší. - Aiji-ma, je to povinností dbalá členka lodní posádky. Hovoří se svými aiji, kteří jí dávají instrukce."

"Ale! To je moc zvláště zařízené. To se kapitáni bojí, že poslali tuhle mladou dívku?"

"Ptá se, jestli se kapitáni ze strachu schovávají."

Šatová to - po jistých úpravách - napůl přetlumočila a škubla sebou, když dostala odpověď. "Kapitán říká, že sem neměla co letět, když to nebylo domluvené předem."

"To jí překládat nebudu. Trvalo by vám několik dní, než byste to napravili, a vaším nepřítelem by možná zůstala už napořád. Tohle nedomluvili atevové. Domluvili to vaši kapitáni, když odeslali dohodu. Atevové ji přijali tak, že sem poslali vdovu. Budou pro vás stavět stanici; dostanete lod'; nebo taky můžete dostat tu nejošklivější zatracenou válku na téhle frontě, která vás napadne. Phoenix si může vybrat, čemu dá přednost."

Nastalo ticho, zatímco Šatová poslouchala, co jí říkají kapitáni.

Pořád ještě poslouchala, když výtah dorazil do cíle a dveře se otevřely do chodby... a nebyla to prázdná chodba, ani chodba s oficiálním uvítacím výborem, ale chodba se zhruba dvaceti členy posádky v modrých kombinézách, mužů, žen i několika dětí. Všichni se zadívali na ty podivné tvory, kteří se mezi nimi najednou objevili.

"Dívejte se na podlahu!" řekl Bren. Přímě cítil, jak jsou ty pohledy urážlivé. Posádka, zvyklá poslouchat rozkazy, to alespoň na zlomek vteřiny - udělala.

Zabránilo to vytažení zbraní.

"Velice vám děkuji," řekl Bren, a když viděl, jak se posádce zračí v očích zvědavost, nestydatě toho využil.

"Aiji-vdova, Ilisidi, babička Tabini-aijiho, vládkyně devíti desetin planety. Má v úmyslu setkat se se všemi kapitány a vybudovat pro vás funkční stanici a novou loď! Je na vás stejně tak zvědavá jako vy na ni, a jestli si vážíte pohodlí a klidu našich budoucích vztahů, buďte zdvořilí, neprovokujte její ostrahu a usmívejte se, prosím!"

Ilisidi vystoupila z kabiny, aby si je prohlédla. Opřela se o svou hůlku - z každé strany měla jednoho vysokého, ozbrojeného atevu z ostrahy. Se zvědavými lidmi se setkávala poprvé a zjevně ji to zaujalo. Vrhla pohled na mladého chlapce, který se protlačil mezi dospělými, aby viděl. Na okamžik se na něj zadívala stejně upřímně a zvědavě jako on na ni, a potom silně udeřila hůlkou do paluby, až se dav vyděšeně nadechl. Chlapec se rychle stáhl.

"Vida!" řekla. "Tohle je vesnice, nebo ne? A kdepak jsou ti, co tady vládnou? Skrývají se snad?"

"Ptá se, jestli se kapitáni skrývají," řekl Bren a pokračoval atevsky: "Myslím, že musíme jít dál, nandi. Všichni tihle lidé mají ve své společnosti omezené postavení. Přišli bez rozkazu svých aijiů, jen proto, že je tato nová asociace zajímavá, ale nemají žádnou autoritu, leda takovou jako všichni lidé."

"Aha." Z toho zkráceného přirovnání k atevským záležitostem si Ilisidi vytáhla základní smysl. Okamžitě pochopila

situaci a natáhla ruku, aby se dotkla paže vyděšené třináctileté dívky. Pohladila ji po tváři. "Hezké dítě."

"Myslí, že jsi hezká," řekl Bren a dívka se nervózně, velice lidsky zachichotala, zrudla a ucukla.

"Ani jeden kapitán," řekl Lund. "Copak se děje, Chindi?"

"Pane Lundě," řekl jeden muž z kraje. Vypadal, že je na rozpacích.

"A co tedy chtějí?" zavolal někdo. "Proč sem přiletěli?"

"Aby vám vystavěli stanici," řekl Bren. Vtom dorazil druhý výtah a vyšla z něj lidská ostraha a asi patnáct dalších příslušníků vdoviny ostrahy - to musela být tedy nemilá jízda. Všichni pasažéři byli ozbrojeni a zmatení nad tím, co před sebou spatřili.

"Raději byste se měli rozejít!" zvýšila Šatová hlas. "Musíme je dostat do jejich kajut. Vy všichni máte nějakou práci! Vraťte se k ní!"

"Co ty zbraně?" zeptal se někdo jiný. "Co znamenají všechny ty zbraně?"

Lund zakřičel: "V doku mi mrznou čtyři zástupci různých průmyslů, kteří přišli zařídit dovoz a obchod, to nemá se zbraněmi nic společného."

"Přilet aji-vdovy je reakcí na jednání," řekl Bren, "a zakládá se tím ateveská přítomnost na stanici. Chtěli jste pomoc. Máte ji. Můžete to říct celé posádce. Jste patnáct set lidí s velkými problémy a přišli jste sem pro jídlo, přístřeší a zásoby. A můžete je dostat, pokud bude tato dáma spokojená. Je to ajiho babička a její příznivá zpráva bude mít na ajiho velký vliv."

"Odvedte ji do její kajuty!" vykřikla nějaká žena. "Dejte jí, co bude chtít!"

"Ať žije ajiho babička!" vykřikl někdo zezadu a celý dav povolal slávu. Bylo to dost nervující.

"Uvítání," řekl rychle Bren. Dav teď chtěl evidentně vdovu a Torna doprovodit a na okamžik se zdálo, že se střetne s Cenedim a vdovinou gardou, ale Bren skočil mezi ně, fyzicky odstrčil několik rukou, které se natahovaly moc blízko, a vytvářel mezeru. "Klid, klid. Její stráž se tohle nelíbí. Ustupte tam trochu."

Nadšení davu to v žádném případě neoslabilo. Seřadili se na kraji chodby. Šatová a lidská ostraha se mezi ně pokoušeli protlačit, ale moc jim to nešlo.

Cenediho síly prostě nastoupily a držely pozice. Bren doprovázel vdovu, zatímco Šatová se je snažila vést. Celý ten chumel se dal do pohybu, zatímco z výtahů začali vystupovat ještě další lidé a další atevové a několik mírně neupravených příslušníků lidské ostrahy, kteří někde nechali zbraně.

Hlavně se nezastavovat, byla Brenova nejnaléhavější myšlenka, a tak šli, doprovázeni a stíhaní posádkou.

Vdova na sebe nenechala spěchat - po cestě zkoumala do nebe volající nešťastnost zašlých chodeb.

"To je moc špatné místo," řekla. "Můžeme to vylepšit, nadiin. To rozhodně můžeme. I obyčejná váza s polním květinám by tohle vylepšila."

"Jeden si to také myslí, nand' vdovo."

"A tohle!" Ilisidi lehce pleskla Šatovou přes nohu hůlkou, což ji neúměrně vyděsilo. "Co dělá tenhle podivný tvor?"

"Vysílá kapitánům."

"A-há!" Ilisidi se zastavila. Stejně tak i všichni ostatní. Nebezpečný dav zhoustl, jak se ti, co byli vzadu, tlačili na ty vpředu. "A Ramirezovi také?"

"Ten asi neposlouchá," řekl Bren. Srdce mu začalo bušit. Nebyl žádný způsob, jak by mohl vdově na veřejnosti v něčem bránit - to by bylo jako bránit lavině - a navíc: ona nebyla žádný hlupák. Děkala vždycky to, co dělat chtěla, i když tu měla co do činění s věcmi, jaké nikdy neznala. "Současní kapitáni se pokusili Ramireze zabít, aji-ma. Alespoň Tamun. Ramirez údajně utekl, ale nikdo to neví jistě."

"Tak oni nevědí?" Otočila se a svou obávanou hůlkou kolem sebe vyčistila kruh. Stála tam, vdova-císařovna většiny planety, v černé kožešině a červeném a černém brokátu, a svírala hůlku rukou v černé kožené rukavici poseté rubíny. Máchla hůlkou, jako by jí chodba patřila - i se strážemi, lidmi a vším. "Ramirezi, říkám! Ramirezi!"

"Ramirez tu není!" vykřikl někdo. Bren si uměl představit, jak to musí atevy vyvádět z míry. Museli toužit spustit palbu už při tom pomyšlení, že někdo oslovil vdovu mimo pořadí.

Bren zvedl ruku. "Ramirez byl postřelen," řekl, "ale jeden můj host říká, že žije a skrývá se na této stanici."

"Pane Camerone!" protestovala Šatová, ale Brena naplnil strach a adrenalin. Jako zástupce ajiho dvora udělal to, co udělat musel. Postavil se za vdoviny požadavky.

"Ramirez unikl," zvýšil hlas, aby přehlušil vřavu. "Stále se skrývá před těmi, kdo se ho pokusili zabít... kdo se ho pořád pokoušejí zabít, a já vám přísahám, že my to nejsme. Pokusili se to shodit na Jaseho Grahama a potom ho poslali k nám, když se ukázalo, že mu pomáhal ve skrývání." Viděl šokované obličejy a vzpomněl si, co mu říkal Jase - v téhle posádce se pravda nepřiznávala, ani mezi těmi, kdo ji znali. "Tak kde je? A proč k nám posílali Jaseho, když ne v naději, že bude takový hlupák, aby je zavedl rovnou k Ramirezovi?"

"Pane Camerone!" řekla Šatová a vtom jí odněkud vypadla zbraň, smekla se po dlaždicích - a zastavila se, když na ni Jago šlápla.

Dav se odtáhl.

Ilisidina hůlka udeřila do podlahy těsně vedle zbraně. "Nepřijatelné!" vyštěkla, a žádný překlad to nemohl doopravdy vystihnout.

Jago se prostě sklonila, zvedla zbraň a pažbou napřed ji podala Brenovi.

Ten ji předal velmi rozladěné Šatové, zatímco dav se díval. Teď už zase o něco zhoustl.

"Tohle už raději nedělejte," řekl Tom Lund. "Vy netušíte, jak rychle by vás tihle atevové mohli připíchnout ke zdi."

"Nesmí tu být žádné nepovolené zbraně," prohlásila Šatová, ale tady se Bren s překladem ani neobtěžoval. Jeho stará, ďábelská tvrdohlavost znovu zvedala hlavu a říkala: Jen běž, utíkej z kopce, nezastavuj se. A Bren věděl, co má dělat.

"Připravíme se na přijetí návštěv," řekl Bren. "Jsem si jistý, že jeden z vás, jak mě slyšíte, ví přesně, kde je Ramirez, a aiji-vdova si celkem pochopitelně přeje setkat se s ním. Kapitáni nás také slyší, minimálně Tamun tady skrz slečnu Šatovou, což je milá mladá žena. Takže já sám bych od nich rád slyšel odpověď. Kde je Ramirez, v jakém je stavu, a proč se k čertu někdo z posádky této lodi pokusil zabít člověka, který položil základ dohodám, které budou v budoucnu tuto loď chránit! Vím, že aiji to chce vědět! Říkal jsem, že je to vaše věc a ne moje, ale tady vám někdo lže a nám také a lži už bylo dost. Svoje vnitřní spory si můžete řešit, jak chcete, ale tenhle začíná být zatraceně nepříjemný. Je čas postavit se pravdě. Tato ateveská delegace vám přišla dát všechno, co jste tady po té dlouhé cestě očekávali, a jak s námi zacházíte?" Ted' mluvil za Jaseho a všechny jeho frustrace. "Taylorovy děti, Jase Graham a Yolanda Merchesonová, se musely uchýlit k nám, k cizincům, protože jejich vlastní lidé se jimi nechťejí zabývat."

"To není pravda!" vykřikl někdo a najednou se ozvala rána a mezi řadami ostrahy se něco začalo mlít. Zdálo se, že se tam po sobě vrhli dva nebo tři lidé, ale brzy jich bylo pět, pak deset a dvacet, jenomže atevové obě strany jednoduše odtrhli od sebe.

"Lhali nám!" křičel jeden z původních dvou, když atevové bojujícím stranám odebírali zbraně.

"Měli bychom dostat vdovu do bezpečí," řekl Baniči, "a to velice rychle."

"Jeden je docela ochotný," řekl Cenedi. "Sidi-ma. Pojd'te. Pojd'te, vytvoříme tu bezpečnou oblast."

"Mizerně vedené," odsoudila Ilisidi všechno, co tu viděla. Ukázala hůlkou a vyšli. Jago vedla Šatovou a dav se držel za nimi. Ozýval se z něj křik a někdo někomu pořád vyhrožoval zbraněmi. Rodinná bitka, pomyslel si Bren, frakční rozkol. Ilisidi zamíchala hrncem a ten začal vřít.

Zahnuli. Prošli skrz bezpečnostní dveře, které se díky davu nemohly zavřít, a co nejrychleji - jak jen mohli Ili-sidi přimět - zamířili do své oblasti. Lund byl pořád s nimi. Nebylo řeči o tom, že by se rozdělili. Situace byla výbušná.

Další dveře. Byli na hlavní chodbě a mířili do své postranní chodby, když se z ní náhle vynořili ozbrojení atevové Táno a Algini, a potom Jase a Bečky Grahamovi a rodina Merchesonových... všichni přišli a otevřeli jim dveře.

"Klid!" vykřikl Bren atevsky. "Jen klid! Máme s sebou 'Sidi-ji a dav zvědavců. Nikdo ať nestřílí!"

Ilisidi nespěchala. Brenovi trvalo několik sekund - nejdéších sekund v jeho životě -, než se dostal dovnitř a pozval dál Ilisidi, Torna a ty, kteří přišli s nimi.

Jenomže Ilisidi nechtěla jen tak ustoupit. Beze spěchu se obrátila a klidně si prohlédla shromážděnou posádku, dokud neztichla.

Potom začala mluvit, tiše a sebevědomě.

"Privítali jsme vaše bratrance v našem světě," řekla atevsky, "a aiji z aišid'tatu přivítá tuto novou hvězdu na obloze."

Bren to tiše přeložil do mosfeji. Tohle byla ta nejzákladnější z jeho funkcí - a ta, kterou prováděl nejméně často.

"Souhlasili jsme, že přijmeme vaši technologii a vybudujeme věci k vašemu prospěchu. Učiníme z této stanice místo vhodné pro děti a pro osoby s kreativním a citlivým srdcem. Ukážeme této nové hvězdě harmonické obrazy a potěchu živých věcí; postavíme loď a budeme toto místo bránit jako své vlastní. Budeme žít mezi vámi a těšit se na divy, jaké jsme ještě neviděli. Budeme stavět způsoby, které dnes nikdo z nás nezná, a budeme vás učit, tak jako vy nás. Šťastí nechť přeje tomuto velkému podniku, této asociaci na nebesích. Jejím číslem je tři, vy, my a Mosfeirané. Skoncovali jsme s nešťastnou dvojkou, která nás kdysi sužovala. Tři je naše číslo, a v tom máme velmi mnoho co získat."

"To poslední," dodal Bren k překladu, "je ta nejdůležitější změna. Atevové to vědí a Mosfeirané chápou. Vy zatím ne - to je právě to, co musíme jeden druhému dát. Aiji-vdova ragiských ateví a aišid'tatu vám přeje vše nejlepší."

"Pořád chci vidět Ramireze," zamumlala roztrpčeně Ili-sidi, pak se otočila a vešla dovnitř.

"Chce vidět Ramireze," řekl Bren davu, odstoupil dozadu a následoval vdovu; a za ním ostatní, až Cenedi a Baniči zavřeli dveře.

"Nand' vdovo," řekl Jase a uklonil se. I sluhové mezi lidskými hosty se uklonili. Bren se opřel o stěnu a vydechl.

"Jago-ji, nechali jsme Šatovou-nadi venku? Nemůže nás poslouchat?"

"Má elektronická zařízení," řekla Jago, "a ano, nechali jsme ji venku, a nemůže."

"Dobře," řekl Bren a nadechl se. A ještě jednou. "Přežili jsme to. Jsme tu."

Ilisidi se opřela o hůlku a pomalu se rozhlédla kolem. Sluhové zatajili dech. "Šťastnost těchto prostor," řekla nakonec, "je nepochybná. Výjimečný vkus. - Slíbili mi večeri a už je na ni nejvyšší čas!"

Všichni nadskočili. Lidé ustoupili, zatímco Baniči se vážně zeptal: "Máme zabrat chodbu na druhé straně haly, Brene-ji?"

"Udělejte to," odpověděl. Uměl si představit, co pomohl vyprovokovat v posádce. Rvačka, které Ilisidina ostraha zabránila, to byla jen viditelná manifestace. Byl to prostě zarytý frakcionalismus, který Phoenix sužoval od začátku. To kvůli němu se někteří lidé vydali bez ochrany ven, když roboti selhali, a jiní seděli v bezpečí uvnitř a řídili je.

Jeho odkaz. Bren si vždycky držel odstup od jednání, která vedl - nestál nikdy tak docela na straně Mosfeiranů a nenarodil se jako ateva, ale tohle - tohle mu něco říkalo. Tohle oslovské trvání na tom, že vaše věc je ta správná. A Bren zjišťoval, že ho to nakazilo - co víc, najednou začal zpochybňovat všechno, co ted' udělal; všechno, co kdy udělal. Náhle viděl celou kulturu až do hloubky, až po hádky ve vlastní rodině, a viděl, že má neochvějný sklon k tomu, vložit se do situace a rozhodnout, že pravdu má on. Bože, jak jen mohl?

Ruce se mu třáslly. Utřel si pot z obličeje a obrátil se k Jasemu. Vypadal stejně šokovaný jako on sám.

"Ty jsi věděl, že přiletí vdova?" Byla to rozzlobená, útočná otázka - ale ještě nepřekonala rozumnou hranici.

"Ne, nevěděl! Tohle je její styl jednání; takhle se jí podařilo přežít tak dobře celé století podobných věcí. My ostatní bychom z toho dostali infarkt."

"Je tu halda zpráv," řekl Jase. "Skoro od chvíle, kdy jsi odešel."

"No to bych se vsadil. Jase, víš, kde je Ramirez? Máš aspoň nějaký odhad, třeba jen slabý, něco, za čím by se dalo jít?"

"Není tohle to, co chtějí, abychom udělali?"

"Já vím. Ale když budeme vědět, kde je, mohlo by to být pro tuhle chvíli nejlepší."

"Vím, že ho určitě přestěhovali."

"A kam?"

"To nevím. Přisahám, že nevím."

Na konci chodby nastal mírný rozruch. Několik lidí se pokoušelo protestovat proti anexi části chodby na druhé straně haly. Proti zhruba třiceti ozbrojeným a odhodlaným atevům ovšem neměli šanci.

"Nic lepšího udělat nemůžeme," řekl s obavami Bren. "Nemůžeme ji ubytovat v tom, co stačí nám. Jestli nedokážeme zabezpečit tu křižovatku, budeme potřebovat i hlídky venku. A hádám, že oni tu křižovatku potřebují."

Jase zavrtěl hlavou. "Můžou ji obejít. Prostě použijí jinou cestu. Zaber ji. Tohle není to nejpřepychovější ubytování, které vám mohli zajistit."

"To je pro kapitány, co?"

"Pro kapitány a pro techniky. Brene, máme tu potenciální problém..." Jase se nervózně uchechtl, jako by mu to teprve teď došlo. "Velký problém. Jestli loď odletí od stanice... je ozbrojená. A pak budeme na mrtvém bodě."

"Ne, to nemůžou udělat," řekl Bren. Stejně šíleně a iracionálně jako ty ostatní věci, které říkal - a věděl to. "Oni nás potřebují, vzpomínáš?"

"Tamun je blázen. Nepřičetný cvok."

"No, zatím se zdá, že není sám, co? Dresh, Sabinová, Ogun? Všichni jsou mimo."

"Pořád bych vsadil na Oguna," řekl Jase. "Brene, dostán se k němu. Dostaň se k němu."

"K nikomu se dostávat nebudeme, dokud se nenavečere. Vdova chce večeři, nebo jsi ji neslyšel? A já mám tu haldu zpráv. Některé, myslím, přišly se 'Sidi-ji. Aspoň jedna. Potřebuju něco od Tabiniho... to potřebuju ze všeho nejvíc."

26

Matrace představovaly problém. Bren se aspoň obával, že budou.

A také se velice obával, že to nebude problém jediný.

"Bojím se, že jsme je hrozně rozzlobili," řekl Ilisidi, která čekala na večeři v kajutě, které předtím patřila jemu - byla to jejich nejlepší, nejteplejší a nejpohodlnější kajuta. I ona se ale musela spolehnout na matraci, kterou jí s radostí postoupila Jago. Sabiso, která dostala za úkol vyhovět hrozivým požadavkům vdovy, jí mezitím vysvětlila, jak funguje sprcha. "V žádném případě nedokážu říct, co se může stát s naším nákladem, než ho dostaneme sem."

Ilisidi si už svlékla rukavice. Seděla a oběma rukama svírala hlavici své hůlky. "Náš náklad," řekla, "naš tak cenný náklad je stále na palubě lodi. Spolu s dalšími padesáti příslušníky Cechu, kteří slouží lordu Geigimu."

Bren stál, ale náhle měl velkou chuť posadit se. Škoda, že už na něj nezbyla židle. "Aiji-ma, oni jsou uvnitř raketoplánu? Vždyť tam zmrznou! Možná už zmrzli."

"Ne tak rychle." Ilisidi zahýbala prsty nad hůlkou, jako by chtěla vyjádřit zanedbatelnost takového rizika. "Jsou připraveni. Ale tahle záležitost se musí vyřešit rychle, jinak lidi z lodě čeká daleko tvrdší akce, než by si přáli. Mám pro vás zprávu od svého potrhleho vnuka. Říká: Brene-ji... řekl Brene-ji, to si jasně pamatuju: ty dnešní způsoby!"

"Žasnu."

"Řekl: Ramirezovi přiznáváme právo přicházet na stanici, kterou chápeme jako součást naší asociace, a odcházet z ní dle libosti. Také každému, koho Ramirez uzná za hodného tohoto práva, dokud bude aišidVtat, v nižší asociaci a spolupráci s mosfeirskou vládou, vládnout zemi atevů a všemu, co je s ní spoutáno."

Takové jsou naše rozumné podmínky. Jak jste řekl, říkáme i my; jak jste slíbil, slibujeme i my; jak prohlašujete, prohlašujeme i my, a tak souhlasil hasdrawad a tašrid... Prostě ty obvyklé věci," dokončila Ilisidi a znovu zahýbala prsty. "Tak! Paid-hi. Asociovaný mého lotrovského vnuka, toho zloděje, toho lupiče, mého vnuka. Co bychom podle vás měli udělat, abychom našli Ramíreze?"

"Požádal jsem posádku, aby ho našla," řekl Bren. "Věřím, že někdo z nich moc dobře ví, kde je. Jase a jeho matka mají své kontakty."

"Dejte jim čtyři hodiny," řekla Ilisidi.

"Čtyři hodiny."

Ilisidi sáhla do svého kabátu (na večeři se převlékla do mnohem lehčího vzoru) a vytáhla staromódní hodinky se složitými vzory. Byly na nich různé válečky - nepochybně zlaté, posázené bledými kameny. "Tolik času na vykládku rozhodně ještě máme, než budeme muset udělat něco nepříjemného. Můj vnuk má mimořádnou důvěru ve vaše vyjednávačí schopnosti, Brene-ji, ale dovolu mi říct, že jestli se tihle nepříjemní lidé velice brzy nenaučí, jak civilizovaně vítat hosty, jsme připraveni vzít si, co podle práva požadujeme. Nevydala jsem se na tuhle pozoruhodnou cestu proto, abych seděla v místnosti bez oken a večeřela ve spěchu. Jsem moc stará na to, abych seděla na nerozumném nábytku a aby moje nezbytná zavazadla zadržovali byrokrati, kteří tím nezískají nic víc, než že mi znepříjemní život. Zbytečné překážky se mi hnusí. Vám ne, Brene-ji?"

"Mně se hnusí, nand' vdovo, ale tady je řada nevinných, jejichž vzduch a teplo by mohly být nepříznivě ovlivněny..."

Další pohyb prstů. "Pokud jsem se dostala mezi úplné hlupáky, nebudeme otálet. Ale spíš si myslím, že paidhi, který nám tak dobře sloužil, není jediným člověkem schopným uvažování. Použijte svou vynalézavost, paidhi-aiji. Zatím mi pošlete Cenediho - podíváme se, jak využít přístroje, záznamy a mapy, které vaše ostraha tak elegantně získala."

Bren věděl, kdy je přitlačený ke zdi. Věděl, jak a kdy oplácet tlak tlakem, a tak přešel k uzlíčku svých věcí, který ležel u dveří, a vrátil se s malým zařízením na ukládání map.

"To nejsou jen mapy, které udělali oni, nand' vdovo. Tyhle mapy udělali tvůrci. Je tam každý obvod, přepínač a komponenta celé cizí hvězdy, pokud vdova přijme tento skromný dar."

Ilisidiny staré rty se zkrivily potlačovaným veselím. Rozvláčně po přístroji sáhla. "Tak! Mýlím se někdy?"

"Dosud jsem, nandi, nenašel žádnou chybu ve vašem vkusu ani úsudku," řekl Bren. "Pokud mě omluvíte z večere, pokusím se udělat, co je v mých silách."

Ilisidin úsměv teď byl střízlivější, dokonce milý. "Jste omluven, nadi. Tuhle neobvyklou skupinu hostů budu bavit sama. Vaši ostrahu vám ponechávám; pokud by mým potřebám nestačila ta moje, tak žádná."

"Sidi-ji," řekl tiše Bren a uklonil se. Na okamžik se zarazil. "Vezměte si do úschovy můj stroj. Táno a Algini ho umí číst a znají kódy. Pomohli by vám, kdyby nebyli mí."

"To jistě ano," řekla Ilisidi. "Tak jako každý můj zdroj je ve vašem dosahu, paidhi-ji." Mávla rukou. "Běžte! Běžte, k čertu s vašimi lichotkami. Ven, ven, a laskavě používejte rozum, nand' paidhi!"

* * *

"Geigi poslal své muže," vysvětlil Bren situaci svému personálu a Jasemu. Rokovali atevsky, v místnosti, které teď začali říkat stará jídelna. Mezi nimi seděl Cenedi jakožto poradce; byl tam i Táno - Algini odmítl odejít od monitorů, protože se v nich vyznal tak důvěrně, že ho Cenediho muži nemohli nahradit. "Na palubě lodi je síla, se kterou se musí počítat," řekl Bren. "Ale ani tohle nestačí, abychom mohli ovládnout celou stanici a nezničit ji přitom, o nebezpečí, jaké by hrozilo raketoplánu, ani nemluvě. Času je málo, takže jsem do věci nezasvětil Yolandu ani Torna, i když toho lituji. Ona nemluví dost dobře atevsky, aby pochopila situaci, Tom nemluví vůbec a to, co musím říct, nehodlám říkat v mosfei'. Takže tady to je. Máme pár hodin, než vy, Cenedi-nandi, začnete jednat. Je to tak?"

"Nebude to mít finesu," řekl s nesouhlasným, sklopeným pohledem Cenedi. "Ale bude to násilné."

Byly doby, kdy by Jase po takových slovech vybuchl. Nikdo by mu nevěnoval pozornost, ale teď, když byl zahrnut do konference, neměl pochyby o tom, co má reprezentovat.

"V rámci této nutnosti," řekl tiše Jase, "kdybychom se dokázali dostat k Ramirezovi a získat pro sebe jeho podporu, mohli bychom přesvědčit řadu členů posádky, že jim nehrozí nebezpečí."

"Ale, odpusť mi, Jase, ty říkáš, že posádka nepřizná pravdu, ani když bije do očí," řekl zcela upřímně Bren.

"Že udělá cokoli a snese cokoli, aby ochránila kapitány. A my budeme ohrožovat Tamuna, o tom není pochyb. Budeme ho ohrožovat."

"Dřesh je pořád lepší než on," řekl vážně Jase. "Toho zachraňte. K čertu s Tamunem."

"Přesto, finesa," řekl Baniči. "Finesa, nadiin-ji, jsme přece mezi křehkým vybavením. Máme přístupové tunely. Můžeme se přesouvat a můžeme se dostat ke kapitánům a na řadu jiných míst."

"Mohli už příslušné průlezy začít sledovat," řekl Jase. "Tamun k tomu má čím dál tím větší důvod. Nechte nás jít, mě, mou matku, Yolandu, nás všechny, co jsme se toho účastnili. Možná dokážeme zjistit, kde Ramirez je. Kdyby to šlo tiše, mohli bychom ho sem přivést."

"Dokážeme se dostat do komunikace?" zeptal se Táno. To byla rozumná otázka.

"Můžeme se vyhnout CI," přeformuloval to Bren, "a dostat se přímo k lidem, aniž bychom museli riskovat krky?"

"Všechno jde přes Phoenixkom," řekl Jase. "To nemůžeme."

"Platí to i pro ty přístroje, které nosí průvodci?" zeptala se Jago.

Jase zamrkal. "To je něco jiného," řekl. "Tam je přímé spojení s ostrahou. Ostrahu nechceme, nadi-ji. U těch je vůbec největší šance, že zůstanou s kapitány."

"Ogun," řekl Bren. "Kapitán Ogun. Nový nejstarší kapitán. Nepřijde mi, že by s Tamunem spolupracoval. Spíš se mi zdá, že vrazil Tamunovi naše dohody rovnou do chřtánu - bez něj by je Tamun možná prostě zrušil."

"Ogun je hádanka," řekl Jase. "Těžko se v něm vyznat. Vyznává disciplínu." Použil jedno slovo v mosfei', aby vyjádřil něco, co v atevštině nešlo. "Posádka ho neupřednostňuje, kvůli jeho přísným opatřením. Ramirez porušuje zvyky, když má dobrý důvod. Ogun je stejně konzervativní jako kterýkoli ze západních lordů."

"Sabinová?"

"Ta je s Ogunem. Tihle dva znamenají, že Tamun má pořád problémy s tím, aby získal úplnou převahu."

"Upřednostňují Tamuna?"

Jase se zamračil. "Podporovali ho. Podporovali ho, když měl námitky proti Ramirezovým projektům. Teď mají moc, a ctižádostivý Tamun je pod nimi... jeden přemýšlí, jak ho asi vidí teď."

Nebyla to příjemná představa, ale ladila s původními Jaseho poznámkami o těch dvou. Bren viděl v Ogunovi naději a vzdával se jí jen nerad. "Uděli na Ramirezze, na-di?" zeptal se Jaseho.

"Přímo ne," řekl Jase. "To si nemyslím."

"A je možné, že mají z Tamuna obavy?"

"Teď? Nevím, jak Sabinová."

"A co Ogun?"

"Ten si myslí, že Tamuna zvládne."

"Ale podporuje pravidla. Podporuje dohodu, když už byla jednou uzavřena. Seděl vedle Ramirezze, když jsme s ním jednali. A přinejmenším se tvářil, jako že souhlasí se vším, co jsme řekli."

Jase se nadechl a opřel. Na okamžik jako by se stáhl do sebe. Potom vydechl. "Umím si ho představit, jak tohle dělá," řekl. "A taky jak podporuje dohodu."

"Mám se tedy odvážit jít za ním?" zeptal se Bren. "Odvážil by se přijít sem?"

"Ogun by se odvážil všeho, co by mu zrovna vyhovovalo," řekl Jase. "Ten muž je takový aiji, jakým Ramirez není. Kdyby jen mohl získat man'či posádky - lidé preferují, když mají své aijie rádi, nadiin-ji." To slovo nevyhnutelně vyvolalo veselí u Baničiho, Jago a Tana - kteří chápali vztah mezi saláty a lidskými emocemi - a údiv u Cenediho. "Ale i

když ho nemáme rádi, stále víme, že si man'či zaslouží, zatímco Tamun... Tamun po man'či jenom touží, a tak propaguje strach z cizinců, strach ze slabosti, strach ze všeho, jen aby získal stoupence."

"Toho muže známe," zamumlal tiše Cenedi. "Tomuto mačimi dobře rozumíme."

"Já také," řekl Bren v horečné snaze najít cestu skrz jejich situaci. "Ano, mačimi. Konfrontujte Oguna s Ramirezem, s příkořimi, která mu přivodila Tamunova zást'."

"Pokud se k němu dostaneš," řekl Jase, "až bude mít směnu. A to by mělo být za pár hodin."

"Nemůžeme si dovolit čekat," řekl Cenedi, "nadiin-ji, leda tak dlouho, dokud vystačí posádce raketoplánu výmluvy. Mají vyrazit buď na náš rozkaz, nebo tehdy, když by už v raketoplánu nemohli dál přežít."

"Existuje nějaký způsob - jakýkoli -, jak se k němu dostat?" zeptal se Bren. "Víte, kde bydlí?"

"Nevím, jestli si nezabral Ramirezovu kajutu," řekl Jase. "Mohl by. Tím by dal ostatním jasněji jeho svou autoritu - ale dostat se tam..."

"Copak se v populaci patnácti stovek lidských bytostí," zeptal se Bren, "jeden před druhým chrání do takové míry?"

"Dřív to nebylo," řekl Jase, "ale dřív jsme po sobě ani nestříleli. Nevím, co udělá. Nevím ani, co jsem si myslel, že o těchhle lidech vím, a to jsem se tu narodil. Ale jestli se chcete dostat k Ogunovi, jestli si myslíte, že by mohl něco udělat... Já bych to riskoval, já osobně, já se o to pokusím."

"Ty najdi Ramireze. V tom jsi lepší - pokud dokážeš s těmi žebry lézt po žebříku."

"To dokážu."

"Tady nejde o nějaké přání. Můžeš to udělat, aniž by sis něco zlomil? Možná by měla jít Yolanda."

"Ne. Yolanda dezorientují výšky a má strach z tunelů. Raději půjdu já."

"Půjdu s ním," řekl Táno. "Můžu vás nést, kdyby bylo třeba. Jak daleko musíme sešplhat?"

"Jenom o jednu úroveň. Možná ještě příčnou. Přinejmenším vím, kde máme začít hledat, a Yolanda, myslím, ne. - Vím taky, kde spí Ogun a kde je jeho kancelář a Ramirezovy kanceláře, ale bojím se, že tam poblíž není žádný průlez."

Bren pokrčil rameny. "To by stejně trvalo moc dlouho. Já tam půjdu, nadiin, přímo prostředkem chodby. Mám přece schůzku."

"Ale pro Geigiho muže bude zítra už příliš pozdě," řekl Baniči.

"Budu lhát," řekl Bren. "Budu lhát strážím a tvrdit, že se jedná o nedorozumění. Nevidím jinou cestu. Jestli nám dojde čas a Geigiho muži vyrazí ven, my tři to vyřídíme. Tím vznikne pár chvil zmatku, ne?"

"Stráže sotva uvěří, že jste tam omylem, nadi-ji."

"Než něco podniknou, musí se zeptat. Dokážete je zneškodnit, aniž byste je zabili?"

"Jeden se bude snažit," řekl Baniči - pořád ale vypadal ustaraně. "Ale pistoli si vezmete, nadi."

"Vezmu si ji," ustoupil Bren. Měl v plánu ji nepoužít. Přinést pistoli na schůzku, když už na lodi došlo k jednomu pokusu o vraždu, to samo o sobě znamenalo potíže, kdyby si ji někdo všiml. Minimálně by z toho byly nepříjemné námitky a Ogun by tím pro sebe získal nějaké body. Bren se s pistolí nijak bezpečněji necítil.

Jenže jeho ostraha byla mnohem šťastnější, když si ji vzal.

* * *

Lidé z lodě se zatím vůbec neptali na to, jak je možné, že jeho ostraha dokáže překonat dveře a chodit si, kam se jí zlíbí - a Bren se domníval, že všimnout si toho museli. Pravděpodobně moc dobře věděli, jak Brenova ostraha otvírá zámky - jenom nepokládali za nutné něco s tím dělat.

A tak se bezostyšně vydali přímo hlavní chodbou, dokud nedošli do oblasti s hustším provozem. Několik zvědavých mladých dívek - zřejmě řadové členky posádky - na ně prostě vykulilo oči; prošli také kolem dvou strážných s vybavením podobným Kaplanovu. Brenovi se při pohledu na ně rozbušilo srdce, ale oni je nechali projít chodbou i křižovatkou; pouze si je pořádně prohlédli a někomu zavolali - možná C1.

Bylo těžké otočit se zády k potenciální hrozbě. Bren musel pořád myslet na to, jak po nich někdo střílí nebo jak se objevuje pevná stěna strážných, aby jim odřízla cestu... z toho by se musel nějak vymluvit.

Ale nikdo se jim do cesty nepostavil, jako by strážní, kteří je viděli, prostě předpokládali, že mají rozkazy. Došli na roh, zahнули a ocitli se v holé chodbě. Nikdo je nesledoval. Baniči a Jago celou dobu naslouchali, tím si by] Bren jistý, každému zvuku, z nichž většina byla pod jeho prahem vnímání.

Prošli chodbou. Nikdo je neobtěžoval.

Jase a Táno chtěli jít průlezem... kdo ví, možná že byli právě přímo pod nimi.

Další chodba a ještě další. Stále žádný odpor.

Ve třetí chodbě jakási žena ustoupila, aby mohli projít, a tiše jim řekla: "Hodně štěstí."

"Děkuji," řekl Bren a šel dál. Srdce mu bušilo. Hodně štěstí? Co k čertu vlastně posádka chtěla? A kolik toho věděli? A do čeho se to řítíli?

"Popřála nám štěstí," řekl Bren, kdyby náhodou jeho ostraha poznámce nerozuměla, což však nebylo pravděpodobné.

"Baji-naji," odpověděla Jago podle zvyku. Svět byl vzhůru nohama a jeho kousky dopadaly podle svých daných čísel... což vedlo k novému, pružnějšímu řádu, jakmile se věci jednou spojily a napnuly až na hranici.

Přežití jednotlivých dílků ovšem zaručeno nebylo.

Další zatáčka.

Vyjeli výtahem; jeli sami a nikdo jejich kabinu nezastavil. Měli čas vyměnit si tiché pohledy a vyjádřit očima to, co se nehodilo říkat slovy: že tohle byla nejriskantnější z možných situací. Doufali. Nevěděli. Nemohli odhadnout, jak výstředně se bude posádka chovat, protože to šlo, jak si Bren říkal, jen v populaci, která se bojí svých vůdců. Tady se ale lidé báli o své vůdce.

Nebo možná obojí.

Vyšli ven a ocitli se v oblasti s lépe navrženými chodbami, houbovitými podlahami, které tlumily zvuk, a lesklými pokojovými květinami.

Tady to poznal i číslaslepý člověk: támhleta zelenobílá rostlina s úponky, tamta s těmi velkými listy...

U té zelenobílé zahrňte vpravo.

"Třetí dveře," vzpomněl si Bren sám od sebe. Věděl to z Jaseho popisu. Tam byla Ramirezova kajuta. Jestli tam nebyl Ogun, tak by měla být prázdná, to si aspoň myslel. Nebyla tedy velká šance, že by tam vyvolali nějaký všeobecný poplach.

Stiskl tlačítko, aby sdělil současnému obyvateli kajuty, že má návštěvu. Baniči a Jago čekali těsně za ním. Bren se neřadil, jestli se nepřipravují k palbě - to prostě nebyla jeho věc.

Dveře se neotevřely.

"Nikdo není doma," povzdechl si. Tohle byla jejich nejlepší možnost: že jim Ogun otevře, vyslechne Brenovy starosti o loď a okamžitě zachrání Ramireze, zatkne Tamuna a bude ctít dohody.

Jenže to nevyšlo. Bren odpočítal další dvoje dveře a došel k bývalé Ogunově kanceláři: ani tam se pomoci nedočkali.

Potom do Ramirezovy staré kanceláře - Ogun ve funkci nejstaršího kapitána by se tam mohl snažit vyřídit resty.

I tam zůstali bez odpovědi.

"Bojím se, že Ogun o nás ví," řekl Bren. "Nebo možná jeho samotného potkalo neštěstí." Byl to jeden z těch okamžiků ne-tak-úplně-logiky, nemělo to nic společného s odhadováním lidských bytostí, ale přesto to byla racionální hypotéza.

Baniči a Jago neřekli ani slovo. Jenom pozorně sledovali okolí - nevěřili absolutně ničemu.

Bren se chtěl rozběhnout a dostat se co nejdál od téhle pomalu se svírající pasti. Jenomže oni tu měli raketoplán plný atevů, jejichž jedinými možnostmi bylo zmrznout, vzdát se, nebo vyrazit ven a střílet.

A taky měli - k dobrému nebo ke zlému - vdovu. Baji-naji. Tohle se prostě rozplést nedalo. Nějaké kousky skládačky se musely přesunout jinam - a nebo prasknout.

"Půjdeme do Ogunovy kajuty," řekl tiše Bren. Přešel k ní a zazvonil.

Žádná odpověď.

"Naše další naděje je Sabinová," prohlásil a začal počítat dveře. "Ledaže by se stáhli do lodě, kde ale zdaleka není tak komfortní ubytování."

Jenomže ani v kanceláři Sabinové ani v její kajutě jim nikdo neodpověděl. Podle Jaseho rozvrhu byla Tamunova směna; ale pokud se nic jiného nezměnilo, tak tohle určitě - Bren nepochyboval, že Tamunovu směnu převzal Dresh. Čím vyšší postavení kapitán měl, tím důležitější směnu měl na starosti. To byla otázka postavení... a podle toho, co Bren soudil o Tamunovi, by se toho chytil oběma rukama.

Jestli byl teď někdo sám v konferenčním sále, tak by to tedy byl zřejmě Dresh. To nebyla dobrá zpráva.

"Proč to ne vyšetří, nadi?" zeptala se Jago. Jeho ostraha měla větší a větší starosti.

"Možná proto, že to vyšetřovat nemusí," řekl Bren. "Podle mě vědí, že tu jsme. Jsou velmi pravděpodobně ozbrojení a asi už kolem sebe shromáždili ostrahu." To druhé riziko bylo horší a Bren ho musel svým ne-lidským společníkům pořádně vysvětlit. "Oni se velice bojí toho, že by najednou ztratili všechny schopné piloty a kapitány. Možná se rozdělili. Jeden kapitán tu možná zůstal jako návnada - a nebo bychom také mohli nakráčat do pasti sestávající čistě z ostrahy."

"Spustíme ji tedy?" nadhodil Baniči. "Konferenční sál vypadá jako pravděpodobné místo."

Byla to nehoráznost, jenomže jim už docházel čas. Mohli by narazit na schůzku všech kapitánů konanou v neobvyklou hodinu. Kdo ví. Nebo taky na past.

Byly to ty poslední dveře, za kterými by mohl sedět někdo, kdo by s nimi cítil. Vůbec poslední šance na to, že jejich snaha neskončí násilím.

Bren sáhl po tlačítku zvonku. Jago ho zadržela, odtáhla je oba ode dveří a stiskla tlačítko kusem plochého plastiku.

Dveře se otevřely. Za konferenčním stolem stál Ogun. Čtyři ozbrojení příslušníci ostrahy, s okulary a batohy, dva v každém rohu, na ně mířili puškami. V každém z rohů blízko Brena a jeho ostrahy byli pravděpodobně další dva.

Ale teď už se nedalo couvnout, řekl si Bren. Vstoupil dovnitř a zcela ignoroval hrozbu od muže, za kterým přišel. Uklonil se, jako by byl na Tabiniho dvoře, kde byla ostraha mnohem smrtonosnější, přestože zdaleka neměla takové vybavení. Uklonil se, jako by na namířených puškách nebylo vůbec nic neobvyklého. "Kapitán Ogun," řekl klidně. "Právě ten člověk, kterého jsem chtěl vidět. Mohl byste své muže odvolat, prosím? Nepřišli jsme dělat potíže. Snad vás potěší zpráva, že Ramirez je naživu."

Ogun měl od přírody výraz, se kterým hned tak něco nehnulo. Ani tahle zpráva. Přesto ale zvedl ruku, mávl a pušky se mírně nadzvedly.

"Kde je?" zeptal se.

"To nevím. Znáám ale lidi, co znají lidi, co by to mohli vědět."

Ogun se na něj chvíli zachmuřeně díval. Baniči a Jago nevstoupili do místnosti. A ti dva představovali velkou hrozbu, kterou Ogun nemohl ignorovat.

"Jase je jeho skalní přívrženec," řekl Ogun. "Někteří říkají, že ho zastřelil. Já tomu nevěřím. Ale mou prioritou je bezpečí lodi. Všichni musíme být pragmatičtí. Vraťte se a předstírejte, že jste sem nešli. Jestli Ramirez žije, nechte ho posádku. Naše záležitosti nechte na nás. Nepotřebujeme vaši pomoc."

"Kéž by to pořád bylo tak jednoduché," odpověděl Bren. "Ale teď se bohužel objevila aiji-vdova. Je stará, je nemohoucí, má své špatné i dobré vlastnosti, a je nesmírně vlivná. Jestli se jí nebude líbit, co vidí, pak všechno, o čem jsme mluvili, je zrušeno a musí se předělat. Na druhou stranu souhlasila, že se s vámi osobně setká... to je u ní velký ústupek. Mohl bych zařídít osobní setkání u drinku v naší sekci, hned teď. Byl byste v naprostém bezpečí a mohl byste kdykoli odejít. A kdyby se nějakou neuvěřitelnou náhodou během tohoto setkání objevil Ramirez, možná byste mohl

dokonce mluvit s ním a zjistit, co ví on. Skoro bych se vsadil, že vy nevíte, co se stalo. A on ano."

"ladné hry. Vraťte se do své zóny. Kdyby tam Ramirez byl, prostě by odtamtud zavolal."

"Já říkal, kdyby se objevil. Máte dostatečnou moc, abyste mohl rozkazovat ostraze. Kdybychom měli zaručenu jeho bezpečnost, možná bychom mohli zařídit, aby se tam objevil. Jestli se nemýlím v tom, kde v celé věci stojíte vy, tak jste s Tamunovým tahem proti němu nesouhlasil, ale Tamun se nemůže zbavit všech nárazů. Zatím ještě ne. Loď a stanice jsou v nebezpečí, stejně tak vy a celá dohoda. Víím, že chce určitou důvěru jít s námi zpátky a chránit svého hlavního spojence v Radě kapitánů. Přemýšlíte, jestli máme dost zdrojů, abychom vás udrželi naživu třeba jen hodinu, ale ujišťuji vás, že vaše stráž mohou být hned venku a ozbrojené - to není problém. Tamun na nás neudeřil. A jestli je moudrý, ani neudeří. Pojdte s námi. Chopte se příležitosti."

Ani taková provokace nedokázala změnit Ogunův výraz. "Já jsem s lodí," řekl. "Vraťte se do své zóny, pane Camerone. Doporučuji vám, abyste setkání s tou ženou odložil, a to možná na neurčito. Kvůli jejímu bezpečí. A já se vaši ostraze nesvěřím. Jestli je ta dáma opravdu natolik cenná - a já myslím, že docela dobře může být -, doporučuji, aby zůstala ve svých prostorách a nevystřikovala hlavu, protože ani váš aiji ani nikdo z atevů tady nahoře nic nezmuže. Máte patnáct dní, než bude raketoplán připravený k odletu dolů. Buďte na něm - bude to tak bezpečnější pro vás i pro ni. A také bude bezpečnější, když se do té doby nebudete pohybovat po chodbách. Máme tu mezi sebou třenice. Přiletěli jste bez pozvání a zrovna v době, kdy to nebylo moc vhodné. Chápu, proč jste to udělali. Je mi to celkem jedno. Ale teď musíte odletět."

"Podle toho, co jsem viděl, by náš přilet tenhle boj spustil, ať už by k němu došlo kdykoli. I kdyby nás sem Ramirez pozval. Kdykoli by se prostě zdálo, že by mohla být nějaká dohoda, protože Tamunovi ani trochu nezáleží na tom, jestli je to, co nabízíme, dobré pro loď; on ví, že můžeme dát moc Ramirezovi, a to je špatné pro něj, špatné pro jeho představy, jak dostane Mosfeirany zpátky, špatné pro jeho představy, jak to tu řídit podle svého gusta. Vaše schopnost něco s ním udělat slábne. Když jsme byli na cestě, lidé na chodbách nám přáli hodně štěstí. Vy jste nám poslal Jaseho Grahama, což já chápu jako žádost, abychom ho chránili před Tamunem, a za to vám děkujeme. Ale vy nepůjdete na chodbu, nevezmete s sebou pár těchto pánů s údajně funkčními puškami a nezískáte si pomoc posádky, dokud vám ji ještě můžou poskytnout. Znáám Jaseho verzi. Říká, že jste poctivý člověk, a to, co vidím, mě v tom utvrzuje. Použijte pomoc, kterou máte."

"Dám vám radu," řekl Ogun. "Neradte mi, jak mám dělat svou práci. Vy se starejte o svou a chraňte tu svoji vysokou představitelku, než ji zabijí. Potřetí vás už žádat nebudu. Odejděte."

"Necháte Ramireze umřít. Zkusíte finesu, jenomže Tamun to takhle nehraje. Ramirez zemře a vy ztratíte jednoho spojence."

"Já Ramireze nehlídám. Já mám na paměti zájmy loď. Kontaktujte mě, až se vrátíte na planetu. Promluvíme si na bezpečnou vzdálenost, až nebudu muset chránit vaše životy. Jinak ne."

"No dobře," řekl Bren. "Já jsem svou nabídku předložil. Vy jste si vybral. Teď se vrátíme zpátky."

"Pošlu s vámi eskortu. - Franku, odveď je zpátky."

V pohledu, který si muž jménem Frank vyměnil s kapitánem, bylo trochu zaváhání a starostí - ale poslechl.

Bren si pomyslel, že jeho odhad Oguna byl naprosto přesný: tihle muži se o Oguna báli; chránili své kapitány, protože bez nich by nikdo nemohl zabránit někomu velmi nevhodnému, aby se dostal k moci. A Ogun myslel, že Brenově skupince hrozí na chodbách nebezpečí, a to takové, které může zahnat nebo zastrašit jednočlenná eskorta.

A podle toho, co viděl z přístupu posádky, od ní jim žádné nebezpečí nehrozilo. Takže Tamun. To znamenalo, že je velmi slušná pravděpodobnost, že Tamun přestane svoje akce tajit.

Co to Jase říkal? Že posádka někdy o něčem věděla, ale nemluvila a nic s tím nedělala, dokud nakonec něco udělat nemusela?

"Nadiin-ji," řekl tiše Baničimu a Jago, kteří se drželi kousek za ním, hned za dveřmi. A ano, stáli tu čtyři další muži, dva na každé straně. "Nadiin-ji, tito spolehliví muži mají man'či k Ogunovi, on na ně spoléhá a jednoho z nich posílá, aby nás chránil na zpáteční cestě. Ať už nám na chodbách hrozí cokoli, Ogun věří, že tento muž to dokáže odvrátit svou pouhou přítomností a hrozbou Ogunovy nelibosti. Ogun-aiji se k nám nepřidá. Chápe, že je sám v nebezpečí, trvá však na tom, že jeho man'či je pouze k jeho lodi, a proto svou autoritu nebude kompromitovat ani pouhou návštěvou u nás. Byl to náš přilet sem, co spustilo akci proti Ramirezovi. To zůstává sporným bodem."

Baničimu a Jago se hodilo znát situaci co možná nejlépe, předzpracovanou pro atevské chápání: Bren se snažil, co to jen šlo, aby ho rychle pochopili. Podruhé se, reflexivně, uklonil na znamení úcty k muži obdařenému pragmatickou bojovností a značnou ctností.

Nebyl ale připravený svěřit svých lidí do rukou cizinců ani uvolnit svou moc, aby mohl něco udělat, třeba podle svých vlastních představ.

Bren vycouval ze dveří. Byl si stále víc a víc jistý, že Oguna přečetl správně - že si je jistý, stejně jako sám Bren, že dalším cílem na Tamunově seznamu je on.

I strážný, který s nimi vyšel ven, znal situaci a nechtěl svého kapitána opustit ani na minutu.

"Ogun je v nebezpečí," řekl mu Bren, když procházeli kolem pokojových rostlin. Potom mu položil kritickou otázku: "Věříte Sabinové?"

"To nemohu říct, pane."

"No, je zatraceně jisté, že Tamun vás zavede do zkázy, jestli se Ogunovi něco stane," řekl Bren. "Tamun vám opravy ani pomoc nezajistí. Chystá se urazit aijiho babičku, a to je velká chyba. To vám ale já říkat nemusím. Vy jste Ogunův muž."

"O tom nemůžu mluvit, pane."

"Nejste jeho bratranec?"

"Nemůžu o tom mluvit, pane."

"Co jsem viděl, tak posádka jako taková z toho není zrovna šťastná, že? Když jsme přiletěli, Ramirez a Tamun už stáli proti sobě. A než by Tamun nechal Ramireze vyhrát a nechat ho, aby si vzal od aijiho v Šejidanu to, co chtěl, tak ho postřelil."

"Ani tohle nemůžu s jistotou říct, pane."

"Takže teď má Tamun malou, ale zatraceně dobře vyzbrojenou bandu pomocníků, zřejmě bratrance, kteří zašli trochu moc daleko a asi je trochu trápí, jak se věci vyvinuly, ale vědí, že zpátky do přízně se už dostat nemůžou. Na Jaseho Grahama to svěst nemůžou, jejich lži se odhalují stále rychleji, všichni přesně vědí, co udělali, a situace je palčivější a palčivější, nemám pravdu?"

Žádné další popření, jen ticho. Bren doufal, že Baniči a Jago jim rozumí, aspoň okrajově.

"Jediný důvod, proč Ogun nezastřelil Tamuna, je ten, že ani při své vynalézavosti se nedokážete k Tamunovi dostat a nadělat do něj díry."

"To vážně nemůžu říct, pane."

"Tak jaký je tedy ten důvod?"

Došli na křižovatku. V dálce se cosi pohnulo a přitáhlo Brenovu pozornost.

Směrem k nim kráčeli dva členové posádky. Měli pušky.

"Tohle jsou Tamunovi bratrance," řekl za chůze jejich průvodce. "Držte se za mnou."

Tohle si zasluhovalo překlad. "Synové bratra Tamunova otce, nadiin-ji. Náš průvodce navrhuje, že půjde první a bude je pozorně sledovat." Napadlo ho, že jestli byla jeho hypotéza správná, mohl by Tamuna zbavit velké části jeho podpory, kdyby prostě řekl Baničimu a Jago, aby tyhle dva na místě zastřelili.

Jenomže křehké vztahy mezi posádkou byly napjaté k prasknutí: a vlastně už někde i praskly. Mohlo se stát ještě něco horšího. Bren se pokoušel probrat si své argumenty, proč Ogun nechtěl jednat, proč devět desetin posádky žije ve strachu z porušení rovnováhy. Vědomosti o tom, jak zacházet se stroji, byly nesmírně vzácné, Cech pilotů po celá staletí vědění omezoval, místo aby ho šířil.

K tomuhle vedla stará politika, která Cechu tolik odcizila kolonisty: k aristokracii stejně absolutní jako v nejzapadlejších částech pevniny.

Jejich průvodce šel těsně před nimi, zastavil se a otočil, aby viděl na dva Tamunovy bratrance, když procházeli kolem nich. I potom, co přešli Baničiho a Jago, je sledoval. Byl opatrný a z každého jeho rysu vyzařovala hrozba.

"Ne -" začal, ale vtom Brena někdo strhl dozadu a na zem. Ozval se výbuch a elektrické zapraskání, ale Jago držela Brena za paži a zvedla ho na nohy dřív, než si stihl uvědomit, co ho to praštilo. Ona i Baniči vystřelili, a oba útočníci padli - jenomže jejich průvodce padl také: v chodbě se nebylo za čím schovat.

Jago vedla Brena a Baniči zvedl průvodce a přehodil si ho přes rameno. Náhle se ozvaly další výstřely a do stěny se zavrtalo několik malých projektilů, které elektricky jiskřily.

Jago spustila krycí palbu a střelení ustalo. Další muži se skrčili za rohem.

Komunikace fungovala dobře: až příliš dobře a v Tamunův prospěch; během dalších deseti minut mohl být Ogun mrtvý, tihle chlapi prostě vyrazí dveře do konferenčního sálu a skosí všechny, co tam jsou.

"Ogun," řekl bez dechu Bren, když ho táhli za sebou. "Teď to celé propuklo naplno. Ogun je v bezprostředním nebezpečí."

"To vy také, nadi," řekl Baniči. Své bezmocné břemeno měl na levém rameni a v pravé ruce svíral zbraň. "A vy jste pro nás mnohem cennější. Do dalšího průlezu. Běže!"

"Potřebuju vás! Slyšíte? Neriskujte život, Baniči!"

Jago ho násilím odvěkla chodbou k nejbližšímu průlezu pro údržbu. Teď byl čas všim. Každou chvíli, kdy držel tyhle dva od sebe, hrozilo větší nebezpečí. Jago otevřela průlez a Bren tam zalezl co možná nejrychleji a vylezl nahoru. Věděl, že další patro bude bezpečnější - nebo přinejmenším blíž k domovu. Podle světla poznal, že dveře dole jsou stále ještě otevřené.

Pevně věřil, že Baniči a Jago ho budou následovat rychleji, než by mohl sám šplhat. Upřímně řečeno, stačilo si to pomyslet a žebřík se začal otřásat atevským výstupem. V jedné sekci zhaslo světlo. V příštím okamžiku zezdola zazářil malý, intenzivní paprsek, nějaká baterka, a Bren věděl, kdo je na žebříku a kdo zavřel dveře, stejně jasně, jako by je viděl.

Lezl jako o život a nic nedbal na to, že kov žebříku byl tak studený, že pářil. Dosáhl dalšího patra. Potil se v chladné temnotě a horečně otevřel další průlez, i když tím riskoval omrzlinou. Privítalo ho světlo a teplo, stěna z tepla, vzduch, který nepálil, ale tekl do plic jako sirup. Nemohl se ho nabažít.

Dorazila Jago. Bren neměl ponětí, kde se v rámci patra nachází; nevěděl nic o vztazích mezi kajutami: v mozku se mu střetávaly mřížky, pavučina průsečíků a velkých i malých kolmých chodeb. Doufal, že ona se v tom vyzná.

Dorazil i Baniči - stále nesl jejich průvodce. Zavřel dveře a Jago se bez váhání rozběhla napřed a rozhlédla se po kolmé chodbě. Potom vyběhla ještě dál a otevřela další průlez. Každou chvíli se mohl za rohem vynořit Tamunův člověk nebo nevinný kolenjdoucí, a oni neměli jak rozeznat, který je který.

Běžel a Baniči za ním. Skočil do dalšího průlezu za Jago a Baniči ho následoval. Znovu šplhali, potom přešli příčné chodby a znovu šplhali za světla Jaginy malé baterky. Šplhali, dokud neměl Bren ruce úplně spálené a necitlivé. Nakonec už musel svírat zábradlí lokty a odrážet se nohama, říkal si, že nesmí selhat, že nemůže být nejslabším, osudným článkem v plánech světa. Nakonec dorazil na plošinu - studený vzduch ho bodal do plic a vzbuzoval záchvaty kašle. Vrávorat. Otevřít další dveře, to už bylo mimo jeho možnosti. Jago ho podepřela a otevřela je - potom ho prostrčila do oslepujícího, obyčejného světla.

Dostal další záchvat kašle - nastydlý krk i plíce. Slyšel zabouchnutí dveří: děsivý zvuk. Věděl, že je slušná šance, že

ho někdo uslyší, ale v tuhle chvíli mohl sotva dýchat kvůli kašli. Pokusil se rozběhnout a Jago ho zatáhla do hlučného sprintu postranní chodbou. Zahnuli za roh.

Zase budeme šplhat, pomyslel si. To už nezávládne. Budou ho muset nést.

Baničiho těžší kroky ho předběhly a jeho přísné oči mu ukázaly - ne panel průlezu, ale dveře, dveře sekce, které se Jago snažila otevřít. Bren se předklonil a začal znovu kašlat, kašlal ještě ve chvíli, kdy se narovnal a uvědomil si, kde je. V mosfeirské sekci.

A uprostřed chodby stál, ze všech možných lidí, Kaplan. Vypadal vyčerpáně a mířil na ně puškou.

Za Kaplanem stáli Andresson a Poláno.

A pět dalších, které neznal.

Kate vystrčila hlavu z pokoje. "To je pan Cameron," vykřikla, jako kdyby ho na nohou nedrželi dva vysocí, nápadní ateovové.

Pušky se sklonily. Bren tam stál a snažil se ovládnout záchvat kašle a zeptat se, co se děje. Baniči spustil jejich nešťastného průvodce na nohy a pomalu ho uložil na podlahu. Poláno vystoupil dopředu a vrhl na Baničiho úzkostný pohled. Potom si klekl a pokusil se nějak postarat o toho muže. Ostatní udržovali nejistý postoj se zbraněmi.

"To je Frank," řekl Poláno. "Žije. Žije. - Ale jeho bedýnku už nikdo dohromady nedá."

"To je škoda," řekl Andresson. "Tu bychom určitě využili."

Frank, jejich průvodce, se pokusil mluvit a vypravil ze sebe pár slov. Bylo mezi nimi i "Ogun", ale nic z toho nedávalo smysl. Poláno sbalil svůj kabát a strčil mu ho pod hlavu. "Jo, jo," řekl. "Nech Oguna Ogunem. Sakra, potřebujeme nějaké léky. Má nepravidelný tep."

To muselo být elektrickým šokem. Frankův rukáv byl propálený a obličej bledý jako křída.

"Na to v lékárnice nic nemáme," řekla Kate. Nikdo nekladl rozumné otázky jako: Proč se střílelo? Odkud jste se tu vzali?... Žádné kritické otázky - a oni se také Kate nezeptali, proč tu byl Kaplan jako ozbrojená stráž a vyhlížel atevy.

Ve chvíli, kdy Brena napadlo, že se zeptá, zhaslo náhle světlo.

Jago okamžitě rozsvítila baterku a osvětlila Franka a Polána. Ve světle odraženém od stropu bylo vidět i Kaplana a ostatní v chodbě... a Ginny Krogerovou, která vyběhla ze své kajuty s neupravenými šedými vlasy.

Zjevně nečekala, že ho uvidí, ne během výpadku proudu, když ateovské oči odrážely světlo způsobem, který v lidech nevyhnutelně probouzel pravěký strach.

"Pane Camerone," řekla Krogerová rozumným, i když trochu napjatým hlasem. "Zdá se, že tu máme další výpadek. Víte o tom něco? - Nebo jste to udělali vy?"

"Právě jsme měli takovou malou srážku s Tamunovými přáteli," řekl Bren. "Jeden příslušník Ogunovy ostrahy je raněný. Je prakticky ztraceně jisté, že Ogun ví, že je v nebezpečí - tedy pokud je ještě naživu. Co se tady děje?"

"Přineste příkrývkou." To byl Kaplan. Teď už je neohrožoval puškou, ale natáhl ruku na znamení míru. "Zabalíme Franka a udržíme ho v teple. Je v šoku. Není to dobré. Musí být v co největším teple. Šok vás tepla zbavuje. Držte ho ve světle, pokud to půjde."

"Nemám námitek," řekl Bren. "Kaplane, co tu k čertu děláte?"

"Co jen můžeme," řekl Kaplan. "Co jen můžeme, pane. Kéž by ta bedýnka byla v lepším stavu."

"V jak velkých jsme potížích?" chtěla vědět Ginny Krogerová. Byla s nervy na hraně a trvala na svém. "Kde je Tom? Přiletěl s raketoplánem? Kdo je tam venku?"

"Tom Lund tuje," řekl Bren. "Co víc, v naší sekci je aiji-vdova a třicet ateovů z její gardy s dalšími padesáti muži - jejími a lorda Geigiho - v raketoplánu, odkud se musí dostat dřív, než zmrznou. Velice brzy se odtamtud dostanou sami, pokud neseženeme povolení, aby mohli odejít a přidat se k nám."

"A do prdele," řekl Kaplan. "Cože to říkáte?"

"Že tu budou ateovové, Kaplane. Jestli chcete mít tuhle stanici opravenou, budou tu lidé v menšině. Nebo jste nikdy vlastně neplánovali, že se opraví?"

"To neříkám, pane, jenom že..." Kaplan se nervózně podíval na Jago - její oči asi svítily odraženým světlem. "Je to úplně v pořádku, pane, jenom je to hrozně náhlé a my teď máme problémy."

"Nepřišli ovládnout loď. Přišli řídit stanici, ale zdá se, že někteří lidé z toho nejsou zrovna šťastní."

"A co tedy udělají?" zeptala se Krogerová. "Přece se tady nemůže na chodbách střílet! Tohle je křehké prostředí!"

"To já vím," řekl Bren. "Věřte mi, že to vím, a stejně tak ateovové. Je s nimi i posádka raketoplánu. Ti rozhodně o tom nebezpečí vědí."

"Jsme ve válce?" zeptala se Krogerová.

"To nevím. Snažil jsem se najít pomoc u Oguna. Ten nám nepomůže. Ogun do naší sekce nepřijde; ale aspoň není s Tamunem. Chrání všechny své alternativy."

"Brene?"

Do temnoty výpadku, Kaplanových obav a úzkosti Krogerové zazněl známý hlas... jediný rozumný lidský hlas.

"Jase?" Jase se vynořil odněkud zezadu - ve světle baterky vypadal vyhublý a pobledlý. Mise, na kterou se vydal, s ním trochu otrásla. Bože, jak byl Bren rád, že ho vidí.

"Máme tu Ramireze," řekl mírně roztřeseným hlasem Jase. "Je naživu, ale hrozně slabý. Byl s ním Leo, chránil ho. Paul Andresson slyšel, že vás Tamun sleduje, a dorazil k Leovi ve stejnou chvíli jako já. Pokusili jsme se někoho poslat, aby vás varoval."

Leo Kaplan. Kaplan a jeho banda, závislá na cukru, která se vynořila a nakonec se dala do služeb pochopitelné věci.

A Kaplan a jeho muži byli, jak se ukázalo, vítání. Měli palebnou sílu: pušky. Aspoň že tak.

"Je s tebou Táno?" zeptal se Bren Jaseho. Bezmyšlenkovitě přešel do ateovštiny.

"Tady jsem, nandi," ozval se ze tmy ateovský hlas.

"Jeden je nesmírně rád, Tano-ji." Takže tu byl Táno; potom oni sami a řada ozbrojených členů posádky. Čím dál tím líp. Situace nebyla beznadějná. A nepočítáme-li všechny další prvky téhle války o následnictví, Ramireze měli oni.

"Takhle jsem si tuto misi opravdu nepředstavovala," řekla kousavě Krogerová. "Brene, náš ctěný příteli, co v tuhle chvíli navrhuje?"

"Máme toto místo, máme naši sekci, máme dok pro raketoplán - nebo brzy budeme - a máme Ramireze. To nejsou zrovna nejhorší karty. - Jase, může Ramirez promluvit přes CI?"

"Mohl by," řekl Jase. "Jestli tam zrovna nesedí někdo z Tamunových lidí. Ale kdyby se Tamun cítil ohrožený, docela dobře by se mohl vydat do lodi. To je trumf všech trumfů, loď - protože kdyby měl ji..."

"On rozhodně je ohrožený," řekl Bren a zakašlal. Škrábalo ho v krku - důkaz, co s člověkem může udělat pět minut v méně přátelském prostředí mimo chodby. "Co by mohl udělat z loď?"

"Tak to přesně nevím," řekl Jase. "Neznám všechny zdroje. Vím, že může vypnout komunikaci. Mohl by dokonce nadělat do stanice díry zbraněmi, ale nemyslím, že by zašel až tak daleko; posádku by nezabíjel... aspoň ne ve velkém počtu."

"To mi přijde jako dost zbožné přání. Vždyť střílel kolegu kapitána." Bren to rychle přeložil své ostraze - ta stála ve tmě a ve stále větší zimě v sekci, kde neměli žádný nezávislý zdroj energie, vody, vzduchu ani světla, kromě Jaginy baterky. Jistě, karty měli vysoké, jenže Tamun mohl docela dobře držet prst na tlačítku, kterým by vypnul celý stůl. "Tamun nám může odříznout všechny zdroje - možná by mohl i otevřít některé sekce do vakua, kdyby začal být zoufalý a nestabilní. My si nemůžeme dovolit čekat, až to přijde."

"To je pravda," řekl Baniči. "Tento výpadek je na celé stanici?"

"Pokud víme, tak ano."

"Ve tmě jsou tu tedy nevinné osoby, ozbrojené a plné strachu z nás. A jeden nestabilní muž. Jeden není nikdy rád, když na sebe musí nahlížet jako na terč, a nelíbí se mi myšlenka, že bychom všechny naše zdroje shromáždili v naší sekci, ale je jasné, že tu máme zranitelná místa. Mohu Ramireze nést. Můžeme ho přesunout někam, kde mu budeme moci zajistit přísun kyslíku."

"Může ale umřít," namítal Jase. "A jestli umře..."

"Jestli umře, pořád možná budeme mít Oguna," řekl Bren. Tvrdá pravda, vmetená do tváře příteli, se kterým si už takhle vyměnil spoustu tvrdých pravd. "Jeden předpokládá, že Ogun - pokud přežil - má přístup k lodi. Pokud Ogun neudělal tah, možná ho udělala Sabinová. Mám jenom strukturu tvořenou čistě předpoklady, ale přijde mi, že Ogun při každé příležitosti Tamunovi odporoval a Sabinová stála mezi nimi."

"Ogun by bojoval, aby zabránil Tamunovi získat loď," řekl Jase. Řekl to ateovsky, v jazyce, kde bojovat znamenalo za své man'či. "Posádka by se přidala na jeho stranu. Ale my nemůžeme přesunout Ramireze do oblasti, kterou kontrolujeme. Musíme ho udržet na dosah posádky, mezi jeho lidmi. To je otázka man'či."

"Mrtvý vůdce nemá stoupence," řekl Baniči. "Jestli zemře, všechno se zhroutí."

"Tohle jsou lidé," odpověděl Bren. "Pokud zemře pro posádku, potom, potom existuje man'či, se kterým se musí počítat."

"I když zemře."

"To především. Moc se mi to nelíbí, ale Jase má pravdu."

"Jeden dost dobře nechápe, jak to v praxi funguje," řekl Baniči, "ale toto zjevně není naše mačimi, nadiin-ji. Ved'te nás. V této záležitosti vaše ostraha přijímá rozkazy. Co máme dělat?"

Chtělo to myslet zvenčí: tedy vidět objektivně to, co bylo pro ostatní subjektivní. Perspektiva byla pro paidhie nástrojem, ale Brenovi se nikdy nepodařilo sáhnout tak daleko mimo sebe, aby setřásl dvě kultury naráz - svou a ateuskou - a myslel ve třetí.

"Baniči, můžeme se nějak spojit s Alginim? Můžeme mu aspoň sdělit, že jsme naživu?"

Baniči se hryzl do rtu. Na okamžik se, jak se zdálo, zamyslel a zadíval do prázdna. "Hotovo," řekl nakonec. Bren se neptal, jak - nebo jestli - vyslal signál, když se téměř nepohnul; myslel na Alginioho ve stanici ostrahy, na Cenediho, vdovu a všechno to vybavení.

"Druhá otázka: Jase-ji, potřebujeme, aby Ramirez nařídil CI vysílat. Ale nástěnné jednotky jsou bez energie."

"Komunikační vybavení," řekl Jase, "se na CI mohou bez problémů napojit - pokud bychom ovšem našli nějakou funkční jednotku. Kaplan ztratil přístup. Každý, kdo by podporoval Ramireze, byl v tichosti odstřižen od systému. Muži s Ramirezem se nemohli dostat ani ke svému vybavení."

"Jednu jednotku máme" řekl Bren. "Tu od našeho průvodce. Oni si myslí, že je nefunkční. Ale kdybychom ji dokázali zprovoznit, kdybychom dokázali poslat jedno Ramirezovo prohlášení, jeden rozkaz skrz ten systém..."

Jago si rozeplula kabát a vytáhla malou černou plastovou krabičku. "Záznamník, Brene-ji. Mohl by se hodit. Kdyby zemřel, Jase by měl záznam."

"Záznamník."

"Ale nezapomeňte, Jase-ji, že jsme tuhle oblast nezabezpečili ohledně komunikace - ani v nejmenším. Je možné, že vás monitorují, kdykoli mluvíte mosfe'i."

"Mezitím," řekl Táno, "mě nechte podívat se, jestli můžeme opravit komunikační funkce v tomto vybavení."

"Promluví s Leem," řekl Jase a přitáhl si Kaplana, aby mu to všechno rychle přeložil. Kaplan a Andresson dali hned hlavy dohromady s Jase a pustili se do krátké diskuse plné žargonu. Tři muži, kteří se krčí v téměř úplné tmě a snaží se mluvit co možná nejtíšeji.

"Diskutují o zdrojích," řekl Bren ateovsky. "Tito muži se vyznají ve vybavení." Přikrčil se k nim a vpadl do jejich rozhovoru jedinou prostou otázkou: "Dokážete to? Jestli se dostanete k někomu, kdo by mohl omezit Tamunovu komunikaci -"

"Na to potřebujeme rozkaz kapitána," řekl Kaplan.

Bren silou vůle potlačil to, co se mu chtělo říct. "V tom případě doporučuji, abychom se ho pokusili získat," řekl. "A naléhavě. Můžeme s ním mluvit?"

"Já s ním promluvíím," řekl Jase. "Ten rozkaz seženu, pokud to půjde. Ale nevím, jestli nám ho dá."

"Nemáme na výběr, Jase. My prostě nemáme na výběr." Tady jim hrozilo, že všechno ztratí, ale lodní mentalita nechtěla obtěžovat zraněného, možná umírajícího důstojníka, aby jim poskytl kritický rozkaz.

Jenze Jaseho mentalita, se kterou Bren několik let žil, mu říkala, že jestli je v posádce někdo, kdo chápe, že nemají čas a nedostanou další šanci, tak je to Jase, který má záznamník a zná ty správné otázky. A že Kaplan a jeho přátelé měli alespoň dostatečnou vůli k tomu, aby Ramirez z těch posledních pár nebezpečných dní skrývali, hráli šarádu a nakonec všechno vsadili na kapitána, který na tom nebyl zrovna nejlépe... možná, že žili své životy v odmítání toho, co bylo zjevné, ale tohle odmítání zjevného jim - když už nic jiného - dalo jistou slepou účelnost.

"Jago-ji." Bren vstal a tiše se natáhl po baterce, aby našel cestu tam, kam musel jít Jase. Jago mu ji podala, všechno jejich světlo, a on si ji vzal. Ve své sekci chodby viděl Krogerovou a Bena Feldmana, vážné a ustarané.

Jase se vydal ke kajutě, která, pokud si Bren vzpomínal, patřila Krogerové, a zmizel v temném otvoru jejich otevřených dveří.

Bren šel za ním. Kaplan také. Kaplan vešel dovnitř a následoval Jaseho k posteli a k muži, který v ní ležel. Oba se sklonili a opatrně na sebe kapitána upozornili. Špičky kapitánových prstů, které spočívaly na příkrývce, byly začernalé od něčeho, čemu byl Ramirez vystaven. Vypadal jen napůl živý, ale alespoň reagoval na příchod světla. Franka chtěli ponechat ve světle a neodnášet ho do absolutní temnoty, ani kdyby tam bylo tepleji. Brena napadlo, že pro někoho, kdo se jen taktak drží života, by bylo mnohem, mnohem snazší překročit v té hrozné, absolutní temnotě hranici směrem ke smrti. Tohle nebyla situace, ve které by se měl někdo nechávat.

Přiblížil se k Ramirezovi, aby ho lépe osvětlil, ale přitom neobtěžoval. Uslyšel jeho hlas - byl tichý a chraplavý, ale přesto souvislý. Bez váhání vydával rozkazy do Jagina záznamníku. Když domluvil, Jase přístroj vypnul. Zdálo se, že je Ramirez v bezvědomí. Možná dokonce mrtvý.

Pak ale pootvěřel oči a zdálo se, že se dívá na Brena. "Camerone?"

"Ano, pane. Jsem to já."

"To je bordel," řekl Ramirez a víčka mu znovu klesla. "Měl jsem ho zastřelit."

"Tamuna?"

"To není špatná první volba," řekl Ramirez. Potom: "Jase."

"Ano, pane."

"Pojď blíž."

Jase se k němu naklonil; a Ramirez ho chytil za kabát a držel.

"Jsi můj nástupce," zasípal Ramirez a pustil ho. "Ustanovuji tě čtvrtým kapitánem. Slyšte. Slyšte mě všichni! Jste to pořád vy, Kaplane?"

"Ano, pane." Kaplan se přiblížil.

"Budete poslouchat Grahamovy rozkazy."

"Ano, pane," řekl tiše Kaplan. "Jsme tu všichni. Andresson; Poláno, všichni. Dostali jsme se k puškám, ale bedýnky jsme nesehnali. Jsme ozbrojení. Na stanici je banda atevů."

Bůh nám pomáhej, pomyslel si Bren. Monitorování.

"Zdrojů," řekl nahlas a rezavě. "O kterých nebudeme mluvit."

Ramirez zašmátral po okraji postele. Pokusil se vystrčit z ní nohu, což se mu ale nepodařilo. "Zatraceně," řekl, "zatraceně!"

"Nevstávejte," řekl Jase. "Nechte to na nás, pane. Slyšíte mě? Nechte to na nás."

"Zařídte to!" řekl Ramirez a přemáhal přitom bolest. Jase odstoupil a Kaplana vzal s sebou. Zamířili k Brenovi a potom neměli na výběr - museli odnést světlo ven na chodbu, kde se shromáždili, aby naplánovali svůj další tah.

"Co budeme dělat?" Krogerová ho chytila za paži. "Co můžeme dělat? Mluvíte tu o zprovoznění komunikačního panelu. Chcete se dostat k Cl. Jestli nás poslouchají, tak už vědí, že kapitán je tady, a je jim to úplně jedno... vy si myslíte, že budou poslouchat rozkazy?"

To byl dobrý argument. Minimálně to znamenalo, že by tu žádné štěnice být nemusely.

"V tom případě budeme předpokládat, že nás neodposlouchávají," řekl, "a dáme jim -"

Bezpečnostní dveře se otevřely. To nebyla jejich práce. Osvítil je kužel světla.

Bren přitiskl Jaseho ke stěně a srazil ho dolů. Kaplan a Krogerová bezmocně stáli ve světle.

Ale Baniči se nepřikřčil. Světlo se sklonilo a roztočilo jako nějaké cizí slunce, zatímco se po chodbě začaly ozývat elektrické výboje. A Jago se pohnula. A Táno - tři obří stíny proti světlu. Bren si vzpomněl na pistoli, kterou měl v kapse. Vytrhl ji ven, postavil se a zamířil; srdce mu bušilo, ale jeho oči nenašly žádný cíl - jen tři atevy, náhle prodlouženou chodbu a člověka, který ležel na zemi v omezeném kruhu světla a slabě se zmítal, protože ho Baniči tlačil k zemi nohou.

"Ostatní utekli," řekl Baniči. "Jejich pronásledování bych nedoporučoval, Brene-ji."

Tamunových stoupenců bylo možná málo, ale ani v téhle situaci nemohli riskovat ztráty, protože kdo ví, kolik členů posádky bylo špatně informovaných; tohle si myslel o pronásledování Bren. Potom ale uviděl, co má na sobě muž, který sebou mlel na zemi.

"Není tohle ta 'bedýnka'? Tihle jsou od ostrahy?"

"Jeden se domnívá, že tenhle muž ano," řekl Baniči. "Hlídejte chodbu," řekl Jago a Tanovi. Potom sundal nohu ze zajatce, který se pokusil odplazit pryč. Dostal se ale jen ke stěně, o kterou se pokusil opřít a zvednout se na nohy.

Jase a Kaplan společně muže zvedli a přirazili ho ke zdi.

"Bobby," řekl Kaplan, zatímco se muž snažil osvobodit, "Bobby, neblázni, slyšíš?! Nedělej problémy. Starý pán žije, slyšíš mě? Ramirez žije. Chceš ho vidět, nebo ti mám rozbít hlavu?"

Krogerová sebrala ze země vetřelcovu baterku. V jejím světle se objevil jeho vykulený pohled.

"Jo," řekl muž jménem Bobby, "jo. Jestli je to tak, chci ho vidět."

"Bereme si bedýnku," řekl Andresson. "Dej nám ji. Tamun se úplně zbláznil. Postřelil starého pána. A teď Franka, bezdůvodně. Musíme se ho zbavit."

"To říkáš ty!"

"To říkáme my všichni! Tihle cizinci tě mohli rozsekát na kousky a nacpat do recyklátoru a neudělali to, takže zavři hubu a chovej se zdvořile. Jsou rozumní. Tamun je cvok. Ty jsi naživu a ti ostatní pořád dýchají. Tak si to promysli."

Zdalo se, že to Bobbyho uklidnilo. Dovolil Jasemu a Kaplanovi, aby mu pomohli vstát a sundat z něj kousek po kousku jeho "bedýnku". Kaplan si ji rovnou nasazoval.

Rozsvítilo se další světlo - Kaplan zapnul hradní lampu, která byla součástí Bobbyho vybavení.

"Nechte Bobbyho, ať si promluví s kapitánem," řekl Jase, "a potom ho pusťte, ať o tom řekne, komu chce. Tamun skončil. Až ho Ramirez chytí, vyhodí ho z přechodové komory."

"Co tu Ramirez dělá s těmi cizinci?"

"Žije," odpověděl Jase. "Za což rozhodně nevděčí těm lidským parchantům, co mu nepomůžou."

"Pojď se mnou," řekl Kaplan a chopil se Bobbyho.

"Světlo je terč," poznamenala tiše Jago v mosfei'. Ani na okamžik nespouštěla oči z chodby. V ruce svírala pistoli. "Je to nebezpečné, Gin-nadi."

Když Baniči vzal Ginny Krogerové z ruky baterku a zhasl ji, tvářila se dost ustaraně, ale neprotestovala.

"Vidím světlo na chodbě," řekla Jago, jakmile baterka zhasla. "Sílí."

Bren ve směru, kterým se dívala, neviděl zloha nic, ale ve špatném osvětlení se jeho oči s těmi jejími zdaleka nemohly měřit. Když se na něj Táno podíval, ve světle, kterým Jago mířila na podlahu, jasně vynikla odraznost atevských očí, která dělala lidem tolik problémů. A atevové neměli své oči na ozdobu.

"Kryjte se, nandi," řekl Táno.

"Někdo jde," řekl Bren Krogerové a ostatním. "Vracejí se. Všichni se kryjte."

Baterka okamžitě zhasla. Brenovi se zdálo, že oslepl, ale potom uslyšel, jak se někdo blíží. Šlo to ze směru, kterým odešel Bobby a Kaplan, a jeho uši mu říkaly, že to jsou dva lidé - nejméně dva, na chodbě, kterou ovládají oni.

"Jsem se starým pánem." Cizí hlas, to Brena trochu zklamalo. Zřejmě Bobby, ale on čekal Jaseho. "Říká, abych šel, a já půjdu. Pusťte mě do chodby. Roznesu zprávu. Nestřílejte na můj tým."

"Tak běžte," řekl Bren. Hlasitěji zašeptal: "Jago, Táno, Bobby-nadi prochází. Pusťte ho k jeho asociovaným."

"Hrozí nebezpečí," řekla Jago. "Bobby-nadi, promluvte s ostatními, co jsou v chodbě. Pokoušejí se sem tajně připlížit."

"Zůstaňte tam!" vykřikl Bobby do tmy. Jeho hlas se nesl jako ohlášení zkázy. "Kapitán je tady a mají ho živého a Tamun je zatraceně lhář! Dá se s nimi mluvit, slyšíte?"

Nastalo ticho, dlouhé, úzkostné ticho.

"Dokaž, že jsi to ty!"

"Tade," zakřičel Bobby, "pamatuješ si přece, kdo rozbil ten vodovodní kohoutek a zatopil celou sekci! Copak bych ti tohle říkal, kdybych to nebyl já?"

"Bobby?" zazněl hlas z temnoty, daleko za rohem. "Bobby? Ty jsi s nimi?"

"Jo. A jsem v pořádku a je tu Leo a Frank a jeho tým a Tamun střelil Ramireze kulkou, Tade. Tohle roznes po síti. Střelil starého pána kulkou. Můžeš si promluvit s Leem na síti. Má moji bedýnku."

"Tade," řekl Kaplan do komunikátoru na své jednotce. "Slyšíš mě? Frank Modan utrpěl těžký šok. Zlikvidovalo to většinu jeho bedýnky. Snažíme se tu zachránit kapitána, ale je na tom špatně, je střelený do hrudi. Máme pásku, na které mluví, můžu ti ji přehrát, když se napojíš na Cla dáš to dál a budeš to předávat dál a dál. Pořád jsi napojený, že? Slyšíš mě přece čistě a jasně."

"Mluví pravdu!" zakřičel Bobby do chodby za hlasem. "Řekni Cl, ať to prostě udělá, ano?"

"Máte ten záznam, pane?" zeptal se tiše Kaplan.

"Mám," řekl Jase. "Ale nemám adaptér, prostě to vezmeme přes směrový mikrofón."

Ozvalo se stisknutí tlačítka přehrávání a potom Ramirezův šepot. V tichu kolem zněl nepřírozně hlasitě.

"Hovoří Ramirez," ozvalo se ze záznamníku. "Nevěřte tomu, co říká Pratap Tamun; neposlouchejte jeho rozkazy. Žiju jenom proto, že mě Jase dostal pryč. Tamun a jeho bratrance jsou vinni jako sám hřích. Čtvrté křeslo patří Jasemu Grahamovi. Jase, dostán ho odtamtud, slyšíš?!"

27

"Slyšíš?" zeptal se Kaplan, když záznam skončil. "Tade? Slyšíš mě čistě a jasně?"

Na chvíli se odmlčel. Na tváři se mu objevil vyplašený výraz. "Někdo k nim jde. - Tade! Hned běž k nám, slyšíš! Utíkej! - Madam, pane," obrátil se popleteně na Baničiho a Jago. "Jdou k nám, musí! Nestřílejte!"

"Chápu, Kaplane-nadi," řekla Jago. Její hlas ztělesňoval klid. "Baniči?"

"Za nimi je Cenedi," řekl Baniči.

Bren velice rychle řekl: "Kaplane! Měli by se hned zastavit a zůstat stát. V té chodbě je naše vlastní ostraha. Řekněte jim, ať stojí a nepředstavují hrozbu!"

"Stůjte!" řekl rychle Kaplan do mikrofону. "Počkejte! Zastavte, za vámi jde atevská ostraha. Nikoho nestrašte, jen se nehýbejte. S těmi chlapy není legrace!"

Potom se Kaplan znovu zatvářil zmateně. "Ano, paní," řekl, a potom: "Volá mě Phoenixkom. Je tam Sabinová. Ona to slyšela."

"Na čí straně je?" zeptal se Bren.

"Mám se zeptat, pane?"

Neuvěřitelně, pomyslel si Bren. Stál tu ve tmě, všude se to hemžilo ostrahou, vdova byla nucená večerět potmě, jeho vlastní ostraha měla prst na spoušti, Ramirez zápasil o každý dech a oni se museli ptát kapitána Phoenixu, na čí straně stojí.

"Zeptejte se," řekl.

"Co kapitán chce?" zeptal se Kaplan. Potom přetlumočil odpověď. "Pane, Cl říká, že hledá Oguna, prý se nehlásí, a ona nechce, aby někdo někam chodil."

"Ten už je možná mrtvý," řekl Bren. "Povězte Cl, co se nám stalo."

Kaplan to začal bleskově líčit. Mezitím se na křižovatce objevilo světlo a několik mužů s "bedýnkami" ostrahy se vydalo směrem k nim.

Potom se za nimi objevili vysoké postavy se světlem. I oni mířili k Brenovi a ostatním.

"Povězte kapitánovi," řekl Jase Kaplanovi, "že jednám na základě Ramirezových rozkazů a že mě ustanovil čtvrtým kapitánem. Zeptejte se jí, jestli je tam s ní Tamun."

"Ano, pane." Kaplan to předal. "Ne, pane," řekl, když si poslechl odpověď. "Sabinová také neví, kde je."

"Řekněte jí, že požaduji, aby našla Oguna, nepouštěla Tamuna ke knoflíkům a nechala průlez uzavřený, dokud nepředáme zprávu ven. Řekněte Cl, aby vysílala Ramirezovu zprávu. Jestli ji nemají nahanou, můžeme ji pustit znovu. Ať Sabinová zapne proud! Tohle kapitán nevydrží!"

I tohle Kaplan předal, a pak řekl: "Sabinová říká, že máte počkat."

Náhle hlasitě zahoukala siréna, až sebou atevové škubli. O vteřinu později se světla rozsvítila do poledního jasu a spustily se ventilátory. Několik lidí z ostrahy stanice se nejistě vynořilo ze tmy. Za nimi se objevil Cenedi a půl tuctu jeho mužů.

Ze všech nástěnných jednotek se najednou ozvala hlasitě opakovaná Ramirezova zpráva.

"Vysílá se kapitánova zpráva i venku?" zeptal se pro jistotu Baniči.

"Ano, Baniči-ji. Informujte všechny, že věci jdou celkem dobře."

"Ony jdou velice dobře," řekl Baniči, "protože se domnívám, že lord Geigi a jeho muži začínají být netrpěliví a brzy vyrazí do doku."

"Lord Geigi je tady?" zeptal se šokované Bren. "Osobně?" Uvědomil si, že mu nikdo neřekl nic, co by tomu odporovalo - to jen on sám předpokládal, že "Geigihovi muži" znamenalo, že je Geigi zapůjčil. Obloustlý lord z pobřeží, někdy s nehorázným chováním... ano, lord Geigi by se vydal na tuhle divokou cestu, a v závěsu za 'Sidi-ji především. Vdova nikdy, nikdy necestovala bez zdrojů.

A v doku... pomyslel si Bren, je raketoplán vystavený nebezpečí a, můj bože, je tam lod, svatý grál veškeré lidské činnosti. Loď, kterou viděli, když se přiblížili, nebyla daleko od doku pro raketoplány...

"Loď, Jase. Přístup je odtamtud, že? Ze stejného doku, kde je raketoplán?"

"Ze sousedního," řekl Jase. "Ale je to ve stejné oblasti. Jestli Sabinová udrží průlez, tak se dovnitř nedostanou, ale kdyby si myslela, že jsou ohrožené lidské životy..."

"Musíme se dostat tam dolů. Tam nahoru. Rozhodně nemůžeme dovolit, aby Geigi ohrožoval Phoenix. Posádka by si myslela to nejhorší."

"Jeho cílem je dok," řekl klidně Baniči. "A bezpečí raketoplánu."

"V téhle situaci je nedorozumění až příliš pravděpodobné. Baniči, oni teď nesmí vylézt ven. Řekněte jim, ať ještě vydrží."

"Nemáme s nimi žádný spolehlivý kontakt," řekl Baniči, "leda přes samotný Phoenix a - Brene-ji, my bychom jim neměli prozradit, že je tam Geigi. Nemůžeme zradit lorda Geigihovi. To by stálo život řadu atevů a ohrozilo ai-šidťat."

"Musíme se dostat nahoru," řekl Bren. "Musíme tohle zastavit dřív, než to vybuchne."

Proti tomu Baniči nic nenámítal. "Cenedi. Loď je v rukou potenciální asociované, Sabin-aiji; Ogun-aiji není k nalezení. Ramirez-aiji je zde, zraněný a slabý. Geigi, pokud se dá do pohybu, možná způsobí zmatení sil nahoře v doku."

"Geigi začne jednat za tři čtvrtě hodiny, ledaže by lidé podnikli nějaké kroky proti raketoplánu."

"Výtahem tam můžeme být za deset minut," řekl Jase. "Nadiin-ji, my musíme jít, a musíme jít teď, jen tak udržíme doky otevřené a zabráníme nedorozuměním." Mezi Bobbyho a Kaplanovou skupinou probíhala další jednání vedená ve zkratkovitém žargonu. Zoufalá, neuctivá hádka. "Kaplan je v kontaktu se Sabinovou. Máme jí říct, že tam mříme?"

"Povězte jí, že tam mříme my, aby čekala atevy." Bren se pokusil kriticky posoudit, k čemu se musí zavázat. "Neříkejte ani slovo o atevěch, kteří tam už jsou. Nezmiňujte se o lordu Geigim. - Ginny. Vy sem dostanete půl tuctu příslušníků ostrahy a pár atevů, aby vám zajistili bezpečí; Ben a Kate vám budou tlumočit. My půjdeme nahoru a pokusíme se tuhle situaci vyřešit dřív, než vybuchne."

"Mně se to nelíbí," řekla Krogerová. "Ani trochu. Nechte mě, ať si promluví se Sabinovou."

"Promluvte, jestli se k ní dostanete. Doporučte jí, aby neotvírala průlez. Snažíme se to vyřešit."

"Vy tam nepůjdete, Brene-ji," řekla Jago. "Takové plány si vůbec nedělejte."

"Někdo ale musí vést jednání mezi vdovou a Sabinovou," řekl Bren. Časem si zvykl na palbu a na výpadky proudu, dokonce i na to, že by se bez energie mohla ocitnout celá stanice. Toho se nebál; bál se náhodného nedorozumění, které by mohlo zničit celý tenhle podnik a začít další válku... toho se strašně bál. A to by byl jeho problém.

Vdova, bůh jim pomáhej, a lord Geigi.

A Sabinová.

Připojil se k Baničimu a k Jago, a Jase se přidal k němu. "Půjdeme, nadiin-ji. Nemáme čas na diskuse."

"Běžte," řekl Baniči. I Kaplan šel s nimi, a také všichni ostatní s vybavením ostrahy, až na dva. Andresson dostal vybavení od Tada a Pressman a Johnson už také měli vlastní. Cenedi oddělil od své jednotky deset mužů, kteří měli zůstat na stráž. Při odchodu s nimi ještě mluvil. Jase říkal, že jen k výtahu je to deset minut, a Bren tedy šel rychle. Přešel do poklusu, aby udržel tempo s Baničim dlouhými kroky. Zbytek skupiny se za nimi vydal co možná nejrychleji, mířili do hlavní chodby a k výtahům.

Tlačítka na panelu výtahu byla mrtvá. Světla na panelu nesvítla. Baniči ani na okamžik nezaváhal a začal rozebírat panel.

"Sabinová nám dá povolení," řekl Kaplan a Bren natáhl ruku, aby rozebírání zastavil.

Světla zablikala; dorazila kabina a dveře se poslušně otevřely na stisknutí knoflíku.

"Pojedeme všichni?" zeptala se Jago.

"Bude nejlepší, když dorazíme s nějakou silou," řekl Baniči. "Požádejte, nadi, aby C1 kontaktovala posádku raketoplánu a řekla jí, že se tam snažím dostat."

Vypadalo to jako moc dobrý nápad. Bren ho předal Kaplanovi, který přes své vybavení zavolal C1. Mezitím nastoupili do kabiny - snažili se nacpat co nejtěsněji.

Výtah se dal do pohybu. Jase hlídal ukazatele, zatímco Bren se díval na něj. Dva lidé, mršaví proti vysokým, neprůstřelným atevům. Bren se nadechl. Teď byla ta pravá chvíle šilet strachem a znovu si projít volby, které udělal a díky kterým byli teď tady, se všemi riziky, která z toho vyplývala. Zdálo se, že výtah jede pomaleji než předtím - nebo to jen tak zrychlila Brenova mysl? Stále víc se vydávali na milost Sabinové a sadě přepínačů, kterou měla pod palcem. Kdyby někdo kabinu zablokoval, hrozil by jim mráz a absolutní temnota. Vzato kolem a kolem, byla by to velice špatná situace.

Na to, že by k těm přepínačům mohl mít přístup Tamun, raději nechtěl vůbec myslet.

Kabina zaduněla a nabrala rychlost. Byli v ní namačkaní tak, že se ani při otřesech nedalo nikam upadnout - pouze jejich váha stále klesala.

Prosim, bože, ať se tam dostaneme, myslel si Bren a myslel přitom na Tamuna a na knoflíky. Díval se, jak se na panelu mění blikající světla. Počítal. Byli tak namačkaní, že nemohl pohnout rukou a vytáhnout pistoli, kterou měl v kapse, tak namačkaní, že musel synchronizovat své dýchání s Jaginým, protože jinak na něj její hluboké nádechy tlačily ve špatnou chvíli.

Ještě tři úrovně.

Ještě dvě. Gravitace se úplně vytratila.

Kabina pomalu zastavila a dveře se otevřely do mrazu tak intenzivního, že působil dojmem vakua.

Zasypala je smršť kulek, jiskřily všude kolem. Atevové se vyrojili z kabiny doleva i doprava a strkali se, aby se uvolnili. Ve stavu beztlíže pak měli tendenci odplout stranou. Bren se staral o sebe, odstrčil se od Tana, který stál za ním, a volně se rozletěl. Snažil se udělat totéž co Jago, to jest chytit se okraje dveří, aby zastavil svůj pohyb, a dostat se do krytu.

Snažil se. Ale vtom ho něco trefilo do nohy a díky šoku nedokázal sevřít rám dveří. Od kovových povrchů v jeho blízkosti se odrazilo několik střel. Byla tam řad; záblesků.

Lidský hlas - Jaseho hlas - vykřikl: "Ramirez! Ramire: žije! Tamun skončil!"

Bren se převaloval ve vzduchu. Instinkt mu říkal, že když se stočí do klubička, uleví se mu. Intelpekt zase říkal že to by byl nejlepší způsob, jak se zabít. Když prolétá kolem jedné trubky, pokusil se chytit držadla.

"Brene-ji!" Chytila ho nějaká ruka a odtáhla ho d(bezpečí.

Další elektrický šok ho odhodil stranou: převaloval s< vysoko nad rukojeťmi u výstupu z výtahu, uchopil holoí rukou ledově chladný povrch hadice a zhoupł se, aby za stávil, nebo se aspoň podíval na situaci z jiného úhlu.

Viděl, jak se Jago odráží, aby se k němu dostala. Mě pocit, jako by byl v závratné výšce, ale to byla jen iluze A vtom uviděl ukrytého člověka s pistolí, který na ni mířil.

Bez přemýšlení vystřelil. Díky zpětnému rázu se nedo kázal udržet a tvrdě narazil do jiného povrchu. Od toho se odrazil a začal se znovu převalovat vzduchem - přiton se pokoušel najít Jago. Muže, na kterého vystřelil, neví děl. Neslyšel nic kromě odeznívající ozvěny palby.

Zachytil se loktem za trubku, tentokrát vysoko nad vý stupem z raketoplánu. Jago neviděl, ale viděl, jak se prů lez otevírá. A z něj vyručkovali atevové. Všichni ozbroje ní, všichni připravení na problémy a všichni schopn nějaké problémy působit.

"Lorde Geigi!" vykřikl, dvakrát. Při druhém výkřiku s< jeden z mužů v řadě zastavil a pohlédl vzhůru - neb(analogickým směrem.

"Brene-ji!" volala odněkud z dálky Jago. Bren věděl že výkřikem ze sebe udělal terč; a věděl, že jeho ostrah; s tím nesouhlasí.

"Je tam nahoře!" slyšel křičet Jaseho.

Začala to být opravdu ostuda. Celá jeho skupina ho hledala. Pistoli strčil do kapsy - bál se, že ji ztratí, to by opravdu celé věci nasadilo korunu - a pokusil se ručkovat po trubce, jestli nenajde cestu dolů. Bylo to, jako by visel na lešení, tři-čtyři patra nad podlahou doku, v mrazivé jeskyni, kterou křižovala vedení a volně se vznášející hadice. Poslala ho sem fyzika střelby... a ono se to dalo čekat, kdyby o tom trochu přemýšlel. Nevěděl, jestli už střelení skončilo; nevěděl, jestli se ti, co se ho snaží dostat zpátky, vystavují nebezpečí.

Nemohl komunikovat jinak než tím, že by křičel - a randálu už nadělal dost. Začal využívat šosy svého kabátu, aby se

nedržel trubek holýma rukama. Vtom mu jeho otřesený mozek oznámil, že ano, sem nahoru ho dostala fyzika, a ta ho taky může poslat zpátky rychleji - ším způsobem než je ručkování po zmrzlých trubkách. Sebral odvahu, zapomněl na perspektivu a prostě se odrazil a letěl, pořád dolů a dolů, dokud se nebude moci odrazit k nějaké přistávací ploše, o kterou by se moc nepraštil.

Dostal se na dosah Jaginy natažené ruky... chytila ho za rukáv a odtáhla ho do bezpečí - a do tepla. Byl tam taky Baniči. Čekal. A Cenedi. Bren se strašlivě styděl.

"My vám budeme muset dát cechovní licenci," řekl Baniči. "To byl Tamun, koho jste střelil."

"Já jsem ho střelil?" Tohle Brena úplně zdrtilo - mělo to přímý dopad na jeho osobní nestrannost ve sporech. "Je mrtvý?"

"Ne," řekla Jago a Brenovi se, kupodivu, ulevilo, "ale Jase-ji ho zatkl, to je, myslím, to správné slovo."

Vznášeli se ve vzduchu. Malý uzel něčeho, co Brenovi po mrazivých nosnících přišlo jako přátelské teplo. Teď k nim mířil Jase, ručkoval po zábradlí a proplétal se mez daleko více atevy, než kolik jich tu bylo předtím.

Mezi nimi byla výrazná postava velmi podsaditého atevy v tlustém zinném námořnickém kabátu. Nedržel se zábradlí a svištěl vzduchem příliš rychle pro své dobro.

"Lord Geigi," řekl Bren. Přiliš se třásl, než aby ho moh zachránit, ale Cenedi natáhl ruku a jemně lorda z pobřeží zastavil. I "To je pozoruhodné, nadiin," řekl lord Geigi. Jeho zlaté oči zářily a ebenové tváře byly nezvykle zrudlé. "To je opravdu pozoruhodné. Vyhráli jsme? A o co bojujeme?"

"Jeden se domnívá," začal Bren, když vtom uviděl, jak k nim plují tři lidští dělníci.

Byl s nimi ještě jeden člověk. Také v zářivě oranžové kombinéze dělníků z doku. Tenhle člověk měl ale tmavý, velmi známý obličej a Bren měl podezření, že je ozbrojený. Ale nepůsobil hrozivě a blížil se k nim bez jakéhokoli zaváhání: tohle byl někdo, kdo toto místo bral jako své.

"Kapitáne Ogune," pozdravil ho Bren. Nastal tichý, nepříjemný okamžik, kdy se s Ogunem měřili.

"Kapitáne Ogune," řekl Jase. "Kapitán Ramirez mě ustanovil čtvrtým kapitánem. Ze své autority. Přebírám třetí křeslo, dokud nebude znovu v aktivní službě a neřekne jinak. Tamun je zatčen. Dresh bude také, jen co se objeví."

Ogun nehnul ani brvou. "Kódy máte?"

"Od chvíle, co jsem byl se starým pánem v tunelech Můžu je zadat," řekl Jase a v jeho hlase nebyla ani stope po přátelském tónu. "Věřte mi, že můžu. Nechci si to křeslo nechat natrvalo. Jenom ho budu zahřívát."

"Máte rozum," řekl Ogun, jako kdyby slova byla ryží zlato, kterým je nutné šetřit. "Tamun je ze hry. Dresh je ze hry. Máte třetí křeslo. Budete ho mít do setkání Rady. Potom si o tom promluvíme."

"Potom odstoupím," řekl Jase. "Co nejrychleji. Vůbec netoužím sedět v Radě, natož mít křeslo."

"To je základní podmínka pro tuhle práci," řekl Ogun. "Tamun je naživu?"

"Naživu," řekl Jase. "Teď je z něj problém pro Radu."

"Pořádný problém pro Radu," řekl Ogun a dotkl se kovového límce pod křiklavou oranžovou kombinézou. "Sabe. Chytili jsme Tamuna. Jase je třetí kapitán. Ramirez ho určil. A já taky. Máme na palubě další atevy a zdá se, že i dalšího důležitého. Čekali... asi chtěli vědět, co uděláme. Jo. Předvedli jsme jim pořádnou show, co? Teď pro ně musíme sehnat postele. Sabe, stáhni všechnu posádku na loď. Bude schůze Rady. Musíme zalátat, co se potrhalo. A dost naléhavě."

Sabinová zřejmě něco odpověděla.

"Hotovo. Máš volno," řekl Ogun a zadíval se do prázdné oblasti doku. "Ale vydrž tam, kde jsi. Není potřeba, abys chodila ven, dokud to tu nebude úplně stabilní."

Potom svůj prázdný pohled obrátil na Brena. "Takže, pane Camerone?"

"Dobrá, pane. Jsem moc rád, že jste unikl. Báľ jsem se, že se vám to nepodařilo. Zaútočili na nás, když jsme vycházeli z vaší kanceláře."

"Co Frank?"

"Měl by jít do nemocnice. Teď je s doktorkou Krogerovou."

Ogun na něj na chvíli upěl jízlivý, nepříjemný pohled. "Dohody platí. Budete mít zdroje, které potřebujete. Všechny vězně a oběti na životech nám předejte. Systémy, pane Camerone, které jste poškodili, si nakonec opravíte sami."

"Ty které jsou v naší moci," řekl Bren. "Naštěstí jich není tolik, kolik by mohlo." V rukou už vůbec neměl cit.

Noha ho pořád bolela - měl v ní křeč z šoku. Srdce mi pořád bilo dost nepravidelně. Nic si nepřál víc než najít místo se vzduchem, teplem a obyčejnou, požehnanou iluzí gravitace, která by držela věci na svých místech.

Ale místo aby se zkroutil bolestí, musel překládal zdvořilostní fráze. Protože lord asociace, lord Geigi, trvá] na tom, že si je vymění s výkonným nejstarším kapitánem Cechu pilotů... a byly to velice pomalé a formální fráze, až nakonec Brenovi jektaly zuby zimou. Jase na tom nebyl o nic lépe.

"Čaj," prohlásil nakonec Geigi. "To tady nahoře budeme plavat jako ryby? Přiznávám, že bych nepohrdl konvicí horkého čaje, to tedy ne, a možná misce něčeho k tomu. Předpokládám, že vdova už si tu nějaké to pohodlí zařídila. Nebo ne?"

"Nepochybně," řekl Cenedi. Bren se jenom nehybně vznášel ve vzduchu, dokud ho Jago neodtáhla zpátky k výtahu. Při jízdě dolů nebyla kabina zdaleka tak přečpaná.

Baniči dal Brenovi svůj kabát, zahřátý tělesným teplem. Jago dala ten svůj Jasemu, který byl v ještě horším stavu. Jeho pohmožděná žebra dostala zabrat. Kaplan a jeho přátelé jeli dolů s nimi. A Geigi a jeho osobní garda. Zato Cenedi zůstal nahoře s Taném, aby zajistil, že nevzniknou žádná nedorozumění.

Táno navrhl, aby poslali pro Bena Feldmana. Brenovi to přišlo jako moc dobrý nápad. Ben se vrhne do toho, na co čekal celé své dlouhé vzdělávání, na svoji jedinou šanci jednat s rozhraním tam, kde na tom nejvíc záleží. Bren si připomínal, že musí mluvit s Krogerovou, poradit jí, získat pro Ramireze tu nejlepší dostupnou péči. A prc Franka. I pro Franka. Pro každého, koho najdou a kdo v tomhle souboji starých podezření a nových ambicí utrpěl. Tohle Bren řekl

Kaplanovi a ten zase Cla zřejmě i Sabinové s Ogunem.

Jase se vracel pro svůj kabát; až si odpočine, vyjede znovu nahoru. Ramirez na něj svalil zodpovědnost, kterou sice zrovna moc nechtěl, ale před kterou nehodlal uhýbat. Stal se dočasným kapitánem místo Tamuna, což také nechtěl, jenže někdo to dělat musel.

A také musel říct matce, že je pořád naživu, jakkoli by se to mohlo zdát nepravděpodobné.

I ten čaj vypadal jako moc dobrý nápad, a postel ještě víc. Bren doufal, že až vystoupí z výtahu, nebude ani jedno z toho daleko. Cíl cesty zadával Jase.

Podlaha tlačila na jejich nohy stále víc a víc a vzduch jakoby byl každým okamžikem teplejší... možná si to Bren jen namlouval, ale teprve když se dostali k cíli a vyšli na chodbu, zdálo se mu, že má dostatek kyslíku.

Ale chodba, na které se ocitli, nebyla opuštěná. Byla tam posádka, která si balila věci a vyklízela kajuty... takovou moc měl jediný rozkaz, aby vyklidili stanici a vrátili se na loď.

Aby napravili problémy, říkal Ogun, aby zahojili to, co konflikt rozjitřil.

Bren byl rozhodnutý, že je nenechá zůstat v jejich kovové schránce, zatímco oni budou přestavovat stanici. To tedy ne. Spraví rozhraní, dají Kaplanovi a jeho přátelům tolik ovocného cukru, že po něm neusnou, poučí vesmírné poutníky o hodnotě planet, těch nejkrásnějších, nejluxusnějších a nejvzácnějších věcí na světě.

Zatím si ale přál, aby prošel chodbou bez toho, že by ho zastřelil některý z Tamunových rozezlených bratranců. Narani a Bindanda věděli, stejně tak vdova. Dorazí možná v čele zvědavého davu, ale dveře se jim otevrou, jejich vlastní útočiště je pohltí... dostanou tu konvici čaje, horkou koupel a postel, kterou pro něj měl Bindanda určitě připravenou.

Před nimi stál nějaký starý muž, obyčejný starý muž. Chvilí upíral pohled na to, co se tak náhle objevilo v jeho blízkosti a obrátilo vzhůru nohama jeho klidný, byť neobyčejný život. Hodně členů posádky bylo starých. Jer. málo nebylo. Jak Bren a jeho skupina šli, vycházeli z kajut lidé a balili si věci, aby se mohli vrátit do přečpaných kajut na lodi.

Potom se otevřela vzdálenější sekce a z ní vyšla skupinka mladých lidí, mužů i žen. Sledovali všechno z dálky: zvědavost z nich vytvořila dav.

"Klidně pojdte, nandiin-ji," řekl klidně atevsky Bren "Představte si, že jste ve vesnici, jejíž obyvatelé se přišli podívat na své lordy a zjistit, jestli už je nebezpečí zažehnáno."

"Prý sem míří ta stará paní," řekl Kaplan, který byl napojený na CI přes sluchátka. "Chtějí ji vidět. Posádka slyšela, že se tu objeví. Chtějí vás vidět. A ji také."

"Chtějí vidět aiji-vdovu," opakoval Baniči, jako by s ním nebyl jistý, jestli slyšel dobře.

"Starou paní," řekl Kaplan. "Tu dámu."

A opravdu, na křižovatce se otevřely dveře - dveře jejich vlastní sekce - a ven vyšla malá skupinka atevů, v černé a stříbrné, jak se patřilo na Cech, a mířila přímo k nim. A mezi nimi šla drobná ateva, která se opírala o hůlku.

"To je ona, vidíte?" řekl Andresson. "To je ta stará paní."

"Nemyslí to neuctivě," řekl rychle Jase. "To je, jako by řekli aiji. Stará žena. Babička. Tabini poslal ji... to je největší jednacím trumf. Staré ženy nikam nechodí, dokud není po všem."

Bylo to, jak mu Jase vždycky říkal. Ženy byly ty kdo zprostředkovávaly mír. Ženy nebyly zasažené žádnými spory. Ženy nebojovaly.

Lidé, co tohle říkali, se v životě nesetkali s Tabiniho babičkou.

Ale Bren si tak nějak myslel, že 'Sidi-ji by lidskou úctu přijala s velice samolibým potěšením.

A mezi atevy to byli aijiové, kdo přicházeli posbírat kousky a ty, kdo přežili, a svou pouhou přítomností lepili dohromady asociace. Kam dorazili, tam přestávaly boje.

Nebylo nutné mluvit stejnou řečí, když byl výsledek na obou stranách přijatelný.

28

Dostala jsem zprávu od Tabiniho, psala Brenovi matka v jedné zprávě ze surreálné haldy, kde se nacházely i reklamy na lyžařské pobyty na Mt. Thomas a realitní investice.

* * *

Má o tebe velkou starost. Ujistila jsem ho, že jsi v pořádku.

Barb se probrala a ptá se na tebe. Řekla jsem jí, že jsi na vesmírné stanici, a ona povídá, abych si nedělala legraci. Ale já jí pak řekla, že to bohužel žádná legrace není.

Strážce jsou všude. Nepustíme do haly, abych se mohla dívat na televizi, takže nemám vůbec žádné zprávy, ale dovezli mě domů, takže jsem se po tom všem poprvé vyspala. A uklidila jsem ve tvém pokoji. Našla jsem jeden z tvých manžetových knoflíčků. Myslím, že musí být dost drahý. Schovám ti ho.

Toby mi pořád nezavolal, ale dostala jsem pohled od dětí - věřil bys, že mi ho museli dát tvoji lidé od ostrahy? Procházejí moji poštu. Nevím to jistě, ale možná že Toby zavolal a oni mu nedovolili se mnou mluvit. Podle mě je to úplně zbytečné. Co si myslíš? Že ten hlavní problém jsou moji synové?

Barb říká, že by sis měl pospíšet a vrátit se. Paul ji ani nepřišel navštívit. Konečně začala mluvit o rozvodu - myslím si, že je to dobrý nápad a že to už měla udělat dávno.

* * *

To byl první ze tří velice podobných dopisů. Hráz se protrhla. CI mu poslala všechnu zadrženou poštu.

Musel projít spoustu zpráv od členů různých komisí, hasdrawadu a tašridu... a byl tam také jeden oficiální dopis z Mosfeirského ministerstva vnitra. V kostce se tam říkalo, že různé osobní záležitosti byly zabezpečeny. To byla úleva. To znamenalo, že jeho rodině nikdo vážně nevyhrazuje.

A pak tam byla zpráva od Tobyho. Tam se jednoduše psalo:

* * *

Tohle píšu někde na moři. Je to zvláštní představa, že ty pluješ někde ve vesmíru nad našimi hlavami, zatímco my plujeme tady dole. Ležíme na palubě, pozorujeme mraky a připomínáme si, že svět je skvělý.

A ty taky, bráško. Oba si to myslíme.

* * *

To bylo milé. Byla úleva vědět, že Toby a Jill jsou v pořádku. Bren trochu žálil, jak moc si užívali. Přímou je viděl. I v těchhle strojově vyrobených chodbách mohl vidět modré nebe a cítit pod sebou houpání vln.

Až raketoplán znovu odletí, Bren a jeho atevové na jeho palubě nebudou. A vdova také ne, což ho trochu vylekalo. Ta dokonce pozvala do vesmíru Astronoma emerita, který očekával, že se mu za to dostane příležitosti pozorovat hvězdy a mlhoviny.

To bude muset Bren zařídit.

Celý zatracený dvůr toužil po pohledu na nebesa... a na svou stanici. Mosfeira měla zatím problémy s lodním archivem - propukaly tam žaloby kvůli vysílacím právům.

Bren nechal Bindandu, aby mu navlékl kabát a zatřásl s ním, aby se usadil na místě. Potom vypnul počítač a pustil se do zápolení s krajkou. Chyběl mu ten manžetový knoflíček - patřil do jeho oblíbené sady, která se dala zapnout, aniž by přítomná zehlené krajky pomuchlala.

Čekal ho formální čaj s vdovou a všemi paidhii včetně jejich rodin - a to nezbytně zahrnovalo i dočasný kapitána.

Bren z toho měl velké obavy, doufal ale, že to dopadne dobře.

C. J. Cherry

Americká autorka fantastiky, vlastním jménem Carolyn Janice Cherry, narodila se 1. 9. 1942 v St. Louis ve státě Missouri, vystudovala latinu a klasickou filologii, v letech 1965 až 1976 přednášela latinu a antické dějiny. Upozornila na sebe fantasy trilogií *Gate of Ivrel* (1976, č. Brána Ivrelu / Amos 1993), *Well of Shiuan* (1978, č. Studna Ši-huanu / Amos 1994) a *Fires of Azeroth* (1979, č. Ohně Azerothu / Amos 1995), v níž popisuje osudy Bílé královny Morgain, jejíž úkolem je zničit hyperprostorové brány mezi světy, které ohrožují samotnou stabilitu celého vesmíru. Série vyšla společně v knize *The Book of Morgaine* (1979=*The Chronicles of Morgaine / The Morgaine Sága*) a později byla zakončena čtvrtým románem *Exile's Gate* (1988, č. Brána vyhnanství / Amos 1995). Úspěch tohoto cyklu jí v roce 1977 vynesl cenu J. W. Campbell Award pro slibného nováčka žánru.

Čtenáře SF přesvědčila o svých kvalitách trilogií *The Faded Sun: Kesrith* (1978 - nom. Hugo a Nebula, č. Kesrith / WS 1993), *Shor'Jir* (1979, č. Shon'Jir / WS 1993) a *Kutath* (1980, č. Kutath / WS 1994), v níž sleduje osudy zbytku rasy nájemných bojovníků Mri, kteří se po prohrané válce s lidstvem ve službách mimozemské rasy Regulů rozhodnou k návratu na rodnou planetu; Regulové se však v obavě z možného spojení lidstva a Mri rozhodnou bývalé služebníky zcela vyhladit. Propracovaný svět budoucnosti, plný politických intrik a do detailů propracovaných obchodních a sociálních vztahů, je silnou stránkou autorčina díla. Trilogie, vydaná také v jednom svazku pod názvem *The Faded Sun Trilogy* (1987), byla později zařazena do daleké budoucnosti rozsáhlého cyklu tzv. světa Unie a Aliance. Podle vnitřní chronologie cyklu stojí na počátku romány *Heavy Time* (1991) a *Hellburner* (1992), dvojice vesmírných thrillerů z blízké budoucnosti, kdy se lidstvo snaží získat potřebné suroviny těžbou v pásu asteroidů, společně vydání tvoří kniha *Devil to the Belt* (2000).

Základním kamenem série se stal rozsáhlý román *Downbelow Station* (1981 - Hugo, č. Stanice Pell / WS 1993). Popisuje rušný život na vesmírné stanici uprostřed válečného konfliktu mezi Zemí a vzdálenými koloniemi, během něhož dojde ke vzniku společenství vesmírných obchodníků - Aliance, jež má sehrát roli zcela nečekané a velmi důležité veličiny v následujícím politickém napětí. Následující události sledují romány *Merchanter's Luck* (1982), *Rimrunners* (1989), *Tripoint* (1994) a *Finity's End* (1997). Stále se rozpínající Unii reprezentuje vesmírná stanice z rozsáhlého románu *Cyteen* (1988 - Hugo a Locus), který následně vyšel díky svému rozsahu rozdělen do třech svazků pod názvy *Cyteen: The Betrayal* (1989, č. Zrada na Cyteenu / Triton 2003), *Cyteen: The Rebirth* (1989, č. Znovuzrození / Triton 2003) a *Cyteen: The Vindication* (1989, č. Očištění / Triton 2003). Zhruba ve stejném období a prostředí se odehrává také SF román *Forty Thousand in Gehenna* (1983), v němž dojde ke vzniku doktríny zakazující jakýkoli kulturní vliv lidstva na původní obyvatelstvo nově objevených planet. Velmi vzdálenou budoucnost popisují romány *Brothers of Earth* (1976), *Hunter of Worlds* (1977) a *Serpent's Reach* (1980). Další díla jsou spojena se světem Unie a Aliance mnohdy jen velmi volně, jako např. trojice románů *Port Eternity* (1982), *Voyager in Night* (1984) a *Cuckoo's Egg* (1985 - nom. Hugo, č. Kukaččí vejce / Svoboda 1995). První dva tituly vyšly spolu se samostatným titulem *Wave Without a Shore* (1981) v jednom svazku pod názvem *Alternate Realities* (2000).

Zástupce lidstva naráží při průniku do vesmíru na složitou politickou situaci panující uvnitř obchodního galaktického společenství různorodých civilizací v románové pentalogii *The Pride of Chanur* (1982 - nom. Hugo, č. Chanuřina pýcha / Návrat 1994), *Chanur's Venture* (1984, č. Odvážná Chanur / Návrat 1994), *The Kif Strike Back* (1985), *Chanur's Homecoming* (1986) a *Chanur's Legacy* (1992). Úvodní tři části vyšly společně pod názvem *The Chanur Sága* (2000). Dobrodružný SF román *Angel With the Sword* (1985) tvoří pozadí autorčina vlastního projektu tzv. sdíleného světa ze série antologií *Merovingen Nights: Festival Moon* (1987), *Fever Season* (1987), *Troubled Waters* (1988), *Smuggler's Gold* (1988), *Divine Right* (1989), *Floodtide* (1990) a *Endgame* (1991).

Část SF tvorby pochopitelně do světa Aliance a Unie nespadá vůbec. V trilogii *Foreigner* (1994, č. Cizinec / Triton 2003), *Invader* (1995, č. Vetřelec / Triton 2005) a *Inheritor* (1996, č. Dědic / Triton 2006) se musí od zbytku lidstva izolovaní potomci kolonistů naučit soužití s původním obyvatelstvem nově osídlené planety. Křehkou rovnováhu

udržovanou obchodem s pozemskou technologií naruší neočekávaný návrat kolonizační lodi v navazující trilogii Precursor (2000, č. Předchůdce / Triton 2007), Defender (2001, č. Obránce / přip. Triton) a Explorer (2002, č. Průzkumník / přip. Triton), kde se v závěru setkají obě rasy s novou mimozemskou civilizací. Autorce se psaní úspěšné série zalíbilo natolik, že se v poslední době k příběhu opět vrátila v nové trilogii započaté tituly Destroyer (2005) a Pretender (2007). V románové dvojici Rider at the Gate (1995) a Cloud's Rider (1996) přežívá lidská kolonie v nelehké izolaci na planetě, kde je většina tvorů obdařena telepatickými schopnostmi. Na základě stejnojmenného TV seriálu vznikl román Lois fr Clark: A Superman Novel (1996). Ze samostatných titulů zbývá uvést raný román Hestia (1979). Dosud pouze dvoudílná série The Gene Wars: Hammerfall (2001) a Forge of Heaven (2004) popisuje příběh nedobrovolného spasitele znepřátelených mezihvězdných říší, které mezi sebou po ničivém a zdoluhavém boji uzavřely velice křehký mír. Marak Trin Tain se zde jako vůdce strategicky důležité pouštní planety pokouší prosadit zájmy spoluobčanů a přitom ještě v křehké diplomatické hře předejít hrozbě obnovení konfliktu mezi lidmi a nebezpečnou mimozemskou rasou.

Nadále se samozřejmě nepřestala věnovat také žánru fantasy. Povídku The Dreamstone (Amazons!, ed. Jessica Amanda Salmonson 1979) a samostatně vydanou noveletu Ealdwood (1981 - nom. WFA) přepracovala do úvodního svazku dvoudílné série The Dreamstone (1983) a The Tree of Sword and Jewels (1983), v níž zdařile zpracovala příběh královny Arafel Sidhe na konci věku keltské magie, jenž přichází společně s železnými meči křesťanů. Oba romány vyšly několikrát společně pod názvy Arafel's Saga (1983), Ealdwood (1991) a v mírně upravené podobě také jako The Dreaming Tree (1997). Do sdíleného světa Heroes in Hell přispěla romány The Gates of Hell (1986, sp. Janet E. Morris), Kings in Hell (1987, sp. Janet E. Morris) a Legions in Hell (1987). Výuku bojových umění podstoupí na cestě za pomstou mladá dívka z fantasy románu The Paladin (1988, č. Paladin / Návrat 1995). Vlastní projekt sdíleného světa The Sword of Knowledge vytvořila v románech A Dirge for Sabis (1989, sp. Leslie Fish), Wizard Spawn (1989, sp. Nancy Asire) a Reap the Whirlwind (1989, sp. Mercedes R. Lackey), k nimž však podle všeho napsala pouze scénář následně rozpracovaný spoluautorkami. Tyto tituly vyšly v jednom svazku pod názvem The Sword of Knowledge (1995).

Zajímavým zpracováním předkřesťanské ruské mytologie je fantasy trilogie Rusalka (1989), Chervog (1990) a Yvgenie (1991), kde se dívka utonulá pro svou lásku stává duchem svázaným s řekou. V románu The Goblin Mirror (1992) může lidem v jejich válce proti skřetům pomoci pouze úlomek ze zrcadla královny skřetů. Keltské mýty se odrážejí také v příběhu Faery in Shadow (1993), v němž se mladý muž střetne se silami nadpřirozena. Prozatím posledním fantasy projektem je zdařilá tetralogie Fortress in the Eye of Time (1995), Fortress of Eagles (1998), Fortress of Owls (1999) a Fortress of Dragons (2000), na jejímž počátku se čaroděj těsně před svou smrtí pokusí přivolat na svět člověka, jenž se má stát rozhodující silou v boji proti silám temna. Část z povídkové tvorby shrnula do sbírek Sunfall (1981), Visible Light (1986) a Glass and Amber (1987). Přes úspěch v pořadí hned druhé povídky Cassandra (F&SF 1978 - Hugo, Nom. Nebula) nevěnuje kratším pracím příliš pozornosti, jmenujme z nich snad jen titul The Scapegoat (Alien Stars, ed. Elizabeth Mitchell 1985 - nom. Hugo). Celá povídková tvorba byla nedávno shrnuta do atraktivního souboru The Collected Short Fiction of C. J. Cherryh (2004).

Martin Šust

TRIFID

C. J. Cherryhová
Předchůdce

Vydalo nakladatelství TRITON Praha/Kroměříž roku 2007
jako svou 916. publikaci, v edici TRIFID svazek 173.

Vydání 1.

Z anglického originálu Precursor
přeložil Marek Čtrnáct.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Redakce Irena Kovářová a Marie Semíkova.

Autorský medailon Martin Šust.

Sazba Petr Teichmann.

Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7254-805-7

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 269,- Kč
(členové SFK TRIFID 189,- Kč)

??

??

??

??

3